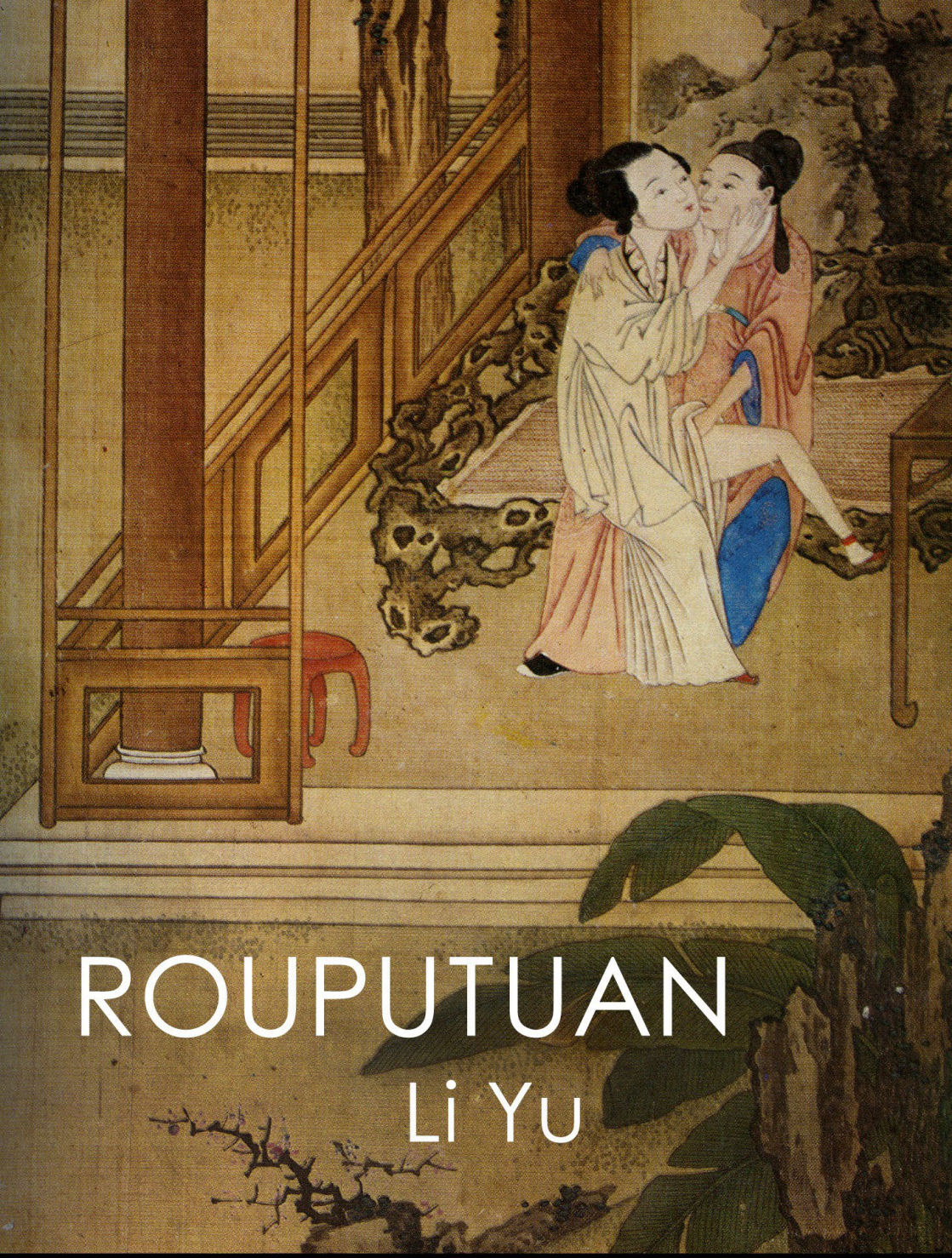

ROUPUTUAN

Li Yu

Městská knihovna v Praze

e-kniha • Praha • 2021

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

**43 poboček, 3 pojízdné knihovny, 4 000 akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, 60 Kč za registraci**

www.mlp.cz knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz www.facebook.com/knihovna

Městská knihovna v Praze

PRAHA PRAGUE PRAG

Rouputuan

Meditační rohožky z masa

Li Yu

Erotická groteska
(1657)

Přeložil Oldřich Král

Znění tohoto textu vychází z díla Rouputuan tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Maxima v Příbrami v roce 2011. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

Podle předlohy z fondu Moravské zemské knihovny v Brně.

§

Text díla (Li Yu: Rouputuan), publikovaného Městskou knihovnou v Praze, je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno Autorským zákonem č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko.

Verze 1.0 z 9. 7. 2021.

OBSAH

Poznámka k přepisu a výslovnosti čínských slov 6
Úvodem 7
Jednající osoby 8
První kapitola 9
Druhá kapitola 22
Třetí kapitola 44
Čtvrtá kapitola 76
Pátá kapitola 95
Šestá kapitola 109
Sedmá kapitola 126
Osmá kapitola 144
Devátá kapitola 160
Desátá kapitola 171
Jedenáctá kapitola 187
Dvanáctá kapitola 200
Třináctá kapitola 227
Čtrnáctá kapitola 242
Patnáctá kapitola 256
Šestnáctá kapitola 280
Sedmnáctá kapitola 297
Osmnáctá kapitola 325
Devatenáctá kapitola 339
Dvacátá kapitola 354
Metafora zpackaného lidství: Post-román *Rouputuan* 371
Poznámka k překladu 391
Postskriptum: 3D 393
Ediční poznámka 394

Poznámka k přepisu a výslovnosti čínských slov

Při transkripci čínských slov a jmen se držíme standardní, mezinárodně respektované a užívané čínské verze latinky zvané *pinyin.* K tomu několik technických rad českému čtenáři.

1. Iniciály *b-, d-, z-, zh, j-, g-* vyslov pokud možno nezněle *p-, t-, dz-, dž-, ť-, k-.*
2. Iniciály *p-, t-, c-, ch-, q-, k-* vyslov s lehkým přídechem asi jako *ph-, th-, cch-, čch-, č-, kh-.*
3. Iniciálu *sh-* vyslov jako š-, iniciálu *x-* jako měkké (polské) *s-*, iniciálu *h-* jako docela lehké *ch'-*, iniciálu r- jako cosi mezi ž- a r-, iniciálu y- ovšem jako j-.
4. Finálu *-u* vyslov jako německé *-ü*.
5. Finála *-i* ve spojeních jako *zi, ci, si, zhi, chi, ri* pouze avizuje hlasné protažení iniciály.
6. Koncovku *-ng* vyslov jako nosovku v anglickém *king*; české skloňování je ovšem problém.
7. Koncovku *-er* vyslov jako finálu v americkém *sir*.

Úvodem

Li Yu, největší čínský libertin všech dob, vepsal klíč ke svému románu do bizarního trojslabičného titulu *Rouputuan*: „Meditační rohožky z masa“. Jako by šlo jen o zábavnější metaforu té už trochu nudné cesty, kterou na svých bambusových modlitebních rohožích věčně kolem dokola opisují mnich a žák a kterou v *Putování na západ* před více než sto lety popsal vypravěč Opičího krále slovy: „Rozkládáme meditační rohože, abychom vysedávali na lotosových terasách, a tak vymetáme zemská pekla, abychom z nich nadělali nebeské ráje.“

Li Yu, nejoriginálnější divadelník, novelista a publicista 17. století, usoudil, že nic není ztraceno, že téhož cíle může většina z nás stejně tak dobře dosáhnout na živých rohožkách, jež máme přece všude kolem sebe.

Co je doma, to se počítá, co vidím, to vidím, trval na svém Li Yu, a tak se podle konfuciánů a jejich dnešních dědiců stal autorem nebetyčné pornografie. Na jejich adresu autor odsekl: „Jestli se mi někdo odváží tvrdit, že někdy existoval lepší román, než je tenhle můj *Rouputuan*, tak mu naplivu do obličeje!“ Za takových okolností neměl ovšem jeho román na růžích ustláno. Pověst nejskandálnějšího díla východní erotické literatury jej už neopustila.

Podle svého prvního západního překladatele Franze Kuhna byl ovšem *Rouputuan* geniální Entwicklungsroman. Podle mne zůstane geniální erotickou groteskou. Když chtěl první komentátor *Snu v červeném domě* svému autorovi zalichotit, připsal na okraj jedné humorně lascivní epizody, že to má takový břit, jako by to napsal sám Li Yu. K tomu není co dodat.

Překladatel

Jednající osoby

MNICH VRCHOLEK
STUDENT VEČERKA
SLUHA TUBIČKA
SLUHA POCHVIČKA
DOHAZOVAČKA
PÁN ŽELEZNÝCH VEŘEJÍ
NEFRITA, jeho dcera
MALAJEC, bytový zloděj
PRVNÍ NÁVŠTĚVNICE, Dívka v barvě stříbřitě červené
DRUHÁ NÁVŠTĚVNICE, Kráska v lotosově růžové
TŘETÍ NÁVŠTĚVNICE, Krasavice v temných barvách
TAOISTICKÝ LÉČITEL
AROMA, hedvábnice
POCTIVKA QUAN, její manžel
OŠKLIVKA, její sousedka a důvěrnice
LISTRA, návštěvnice s vějířem
SOUSED Pána Železných veřejí, informátor
RUYI, služebná Pána Železných veřejí, ženina Poctivky Quana
PERLA, starší ze sestřenek Listry; první návštěvnice
ŽADEITA, mladší sestřenka Listry; druhá návštěvnice
SLUŽTIČKA ze zahrady mezi domy sestřenek
STUDENT MÁTOHLAVA, manžel Perly
STUDENT MÁTONOHA, manžel Žadeity
ŠTÍSKO, jejich učitel, manžel Listry
FLÓRA, jejich tetička; někdejší třetí návštěvnice
MADAM NESMRTELNÁ, majitelka nevěstince
NOVIC KŘEMEL, někdejší Student Večerka

První kapitola

Smilstvo je zvrácenost, moudrý stařec dí
Student, že to dřív zkusí, pak se třeba i probudí

Píseň praví:

Vlásky nejsou provždy černé,
každé líčko jednou zbledne.
Člověk není borovice,
opadá a není více.

Vítr smýká květy v dunách,
jaré mládí tone v dumách.
Do paláců jarních bývá
stařečkům vstup zakázán!

Tím víc se tam vrhá mládí,
jež odevšad písně zvábí.
Jisté si tím, že dozajista.
Právě jemu kyne jistá slast.

Ví, že žádná nemá moci
nad blaženstvím ložnicovým.
Jeho slastem bezstarostným
budou patřit dni i noci.

Nad ránem už zvony hrají,
oči svěží zůstávají.

Svět je přec jim ku radosti,
vždyť jen je tu jaro hostí!

Tento roztomilý popěvek, známý jako *Dvorana vůní,* nechce říct nic jiného, než že člověk přece není na tomhle světě pro samou práci, pro samé povinnosti, pro samé odříkání. A že by všechno tady kolem byla pořádná nuda, nebýt dávných moudrých Géniů, kteří už v tom nejdávnějším dávnověku, sotva se nebe a země rozdělily, nezapomněli na to věčné puzení a šimrání a toužení mezi mužem a ženou, při kterých člověk zpravidla rychle zapomene na veškerou lopotu, přejde ho pomyšlení na všelijaké ty každodenní svízele a rmuty, jež to dennodenní lopocení klopocení obvykle provázejí, a najednou je mu docela hej.

Ovšem je pravda, pro některé naše konfuciánské doktrináře a morální pedanty nepředstavuje táž maličkost, již má každá žena mezi nohama, nic než nejnutnější dvířka na porody. Tyhle porody jsou podle nich taky to jediné, co z té dírky kouká dobrého, jinak absolutně nic, spíše naopak! Ti o něco moudřejší to však vidí tak, že nebýt téhle maličkosti, člověk by o pěkných pár let dřív scházel, šedivěl, a vůbec, že nebýt téhle maličkosti, přicházel by zpravidla o pěkných pár let toho života, co ještě stojí za to, abychom ho žili. Jestli mi nevěříte, rozhlédněte se třeba po těch mniších kolem! Málokterému z nich zbylé kořínky vlasů nezbělely před čtyřicítkou. A měli byste je vidět k sedmdesátce, sešlí až běda, do jednoho!

Někdo si třeba zrovna teď říká, že to nebyl z mé strany úplně nejšťastnější příklad. Něco na tom je. On takový mnich, co si budeme povídat, odejde sice takzvaně z domu, některý vstoupí i s celou parádou do některého toho řádu, jenže pak se, marná sláva, k té věcičce, o níž už tu byla řeč, nakonec tak jako tak dostane. Buď rovnou zcizoloží s nějakou ženou, co se nachomýtne kolem, nebo si z nouze začne s nějakým pohlednějším novicem. Pak je na tom ovšem, co se udržování životní esence a pěstování životní energie za účelem dosažení dlouhověkosti, zhruba stejně jako my ostatní, laici.

Dám jiný příklad. Rozhlédněte se po všech těch eunuších, co jich je v císařském sídelním městě. Jistě uznáte, že ti nemají šanci zcizoložit ani náhodou, prostě jim k tomu chybí příslušné nářadíčko, jež by jim něco takového umožňovalo. Seberoztomilejší učedníci jsou pro takový účel k ničemu. Teoreticky by si tedy takoví eunuchové měli uchovat mladistvý zjev po celý život, nejmíň do stovky. A teď mi povězte, proč mají zrovna oni po tvářích zpravidla víc vrásek než my ostatní dohromady, proč se jim šedivé vlasy objeví na hlavě ještě dřív než nám ostatním. Ono se jim sice leckdy říká „Vznešený kmete" místo toho, aby se jim patřičněji řeklo „Vznešená paní", ale tak či onak jsem si prostě nevšiml, že by byly po hlavním městě kdovíjaké mraky pamětních desek in memoriam stoletých eunuchů. Místo toho je centrum plné památníků docela obyčejných lidí, kteří se nezasloužili ničím jiným, než že se toho kýženého věku prokazatelně dožili. Podle všeho nebude ta ženská krása a ten sex člověku škodit zas až tolik, jak by nám chtěl někdo namluvit!

Problém bude jinde. V tom, že se nám nedostává pořádného, a hlavně srozumitelného návodu, jak ženskou krásu a sex používat. Návod k použití, to je to, co nám chybí! Což bude asi tím, že celá ta záležitost nebyla nikdy řádně zanesena do oficiálního *Základního katalogu léčiv*,[1] čímž bylo ponecháno volné pole ke všelijakým dohadům, takže si dneska může každý tvrdit, co chce jak chce.

A tak vám bude jeden tvrdit, že sex člověku všestranně a za každých okolností prospívá, jiný bude stejně přesvědčivě vyhlašovat, že sex člověku vždycky a za každých okolností jenom škodí, a to prosím zásadně.

Ale i když si dáme všechny ty nejrůznější a často protichůdné náhledy a názory k sobě a porovnáme je, nejspíš se přikloníme k závěru, že sex je přece jen, aspoň pro normálního člověka, záležitost

1 *Základní katalog léčiv* (Bencao gangmu), nejpopulárnější čínská encyklopedie léčiv, kterou na konci 16. století sepsal a sestavil Li Shizhen (1518–1593).

venkoncem prospěšná a že jeho léčebné účinky jsou srovnatelné s takovými běžně uznávanými léčivy, jako jsou třeba kořen života ženšen anebo lékařský oměj. Problém bude v něčem jiném. I takové léky, jako jsou kořen života nebo oměj, léky nepochybně velmi účinné, se musí užívat jen v určitých dávkách, jakékoli předávkování je škodlivé a vymstí se. Látky, jež takový kořen života či oměj obsahují, prostě užívám jako lék, nekrmím se jím, to dá rozum! Kdo toto nerozlišuje, kdo nedodržuje rozumné dávkování v načasování a v množství, tomu se i ten sebelepší lék může stát zhoubným, neřkuli osudným.

Se sexem se to má stejně. Prospívá i škodí. Dlouhodobým pravidelným užíváním se dociluje žádoucího vzájemného posilování elementů yin a yang. Naopak, jakákoli nepravidelnost a ještě hůře jakékoli předávkování způsobí katastrofální střet vody s ohněm.[2] To, co jako lék živí a povzbuzuje naše vnitřní naladění a rovnováhu, jako nekontrolované a neřízené krmivo najednou působí zhoubně na chám i na krev.

Přitom je to tak jednoduché. Ti, kdo jednou pochopili, že mají užívat sex jako lék, nebudou v něm přehnaně zdrženliví, ani příliš náruživí, budou si jej radostně užívat, ale zároveň nedopustí, aby mu propadli. Když na takový sex dojde, řeknou si, je to lék, je to léčivé, jakýpak strach. A když jej zrovna mít nebudou, řeknou si, byl to jen lék, jídlo to není, chvíli se bez něj obejdu, hlady proto neumřu. Takže nebude docházet k návalům yang, ani k úbytkům yin, všeobecně ubude předčasných úmrtí, předčasně osamělých žen i předčasně opuštěných mužů, což všechno summa summarum jak známo prospívá ideální vládě královské.

Ale je tu ještě něco. Je sice pravda, že se tento lék, o němž celou dobu mluvíme, co do účinku podobá i takovým nejslavnějším lékům,

2 Oheň je srdce, voda jsou ledviny; srdce řídí krev a cévy, proud života; ledviny uchovávají esenci, kořen života.

jako jsou kořen života nebo lékařský oměj, to však ještě neznamená, že se tato podobnost vztahuje na ty léčivé vlastnosti a kvalitativní kritéria, jež bývají u citovaných klasických léčiv zpravidla odvozovány od míst jejich původu a výskytu. V tomto ohledu je na místě připomenout velmi zásadní a nezanedbatelný rozdíl.

Každý ví, jak se hlavně u kořene života, ale i u oměje lékařského vyzdvihuje a cení původ léčiva. Zvláště se cení takzvané originály, vesměs samozřejmě importované druhy. O odrůdách místních a lokálních se zpravidla mívá za to, že jejich užívání nemá ty pravé účinky. U sexu je tomu, prosím, přesně naopak. Zde by se mělo vždy cenit nejvýše ono lokální, to, co pochází odsud, co je domácí, žádný import. Protože to dovážené, importované zboží bývá v tomto specifickém oboru zpravidla to, co nejen nijak zvlášť neprospívá, ale naopak může mít i velmi škodlivé vedlejší účinky a může nadělat pořádnou neplechu. Pokud si to ovšem dovedeme připustit, jak všichni víme ze zkušenosti.

Jde ovšem také o to, čemu vlastně v tomto specifickém oboru máme říkat domácí, místní, lokální zboží, a čemu budeme říkat zboží importované, zboží dovážené? I když je to tak jasné! Domácí zboží, takový ten vybraný tuzemský sex, vám, pánové, obstarají vaše milé manželky, vaše milé konkubíny. Kam byste za něčím takovým chodili, kam byste se za něčím takovým vláčeli, kde byste se po tom sháněli, toho zbytečného trmácení, o zbytečných výdajích a nákladech nemluvě. Vždyť to máte při ruce, vždyť stačí pokynout, projevit zájem, žena přijde, a je to! Výhody takového tuzemského zboží, takového domácího sexu, jsou nepopiratelné. A to není všechno! Když na vás přijde únava, nechají vás, abyste si zdřímli, kdy se vám zlíbí. Nikomu po tom, co zrovna děláte, nic není, nikdo vám do toho nemá co mluvit, nikdo na vás nezačne zčistajasna klepat, bušit, nikdo vám nezačne znenadání mlátit na dveře. Prostě se nemáte čeho bát, nikdo vás při tom nebude vytrhovat, natož jakkoli obtěžovat. A ještě k tomu to budete, pánové, dělat s povznášejícím vědomím, že činíte dobře svým

předkům. Co byste ještě chtěli víc? To je, pánové, harmonie všech harmonií! Řekněte mi, kdo by něco tak nekonečně harmonického nevyhlásil za dílo člověku nanejvýš prospěšné a bohulibé!

A všimněte si, jak úplně jiný dovede být sex, který na vás juká zpoza červených bran. Ono je sice pravda, že domácí drůbež ztrácí časem ten pel a půvab, možná nemá už tu originální svěžest divokého ptactva, která se vám nabízí ze zahradních voliér. Maličko unavená krása našich manželek a konkubín bude těžko konkurovat půvabům koketně vykukujícím z vyzdobených komnat. To je pravda! Ale my mluvíme o importu, a toto je prosím ten nefalšovaný import! Vy takovou ženskou sotva zahlédnete, a už se do ní zakoukáte, ona vám sotva padla do oka, a vy už si o ní vysníte kdoví co. A když vás to nepustí, jako že vás to nepustí, tak se jí budete chtít mermomocí zmocnit. Budete ji za každou cenu chtít. A co bude následovat? Kdybyste k ní náhodou měli přístup, začnete ji mermomocí zahrnovat dary. Když k ní přístup mít nebudete, nepřestanete se za ní vší mocí drát, budete se k ní dobývat, překážka nepřekážka, začnete prorážet zdi, hrabat tunely, jen abyste se jí mohli vyznat ze svých citů.

Což o to, ono je to pěkné, vaše touha vás bude unášet kdovíkam do nebeských výšin, jenže co vám to bude platné, když budete co chvíli vyděšený s prominutím jako nějaká myš. Třeba vás nikdo nemusí hned vidět, ale vám se bude stejně pořád zdát, že máte někoho v patách, že někdo jde. Budete se víc potit než milovat, vaše sperma vám poteče z každého póru na hrůzou schváceném těle. Vlasy i chlupy vám slezou. Vaše touha po té paní či dívce bude sice, jak se říká, bezbřehá, ale síly vám dlouho nevydrží. Copak mohou za takovéhle situace? Pánové, vy nevíte, že se vrháte do propasti, jejíhož dna nikdy nedohlédnete. Je to pohroma, živelná pohroma, nenápadně podemílající vaši sílu, vaši morální integritu, protože jste, pánové, to se nedá nic dělat, jednou přestoupili jasná pravidla. A váš život už nebude, co byl!

A co asi udělá vaše manželka? Zanedbávaná, opuštěná, postrádající toho, kdo by její život naplňoval, si začne připadat jako

ztracenec a hlavně, začne se podle toho chovat. Nakonec se i ona spustí a půjde od špatnosti ke špatnosti, to mi věřte! Bude to nekonečný řetězec. A kdo ho začal? Nikdo jiný nežli vy! Vy budete strůjci toho strašlivého řetězce!

Z toho všeho, co tu říkám, by mělo být jednou provždy zřejmé, že aspoň co se sexu týče, nelze beztrestně v honbě za vzdáleným pohrdat blízkým, nedá se pohrdat jádrem ve slepém zahledění do dužiny, nelze odstrkovat, co se vám bezelstně nabízí, nelze se bezhlavě vyčerpávat v krkolomném pídění se po vzácně se vyskytujících druzích a vůbec exkluzivitách.

Nic jiného ostatně nezamýšlel ani autor tohoto románku. A nic jiného v něm nehledejte! Svým zábavným vyprávěním nechtěl autor nic jiného než svým současníkům připomenout jistá pravidla a zásady. Leckdy i barvitějším líčením hodlá čtenáře paradoxně přesvědčit, aby se oni sami ve svých sexuálních choutkách a libůstkách hleděli poněkud mírnit. Rozhodně je nemínil navádět k nepravostem, jak by se na první pohled mohlo třeba i zdát. Prosím čtenáře, aby si právě v tomto ohledu autorovy úmysly nevykládali mylně.

Jenže, moji milí čtenáři, co si budeme namlouvat, jako bych vás slyšel: „Co nám tu budeš vykládat, vypravěči, zrovna ty. Jestli jsi chtěl lidem opravdu promluvit do duše, jestli jsi jim opravdu hodlal rozmluvit ty jejich dnešní, často hodně bezuzdné choutky, proč ses nejprve nepoohlédl po některé z dávno existujících knih, jež se cele a velmi vážně obírají všelijakými ideály etiky, a z jejich pozice velmi jednoznačně pranýřují současné mravy? K čemu místo toho sepisuješ další romantické vyprávění!“

Čtenář, který tohle říká, nepochopil jedno. Vskutku účinný způsob nápravy mravů by podle mne měl vždy upřednostňovat ten obecný způsob nápravy, kterým kdysi bájný Veliký Yu[3] ovládl

3 Veliký Yu, jeden z pěti bájných vládců; ten, který se do dějin zapsal tím, že zkrotil čínské řeky a dal jim řád.

a spoutal naše řeky. Svádět stále početnější a stále mocnější toky vod zvolna a postupně do rozumnějších řečišť byl odjakživa jediný pravý způsob, kterým i slova mohou dosáhnout jakékoli skutečné změny. Je ostatně dobře známo, že právě dnešní lidé mají už dokonale vypěstovaný odpor ke čtení jakýchkoli posvátných knih a učených výkladů dějin. A že se s opravdovým zájmem a potěšením začtou jen do všelijakých těch podivuhodných příběhů a romantických historií. Ale že zároveň i v tomto oboru mají dost všech těch romantických historek o příkladných hrdinech věrnosti a loajality, o příkladech synovské lásky a rodinné piety, dávajíce přednost knížkám plným pikantérií, obscénností i jiných smyšleností. Ano, tak hluboko dnes klesl obecný čtenářský mrav! A kdo z nás, komu jsou naopak dobré mravy drahé, by nechtěl tyto pokleslé čtenářské mravy napravit! Ale myslíte si, že když vydám nějaké morální kázání, ve kterém budu všechny do omrzení nabádat k dobru, že za ně někdo dá peníze, že si je někdo koupí? To mi tak povídejte! I kdybychom takové kázání vypravili jako ti bibliofilové, co tím výpravným způsobem vydávají svatá buddhistická písma, i kdybychom takovou věc zabalili do té nejkrásnější a nejhonosnější ambaláže, a navíc k tomu přidali naši nejponíženější navštívenku, kdybychom to celé takhle vypravili a osobně poroznášeli, vsadím se s vámi, sebemíň by to nepomohlo! A to vám povím nádavkem, že kdyby to rovnou nepoužili jako nějakou kuriózní pokličku na svůj soudek s alkoholem, tak to vezmou a rozeberou na jednotlivé listy, od kterých si budou zapalovat dýmky, jak se to dneska nosí. A jestli si myslíte, že by se při tom koutkem oka podívali, co v té knize vlastně bylo, tak se hodně mýlíte!

A tak je daleko lepší a vlastně jedině možné takovým čtenářům naservírovat pár eroticky docela zajímavých příběhů, jež takového čtenáře aspoň něčím chytnou, a pak, když už je takový čtenář v tom, mezi řečí po něm vystřelit pár dobře mířených vět, které se takového čtenáře možná dotknou a možná mu i zůstanou pod kůží.

Můj autorský recept je prostý. Když už je pro nás všechny sex tak přitažlivý, když už se ho neumíme zříct, tak ho aspoň dělejme, jak se patří, užijme si ho, jak se patří, místo toho, abychom se jako nějací démoni a démonci od pivoňkových keřů ve službě prázdnotě pokusili zapomenout na realitu.[4] Počkej, až v tom příběhu dojde na to správné místo, počkej si, až přijde ta do očí bijící, a tedy příkladná odplata, a v té správné chvíli, jakoby mimochodem, přičiň jednu dvě poznámečky, a uvidíš, jak čtenář zbystří, jak zpozorní, jak se zarazí a nedá mu to, aby si nepomyslil, zda by přece jen nebylo bývalo lepší řádně a s péčí pěstovat ten trvalý manželský svazek, když smilstvo a cizoložství nakonec stejně dojde takového exemplárního potrestání. Čtenář začne zvažovat, jestli náhodou nezkoušel sestřelit vrabčáka falešnou perlou,[5] jestli náhodou nezaměnil pravou směnku za falešné oběživo. A když sem domyslí, samozřejmě už se příště jen tak bez rozmyslu nevydá cestou obmyslu a hříchu, přestane se zbůhdarma toulat obmyslnými a hříšnými cestičkami, začne si vlastní ženu jinak považovat, víc si ji bude držet v setrvalé lásce, a jeho žena si na oplátku začne jinak považovat manžela, jinak ctít manžela a pána.

O ničem jiném konec konců nejsou ani ty proslulé písně z oddílů *Zhounan* a *Shaonan Knihy písní*.[6] Tomu se říká plnit poslání, nazývat věci pravým jménem, dát každému, co jeho jest. Vlastně

4 Démoni z pod pivoňkových keřů byli v obecném povědomí vnímáni jako symboly smilnosti. Čtenáři *Vsuvky do Putování na západ, románu na přidanou* (český překlad vyd. Maxima: Lásenice 2009), kterou její autor Dong Yue signoval v roce 1641, si nejspíš připomenou úvodní scénku, v níž Opičák Sun Wukong narazí na hejno podivné rozverné mládeže pod pivoňkovými keři. Odtud se celý jeho bizarní román v jeho mysli odvíjel. Autor *Rouputuanu* pravděpodobně *Vsuvku* četl; vyšla jen o šestnáct let dříve, než napsal *Rouputuan*. Možná s ní skrytě polemizoval.

5 Mistr Zhuang, *Sebrané spisy*, (čes. překlad vyd. Maxima: Lásenice 2006); s. 359.

6 Autor cituje první dva oddíly kanonické *Knihy písní*, je to synekdocha: tyto dva vstupní oddíly zpravidla reprezentují tu knihu jako celek.

to není nic tak nového, ani to není kdovíjak originální recept pro autory a sběratele populárních příběhů a historií. Ani Mudřeci, už když sepisovali dnes tak vyzdvihované kanonizované knihy, nepostupovali jinak. Nevěříte-li mi, nahlédněte do Spisů filosofa Mencia z doby Válčících států, a přečtěte si, co říká autor a hlavní protagonista spisů o králi Xuanovi ze státu Qi, v pověstném dialogu o vládě královské.[7]

Král Xuan byl jak náleží poživačný člověk, se sklony užívat si všech možných rozkoší. Přepych a pohodlí mu byly vším. Vláda královská nepatřila k nejoblíbenějším tématům jeho rozhovorů. A tak na Menciovo obvyklé úvodní kázání reagoval sice souhlasným, leč velmi nezávazným zamumláním: „Věru dobře řečeno!" Což Mencius, jak aspoň stojí v jeho *Spisech,* pohotově komentoval slovy: „Pakliže se vám to tak líbí, proč se tím neřídíte?" A král Xuan stejně pohotově opáčil: „Protože mám takovou malou slabost. Nade vše miluji přepych." A tu mu Mistr Meng začne vyprávět o jistém vévodovi Liu, o jeho lásce k bohatství, o jeho činech a chování, i o tom, jak takové činy a takové chování nikdy nezůstanou bez následků, vždycky přinášejí své plody. Ale král Xuan mu zase řekl jen: „Mám ještě jinou slabost. Nade vše miluji sex." Jako by tím chtěl Mistrovi říci, že se raději stane dalším tyranem Jie nebo tyranem Zhou, než by se kterékoli ze svých slabostí zřekl. Jako by vystavoval Mistrovi doklad o tom, že u něho prostě královská vláda nemá šanci. Být na Menciově místě běžný pedantický moralista, nepochybně by nasadil ukrutně vážný výraz a začal by kázat, třeba takhle: „Sex, pane, je věc přitahující spoušť a přinášející zmar. Vězte, že už od nejstarších dob císařové a králové varovali před sexuální nevázaností. Pakliže se obyčejný člověk přespříliš oddával sexu, zničil si život. Pakliže se oddával sexu ten, komu svěřili do správy statky,

7 *Mengzi* (Sebrané spisy Mistra Menga), I. B. 5. Český překlad bohužel neexistuje.

ztratil velmi záhy své postavení. Oddával-li se sexu vévoda nějaké země, ztratil svou moc i stát. A oddával-li se nemírně sexu sám Syn nebes, dříve nebo později ztratil podnebesí.“ Král Xuan by si ho nejspíš vyposlechl, třeba by to ani nemusel vypustit z úst, ale určitě by si pomyslil: „Vážený pane, já už jsem nejspíš příliš hluboko propadl chorobě, o níž tu mluvíš, než abych se mohl ještě uzdravit. Raději žádné léky! Jako učitel jsi mi, zdá se, k ničemu.“ Nic z toho se však nestalo, protože proti všemu očekávání Mencius nic takového neřekl a místo toho začal králi Xuanovi vyprávět jímavý příběh, jak se taky jeden takový král Tai rád oddával sexu. Vlastně mu odvyprávěl docela jímavou romantickou historku o velmi podobném muži a jeho sexuální závislosti, jen aby krále Xuana upoutal dřív, než ho přestane poslouchat a nenechá si nic vysvětlit. A ten jímavý příběh byl o tom, jak se ten král Tai ve své posedlosti nemohl ani na chvíli odtrhnout od své milované manželky, kterou tak velice miloval, že ji bral všude s sebou, dokonce i tehdy, když se nacházel na útěku v sedle svého koně a když prchal o život. Ten jímavý příběh byl i o tom, jak zatímco jiní sexuchtiví vládci při svých milostných dobrodružstvích přicházeli o život i o říši, král Tai se přidržoval obecného způsobu lásky, který navíc dopřával všem ostatním mužům a ženám své země, aby tak všichni stáli při sobě, a tak jako on sám se těšili z lásky vzájemné. Takže ten příběh nebyl jen o tom, jak se ten král Tai uměl těšit ze sexu v každičké chvíli a na každém kroku, byl i o tom, jak svým chováním zároveň jako král učil celou zemi té pravé nesobecké pospolitosti. A kdo by s radostí nepěl ódy na takového vládce, kdo by se o něm opovážil tvrdit, že se nechoval, jak náleží. A Menciův král Xuan si trpělivě doposlechl ten dlouhý příběh a jeho mysl došla jakéhosi uklidnění, a on je náhle ochoten se o tu královskou vládu aspoň pokusit, bez toho, aniž by se tak jako předtím předem vymlouval na svou slabost, jež mu údajně v jakémkoli úsilí předem bránila. A už si ani nehledal další výmluvy na způsob „mám příliš rád alkohol“, „jsem příliš prchlivý“ a podobně.

Právě do takové klasikem již dávno osvědčené léčky, kterou i „lotos z plamenů vymaníš“[8], vložil autor našeho vyprávění veškerou svou energii v naději, že čtenáři podnebesí si jeho vyprávění rychle rozeberou a budou je číst jako nějaké pro všechny povinné knihy kanonické a historické, nepovažujíce je jenom za jeden z dalších tuctových románků. S tím předsevzetím, že všude tam, kde během svého vyprávění bude moci čtenáře oslovit přímo, učiní tak i napomenutím a varováním. Neboť to je to jediné, na čem mu opravdu záleží! Všechno ostatní, všechny ty živé popisy vášnivých spojení, všechna ta barvitá líčení ložnicových slastí často na pokraji obscénnosti, jsou mu čímsi vedlejším. Jejich jediným cílem bylo vtáhnout čtenáře na scénu, aby konečně sám pochopil, k čemu to všechno vede, k čemu to spěje, aby tak porozuměl osudovému varování, které v tom všem je. Protože bez těch barvitých líčení by mohla kniha zůstat jen tou olivou, jejíž nahořklá chuť je leckomu natolik protivná, že se ji ani nepokusí rozkousnout a rozžvýkat, natož aby ji spolkl a strávil.

Berte to tak, že moje názorná a živá líčení jsou takovou tou datličkou, do níž vkládají kuchaři olivy, aby udělali ty olivy stravitelnějšími, neřkuli chutnějšími.

Ať mi na tom místě všichni prominou všechny ty mé poněkud nezáživné a hlavně rozvláčné úvody.

Vlastní příběh ukáže již následující kapitola.

8 Zjevná narážka na jedno z nejznámějších a nejkrásnějších podobenství *Lotosové sútry*, třetí oddíl, *Podobenství a paraboly*. V tomto oddílu Buddha svému žáku Šariputrovi výpravným podobenstvím, jak jistý bohatý muž z hořícího domu vylákal a zachránil své nic nechápající děti, vysvětlil podstatu a smysl dokonalého osvícení a přivedení k buddhovství.

Komentář:

Tento román je ctnost sama! A já jsem si byl jist, že jak ho dopíšu, brzo nebude v celém podnebesí jediný trochu gramotný člověk, který by si ho nekoupil. A že budou lidé dbalí mravů a učení, kteří si ho nekoupí a nebudou ho číst? Opak bude pravdou. Právě ti opravdu mravní ho skoupí, a to beze zbytku. Možná jej nebudou chtít číst moralisti, pokrytci, co se všemocnými způsoby odjakživa snažili ty druhé nějak oklamat. Mnozí si jej třeba opravdu netroufnou koupit, v kterémžto případě by asi opravdu neměli šanci se do něj začíst. Že si jej netroufnou jít sami koupit, ještě neznamená, že si pro něj nepošlou, aby si v něm pak s o to větší chutí nepočetli. Že se neopováží si v něm číst ostatním na očích, neznamená, že si v něm o to s větší chutí nepočtou někde po straně.

Druhá kapitola

Starý mnich ochotně otvírá moudrosti kožený vak
Rohožím z masa dá přednost raději mladý laik

Báseň praví:

Oceán žádostí zdá se nehluboký,
však jako řeka Slabost všechno zaplaví.
Na křídlech vážky pak celý ztracený,
cítí se člověk, jenž chytil se o vlny.

Za vlády Mongolů za dynastie Yuan ve vládním roce Nejvyšší harmonie[9] přebýval v horách Skrýše buddhistický mnich, řádovým jménem Jednota, klášterní přezdívkou zvaný Vrcholek.

Vyprávělo se o něm, že už jako dítě, synek licenciáta náležejícího ke škole v prefektuře Chu, začal jevit sklony k životu veskrze duchovnímu. Necelý měsíc po narození se prý z jeho dětských plen začalo ozývat divné brebentění, jako když se pilný žáček snaží cosi nazpaměť odříkávat. Rodiče netušili, co se děje, až jednou přišel ke dveřím žebravý mnich, a když uviděl v matčině náruči to dítě napůl plačící, napůl se smějící, s velkým zaujetím se k němu naklonil, nastavil ucho a po chvilce s určitostí prohlásil, že to, co se dítě pokouší odříkat, je jemu dobře známá *Súrangamasútra*,[10] a že tudíž není jinak možná, než že to dítě

9 To je rok 1328 našeho letopočtu.

10 *Súrangamasútru*, čínsky *Lengyanjing*, přinesl do Číny indický mnich Paramártha kolem r. 717, který ji také s pomocí učeného Wang Konga přeložil do čínštiny. Za překlad bez císařského povolení byli oba stíháni. Paramártha byl i s rukopisem vypovězen. Jak se text zachoval, není známo. V Číně však dosáhl velké popularity. Tématem jsou Buddhova poučení, jak úspěšně vstoupit na dráhu konečného

je reinkarnace některého ze slavných mnichů! A žádal rodiče, aby mu dítě svěřili za žáka, příštího novice, což rodiče zdvořile odmítli, protože mu nevěřili ani slovo, majíce za to, že si vymýšlí a jen tak žvaní.

Ale když později měli svého synka k řádnému studiu, a tudíž i k přípravě na úřední zkoušky, chlapec jim sice hravě všechno přečetl, dokonce si celé odstavce dokázal snadno vštípit do paměti, současně však bylo z celého jeho chování úplně zřejmé, že ho to sebeméně nezajímá a nebaví. Bylo nad slunce jasné, že světská kariéra není to, co by ho vůbec kdy mohlo zajímat, neřkuli přitahovat. Přistihovali jej, jak se místo konfuciánskými texty probírá buddhistickými spisy, a dávalo jim stále větší práci ho od nich dostat.

Chlapec chtě nechtě nakonec ke zkouškám odešel a jako velmi mladý se dokonce stal řádným licenciátem. Z tohoto titulu a z pozice státního stipendisty dokonce asistoval při výuce druhých. Sotva však jeho rodiče zemřeli, on sice do písmene dodržel povinné tříleté období smutku se všemi náležitostmi, ale pak vzal veškerý zbylý rodinný majetek a do posledního jej rozdal příbuzným. Sám si ponechal toliko veliký objemný vak, v němž měl dřevěnou rybu, sútry a pár dalších podobných věcí. Samozřejmě, že si dal oholit hlavu a se stejnou samozřejmostí se vzápětí odebral do nejbližších hor, aby tam na sobě usilovně pracoval.

Pro zasvěcené se stal tento ještě ne tak starý samotář známý pod přezdívkou Opat z nejvyššího vrcholku, pro ty ostatní, méně zasvěcené, to byl jen nějaký další mnich Budai, Buddha s velkým vakem. Pravda je, že se od ostatních mnichů poněkud lišil tím, že neabstinoval jen od alkoholu, masa, sexu, jakož i ode všech jiných tělesných žádostí, jak to bývá obvyklé. Toho všeho se sice vystříhal, ale zároveň se zdržoval i jinak běžných projevů mnišské komunity, přísně dodržuje toliko tři obyčeje a způsoby. A které to byly obyčeje a způsoby?

---

probuzení ztišením mysli i smyslů v kontemplaci soustředění a meditace až k nejzazší moudrosti, annutara-samyak-sambodhi, nejzazší-nejsprávnější-všestranné moudrosti. Jde o tu Pravdu, jíž lze dosáhnout právě jen nejhlubší meditací.

Nikdy neprosil o almužnu, nikdy nerecitoval sútry, nikdy se neusadil v žádném z klášterů.

Na otázku, proč neprosí o almužny jako ti ostatní, namítal, že cesta k buddhovství vede přes sebezapření, přes snášení fyzických útrap, hladu a zimy. Chtíč či jiné smyslné žádosti se přestanou dostavovat, veškerá nečistota ustoupí čistotě jen tehdy, když nadejde ten pravý čas a člověk sám od sebe se stane buddhou, aniž k tomu měl zapotřebí recitovat nějaké sútry či vyzpěvovat nějaké mantry. Ale když se místo toho, aby se sám o sebe staral, aby si sám vypěstoval potřebnou krmi, aby si sám ušil nejnutnější šat, začne obracet na ochotné dárce a laskavé opatrovníky a s jejich pomocí si obstará nějaké pohodlné bydlo, jeho zraky rychle přivyknou všem těm žádoucím věcem kolem, zatočí se mu z toho hlava, všelijaké sny a vidiny ho začnou přepadat ve vyhřátém lůžku, všelijaké věci pekelné na něj začnou dorážet, ať chce nebo nechce. Nakonec ho omrzí číst i ty sútry, přestane se mu chtít jakkoli omezovat, bude mu zatěžko cokoli si odříkat a brzy nebude o nějakém sebeovládání ani řeči. Proto prý on sám žije výhradně z plodů své vlastní práce, jak říkal, sám se předem zříká jakýchkoli almužen. Tak to říkal.

Na otázku, proč se nikdy ani nepokusil vykládat sútry, každému vysvětlil, že slova súter jsou přece slova samotného Buddhy a jeho učedníků bódhisattvů a že je zas jen na nich samotných, aby si je vysvětlili. Jakékoli jiné pokusy o jejich vysvětlování mu prý připadají, jako když se všichni ti idioti pokoušejí vykládat sny. Každým dalším vysvětlováním se jenom vzdalujeme jádru věci, vysvětloval náš dobrý mnich. Velmi dobře to jednou řekl starý básník Tao Yuanming, když napsal, že si sice rád tu a tam přečte nějakou tu knížku, ale o nějaké detaily, o nějaké vysvětlivky že nestojí.[11] Když se

11 Básník Tao Yuanming (Tao Qian, 365–427) to napsal ve své fiktivní autobiografii *Povahopis Pána od pěti jív*. (Čes. překlad je v *Knize mlčení*, Mladá fronta 1994; s. 163.)

takový starý čínský básník nad čínskými knihami odmítal pouštět do výkladů a vysvětlivek, může si obyčejný Číňan osobovat kdovíjakou interpretaci a exegezi textů cizích, vlastně cizojazyčných?[12] Ne, on ze sebe prostě nebude dělat nějakého vyvoleného žáka Buddhy a bódhisattvů. Může prý leda doufat, že snad aspoň nebude jednou patřit k těm nejpostiženějším, k těm nejpeskovanějším a právem potrestaným. Svou ignoranci si nechá pro sebe a všelikých pokusů o jakés takés vykládání súter se raději vystříhá.

Na poslední otázku, proč si nikdy nevybral za své sídlo některou ze slavných hor s tamním klášterem, stručně vysvětlil, že kdo skutečně pěstuje své jednání a chování, musí se také skutečně vystříhat všech smyslových požitků a zážitků, aby nemátly mysl a nesváděly z cesty. A takové nepatřičné požitky a zážitky se nenacházejí jen ve zvucích a barvách, ve všelijakém pestrém lákavém zboží. On i takový čistý vánek, čarovná luna, sluchu lahodící zpěv ptáků, sladce vonící výhonky keříků mohou člověka svádět, všechno se to může stát předmětem touhy, všechno se to může stát předmětem smyslové žádosti. A jak se jednou octneš v těch libost vyvolávajících místech, začneš narážet na svahy plné spirituality, na vody budící úžas, jen vzít do ruky štětec a namalovat to. Hle, čarodějky luny a větru ti už nikdy nedovolí se plně soustředit, budeš sedět a sedět, celý u vytržení, do rozbřesku, na své meditační rohoži, a nic. Tak se i ti, kdo se v dobré vůli a s nejčistšími úmysly jednou uchýlili do těchto klášterů, aby tam studovali doktrínu, málokdy doberou vytčeného cíle. Přicházejí do hor a do klášterů, aby se učili cestě, ale kořeny jejich vlastní duše se zřídkakdy očistí. Nemluvě o tom, že právě do těch nejslavnějších klášterů táhnou zástupy žen pálících kadidla se zástupy vysokých hodnostářů, kteří je doprovázeli. To, co se jednou stalo mnichu Jasnému měsíci a dívce Ledňáčkové vrbě,

12 Autor si pohrává s myšlenkou významové ambivalence čínských překladů a parafrází sanskrtských originálů.

je vysoce varující. Co se stalo jim, může se stát každému.[13] Proto se prý doposud vyhýbal i těm nejznamenitějším klášterům, raději se usadil v téhle pustině, aby jeho sluch i zrak zůstaly ušetřeny a nic je nerušilo.

Ti, co mu tyto otázky kladli, bývali zpravidla jeho slovy hluboce zasaženi, mnozí měli pocit, že se nic podobného nedozvěděli ani od jinak znamenitých mistrů. A tak se skrze své trojí „vystříhání se" stal známým, jakkoli se známým vůbec stát nechtěl. A zastínil mnohé jiné, a tak za ním přicházely zblízka i zdaleka zástupy lidí, kteří se k němu chtěli přidat, přimknout se k němu, aby jim byl oporou. On však jako by o žádné žáky dlouho ani nestál. Nestál totiž o kdekoho. Vždy si chtěl důkladně ozkoušet, zda má ten či onen zájemce skutečně dobrý kořínek, zda se už opravdu zbavil toho základního myšlenkového prachu a smetí. Teprve potom byl ochoten takového člověka vůbec přijmout. Při sebemenší pochybě příchozí odmítal; prostě je nepřijal. A tak, i když byl v mnišském řádu už mnoho let, žáků měl za tu dobu poskrovnu.

Pobýval většinou zcela sám poblíž skalní bystřiny v jedné takové doškové chýši, kterou si zbudoval vlastníma rukama. Živil se tím, co mu skýtal nepatrný kousek pole, a zapíjel to vodou právě z té nedaleké bystřiny. Na dva papírové svitky napsal dvě celkem neumělé věty, které si vylepil po stranách vchodu. Na těch svitcích stálo:

> Studium dharmy není žádná slast,
> užít si musíš pekel osmnáct.[14]

13 Z antologie *Gujin xiaoshuo* (Staré a nové povídky), nejstarší vydání z roku 1621. Autor této antologie byl Feng Menglong (1574–1646), starší Li Yuův současník.

14 Odkaz na buddhistickou vizi osmnácti sfér pozemského života: šestero smyslových orgánů (oko, ucho, jazyk, nos, tělo, mysl); šestero smyslových vjemů (tvar, zvuk, chuť, vůně, dotek, pohyb); šestero druhů smyslových poznání z těchto smyslových orgánů a vjemů odvozených.

Cvičení dhjány těžší o to víc,
prosezených rohoží ptej se na tisíc.

Tento párový nápis vyvedený v úplně obyčejné tuši měl dosvědčit, oč se celý život snažil.

A pak se jednoho dne zvedl zvlášť silný závan podzimně sychravého větru, až smetal zděšeně křičící hmyz z holé kůry stromů.

Mnich byl už vzhůru. Jako obvykle vstal už za kuropění a jako obvykle zametl před dveřmi přes noc napadané listí, vyměnil čistou vodu před soškou Buddhy, zabodl pár čerstvých vonných tyčinek, načež si v prostřední světnici rozprostřel svou starou modlitební rohož a usedl na ni. Náhodou zapomněl za sebou zavřít dveře. Jen tak se stalo, že se ve dveřích mohl objevit mladý literát a zcela volně vstoupit i se svými dvěma mladými sluhy dovnitř.

Dojem, který ten mladý literát svým zjevem činil, byl asi takový:

Po tváři mu výraz podzimní řeky hrál,
nesl se vznosně jak vysoké obláčky jar.
Jak básníka Pana sličná tvář,[15]
jak básníka Shena štíhlý pas.[16]
Líc nenalíčená, v dívčí bělosti,
ret nenabarvený, v dívčí svěžesti.
Dlouhé řasy kryjí zrak,
štíhlé tělo, hezký šat.
Tmavý klobouk čelo kryje,

15 Pan Yue (247–320), básník pověstný víc svou přepůvabnou tváří než svým lyrickým dílem. Vyprávělo se o něm, že když vyrazil ve svém kočáru městem Luoyang, dívky a dámy mu házely do cesty květiny, aby upoutaly jeho pozornost. (Viz *Nová vyprávění o tom, co se ve světě povídá* v českých *Klenotech čínské literatury*, Portál 2006.)

16 Shen Yue (441–513), básník a originální teoretik čínského tonálního verše. O štíhlosti jeho pasu nic nevím; autor si to mohl vymyslet.

nefrit zdobí krásnou tvář.
Střevíc rudě vyšívaný
vznáší se v oblačnou zář.

Básnické zpodobení graciézního vzezření je toliko přibližným popisem působivého zjevu toho mládence. Úplnější popis jednotlivých partií a údů jeho těla by si vyžádal desítek dalších ód, stovek chvalozpěvů, a ani tak bychom nevystihli jejich půvab. Co bylo však opravdu mimořádné, co překonávalo vše ostatní, to byly jeho oči. Ty oči byly vskutku zvláštní!

Báseň na nápěv *Luny nad západní řekou* budiž toho svědectvím:

Zpod víček svítí nefritem,
panenky jako krystal ledový.
Ty černé oči jako blesky,
ty černé oči vášeň napoví.
Spatří-li muže, tu se nepohnou,
vidí-li ženu však, naráz užasnou.
Co že té ženě nevypoví
měňavé oči básníkovy.[17]

O podobných očích se dneska mezi lidmi neřekne jinak, než že z nich nic jiného nekouká než vášeň a smilstvo. Takové oči se na vás nepodívají zpříma, přednost dají takovým zvláštním postranním pohledům, kterých si vy, pánové, často ani nevšimnete, protože bývají určeny výhradně ženám. Ty si je naopak vychutnají, na takové pohledy jsou naše ženy přímo vysazené. Ani nepotřebují být moc

17 Narážkou je myšlen jeden ze Sedmi nesmrtelných bambusového háje, básník Juan Ji (210–263). V jeho oficiální biografii se psalo, že svou náladu pronikavou dokázal vyjádřit změnou barvy očních duhovek, barva bílá byla zapuzující a odmítavá, barva černá byla vstřícná a přitakávající. Melancholické básně tohoto muže najde čtenář v *Knize mlčení* (Mladá fronta 1994; s. 190–192).

blízko, ty oči. Může je od dotyčné ženy dělit i několik desítek sáhů, stačí jen koutkem oka pohlédnout a hned je jim jasné, jestli to děvče za to stojí. A když ano, když je aspoň trochu co k čemu, už po něm hází milostnými pohledy.

Spořádané děvče přejde, hlavu sklopenou, ani se po něm neohlédne. A vyzývavé pohledy padnou do prázdna. Setkají-li se ovšem se ženou trochu smyslnějších očí, takových očí, co trpí stejnou slabostí jako oči jeho, tu začne pohled stíhat pohled, celý dlouhý milostný dopis se odehraje v té výměně pohledů během jedné chvíle, a všechno se začne divně zaplétat. Po pravdě řečeno, kdo se narodí s takovýma očima, není zrovna nejšťastnější, ať je to muž nebo žena. Takové oči bývají jen a jen zdrojem neštěstí, nevěští nic dobrého, spíš ztrátu cti i pověsti.

Pokud je pohled některého z mých čtenářů tohoto rodu, takový čtenář by si měl dávat od této chvíle dobrý pozor.

A tak náš mladý literát vstoupil do dveří, vysekl čtyři poklony směrem k Buddhům, čtyřikrát se poklonil sedícímu mnichovi, narovnal se a zůstal zdvořile stát.

Mnich se nepohnul, ani na okamžik se nedal vyrušit z jednou započaté meditace. A pozdravy neopětoval. Teprve když dokončil své obvyklé ranní cvičení, vstal z rohože a vrátil nezvanému hostu jeho pozdrav čtyřmi úklonami. Pak jej vyzval, aby přisedl. Když se usadili, zeptal se příchozího na jméno.

Mladý muž pravil: „Pocházím zdaleka, říkají mi Student Večerka, náhoda mne zavedla do zdejšího kraje Zhe. Až tady jsem se doslechl také o vás, ctihodném mnichovi, prý skutečnému buddhovi dneška. Ujišťuji vás, že jsem vykonal řádný půst, abych se dostatečně očistil dříve, než si vás dovolím pozdravit."

Milí čtenáři, jako bych vás zase slyšel: „Poslyš, vypravěči, když už byla řeč o tom, že se ten ctihodný mnich zeptal na mládencovo jméno, proč mu ten mládenec vlastně žádné jméno, osobní či rodné, neřekl, proč mu místo toho sdělil pouhou přezdívku?"

Takový čtenář by měl vědět, že na konci mongolské dynastie Yuan mívali literáti divné zvyky. Většinou neradi prozrazovali svá osobní či rodná jména, často se ohlašovali toliko přezdívkami, a ty měli všichni. Tak si říkali třeba Učený ten a ten, jiní si zas říkali Mistr ten a ten nebo Moudrý ten a ten. Asi ani nemusíme říkat, že většina mladších mužů se nazývala „učenými" anebo „studenty", většina starších mužů se nazývala „mistry" nebo „učiteli", ti nejstarší se dokonce neváhali nazývat „moudrými" či dokonce mudrci či mudřeci.

Ty znaky, jež tvořily přezdívku, nesly zpravidla nějakou ideu nebo aspoň nápad, vypichovaly nějaký povahový rys či sklony dotyčného člověka. Zvolené znaky měly být srozumitelné hlavně vám samým, nemusel jim rozumět každý. V našem případě, jelikož se náš milý student zajímal především o sex, měl z celkem pochopitelných důvodů raději noc nežli den a z té noci měl zas raději čas do půlnoci nežli po půlnoci, tak mu přišla na mysl známá píseň *Pochodeň na dvoře*[18] a nejspíš si vzpomněl na její druhý verš o tom báječném čase před tím, než se noc začne lámat a začne se rozednívat. Co bylo snazšího než z toho druhého verše vytrhnout dva klíčové znaky a z nich si udělat pěknou, slušivou, trochu hvězdnou přezdívku Večerka, odtud Student Večerka.

Zaražen mladíkovým zdvořilým, až obřadným chováním mnich nejdříve odpověděl mládenci několika nic neříkajícími frázemi, a protože se zelenina v hrnci právě dovařila, pozval hosta, aby zůstal a pojedl s ním, soudě, že po dlouhé cestě musí být dosti unaven.

Když pojedli, usedli stranou a rozpředli, jak bylo při takových příležitostech zvykem, poměrně náročnou, dosti učenou debatu o idejích a učeních buddhistické školy zenové, při kteréžto debatě

18 Verš ze 182. písně kanonické *Knihy písní* má ještě další konotace jako název pro letní palác, poprvé na dvoře Hanů. Navíc si toto jméno bere do úst jedna hrdinka erotického apokryfu *Příběh Velkého Ukojitele*, kterého autor rád cituje jako klasika svého žánru.

se, jak záhy shledali, vzácně shodovali, tu a tam se velice případně doplňujíce.

Student Večerka byl totiž celkem slušně připraven svou někdejší průpravou ke státním zkouškám a jeho znalosti v oboru nejrůznějších filosofických směrů a škol byly mimořádné. Nejpoťouchlejší zenová témata, jež by mohla být mnohým jiným možná málo srozumitelná, zvládal celkem hravě, stačilo, že se o nich jeho hostitel mnich jen zmínil.

I když to nahlas nevyslovil, mnich si pro sebe řekl: „Velmi vzdělaný a velmi inteligentní mládenec! Jak jen ho mohl stvořitel vybavit takovou podobou, to se mu nemělo stát! Proč duši, která byla předurčena Buddhovu učení, dávat tvář tak jednoznačně určenou k nanejvýš politováníhodným skutkům? V té tváři se mu nezračí nic jiného než démon sexu, který – jestli se mi ho nepodaří dostat do mého vaku – nadělá nekonečnou spoušť v ženských pokojích. Kolik žen přivede do neštěstí! Mohlo by mi to být jedno, ale když už jsem na něj jednou narazil, bylo by z mé strany neodpustitelným cynismem, kdybych se jej nepokusil od něčeho tak hrozného odvrátit, kdybych se ho nepokusil zadržet. Pro klid svědomí to musím aspoň zkusit, i kdyby se mělo ukázat, že s ním už nic na světě nepohne!“

A nahlas pak pokračoval: „Dospěl jsem kdysi k jednomu pro mne důležitému rozhodnutí, udělat vše, co se dá, pro spásu tohoto světa. Během nedlouhé doby, která od tohoto mého rozhodnutí uplynula, jsem už potkal hodně lidí! Ti z nich, ti nevědomci, muži stejně jako ženy, které nic dobrého nikdy ani nezajímalo, nestojí za řeč! Jde mi však právě o studenty, o ty, kteří se chtěli dobrat zenové dharmy, jde mi o příští možné hodnostáře, o ty, kteří chtějí dharmu aspoň vyslechnout. Ti jsou moji potenciální laičtí žáci, moji laičtí novicové. Pochopit *dhjánu* čili Zen si ovšem žádá jiné dispozice než si vyslechnout dharmu, to si nezastírejme. Pochopit dharmu je snadné, pochopit *dhjánu* je mnohem těžší. I ti, kdo bývají s to

pochopit desateronásobně otázek na poli konfucianismu, porozumí sotva každé druhé otázce, mají-li se pokusit proniknout do učení buddhistického. V tom ohledu jsem byl nyní mile překvapen tvou bystrostí a chápavostí, milý synu. Kdyby ses chtěl skutečně věnovat Zenu, odhaduji, že bys možná za pár let mohl dojít k jisté dokonalosti soustředění *samádhi.*[19]

V našem lidském pobývání na tomto světě jsou věci jednodušší, týkající se naší prosté tělesnosti, a jsou věci složitější, týkající se naší přirozenosti. Je snadné překonat pomíjivou chvíli naší existence, je těžší překonat celou kalpu. Kdo jednou měl v sobě buddhu, neměl by scházet na scestí démonů! Proč nevyužít příznivé chvíle v rozpuku života, proč se už teď nezbavit sexuálních žádostí, proč nevejít do otevřených bran mnišství? Jsem jenom prostý mnich, ale mohu se pokusit pomoci druhému překonat jeho bariéry. A ty, chopíš-li se nabízené příležitosti a dosáhneš probuzení, budeš možná jednou sklízet ovoce svého úsilí, tak jako jiní vskutku svatí muži. A hlavně ujdeš trestům pekelným. Co říkáš mé nabídce, mladý muži?"

Student Večerka nemusel chodit pro odpověď daleko: „Také mne to napadlo, mistře, dovedu si představit, jak by to bylo krásné stát se takovým pravým mnichem školy Zen. Jenomže mi v tom brání dvě maličkosti, dvě malá, leč nesplněná přání. A já bych si ta dvě přáníčka přece jen rád splnil, dokud jsem mladý, abych jednou neměl pocit, že jsem žil na tomhle světě nadarmo. Snad až ta svá splněná přáníčka okusím, zbude ještě dost času, abych si splnil svá původnější předsevzetí, a tím mnichem se třeba stal."

Mnich se chtěl ujistit: „Mohu vědět, co jsou ta tvá dvě nesplněná přání? Není snad jedním z těch přání učinit zadost svému vzdělání a jménu a získat postavení v některém paláci či na ministerstvu? Nebo stojíš o to vydobýt si zásluhy a uznání službou v některé z pohraničních oblastí?"

19 *Samádhi*, soustředění, soudržnost mysli, spíše cíl než praktika a forma.

Student Večerka zavrtěl hlavou: „Žádné uznání, žádná pověst. Všichni, kdo někdy studovali, o tohle usilovali a málo komu bylo dáno, aby uspěl, většině se to nikdy nepoštěstilo a ani nepoštěstí. Ani takový velký kandidát velkých Tangů, jako byl Liu Fen, se u zkoušek pořádně neumístil, podobně jako největší z tangských básníků Li Bo![20] Ke kariéře je sice zapotřebí nadání, ale taky a hlavně štěstí. A jak si mám něco takového zařídit, kdo mi to zaručí? Uznání, hodnosti, kariéra, samý otazník, všechno jen a jen dílo štěstěny. Nebudou vám nebesa nakloněna a žádná kariéra, žádné uznání se nekoná. Můžete být věrný a loajální jako generál Yue Fei, můžete být spravedlivý a neohrožený jako generál Guan Yu,[21] můžete si srdce strhat, život utratit, nebude vám to nic platné, můžete se nevím jak o stát zasloužit, málo platné! Ne, pravím vám, nahlédl jsem již do všech zákoutí slávy a bohatství, a to, oč doopravdy stojím, tam není!“

Mnich pravil: „Co to je tedy, oč opravdu stojíš, co si doopravdy přeješ?“

A Student Večerka pravil: „To, oč doopravdy stojím, je něco, čeho můžu dosáhnout vlastním přičiněním, je to něco, co si umím představit. Žádné chýry, žádné nemožnosti. Nebudu pro to chodit daleko. Mám talent zapamatovat si cokoli, co přečtu, mám talent pochopit jakékoli učení, dovedu napsat jakýkoli text, co si na mě vymyslíte, v jakémkoli žánru nebo stylu, a vím, že bude perfektní. Všichni ti dnes docela známí autoři podle mě neumějí nic než si vycucat z palce všelijaké citáty jen pro to, aby horko těžko zplodili

20 Historie nejslavnějšího čínského básníka Li Baie (Li Bo, 701–762), leč neúspěšného kandidáta císařských zkoušek, je známá. Méně známá je historie tangského neúspěšného kandidáta Liu Fena, který za svůj neúspěch vděčil svému nekonformnímu postoji k soudobé dvorské politice.

21 Yue Fei (1103–1141), příkladný loajální ministr, čínský symbol patriotismu, pravý opak zrádného Qin Guie, kterého zná český čtenář jako neblahého protagonistu *Vsuvky do Putování na západ* (Maxima: Lásenice 2009). Guan Yu, loajální hrdina historického románu *Tři království*, zemřel v roce 219 n. l.

pár celkem školáckých, leč publikovatelných próz či básní, s kterými pak putují křížem krážem po světě. Podle mě jsou to samí plagiátoři a epigoni. Já vím, že kdo chce opravdu vyniknout, musí přečíst všechno, co jen trochu stojí za přečtení, musí se obeznámit se všemi autory, kteří trochu stojí za to, musí projít všechny hory a pohoří, co se o nich pořád mluví a píše. Pak je možné se stáhnout do své studovny a pustit se do nějakého vlastního psaní, abys všechno, co jsi nasál, dokázal zachytit a předat příštím generacím. A když budeš mít náhodou štěstí a oni to ocení i u těch státních zkoušek. Třeba se nakonec uplatníš i u toho dvora, nebo kde. A když ne, tak strávíš život sice někde úplně dole, ale pořád ti kyne jakási naděje na tu takzvanou nesmrtelnost. Stručně, jedno z mých dvou zatím nesplněných přání je být, jak se říká, básníkem laureátem své doby."

Mnich pravil: „Takže to je tedy tvé první přání. A to druhé?"

Večerka se už chystal otevřít pusu, ale hned první slabiku spolkl, jako by najednou dostal strach, že se mu mnich vysměje, jako by se vlastně styděl to vůbec vyslovit.

Mnich suše poznamenal: „Zdá se, že své druhé přání se bojíš i jen vyslovit. Když dovolíš, řeknu je za tebe."

Večerka nevěřícně namítl: „Jak byste, mistře, mohl vyslovit něco, na co si já sám sotva troufám pomyslet?"

Mnich pravil: „Jenom to nechceš vyslovit. Jestli se zmýlím, budu rád pykat, ale jestli to uhádnu, nebudeš zapírat."

Student Večerka odhodlaně prohlásil: „Uhádnete-li, mistře, pak u mne nejste ledasjaký bódhisattva, ale sám jeden z nesmrtelných, a já přijmu za své každičké vaše naučení. Přece bych nezapíral."

Mnich beze spěchu pravil: „Ty prostě chceš dostat za ženu tu nejkrásnější dívku na světě."

Studentu Večerkovi se rozšířily panenky. Ústa mu ztuhla. Hodnou chvíli tak zůstal bez hnutí a pak s poněkud nuceným úsměvem prohlásil: „Mistře, vy jste úžasný! Já to v sobě nosím a vy to uhodnete, jak mě jen uvidíte!"

Mnich se rozesmál: „Asi jsi ještě neslyšel, že co člověk potají, to už po nebi hřímají!“

Student Večerka se rozpačitě pustil do vysvětlování: „Správně bych před vámi, mistře, o něčem takovém ani neměl mluvit, ale když už jste to sám prořekl, povím vám, jak to je. Moje víra moc hluboká zatím není, sám vidíte, ale o to větší v sobě nosím takové ty touhy, rozumíte mi. Pochopte, tahle dvě sousloví – nejkrásnější dívka, největší básník – u mne patřila odjakživa k sobě. Když je někdo největší básník, nejkrásnější dívka se pro něj vždycky najde, a naopak, za každou takovou nejkrásnější dívkou jde velký básník jakoby do páru. Jenže já jsem vlastně ještě opravdu krásnou, neřkuli nejkrásnější dívku ještě nikdy nepotkal. A ty vskutku přitažlivé ženy, které jsem měl šanci zatím uvidět, měly ještě k tomu za manžely zpravidla tak odporné mužské, že jsem ty ženy mohl leda tajně politovat. Přitom mé nadání, můj půvab, vidíte sám, nemají chybu. Často se na sebe dívám do zrcadla a říkám si, kdyby dneska ještě žili takový Pan An nebo Wei Jie,[22] já bych si s nimi nezadal. A když nebesa dopustila, aby se narodilo něco takového jako já, že by se nenarodila žena, která by mi byla vyrovnanou družkou? Říkám si, jestli taková krasavice na světě prostě neexistuje, tak se nedá nic dělat, ale jestli někde taková je, já ji najdu a vezmu si ji za manželku. A vidíte, takhle to dopadlo, ještě stále nesezdaný, nezasnoubený, a to je mi už přes dvacet. Přitom přece nechci nic jiného než učinit zadost svému prokazatelnému talentu a neméně tak prokazatelnému půvabu. Takže mne, prosím, nechte ještě pro jednou jít, než si tu předurčenou krasavici najdu, než ji pojmu za manželku, zplodím s ní syna, který bude hoden pokračovat v obětech mým předkům. Až se tahle má přání naplní, už nebudu mít před sebou nic, co bych si měl přát, možná se ještě rád obrátím na víru pravou a třeba i tu

22 Nepříliš hluboký básník Pan Yue (Anren, 247–300) a nepříliš úspěšný politik Wei Jie (286–312) zosobňovali Číňanům mužnou krásu; davy se sbíhaly.

svou ženu přemluvím, aby se mnou přešla na onen břeh. Co si o tom všem myslíte, mistře?“

Mnich, který mu celou dobu pozorně naslouchal, chvíli mlčel, než se krátce zasmál a řekl: „Tvá idea, mládenče, nemá na první pohled chybu. Háček je v tom, že náš veliký vládce nebe a stvořitel věcí v tvém případě cosi pokazil, a to pořádně. Kdyby tě vybavil aspoň trošku ošklivější tělesnou schránkou, tvá duše by se možná už dávno dočkala probuzení. I mnozí stižení leprou nebo epilepsií, na tom už nezáleží, se nakonec stali nesmrtelnými či buddhy. Jenže při tvém narození se právě v tomto ohledu náš stvořitel a vládce nebe zachoval poněkud lehkomyslně.

To je tak, milující rodič málokdy snese pomyšlení, že by právě jejich dítě mohla stihnout nějaká tělesná či duševní úhona, nějaká zlá zkušenost. Nepleskou je, neokřiknou je, a tak jejich dítě, jak roste, dospívá k přesvědčení, že jeho přece tak obdivuhodné tělo i nadání byly prostě takovým darem nebe a země a že jeho rodiče tu byli jen od toho, aby je pěkně vypiplali. A že se mu vlastně nikdy ani nemůže nic zlého přihodit, kdyby dělalo cokoli. Pak něco skutečně vyvede, nějaký přestupek, nebo dokonce zločin, a najednou se diví, že je soudce odsuzuje k jakýmsi tělesným trestům nebo že je soudní dvůr vydává trestu nejvyššímu, katovi. A dítěti teprve pak začne připadat, že to ti rodiče možná s tou svou rodičovskou láskou a pýchou trošku přehnali, ale už je pozdě.

Poslouchej, mládenče, jedno ti povím, tvé přepůvabné tělíčko i tvářička, tvá zhýčkaná povaha, nic z toho nevěstí nic dobrého. Ty si myslíš, že jenom pro tvůj půvab, jenom proto, že se cítíš mít na to být velkým básníkem, ti má padnout do náručí žena na celém světě nejkrásnější? Ono na tom už vlastně ani tak nesejde, jestli se ti podaří nebo nepodaří na takovou narazit! Třeba opravdu najdeš moc krásnou dívku, ale ty si myslíš, že bude mít na čele napsáno, že je mezi všemi ta úplně nejkrásnější, ta první mezi všemi? Ty potkáš jinou, najednou ti bude připadat ještě krásnější, a tak si to

rozmyslíš. A třeba bude zrovna jako ty, taky se nebude chtít spokojit s ledajakým manželem, taky bude čekat na toho pravého až nejpravějšího, na toho nejgeniálnějšího mezi všemi. A co teď? Povede se ti ji dostat za konkubínu? A co když bude už provdaná, co si počneš? Vzdáš se svých plánů, smíříš se s tím vědomím, že jsi možná zrovna tu na světě nejkrásnější tak úplně nedostal; nebo půjdeš dál za tím, co sis usmyslel, co sis umanul? Nakonec oba pro svou posedlost skončíte v pekle, jeden jako druhý!

To je, oč tu běží. Peklo, nebo ráj? Jestli jsi ochotný jít třeba i do pekel, pak jdi a hledej si tu nejkrásnější! Ale jestli chceš do ráje, nezbývá ti než se vzdát lichých myšlenek a jít se mnou; jít se mnou a stát se mnichem."

Student Večerka řekl velmi zklamaně: „Mistře, vaše předchozí slova mi připadala tak osvícená a zajímavá, ale slova jako peklo, ráj, to jsou přece triviality, které se snad ani k takovému vynikajícímu a osvícenému mnichovi nehodí. Podstatou mého Zenu, jak já mu rozumím, je dobrat se mé původní přirozenosti, a tak se dostat až tam, kde není života ani smrti; tak být pravým buddhou. Copak je nějaký ráj nebo nebe, kam by se dalo vstoupit a vystoupit? A dopustíme-li se s prominutím nějakého toho smilstva, prosím, tak jsme jen překročili pár konfuciánských dogmat, nic víc. Copak je nějaké peklo, kam bychom se mohli zřítit?"

Mnich trval na svém: „Ti, kdo činí dobro, přijdou do nebe, nebo do ráje, jak chceš, ti, kdo páchají zlo, přijdou do pekla. Jsou to jenom taková klišé, ale je to aspoň něco. Vy studovaní lidé se jistě dokážete vyvléci z čehokoli. Kromě jednoho, kromě zodpovědnosti za své činy. A to mi věř, že z těchhle starých otřepaných, jak říkáš, klišé se prostě nevyvléknete, ať je to jak je to! Nechme stranou nebe i peklo. I kdyby žádné nebe neexistovalo, prostě se bez něj neobejdeme jako připomínky něčeho, co nás nabádá k dobrému. I kdyby žádné peklo neexistovalo, prostě se bez něj neobejdeme jako té úplně nejprostší výstrahy před zlem. Ale protože tě tahle

obyčejná klišé, tyhle banality, zjevně nudí, pominu už nějaké triviální budoucí odplaty ze zásvětí a raději ti povím o takové docela obyčejné odplatě velmi světské, úplně vezdejší. Ovšem i tak se neobejdu bez dalšího klišé, když ti povím zase hodně staré úsloví: Nesesmilním sousedovu ženu, soused nesesmilní moji. To je snad to opravdu nejhloupější a nejbanálnější úsloví, jaké znám, jenže funguje, není mezi chlípníky jediného, na kterého by neplatilo. Všichni, kdo zcizoložili s vdanou ženou, se dříve nebo později dočkali, že někdo jiný zcizoloží s jejich manželkou. Všichni, kdo svedli dceru druhého, dočkají se, že někdo jiný svede jejich vlastní dceru. Takže, chceme-li z toho začarovaného kruhu vyváznout, nezbývá než přestat cizoložit, přestat svádět, to je celé. Jestli chceš dál cizoložit, dál svádět, nedostaneš se z toho! Nuže, chlapče, chceš se z toho dostat, anebo ne? Jestli ne, klidně hledej dál tu svou krasavici nejprvnější mezi všemi, jestli ano, pusť z hlavy bláhové myšlenky a pojď se mnou, staň se mnichem."

„Vaše slova, mistře, jsou výmluvná jako málokterá. Vtip je v tom, že když hovoříte s hlupákem, musíte samozřejmě mluvit tak, že se mu až chlupy zježí po celém těle strachy. Ale to přece není nutné, když mluvíte s někým jako já. Mistře, podívejte, pán nebe jistě stanovil zákony velmi přísně a velmi nesmlouvavě, ale v jejich dodržování už tak důsledný asi nebude. Smilníků a cizoložníků, které stihla odplata, je jistě hodně, ale taky není málo ani těch, na které prostě nějak nedošlo. Kdyby měl pán nebe chodit od domu k domu, od dveří ke dveřím a zjišťovat všechna smilstva a cizoložství, co se tam dějí, aby je řádně potrestal, to by nemohl dělat nic jiného, to by musel být pěkný čmuchal! Všeobecně řečeno, nemají vaše principy nekonečného koloběhu života a neúprosných zákonů příčiny a odplaty nejmenší chybu, a všichni nehodníci by o nich měli jistě dobře vědět! Konec konců je to přece hlavní předmět naší mravní výchovy a její hlavní smysl. K čemu by jinak byla, že? Ale musíme to brát tak doslova?"

Mnich pravil: „Mám tvým slovům rozumět tak, že jsou na světě smilníci a cizoložníci, kteří se prostě odplaty nedočkají? Obávám se, že pán nebe, když už jednou stanovil takový zákon, nepřipustí, aby mu z něj kdokoli unikl. Tvým očím cvičeným v loajalitě a humanitě nejspíš neujde nic. A já zase ještě neviděl, aby kdokoli z těch, o kterých mluvíme, ušel odplatě. Jsou jich tisíce a desetitisíce, vypráví se o nich, píše se o nich v kronikách! Těžko se mi to jako člověku, který se stal mnichem a přijal jistá pravidla a omezení, říká, ale říci to musím. Někdo zajde tak daleko, že sesmilní cizí manželku anebo svede něčí dceru a připadne mu to docela normální, bez jakýchkoli zábran o tom vykládá, takže je nakonec těch, co o tom vědí, docela dost. Jiný sice taky zcizoložil s něčí manželkou nebo svedl něčí dceru, ale ten pocit, že to bylo v pořádku, tak docela nemá, takže je celkem pochopitelné, že se s tím nechlubí, takže je těch, co o tom vědí, poměně. A tak tu máme manželky, které svého manžela podvedly, dcery, které obalamutily svého otce, tak dokonale, že se nikdo nic nedoví ani v domě, ani v rodině, nikde. Takže ani všichni ti postižení muži netuší, že je vůbec kdy nějaká odplata potkala. Až když za nimi zaklapne víko rakve, pak už jim najednou nezbude nežli uvěřit, že to starodávné otřepané úsloví nelhalo. Jenomže to už je pozdě někomu o tom svém náhlém prozření vykládat, nikomu už o tom nepovědí! Nejde o to, že by ženy a dcery těch cizoložníků a smilníků šly a vědomě konaly odplatu za ty jejich předchozí skutky, takhle to není. Jde jenom o to, že totéž, co napadlo ty chlípníky, zrodí se taky, ne-li ještě dřív, i v hlavičkách jejich manželek a dcer. Vezmi si příklad; tvá příští manželka se narodí ošklivá. To se přece stává. A ty s ní v noci obcuješ, ona tě ani trochu nevzrušuje a ty si při tom vybavuješ jistou velice půvabnou dámu, kterou jsi úplnou náhodou viděl den před tím, a předstíráš, že jsi ze své manželky najednou celý u vytržení, najednou ti to jde. V tom samém čase ovšem možná tvoje manželka už přemítá o tom, že ten její je vlastně taky dost ošklivý a začne myslet na trochu pohlednějšího mužského, kterého

náhodou zase ona toho dne viděla, a samozřejmě nebude tomu svému nic vykládat a začne dělat, že ta její rozkoš nepatří nikomu jinému než jemu, jen a jen jemu. Tohle se stane v každé rodině, tohle se stane každému. To je taková choulostivá věc. To nikomu nic neudělá. Ničí čest nebyla porušena, ale přece, je to taková bolístka, která zasáhne srdce, i kdyby bylo z kamene. I to může být docela pěkná odplata za pouhou myšlenku na smilstvo. A když i pouhá myšlenka na smilstvo je takto potrestána, jaká odplata asi náleží muži, který se doopravdy vetře do skutečné ložnice skutečné cizí ženy, přitiskne se k ní, přirazí se k jejímu tělu, a aniž by to třeba nějací duchové a démoni museli vidět, aniž by to nějaký stvořitel byť jen tušil, připraví tu ženu o jméno i o čest. A to už zas taková trivialita není."

Student Večerka řekl: „To zní velmi logicky, ale na něco bych se vás chtěl zeptat, mistře. Podle vás takového manžela nebo otce, který zcizoloží s něčí manželkou anebo svede něčí dceru, stíhá táž odplata v podobě těchže poklesků ze strany jeho vlastní manželky či vlastní dcery. Ptám se vás, jaká odplata stihne toho ubožáka, který ani manželku, ani dceru nemá, jaké odplaty se mu dostane? Tady zřejmě žádný zákon pána nebes nefunguje. A ještě něco, počet manželek a dcer je, jak známo, omezený, zatímco ženské krásy je na světě bezpočtu. Vezměme si takový příklad; člověk má obvykle jednu dvě ženy, jednu dvě dcery, přitom možná zcizoloží s kdoví kolika manželkami, s kdoví kolika cizími dcerami. I kdyby mu to některá jeho manželka anebo dcera nakrásně někdy oplatila, pořád se mu to bohatě vyplatí. Co s tím nadělá ten váš pán nebes, aha!"

Naslouchaje Večerkovým rozkladům a vývodům, mnich došel záhy k přesvědčení, že má před sebou zatvrzelce, s kterým nic nehne. A tak mu nabídl jakýsi kompromis, půl na půl: „Máš, mládenče, pohotový jazyk, jen co je pravda, argumenty ti věru nechybí a nikdy chybět nebudou, myslím, že na tebe momentálně nestačím. Slovy tě nepřesvědčím, to je mi jasné. Takže si jdi a hledej si tu svou

krasavici. Možná pochopíš později. Jdi a třeba se i ožeň s tou svou na světě nejkrásnější, abys konečně jednou prozřel na té meditační rohoži z masa a krve, aby ses jednou konečně dobral té pravdy pravé. Už nic neříkám! Jenom jedno ještě. Jsi skutečně výjimečně nadaný a máš skutečně vlohy k tomu, aby ses stal světcem a třeba i dosáhl na metu nejvyšší. Nesnesu pomyšlení, že bych tě měl úplně ztratit. Až jednou dojdeš k tomu velkému probuzení, prosím, neváhej, přijď za mnou, přijď se poradit, jak se vrátit na cestu. A nestyď se snad jenom proto, že bych měl bohužel přece jen pravdu, neber to jako ztrátu tváře. Ujišťuji tě, že tě zítřkem počínaje budu den co den vyhlížet čekaje na tvůj návrat!"

S těmi slovy vzal papír, chopil se štětce a napsal gáthu o čtyřech pětislabičných verších:

Zahoď ten kožený pytel, vím, žádná krása,
a jdi si zkusit rohože z masa.
Užij si pravé lítosti ještě zaživa,
dříve než zaklapne rakev zmarnivá.

Na několikrát úhledně poskládal papír a předal jej Studentu Večerkovi s těmito slovy: „Jsem jen prostý mnich, který neví, co se sluší a patří. Moje gátha je možná trochu hrubá, ale to mi věř, vychází z upřímné starosti o tebe. Nech si ji, možná jednou i ty přijdeš na to, jak to je doopravdy."

Povstal na znamení, že se chystá hosta vyprovodit. Student Večerka pochopil, že přijetí je u konce a že se nehodí otálet. Nechtěl však odejít jen tak bez ničeho, stále si mnicha příliš vážil. A tak sklonil hlavu na znamení pokory a zkroušeně pravil: „Váš žák je dnes ještě příliš hloupý na to, aby byl s to přijmout vaše naučení, snad mu odpustíte, a až se jednou vrátí, vezmete ho na milost."

A když to dořekl, klesl na kolena a čtyřikrát se mnichovi uctivě poklonil. A mnich mu jeho pozdrav opětoval, načež Studenta

Večerku i s jeho oběma sluhy vyprovodil ze dveří. Tam mu cosi ještě s velkou naléhavostí zopakoval, a tak se konečně rozžehnali.

Tím také končí první vystoupení tohoto mnicha v našem vyprávění. Dál už budeme vyprávět výhradně o Večerkově posedlosti ženskými půvaby a sexem, k mnichu nazývanému Osamělý vrcholek se už nadále vracet nebudeme. Ti, kdo by přesto chtěli vědět, jak to s tímto znamenitým mnichem dopadlo, nechť se vyzbrojí trpělivostí a vyčkají do kapitoly poslední, ve které se i toto, kromě všeho jiného, rovněž vyjeví.

Komentář:

Student Večerka hraje v tom našem kuse hlavní roli, Osamělý vrcholek je toliko vedlejší postava. Každý jiný by studentem Večerkou své vyprávění podle toho začal u mnicha nazývaného Osamělý vrcholek alias Vrcholek by k němu přivedl až jako nějakého kolemjdoucího. Takový je obvyklý postup jiných novelistů a romanopisců. U nás je tomu zcela naopak, nejprve jsme se, a to velmi podrobně, zabývali mnichem Vrcholkem, čímž se ve čtenáři navodil mylný dojem, že to bude nejspíš zrovna tento mnich, kdo se kdesi v dalším vyprávění dopustí nějakého toho očekávaného smilstva. Místo toho on jenom ve svém neskonalém zenovém soustředění náhodou zapomene zavřít dveře, a tak čtenáře jednak znejistí, jednak ho trochu i zmate, ale zároveň dá šanci vlastnímu příběhu, aby se právě odtud odpíchl a rozvinul. U románů podobných našemu postup zcela výjimečný, představující vědomé opuštění všech postupů dotud zavedených. Kdyby to udělal kterýkoli jiný autor, hlavní téma by bylo definitivně narušeno, hlavní dějová linie by byla popletená, čtenář by nevěděl, koho má brát jako hlavní postavu a kdo je tu jenom host. U nás je ovšem všechno jasně rozeznatelné asi jako obočí od oka. Čtenář jednak hned krátce po zahájení vlastně do všeho vidí a z těch pár větiček

se mu na závěr kapitoly navíc hlavní dějová osnova ještě ozřejmí. Nic tu není ponecháno náhodě. Autor je prostě jedním z těch mistrů tohoto umění, jaké svět nepoznal dřív, než se objevily Příběhy jezerního břehu. *A bude-li někdo říkat, že je to mladší bratříček románu* Jin Ping Mei aneb Slivoň ve zlaté váze*, tu se nabízí otázka, která řeka se vlastně vlévá do které, že?*[23]

23 *Jin Ping Mei* pochází z druhé poloviny 16. století a je to největší erotický a mravoličný čínský román všech dob. Odkaz k němu se nabízel, ale ironická formulace připomíná autorova mladšího současníka, geniálního malíře Mnicha Okurku, když podobně hovoří o svém vztahu ke starým mistrům. Také odkaz k *Příběhům jezerního břehu* je logický. Vždyť *Jin Ping Mei* napsal jeho neznámý autor jako obludné rozvinutí celkem zábavné romantické epizody z *Příběhů jezerního břehu*. Jakoby mimochodem naznačuje autor to velké narativní kontinuum, jehož se cítil být středem.

Třetí kapitola

Ctihodný pán se pěkně splet, bezuzdný libertin je jeho zeť
A dotud ctnostná dcera podlehne svodům frivolníka teď

Píseň praví:

V ženě je k smilstvu vždy tak trochu sklon,
leč sama si nezačne, většinou si začne on.
A kdyby pod polštářem neležel příběh o Yingying,[24]
přes zeď nezazněla citera slečny Zhuo,[25]
milostné hříčky by se tak často nehrály,
pánové pod těmi okny marně by zpívali.
Ty romance prý poví dívkám, co se nesluší,
zlatá slova, kdyby nečetly, tak prý netuší.

Už jsme si řekli, jak se student Večerka rozloučil se samotářským mnichem Vrcholkem a šel si po svých.

A jak tak šel, nepřestával si sám pro sebe nakvašeně brblat: „Nemožný člověk! Podle něj se má mládenec sotva dvacetiletý v rozkvětu sil sebrat, oholit si hlavu a dát si od všeho půst. Na světě snad není druhý takhle neskutečně necitlivý člověk jako tenhle mnich! Já za ním přijdu jako za vyhlášeným mnichem, čekám originální myšlenky, čekám nápady, myslím, že se od něj dozvím něco zajímavého o tom chanovém učení, nebo zenovém, to je jedno, prostě něco, co by mi

24 Yingying je proslulá hrdinka nejznámější tangské milostné novely. Český překlad viz *Starožitné zrcadlo* (Odeon: Praha 1976).

25 Narážka na romantický příběh útěku krásné Zhuo Wenjun za nejslavnějším hanským básníkem Sima Xiangru (179–117 př. n. l.) z otcovského domu.

dalo nějakou poetickou inspiraci, a on mne místo toho zahrne spoustou urážek. Napadlo by to někoho? A jako by mu nestačily všechny ty výklady a rozklady, napíše mi takovou primitivní gáthu. Co je moc, to je moc! Absolutní nesmysl! A to bude povídat úplně zdravému, pohlednému člověku, člověku na ženění, člověku vědomému si své ceny, člověku na začátku kariéry, ochotnému, když na to přijde, podílet se na správě říše. Že by člověk, který si bude umět ohlídat davy, neuměl ohlídat ve vlastním domě jednu manželku, kdyby náhodou chtěla něco vyvádět? Absolutní nesmysl! Neřeknu, kdybych nenašel žádnou vhodnou nevěstu, ale jestli se mi podaří najít takovou, jakou si představuji, přece tu šanci nezahodím, užiji si, ohlídám si, co se v mezičase děje v manželčiných pokojích, na to si dám taky pozor, kdyby náhodou přišel nějaký cizí chlap vybírat výpalné! Žena, která dostane za manžela takového nádherného mužského, jako jsem já, si asi sotva něco začne s nějakým přivandrovalcem, který se o ni začne pokoušet. To bych se na to podíval. A že by rovnou nějaká ztráta cti a jména a kdovíco ještě, to už vůbec nepadá do úvahy! Tu jeho gáthu bych měl zmačkat a vrátit mu ji. Ale teď to neudělám, já mu ty jeho jedovaté řeči zarazím, až se potkáme příště. Nejdřív potřebuji důkaz. A až se sem jednou vrátím, uvidí se, jestli nebude svých dnešních slov litovat."

Když si to tak pěkně srovnal v hlavě, už klidnější stočil gáthu do ruličky a zastrčil ji co nejhlouběji do kapsy.

Po příchodu domů nelenil a přikázal svým sluhům, aby se rozešli po okolí a rozhlásili mezi nejznámějšími dohazovačkami v kraji, že on je ten a ten a že hledá široko daleko nejkrásnější dívku s úmyslem si ji vzít neprodleně za manželku.

Protože byl z docela vážené rodiny, pohledný jako ten příslovečný krasavec básník Pan Yue a talentovaný jako ten génius básník Cao Zhi,[26] těžko se hledal otec, který by ho nechtěl za zetě, a nebylo

26 O básníku Pan Yue už byla řeč. Z konce 3. století je též básník Cao Zhi (192–232), mladší ze dvou geniálních synů pověstného generála Cao Cao (155–220 n. l.).

dívky, která by o něj nestála. Jak se jeho přání rozneslo, neminul den, aby se nedostavilo někdy i několik dohazovaček najednou, každá s nějakou tou nabídkou k sňatku. Ty obyčejnější rodiny ho rovnou zvaly, aby se u nich zastavil, aby se rozhlédl po domě a aby si prohlédl nevěstu, třeba i od hlavy k patě, když bude chtít. Movitější, lépe postavení zájemci nabízeli nezávazné setkání v některém z okolních klášterů či někde jinde za městem. O takových setkáních v takových případech obě strany zpravidla dobře věděly, ale slušelo se, aby obě strany předstíraly, že jde vskutku o pouhopouhou náhodu. Důležitější pro obě strany bylo, že příležitost k seznámení byla. Je třeba říci, že případné kandidátky na nevěstu se vracívaly z takových setkání celé u vytržení, zatímco Student Večerka, jak se ostatně dalo čekat, neshledal žádnou z těch dívek z pohledu svých nároků ani dost málo dobrou.

Až mu jedna z dohazovaček přímo řekla: „Jak to vypadá, vaše nároky, mladý pane, tady nesplní žádná, žádná vám nebude dost dobrá. Jedna výjimka by tady ale byla. Tou výjimkou je dceruška muže, kterému se tady v okolí říká Pán Železných veřejí. Jeho dcerka je jistá Yuxiang čili Nefritová vůně, krátce Nefrita. To by bylo něco pro vás! Problém je v tom, že její otec, Pán Železných veřejí, jak už přezdívka naznačuje, je zatvrzelý moralista a umanutý staromilec, který za nic na světě nepřipustí, aby jeho dceru někdo viděl před svatbou. Což je přesně to, na čem vy trváte, pokud vím! A na tom to ztroskotá!“

Nicméně i přes její pesimistické varování tohle začalo našeho Studenta Večerku zajímat: „Pán Železných veřejí, jak přišel k takové přezdívce? A hlavně, odkud vůbec víte, že je ta jeho dceruška tak krásná? A když je tak krásná, proč proboha trvá na tom, aby ji nikdo okem nespatřil?“

Dotyčná dohazovačka se mu pokusila vysvětlit, že ten člověk je v celém kraji známý konfuciánec a podivín. Má své polnosti, své pozemky, od nikoho vlastně nic nepotřebuje, tudíž od nikoho

ani nic nechce. Nemá přítele, nemá nikoho, věčně vysedává sám a sám doma, zavrtaný do knih. Ať na něho kdokoli zaklepe, nikomu neotevře. Jednou za ním přišel nějaký tuze vzácný host, jeho obdivovatel, že by si s ním rád pohovořil. Půl dne mu ten člověk klepal na dveře, ale ani živáčka. Za celou dobu nikdo neotevřel, nikdo se ani neozval. Až ten návštěvník, nevěda už, co si má o tom myslet a hlavně co má dělat, z rozpaků složil takovou veršovánku, kterou načmáral na dveře a šel. Takže po něm zůstalo jen takové dvojverší:

Já věděl sic, že muže vzácné vždy dobře kryje střecha došková,
však netušil jsem, že tento veřeje železné si k domu uková!

Když ty dva veršíky prý uviděl ten, komu vlastně patřily, ani se prý moc nezarazil a řekl jen, železné veřeje, to je docela originální. Zřejmě si ten dobrý muž hned pomyslel, že by to mohl být docela přiléhavý pseudonym, který mu až dotud chyběl. A tak se taky stalo, byl tu najednou Pán Železných veřejí. A jako na potvoru tenhle přísný muž neměl syna, měl jenom dceru, která navíc vyrostla do takové krásy jako nějaký voňavý květ či nefrit. Každá z nás trochu zkušenějších dohazovaček viděla tisíce, možná desetitisíce dívek, ale na takové jako ona žádná z nás ještě okem nespočinula, to vám přísahám! A k tomu vzdělaná! Pod osobním vedením a přísným dohledem svého učeného tatínka nastudovala prý spoustu knížek. Stačí říct a ona vám vystřihne takovou tangskou báseň *shi,* takovou songskou píseň *ci,* takovou současnou árii *qu,* takovou popisnou báseň *fu*, že budete koukat.[27] Jenže co naděláme, dveře pokoje pevně střežené, děvče nikam nepřijde, žádná kadidla, žádné pálení voniček, žádné procházky, žádné slavnosti, vůbec nic. Už jí uběhlo šestnáct a ona ani nos nevystrčila. Mnišky, chůvy, hadačky; nikdo

27 Autor vyjmenoval vlastně všechny základní básnické formy tvořící hlavní linii klasického čínského lyrismu.

se k ní nesmí ani přiblížit. Kdyby křídla měl, k ní se nedostane, za to vám ručím! Ale co se nedávno nestalo! Šla jsem onehdy opravdu jen tak kolem a ten podivín vám stál mezi vraty, a jak mě viděl, hned ke mně, zastaví mě, jestli prý nejsem jedna z těch zdejších dohazovaček, já na to, že jsem, a on mne, tak jak jsme tam stáli, zatáhl do domu a už mi tam ukazoval takové vám nádherné děvče, že jsem až ustrnula. To je moje jediná dcera, povídá hrdě, a já bych pro ni potřeboval najít nějakého opravdu ideálního ženicha, který by mi byl zároveň synem a postaral se o mne ve stáří. Co na to prý říkáte, vzala byste si to na starost, našla byste nám nějakého takového vhodného, pokusíte se o to, povídá rovnou, a já jsem mu to samozřejmě nerozmlouvala a hned jsem se mu taky zmínila o vás. Ale on na to, že už o vás slyšel, že prý jste literárně docela známý, že ale neví, jak je to s vaší morálkou, s vaším charakterem. Já jsem ho ovšem ubezpečila, že jste vzdor mládí už velmi zralý muž a pověst že máte bez poskvrnky, jen bohužel trváte na tom, že dřív, než se pro nějakou rozhodnete, chcete se na vlastní oči přesvědčit, jaká ta dívka doopravdy je. A hned jsem ho uklidňovala, že jak vidím, je jeho dcera takhle přepůvabná, vám se bude určitě líbit, takže vlastně ani o nic nejde, taková formalita, aby vám prostě dovolil přijít na docela malou kratičkou návštěvu. Jenže ten člověk, jak to uslyšel, zbrunátněl a že ani nápad, a syčel, že to jenom takové ubožačky, co je pěstují na prodej v Yangzhou, jsou ochotné se ukazovat cizím lidem, pořádná dívka nikdy, to prostě řád nedovoluje! A já, když viděla, jak mluví, už jsem se s ním dál nepřela a dala jsem se na ústup. Protože mi bylo jasné, že to nemůže nikdy vyjít.

Tohle všechno na Studenta Večerku ta dohazovačka vychrlila a Večerka měl o čem přemýšlet. Začal si to ovšem přebírat zase ze svého hlediska. Rodiče nemám, sourozence nemám, jsem úplně sám, nakonec si budu muset tak jako tak nějakou vzít, a nebudu mít třeba ani nikoho, na koho bych se mohl spolehnout, že mi tu ženu ohlídá. Sám si hlídače dělat nemůžu, někdy taky přeci musím mimo dům.

Když teď slyším o tomhle starém divousovi s tou jeho neústupností, umím si představit, jaký asi režim panuje v jeho domácnosti. Jestli se tam přižením, s ním budu mít vystaráno. Nikdo si vlastní dceru neohlídá líp než on! Kdybych měl být celý život bůhvíkde, nevadí, budu mít vystaráno! To je přeci skvělé! Jenomže, můžu já jen tak bez ničeho věřit všemu, co mi tu povídá nějaká dohazovačka, když se sám nepřesvědčím, když to děvče ani trochu neuvidím? A nahlas řekl: „Podle toho, co mi tu říkáte, se jedná o dokonalou partii. Ale i tak, musím trvat na tom, abyste našla nějaký způsob, jak aspoň na sebenepatrnější okamžik tu dívku spatřit. A když se ukáže, že je všechno aspoň trochu, jak říkáte, všechno je v pořádku, všechno platí."

Dohazovačka prohlásila: „To je prostě vyloučené! A jestli mi nevěříte, uděláte nejlíp, když si pozvete nějakou věštkyni, ať vám vyloží, co máte dělat. Já vám ručím za to, že do těch pověstných Železných veřejí se prostě nedostanete!"

Student Večerka zajásal: „A víte, že to je ono! Já mám známého, který se v tom vyzná, on ví, jak se spojit s nesmrtelnými, jak od nich dostat jasnou odpověď a zaručenou radu. Já se k němu obrátím o pomoc. Potom vám řeknu."

Dohazovačce nezbývalo než souhlasit, a s tím odešla.

Student Večerka na druhý den opravdu vykonal půst a povinnou očistu, načež poslal prosebný vzkaz tomu svému známému, o kterém skutečně šla ta pověst, že ovládá umění rozhovoru s nesmrtelnými, a prosil jej, zda by jej nepřišel navštívit. A tak se i stalo, řečený známý se dostavil, aby jej vyslechl.

Student Večerka předem zapálil vonná kadidla a nyní pobil čelem o zem a tichým, leč velmi naléhavým hlasem se jal odříkávat svou žádost:

„Váš pokorný student nechce nic než se dobrat pravdy o dceři muže zvaného Pán Železných veřejí, o dívce přezdívané Nefrita. Slyšel jsem, že nad její krásu v širém světě není. A chtěl bych si

ji vzít za manželku. Všechno však vím jen z doslechu, nikdy jsem ji na vlastní oči nespatřil. Proto bych se chtěl zeptat některého z nesmrtelných nikoli na její neposkvrněnost, nikoli na její dívčí čest, nikoli na její zručnost a píli, nic z toho mne nezajímá. Dá-li mi syna nebo ne, to nechám osudu, nežádám si to vědět předem. Jediným si chci být však jist, a to, jak vypadá. Pakliže je skutečně tak krásná, jak se povídá, váš pokorný žák si ji beze všeho za manželku vezme, ale není-li tomu tak, učiní všem námluvám konec. Zapřísahám velikého nesmrtelného, ať ukončí mé trápení a tápání jasnou řečí, ať mne nenechává na pochybách přespříliš složitými znameními, ať svého pokorného žáka nenechává déle v nejistotě jazykem pro něj málo srozumitelným!“ Čtyřikrát se hluboce poklonil a povstal.

Jeho známý se chopil vrbového proutku, který si přinesl s sebou, a poslušně, jakoby někým veden, tím proutkem začal črtat do písku tak dlouho, až načrtal cosi, co připomínalo takovouto báseň:

Krásou první mezi všemi,
o jejím čaru pochyb není.
Otázka je, zda její krása smilstvo nehostí
na křižovatkách nepravosti s pravostí.

(Báseň první.)

Když náš student Večerka rozluštil, co mu ten člověk vlastně načrtal, zamyslel se: S její krásou je to, zdá se, naprosto v pořádku. Ovšem poslední dva verše říkají také velmi jasně, že její krása je toho druhu, že může snadno vést až ke smilstvu. O panenství však zřejmě nejde, v tom to nebude. Ostatně na konci stojí, že je to teprve první báseň. Uvidíme, co nám ten kouzelný proutek napíše dál.

A skutečně se dočkal dalších čtyř veršů:

Jedno, zda žena špatná či dobrá je,
dobré správkyně domu vždy je třeba.
By nepustila dovnitř mouchu dotěrnou,
když zavřel jsi za sebou domu veřeje.

(Báseň druhá. Složil, kdo vrátil se na cestu pravou.)

Když náš student Večerka viděl, že je jako autor uveden za druhou básní „ten, kdo vrátil se na cestu pravou", hned si uvědomil, že právě to byl pseudonym nesmrtelného Lü Dongbina[28], a v duchu zajásal. To byl přece on, Lü Dongbin, kdo vynikl jako největší znalec alkoholu a žen, největší znalec, jaký kdy existoval. Jestli mi ji on schvaluje, pak je to prostě tak. Ostatně druhá básnička dokonale rozptyluje moje poslední pochyby. To děvče je zcela jistě dosud panna a ode mne to nechce nic jiného, než abych si ji dobře pohlídal, s čímž bych neměl mít žádné problémy, když je můj příští tchán moralista a staromilec k pohledání. Bude ji hlídat za mne. Závěrečné dvojverší o dveřích a o tom, aby nevletěla nějaká ta drzá masařka a neposkvrnila čistý nefrit, vypovídá jasně. Přes železné veřeje tohoto člověka se nikdo nevítaný nedostane. O tom není pochyb!

Student Večerka obrátil oči k nebesům, poklonil se nesmrtelnému Lü Dongbinovi a poslal sluhu pro dohazovačku, aby se neprodleně dostavila. Dohazovačce sdělil, že mu báseň nesmrtelného dala velmi příznivá doporučení a že po těchto doporučeních upouští od svého požadavku, že musí nevěstu předem vidět.

„Jděte a domluvte podmínky sňatku," uzavřel k velké radosti své dohazovačky, která se také hned vypravila do domu Pána Železných veřejí, aby vyřídila rozhodnutí svého klienta, Studenta Večerky, oficiálně požádat o uzavření sňatku s jeho dcerou.

28 Lü Dongbin (9. stol.) se svým létajícím mečem byl jeden z Osmi taoistických nesmrtelných a zůstal oblíbenou postavou čínské novelistiky.

Ten se jako správný podezíravý pedant trochu zarazil: „Nejdřív trvá na tom, že se musí předem osobně přesvědčit, z čehož plyne, že je to člověk, cenící si u ženy víc krásy nežli cti, a teď zas najednou takhle obrátí. Všechno ukazuje na to, že je to nejspíš mladý muž velmi povrchní a dost lehkomyslný. A já hledám zetě, který bude mít především charakter a za všech okolností bude jednat zásadově a čestně."

Dohazovačka se znovu začala strachovat o svůj honorář, a tak jí nezbylo než nasadit všechny páky, zmobilizovat všechno své umění, aby tomu mezkovatému nedůvěřivci všechna jeho podezření rozmluvila a přesvědčila jej, že původní podmínka osobního setkání nebyla motivována přehnaným a už vůbec ne výlučným zájmem o tělesné vnady jeho dcery, ale z obavy, že by mohla nastávající vykazovat nějaké lehkovážné chování či jiné vady, jež by byly na překážku tomu, aby z ní byla řádná manželka podle jeho představ. Když se prý však její klient přesvědčil, jak přísné zásady v domě panují a jakými ctnostmi pánova dcera vyniká, změnil prý své stanovisko a bez jakýchkoli dalších výhrad měl dohazovačku k tomu, aby co nejrychleji šla a sjednala vše potřebné k uzavření sňatku v nejkratším možném čase. Pán Železných veřejí, udolán vodopádem jejích argumentů, dal souhlas se sňatkem a společně určili šťastný den pro ceremoniál ženichova příchodu do nevěstina domu.

Nutno říci, že Studenta Večerku přes všechna dohazovaččina ubezpečování a detailní informace, přes obě zcela jednoznačná veršovaná dobrozdání nesmrtelného Lü Dongbina, neopustily určité obavy pramenící z toho, že dívku neviděl na vlastní oči. Dokud nenadešla svatební noc, dokud neskončil svatební obřad, dokud nevstoupili s nevěstou do její ložnice a dokud sám neměl možnost pohledět jí přímo do její nyní už nezahalené tváře. Teď teprve zajásal štěstím bez sebe nad nevěstinou opravdovou krásou, o níž nejlépe svědčí zase báseň:

Dívenka čarovná,
zda obraz to není.
Tělo, zlekaná tvář
svádí k pohlazení.
Obočí nakreslit
to snadné není.

To děvče v rozpacích tone
a neví, jak nevěstou být.
Ten útlý pas, ty křehké údy,
on chtěl by do náruče vzít.
Než hedvábné tělo spočine
jak bez kosti, jako by ano i ne.

(Na nápěv *Vzpomínky na krásku z Qin*)

Jaké pak byly společné radosti nevěsty a ženicha o jejich svatební noci, to dosvědčí nejlépe zase jen píseň:

Semknutá víčka
jak do radosti
na polštář padly
lístky lotosů.
Stažené rtíky
jak do sladkosti,
voňavé brání
dotěrnosti rtů.

Nekončí vášeň
milostným křikem,
po ňadrech stéká
milence horký pot.

Do sebe hrouží
oči i srdce žhnou,
uhlíky rudé k sobě
lnou a nehasnou.

(Na nápěv *Jaro v Nefritové věži*)

Krása panny nevěsty neměla vskutku sobě rovné, to byla ta nevěsta, o jaké snil – opravdu první mezi všemi.

V tomto ohledu neměl náš milý Student Večerka na co si stěžovat. Ale přece, malá vada na kráse tu byla. Jakkoli oplývala přitažlivostí, její citová náruživost tomu ani zdaleka neodpovídala. A ani trochu neodpovídala představám Studenta Večerky. Přísná výchova jejího otce a příkladné chování její matky ji k tomu prostě nevybavily. V životě neslyšela jediné choulostivější slovíčko, nezahlédla ani náznak čehokoli, co by mělo nějaký erotický náboj. Knihy, které četla, byly buď *Životopisy vzorných žen* anebo *Kanonická kniha dceřiné piety*,[29] kde se mluvilo o všem jiném než o tom, co leželo Večerkovi na srdci. Její řeč i její chování jako by z oka vypadly jejímu otci. Zklamaný novomanžel si pro ni dokonce vymyslel žertovnou přezdívku: Neokonfuciánka.

Nic nepomáhalo. Kdykoli s ní zkusil trochu zalaškovat, zrudla, vyskočila a utekla před ním pryč. Student Večerka to dělal nejradši za denního světla. Rád se díval na ženské a vlastně i mužské genitálie, ten pohled ho fascinoval a dodával mu to pravé vzrušení. Dokonce se ji pokusil párkrát během dne chytit a násilím z ní stáhnout kalhoty. Jenže ona začala vyvádět, jako kdyby ji chtěl znásilnit. Musel toho nechat. V noci se mu sice vždycky poslušně oddala, ale

29 *Životopisy vzorných žen* (Lie nü zhuan) sepsal hanský konfuciánec Liu Xiang (79 př. n. 1. – 6 n. l.). Tu druhou moralitu sepsala jistá konfuciánka z doby Teng jako parafrázi *Kanonické knihy synovské lásky*.

vypadala při tom tak odevzdaně, jako kdyby to dělala jenom proto, že jí nic jiného nezbývá. Což mu samozřejmě bralo jakoukoli chuť. A protože navíc zcela rozhodně odmítala sebemenší náznak nějakých trošku mimořádnějších milostných praktik, nezbývala mu než stará známá „doktrína středu".[30]

Ale když jednou navrhl, že by zapálil ohníček na opačné straně zídky, prohlásila rezolutně, že něco takového odporuje povinné zásadě ženské etiky nikdy se neobracet ke svému manželovi zády!

A když jednou zkusil navrhnout, aby si sama seshora zastrčila svíčku, rezolutně jej obvinila z toho, že má v úmyslu převracet naruby posvátný princip manželovy svrchovanosti!

Když jí jednou zkusil aspoň zvednout nohy, položit si je na ramena, a tak ji, ať chce nebo nechce, dovést na ten skutečný vrchol slasti, ani nemukla, ani ji nenapadlo nějak křičet, prosit o milost, aby tak dodala manželovi chuť do díla. Nedostal z ní ani toho povinného miláčka, ani to zvíře. Jako by byla němá, vůbec na něj nereagovala.

Student Večerka to snášel stále hůře: „Je to hrůza! Taková nádherná holka a nic s ní nehne. Leží si jako krásně vyřezaný kus dřeva. Copak je to nějaká radost takhle ležet vedle ní? Jenže, stalo se, stalo, jednou je to moje žena a mně nezbývá nic jiného, než do toho dát čas a pokusit se ji nějak předělat. To by bylo, abych ji z toho nedostal, abych ji nezměnil."

Zašel do obchodu s knihami a obrazy a koupil erotické album plné velmi smyslných a také velmi vynalézavých obrázků, jejichž autorem nebyl nikdo jiný než mistr malíř Zhao Mengfu, hvězda

30 *Doktrína středu* je jedna ze *Čtyř kanonických knih* neokonfucianismu (dále Konfuciovy *Hovory*, Menciovy *Spisy* a *Velké učení*). Metaforicky citovanou *Doktrínu středu* (Zhonyong) i s *Velkým učením* (Daxue) vydala Maxima: Lásenice 2008. Číňané tím prvním titulem ironizovali misionářskou polohu. Navíc homonymní yong, v běžném významu „užívat, používat", najdeme v lékařských knihách ve specifickém významu „souložit".

doby mongolské.[31] Album sestávalo z třiceti šesti malířských listů inspirovaných tangským básnickým mottem „Třicet šest paláců jara“.

Student Večerka zanesl album domů a tam je položil za závěs manželčiny postele. Jeho plán byl jednoduchý. Při nejbližší vhodné příležitosti si v něm před ní zalistuje, aby jí dal konečně jasně a velmi názorně na srozuměnou, že spojení muže a ženy není jen na jeden způsob, že je v něm tisícero možných proměn a deset tisíc dalších způsobů, jež je všechny dobré poznat: „Tady vidíš, že si nic nevymýšlím, jsou to všechno dávno známé způsoby, které praktikovali naši předkové už v dávnověku. Tady je jenom pár ukázek vyvedených v tušových malbách. Tak jsem ti je přinesl, aby ses konečně přesvědčila.“

Jeho mladá žena Nefrita, berouc album do ruky, neměla tušení, oč tu běží. Říkala si, krajinky to zřejmě nejsou, na to to nevypadá, asi to budou nějaká květinová zátiší. Přitáhla si album k sobě do postele a skutečně je otevřela. Z první dvojstrany na ni vykoukl docela pěkně velkými znaky vyvedený, takže nepřehlédnutelný titul: *Obrazy z paláce Hanů.*

Nefrita si řekla, nu což, v hanských palácích bylo hodně ctnostných paní a dívek, to budou nejspíš jejich portréty. Aspoň se podívá, jak vlastně ty dámy tenkrát vypadaly, že byly schopné takových příkladných skutků. Jenže sotva obrátila list, spatřila na třetí straně nějakého muže, který velmi vehementně objímal nějakou neznámou ženu, oba úplně nazí zcela evidentně souložili na jakési zahradní skalce.

---

31 Zhao Mengfu (1254–1322) byl jeden z nejpopulárnějších a později i nejoceňovanějších malířů doby Mongolů, doby dynastie Yuan (1279–1368). Jelikož autor umístil svůj příběh právě do této doby, nejspíše chce touto atribucí naznačit, že fiktivní erotické album, které Student Večerka nabídl své novomanželce, bylo dílem největšího současníka jeho hrdinů, a ne dílko nějakého komerčního mazala.

Nefrita zrudla, uši jí zčervenaly a už celá rozčilená ječela: „Co je to? Co to má být? Kde jsi sebral takovou hanebnost? Jak můžeš něco takového nosit domů, a ještě tím zaneřádit moji ložnici! Okamžitě volám služku, ať to ihned odnese!“

Student Večerka ji zadržel: „To je vzácný tisk, to má cenu možná celých sto zlatých. Půjčil jsem si na to od přítele. Jestli si těch sto zlatých můžeš dovolit, tak to prosím vezmi a spal, jak je ti libo. Ale jestli na to nemáš, tak to tady pěkně polož a nech mě aspoň, ať se s tím můžu pár dní potěšit. Pak to vrátím a bude!“

Nefrita mu pohoršeně odsekla: „Chceš-li se s něčím mermomocí potěšit, prohlížej si nějaké kaligrafie. Jaký smysl může mít prohlížet si něco tak ohavného a vulgárního.“

Student Večerka se ohradil: „Kdyby to bylo tak ohavné a vulgární, jak říkáš, tak by se s tím takový mistr tušové malby nemaloval a žádnému sběrateli by nestálo za to vydávat za to peníze. Jenomže právě proto, že to je ve skutečnosti, a to prosím od počátku světa, moc a moc vážná věc, tak i ti největší literáti se jí odnepaměti věnují ve svých textech a i ti nejučenější malíři se jí věnují ve svých malbách, podlepují je hedvábím, aby je vystavovali na knižním trhu a na trhu s uměleckými předměty. A dalším stojí za to, aby si je uchovávali ve svých sbírkách, jen aby si z nich další generace braly vzor. Jinak by se totiž toto umění vzájemné výměny a posilování energií yin a yang pomalu vytrácelo, ženy by se od svých mužů odvracely, koloběh života by se zastavil a lidstvo by dost možná dávno přestalo vůbec existovat jako živočišný druh. To, že jsem si dnes na to album půjčil, abych si je vůbec mohl opatřit, nebylo jen kvůli tomu, abych si je já sám prohlédl, ale aby i moje drahá žena konečně poznala principy, podle nichž člověk přijímá a dává život, a hlavně a především, aby se už déle nenechala balamutit scestnými názory svého otce na manželský život a my kvůli tomu nezůstali bez potomků. Nemusíš se hned tak rozčilovat!“

Nefrita maličko nedůvěřivě řekla: „Stejně ti nevěřím, že je takovéhle chování správné. Proč to ti dávní světci géniové neřekli hned,

když ustavovali zákony, proč neřekli jasně, že se takové věci mají dělat za dne a přede všemi? Proč k tomu vyhrazovali noční hodiny, proč nabádali lidi, aby to dělali pokud možno potají a potmě, ve skrytu ložnic, aby se vyhnuli zrakům ostatních, jako když se dopouštějí nějaké krádeže. Copak se takhle mluví o něčem, co by bylo v pořádku a úplně počestné?“

Student Večerka už smířlivěji vysvětloval: „Já ti přece nemám za zlé, že takhle mluvíš. Všechno je jen a jen vina tvého otce, který tě zavíral doma, na krok tě nepustil, nedovolil ti jedinou přítelkyni, která by ti o sexu mohla něco povědět. Tak jsi zůstala úplně mimo, nevíš nic o těch úplně nejlidštějších věcech. Myslíš si snad, že jsem na celém světě jediný mužský posedlý vášní, posedlý sexem? Myslíš si, že všechny ženy na celém světě jsou takové puritánky jako ty, ve dne vůbec nic a čekají jen na noc, aby si trochu užily. Ty prostě nevíš zhola nic ani o mužích, ani o ženách na tomhle světě. A já ti říkám, že to všichni dělají i ve dne, a když to dělají, tak se s tím neskrývají. Ať všichni vidí, ať všichni vědí! Já se tě zeptám na jedno. Kdyby to muži a ženy nedělali za denního světla, jak by vůbec ti, co to malují, kdy poznali všechny ty způsoby. Kdyby to na vlastní oči neviděli, copak by to mohli vůbec kdy namalovat tak nádherně oduševněle, že je to jako živé, že jak to člověk vidí, hned ho to vzruší.“

Nefrita mu stále ještě oponovala: „Moji rodiče byli také muž a žena, proč to nikdy nedělali ve dne?“

Večerka pravil: „A jak víš, že to nedělali ve svých pokojích?“

„Kdyby to dělali, určitě bych je při tom někdy přistihla. Jak je možné, že jsem je za celých šestnáct let při ničem takovém nepřistihla? Nikdy jsem je takhle neviděla ani neslyšela!“

Večerka se upřímně bavil: „Bláhové děvče! Děti bývají jediní, kdo nevidí, neslyší! Jinak všichni, služky, sluhové, všichni, všichni vidí a slyší! Prostě, když dostali chuť to dělat, počkali, až nebudeš nablízku, pak za sebou dobře zavřeli a bylo to. Báli se, že by v tobě pohled na ně, jak souloží, předčasně probudil erotické myšlenky, že

by tě mohla přepadnout nemístná touha po muži, třeba bys z toho i ochořela, toužila bys po muži, onemocněla bys touhou. Proto to dělali, abys nikdy nic neviděla. Zeptej se maminčiny služky, jestli to ti dva náhodou někdy nedělali i během dne."

Nefrita se maličko zamyslila: „No, ono je pravda, že se docela často za bílého dne zavírali v pokoji, jako že si zdřímnou. Třeba to dělali. Ale to už se stejně nedozvím! Copak si může člověk vůbec něco takového představit? Dívat se při tom vzájemně na sebe, copak to vůbec jde?"

Večerka opáčil: „Miláčku můj, ve dne je to desetkrát lepší nežli v noci. To je právě na tom to nejkrásnější, že se já dívám na tebe a ty se díváš na mne, to právě člověka vzrušuje. Jsou sice na světě takové dva druhy manželských párů, které by to vlastně nikdy ani ve dne dělat neměly, ale jinak všichni!"

Nefrita se otázala: „Jaké dva druhy manželských párů myslíš?"

Večerka pravil: „Manželský pár druh první, ošklivý manžel s pohlednou manželkou, manželský pár druh druhý, ošklivá manželka s pohledným manželem."

Nefrita se zeptala: „A proč zrovna takové páry by to ve dne neměly dělat?"

„Protože celé potěšení ze sexu nespočívá v ničem jiném nežli v tom, že já najdu zalíbení v tobě a ty ho najdeš ve mně, teprve to budí naše smysly, krev se nám začne v žilách současně vařit, to je teprve ono, až pak to může být ona opravdová radost. Je-li žena celá sněhobílá, kůži má hladkou a hedvábnou, celá jakoby z nejčistšího nefritu, a manžel ji svlékne, přivine ji do náruče, a aniž by se přitom na ni přestal dívat, koná, a jeho vzrušení se tím vším zdesateronásobí, ta věc mezi jeho stydkými kostmi automaticky nabývá na síle a na tvrdosti, tloustne a prodlužuje se. A teď si představ, že kdyby ta manželka v téže chvíli před sebou uviděla muže, který se sám podobá spíše obludě než čemu jinému, po těle celý černý, strupatý, což nemohla tušit, dokud byl oblečený, ale teď,

jak se svlékl, je všechno najednou vidět, nic se ničím nedá zakrýt. A ještě k tomu se to tak strašně nápadně odráží od té její sněhobílé a hlaďoučké kůže, že i to, co by za jiných okolností bylo třeba jen z osmdesáti procent ošklivé, teď vypadá odporně na sto dvacet procent! Taková žena si ani nemůže pomoct, prostě se jí zhnusí! Což se ovšem projeví v jejím hlase, v celém jejím výrazu. Manžel to nemůže nevidět, jeho tvrdost a síla jsou ty tam, tloušťka, délka, všechno je pryč, celá radost je pryč, nic nefunguje, dostaví se pocit skleslosti a v té chvíli je z něj ubožák. Co by za to teď dal, kdyby se to celé odehrávalo v noci, pěkně ve skrytu ložnice, kde by se možná dalo všechno ještě nějak utajit. To byl ten první pro denní světlo nežádoucí případ, ve kterém dochází k pohlavnímu spojení mezi krásnou manželkou a ošklivým manželem. A podobně se to má se souloží naopak pohledného muže s ošklivou manželkou. To už ani nemusím znovu rozvádět. Proto jsem říkal, že jsou toliko dva druhy dvojic, jež by na denním světle souložit neměly.

Jenže u takové manželské dvojice, jako jsme my dva – bílá s bílou, nachová s nachovou, něžná s něžnou, hebká proti hebké – ne, to by byl hřích nevyužít plného denního světla, neukázat si navzájem svá těla a místo toho se zavrtat do přikrývek, své tváře zahalit do tmy. To by přece bylo, jako se dobrovolně zahrabat na celý život. Jaký by byl potom rozdíl mezi námi a těmi manželskými ošklivci? Jestli mi stále ještě nevěříš, prosím, dovol mi aspoň pro jednou, já to s tebou vyzkouším, abys konečně viděla, jak jiná to může být rozkoš a radost, než když to děláme pořád v noci."

Aniž si to úplně připouštěla, Nefritu to maličko začínalo zajímat, nepatrně ji to vybudilo. Nechtělo se jí to říkat nahlas, ale v duchu začínala být o něco svolnější. Cítila, jak se jí rdí líčka a v očích se jí odrazil jistý neklid.

Student Večerka zbystřil: Trochu ji to začíná zajímat, ale jenom trochu. Chtěl jsem začít hned, ale je to jenom první probuzení, její chutě nejsou ještě dost hluboké, kdybych jí naservíroval tu sladkost

prostě jen tak, rovnou, bez obalu, bude jí jako na smrt hladovému, když mu ukáží tabuli plnou jídla a pití. Možná to zhltá, ale nic z toho nebude mít. Musím ji víc navnadit, trošku ji potrápím, budu ji napínat, a pak na to skočíme.

Přisunul si opatrně pracovní křesílko, pohodlně se do něj usadil, stáhl si ji do náruče a posadil na klín. Vzal album a začal v něm zvolna, pomalu listovat, obrázek po obrázku.

Toto erotické album mělo na rozdíl od jiných pornografií vždy na jedné straně obrázek, po kterém následoval na protější lyrický komentář. Úvodní část komentáře podrobně popisovala milostnou pozici, zatímco v závěru komentář kriticky vyzvedl umělecké přednosti malby. Texty byly opatřeny signaturami, jež měly dosvědčovat, že pocházejí ze štětců vybraných známých spisovatelů.

Student Večerka nabádal Nefritu, aby si představila, že ona sama je na místě těch vyobrazených osob a pokusila se vžít se do jejich pocitů, aby je později uměla napodobit. Ukazoval jí obrázek po obrázku a předčítal jí z protilehlých komentářů:

Obraz první:
Pouštění motýla za voňavým květem.

Na jednom z oněch známých oblých kamenů, jimiž vyniká Veliké jezero, sedí žena s široce roztaženýma nohama. Muž vstupuje svým nefritovým stvolem do její jeskyňky. Pohybuje jím zcela volně odleva doprava, hledaje srdce květu. Na obou účastnících tohoto aktu je patrno, že se nacházejí na samém jeho počátku, ani zdaleka ještě nedosáhli vyvrcholení, oči široce otevřené, výraz tváře je téměř normální.

Obraz druhý:
Pobídka včelky, aby snášela med.

Na prostřené vyšívané brokátové podušce leží žena vzepřená oběma rukama o lůžko, nožky do vzduchu vytrčené vstříc nefritovému stvolu muže, aby mu dala najevo, kde má hledat srdce květu, aby dlouho

netápal. Je na ní znát soustředěná dychtivost, zatímco na muži je patrné jakési zmatené vytržení, jež nutí diváka, aby s ním sdílel toto jeho vytržení. Je to kritický bod celého aktu a je v tom zároveň jádro uměleckého přednesu tohoto aktu.

Obraz třetí:
Zbloudivší pták se vrací do svého lesa.

Žena, nyní už po hodině opřená o lůžko, s nohama mířícíma do nebe, si rukama přidržuje muže za hýždě a stahuje k sobě dolů. Zdá se být na vrcholu blaha a nehodlá o toto nejvyšší blaho přijít. Vlastně oba, muž i žena, jsou na vrcholu svého konání a přímo z nich čiší životní energie, jíž jsou plní. A tak i malba má v sobě tu sílu létajícího štětce a roztančené tuše.

Obraz čtvrtý:
Hladový kůň cválá do krmelce.

Žena už spočívá volně roztažená na polštáři, svírajíc pažemi svého muže, jako by mu chtěla bránit v sebemenším pohybu. Muž vzpírá na ramenou o ně vzepřené její nohy. Jeho nefritový stvol je už zcela zanořen do vagíny, vyplňuje ji takovým způsobem, že neponechává sebemenší štěrbinu. Oba, muž i žena, se zjevně nacházejí na pokraji vyčerpání. Jejich oči zůstávají nepatrně pootevřené, ale jako by se měly každým okamžikem zavřít; nepatrně vyplazené jazyky jako by se měly každým okamžikem zatáhnout. Jejich obličeje, a hlavně jejich oči vyjadřují týž pocit, toto zde je sám vrchol celého aktu, vrchol, v jehož vystižení je celé toto umění.

Obraz pátý:
Dvojice draků zápasících do úmoru.

Ženina hlava padá z polštáře, její paže splývají teď už odevzdané podél těla, vláčné jak pohozený šál. Muž se hlavou opírá o ženin krk, také jeho tělo spočívá bezvládné jako kus hedvábí. Vše jako by už bylo, všechno

jako by už odešlo, a jejich duše jako by se chtěly odpoutat, vzdálit se a oddat se snům o čemsi, co snad ještě někdy jednou přijde. Toto že je ten stav absolutního ztišení smyslů, jenž následuje po jejich vrcholném vzepjetí. Jen ženinýma nohama teď tak bezvládně spočívajícími na mužových ramenou jako by ještě probíhaly sotva znatelné záchvěvy. Nebýt toho, ti dva by připomínali mrtvé. Divák, jenž ještě před malou chvílí právě s nimi zažíval ony okamžiky vrcholné slasti, se neubrání myšlence na jejich budoucí posmrtné spočinutí ve společné rakvi.

Když Nefrita došla až k tomuto pátému obrázku, její vzrušení znatelně vzrostlo. Nedokázala mu odolat, ale také je nedokázala déle snášet. A když její manžel znovu začal otáčet list, aby jí ukázal další obrázek, vzepřela se mu, odstrčila jej a vyskočila: „Pěkné obrázky, moc pěkné obrázky! Až se z nich dělá člověku špatně! Prohlížej si je sám, jestli chceš, ale já si jdu lehnout."

Student Večerka ji zadržel a objal: „Ale miláčku, jsou tam ještě daleko krásnější scénky, doprohlédneme si je a pak si půjdeme oba lehnout."

Nefrita byla celá zmatená: „Jako by nebyl zítra taky den! Musíš si to snad prohlížet všechno dneska?"

Jejímu manželovi neušly její zmatené rozpaky a hlavně vzrušení. Uchopil ji do náruče a vášnivě políbil. Obvykle, když se ji pokusil takhle políbit a při tom jí proniknout jazykem do úst, okamžitě narazil na hradbu zoubků, jež mu v tom úspěšně zabránily. A tak přestože spolu žili jako manželé už dobrý měsíc, ona dosud nepoznala pravou délku jeho jazyka. Ale tentokrát sotva přitiskl své rty k jejím rtíkům a vystřelil svým jazykem, ani nevěděl jak, pronikl snadno za tu přirozenou hradbu jejích zoubků a jeho jazyk byl uvnitř. Tímto neklamným zjištěním velmi povzbuzený Student Večerka radostně naléhal: „Miláčku! Vždyť nemusíme chodit do postýlky. Uvidíš, tady z toho křesla si uděláme úplně stejnou skalku a zkusíme to jako na tom prvním obrázku, co říkáš?"

Nefrita, předstírající rozhořčení, volala pobouřeně: „Něco takového normální lidé snad ani nedělají!“

Student Večerka zajásal: „Obyčejní lidé možná ne, ale nesmrtelní ano! Budeme nesmrtelní, ty i já!“

Natáhl ruku a už jí chvatně rozvazoval pás u kalhot. Nefrita ani nemukla, ne že by mu to dovolila, ale v duchu už vlastně souhlasila. Pověsila se mu na ramena a přestala klást odpor. Manžel jí střelhbitě svlékl kalhoty, usadil ji na křeslo, roztáhl nohy a už sunul penis do její vagíny. Teprve potom jí začal svlékat horní část oděvu.

Proč tento postup? Proč nešel shora dolů, proč jí nejdříve svlékl kalhoty, teprve potom jí začal zbavovat ostatního šatstva? Musíte si uvědomit, že náš milý Student Večerka nebyl v těchto věcech žádný nováček. On věděl, že kdyby začal odshora, tak riskoval, že i když byla vnitřně vlastně už rozhodnutá, mohla by přesto začít mít potíže se svým přirozeným bezděčným studem, který v ní po léta pěstovali. Když se však rovnou zmocnil jejího klíčového území, zbylá území už, jak se říká, padla bez odporu. Neboť je známá zásada umění válečného, jež jednoznačně doporučuje nejdříve „zajmout vůdce rebelů, zničit hlavní opevnění“, a tím je vše rozhodnuto! Výsledek se dostavil! Nefrita se přestala bránit, už bez problémů mu dovolila ji svléknout, sundat z ní vše ostatní, včetně zlatých náramků a nakonec i hedvábného pásu. A on ji mohl postupně zbavovat spodního prádla i náprsenky, až ji zbavil všeho, vyjma ponožek. Najednou byla úplně nahá. Vyjma těch ponožek.

Proč to? Proč jí nechal ponožky, když ji jinak celou vysvlékl? Měli byste vědět, že můžete zbavit ženu veškerého oděvu, jenom ponožek ne! Proč? Protože součástí ponožek jsou jemná obinadla, kterými si ženy svazují chodidla. A když si ženy svazují nohy, dbají hlavně na to, aby byly shora dokonale upravené. Čímž se stává, že méně upravené zůstanou ze stran a zdola, což nedělá vždy pěkný dojem. A ony to vědí! Navíc právě ty nejdokonalejší a nejmenší třípalcové „zlaté lotosy“ bývají vybaveny párem nejelegantnějších, perletí vyšívaných

návlečků. Těmi dosahují nožky toho nejžádoucnějšího efektu, žena to ví, a tak má ten potřebný pocit sebejistoty. Jinak by to byly sice také „lotosy", ale už ne tak pěkné. Byly by to takové ty květy s maličko odrbanými listy. Proto zkušený Student Večerka vysvlékl svou manželku s výjimkou právě těch zmíněných návlečků.

Když z ní strhal i to poslední, sám v plné zbroji, roztáhl jí nohy, jednou rukou se opřel o opěradlo, druhou se chopil svého nefritového stvolu, a už jej zaváděl do vagíny, trochu zleva, trochu zprava, přesně jako ten motýl, co na prvním obrázku alba hledal srdce květu. A jak tak chvíli zasunoval a vysunoval ze strany na stranu, Nefrita zčistajasna rozhodila obě ruce, sama se najednou vzepřela v křesle a svou štěrbinou začala vyrážet jemu v ústrety s nebývalou vstřícností vůči jeho najednou tak úžasnému nefritovému stvolu. Dokonce až tak, že když ten jeho nefritový stvol zamířil doleva, ona rovněž následovala doleva, když svým stvolem zamířil doprava, ona svou štěrbinou jej následovala rovněž doprava. Až dospěla do takového stádia, kdy tam hluboko uvnitř ucítila cosi, co ještě nikdy předtím nezažila, byla to bolest či nebyla to bolest, ucítila dosud nepoznané svědivé trnutí, nevýslovný pocit čehosi stejně nesnesitelného jako přitažlivého.

„Zůstaň chvíli, prosím, zůstaň," řekla Večerkovi, „prosím, už ho nestrkej ze strany na stranu, takhle bys člověka umořil, ubodal k smrti."

Student Večerka si uvědomil, že právě dosáhl srdce květu, konečně. A zařídil se podle toho. Sebral všechnu svou sílu a zaútočil do toho jednoho místa. Trochu se zklidnil, soustředil se, už netápal, už neimprovizoval, místo toho šel hloub a hloub, zrychluje jak se jen dalo. Po několika stech zasunutí zaznamenal, jak se její ruce bezděčně přesunují na jeho hýždě a začínají mu pomáhat v jeho pohybech silou, která se v ní zcela najednou kdoví odkud vzala.

Do té doby bylo všechno vlastně jen takovou z její strany nechtěnou replikou scénky, kterou viděla na jakémsi obrázku jakéhosi

erotického alba. Teď už to však bylo něco jiného, něco, co nečekala a čekat ani nemohla. Nevěděla, co se s ní děje. A najednou to vypadalo, že i ty nejlepší obrázky našich erotických alb mají co dohánět.

Náš Student Večerka, aby jí nezůstal nic dlužen, rovněž natáhl ruce, sjel rukama dolů a podebral jí stehna. Teď zase pro změnu on zůstal úplně konsternován, netušil, že se tam dole ocitne v jakémsi jezeru, všechno mu tam klouzalo jako v nějakých velkých kalužích oleje, takže se neměl ani kde pořádně zachytit. Došlo mu, že její čerstvě probuzená sexualita zřejmě dosahuje vrcholu, a věděl, že by podle všech pravidel toho měl teď náležitě využít. Ale protože to bylo poprvé, co prolomila svůj dosavadní vlastně absolutní půst, došlo mu také, že by měl nejspíš vyčkat, až si svého prvního sousta sdostatek užije, že by měl počkat, až sama dostane chuť na pokračování, že tak daleko lépe využije svého nesporného sokolnického umění.

A tak jí jen opatrně nadzvedl nohy, položil si je na ramena, objal ji kolem útlého pasu, a znovu zasunul. Jeho teď znatelně silnější a delší penis vyplnil její vagínu tentokrát do posledního místečka. Následovalo dalších několik set zasunutí. A Student Večerka začal sledovat, jak se její dotud jasný pohled kalí, panenky jako by se jí začaly protáčet a Nefrita začala vypadat, jako když chce tvrdě usnout.

Dvakrát s ní zatřásl: „Miláčku! Vím, budeš brzy hotová, tady na tom křesle to není místo pro orgasmus, půjdeme raději do postýlky, uvidíš, tam nám bude dobře!“

Nefrita se skutečně blížila vrcholu. Naopak dostala strach, že postěhují-li se právě teď do postele, její manžel bude muset ten svůj nádherný nefritový stvol z ní vytáhnout a to neskutečně slastné spojení se přeruší. Navíc měla ruce celé bolavé, nohy zemdlelé, do postele by stejně nedošla, i kdyby chtěla. Zavřela oči a zavrtěla hlavou, neřekla ani slova.

„Miláčku! Ty nechceš, protože nemůžeš chodit?“

Nefrita sotva znatelně přitakala.

„Miláčku! Ale já přece nechci, abys sama chodila! Odnesu tě, jak jsme, v náručí, tak to bude nejlepší."

Objal ji ještě pevněji kolem pasu a s jejím jazýčkem stále ve svých ústech ji opatrně nadzvedl. Jeho penis při tom zůstával stále v její vagíně, ani o píď jej nevytáhl. A tak krok co strk a strk co krok, krá-čeli v pozici známé jako „zahlédnutí květu ze sedla cválajícího koně". Když se tímto fyzicky dosti náročným způsobem konečně dostali k její posteli, Večerka uložil svou manželku napříč přes rozložité lůžko, podložil si ji velkým polštářem, znovu jí pevně podebral obě nohy a vzepřel je o svá ramena a znovu se dal do díla.

Po několika dalších stovkách zasunutí začala Nefrita vzdychat a sténala: „Nemůžu, miláčku, už nemůžu!" Ještě jednou naposled vykřikla, ještě jednou pevně sevřela v náruči svého manžela a pak už se jí jen nepřestávaly z úst drát málo souvislé, málo srozumitelné vzlyky a chroptění, jaké by ze sebe dokázal vypravit snad jen velmi těžce nemocný člověk, člověk, který právě dokonává.

Student Večerka pochopil, že jeho manželka zažívá svůj první orgasmus, s tím vědomím postavil svůj nefritový stvol přesně na střed jejího poupěte a takto téměř stojící mezi jejími vysoko zdvi-ženými nohama naposled ze všech sil zarazil a umřel současně s ní. Tak zůstali ve vzájemném objetí a spali jako dvě batolata.

Nefrita se probrala první. Maličko se pootočila a nevěřícně pra-vila: „Miláčku! Já umřela. Víš to?"

Student Večerka vážně pravil: „To víš, že to vím. Jenom se neříká, já umřela, říká se prostě, jsem hotová, vytekla jsem."

„Jak vytekla?" zděsila se Nefrita.

Večerka jí vysvětloval: „Muži v sobě mají yangovou, ženy zas yinovou esenci. A když jejich pohlavní rozkoš a vzrušení dosáhne vyvrcholení, jejich esence z nich odcházejí ven. Než se tak stane, celé tělo, údy, pokožka, maso, dokonce i kosti jim zatrnou, oni se ro-zechvějí rozkoší a omdlí, na chvíli jako by usnuli. To je ten okamžik,

kdy se v nás naše esence uvolňuje a vytéká z nás, proto se o takových dvou říká, že právě vytekli. V tom obrázkovém albu, které sis prohlížela, to byl ten pátý obrázek. Sama jsi to viděla. Čemu na tom nerozumíš?“

„Podle tebe, když člověk takhle jednou vytekl, zase znovu obživne, takže ve skutečnosti neumřel?“

Večerka pravil: „Všichni takhle nakonec vytečou, když to dělají, stejně muži jako ženy. Jsou ovšem ženy, kterým se jejich yinová esence uvolňuje tak rychle, že zatímco muž vyteče jednou, ony vytečou třeba tucetkrát. A pořád se tomu říká orgasmus. Ne, na to se opravdu neumírá!“

Nefrita pravila: „Ale i kdyby, pro takovou slast by byla radost umřít. Od teďka chci takhle končit každý den, každou noc.“

Student Večerka se šťastně rozesmál: „Opravdu? Vidíš, já jsem ti to říkal! Takové album, to je pravý poklad!“

Nefrita pravila: „Pravý poklad! Kdyby šlo takové album někde koupit, kdybychom je mohli mít pořád doma, abychom se do něj mohli kdykoli podívat, to by bylo krásné. Bojím se, že si je bude ten tvůj přítel chtít zase odnést.“

Večerka se pobaveně usmál: „Dělal jsem si legraci! Ve skutečnosti jsem to album sám koupil, jenom pro nás.“ A Nefrita byla štěstím bez sebe.

Mezitím, jak si tak povídali, postupně se přiodívali, aby jim nebyla zima. A pak se vrátili k prohlížení toho nádherného erotického alba. A když je to prohlížení dostatečně vzrušilo, už vůbec neváhali a pustili se do další soulože.

Od toho dne, co se toto přihodilo, začali spolu ti dva mimořádně dobře vycházet a jejich vzájemná sexuální náklonnost jenom rostla. Od toho prvního nahlédnutí do alba se stala z Nefrity, dříve takové moralistky, náruživá libertinka! Po nocích se stále radostněji oddávala nejrůznějším ložnicovým hrám, při nichž byla daleka toho, aby jakkoli dbala na onu dříve pro ni povinnou Doktrínu středu.

Nadšeně se oddávala každé novince, s radostí uvítala každou výstřednost. Ochotně mu namáčela svíčku, bez nejmenších rozpaků si nechávala rozdělávat ohýnek z odvrácené strany hory. Zlaté lotosy by měla nejraději věčně přehozené přes manželova ramena, třeba celou noc. Večerkovi dalo někdy dost práce, aby je vůbec po takové noci z ramen dostal. Některou noc musel vynaložit takovou energii, jako kdyby obracel pohoří, jako kdyby stěhoval velkou bronzovou trojnožku. Při souloži se dostávala do takového varu, že to byly především její srdceryvné výkřiky, jež znovu a znovu musely přihřívat jeho vlastní sexuální posedlost.

Student Večerka ovšem neponechával nic náhodě a živil její sexuální chuť všemi dostupnými prostředky; často obcházel všechna známá místní knihkupectví, kde skupoval hromady pornografií, jako byly *Neoficiální historie budoárů, Příběh Velkého Ukojitele, Příběhy pošetilé ženušky* a jiné podobné.[32] Nejméně dvacet takových zvlášť vybraných knížek zakrátko vyplnilo celou dřevěnou skříňku, kterou měli od té doby umístěnou na nočním stolku, aby si v nich mohla Nefrita kdykoli zalistovat.

Naopak knihy, jež jeho manželka do té doby četla a pilně studovala, založil Student Večerka co nejdál od ní, aby ji nenapadlo se někdy vrátit ke svému někdejšímu puritánství.

Souhru jejich manželských hrátek lze stěží dostatečně plasticky vyjádřit obvyklým příměrem o loutně a citeře. Jejich milostný souzvuk by možná stěží vyjádřilo i oblíbené srovnání o harmonii

32 Toto jsou oblíbené až nejoblíbenější příklady reálně erotických próz. První jmenovanou prózu napsal dramatik Lü Diancheng koncem 16. století; druhou prózu napsal o něco dříve nějaký anonym z poloviny 16. století; třetí napsal opět anonym v prvních dekádách 17. století. Všechny jmenované prózy byly okrajovými projevy realistického erotismu, jehož opus magnum představuje román *Jin Ping Mei* a na jehož vrcholu stojí Li Yu se svou groteskní verzí erotického narativu. Fiktivní protagonista Večerka v uvedené době mongolské nemohl nic z toho znát, protože nic z toho ještě neexistovalo. Autorovi i čtenářům to bylo jedno. Taková byla narativní, „historická" konvence. „Volný překlad" do jiné historické epochy byl běžný.

bubnů a gongů. Tři sta a šedesát listů největšího erotického alba světa by nevylíčilo všechny jejich radovánky, kdyby je vůbec někdo dokázal namalovat. Snad jen jednou jedinkrát jeden básník přece nakonec složil jakous takous povedenou ódu na radost podobnou té, kterou zažívali manželé dost blízcí těm našim při prohlížení erotického alba:

Ona mu pod oknem sedá v klíně,
on se zas opírá o ramínko líně,
v milostných výjevech listují,
radost a slast, toť příběh celý,
co lidé odevždy povždy vyprávěli.

Mračna vlasů kolem hlavy,
fénixů párek oblak halí
z deseti zlatých lotosů
devět se k nebi vzpíná.
Tak do smrti se učit, co jiní malovali,
tak noc co noc nesmrtelnými se zdáli!

(Na nápěv *Květinářky*)

Student Večerka se cítil na samém vrcholu blaha. S jedinou rušivou výjimkou. Zatímco vztah obou novomanželů byl nyní nanejvýš harmonický, ve vztahu mezi tchánem a zetěm to ani trochu neladilo. Proč? Prostě proto, že Pán Železných veřejí zůstával člověkem do morku kosti konzervativním, bezvýhradně milujícím toliko nejprostší jednoduchost, striktně zavrhujícím sebemenší náznak rozmaru a přepychu. Netřeba dodávat, že Pán Železných veřejí nadále odmítal jakoukoli zmínku o milostných citech, neboť jeho jedinou skutečnou vášní byly čisté rozpravy o etice a jejích mravních zásadách.

Už jak se Student Večerka nastěhoval do jejich domu, tento člověk si nemohl nevšimnout, jak se jeho zeť podle něj přepychově strojí,

jak se lehkovážně chová, a pociťoval čím dál větší zklamání a hořce si sám pro sebe stěžoval: „Vypadá sice skvěle, ale není v něm za mák opravdovosti! Je to budižkničemu, moje dcera s ním bude ztracená! Jenže se nedá nic dělat, sňatek řádně proběhl, smlouva byla sepsána a potvrzena, na tom nic nezměním. Byl to omyl, stalo se, stalo! Nechť jsou tedy svoji, ale já použiji všechny prostředky otcovské autority, abych z něj aspoň trochu něco kloudnějšího vycepoval."

Začal být nekompromisní. Nic zeťovi neprominul. Sotva se dopustil byť malého přeřeknutí, sotva se dopustil sebemenšího přehmatu v chování, vysmál se mu do tváře a ještě toho využil k dlouhému kázání. Od rána do večera z něj nespustil oči, neshledávaje na něm nitku dobrou. Hned ho zepsul, hned ho mistroval! Jenže, jak se správně říká, snadněji řeky a hory obrátíš, nežli povahu člověka změníš!

Student Večerka nejenže byl mladý, on také velmi mladý přišel o rodiče a vlastně nikdy neměl nad sebou žádného dospělého člověka, žádnou autoritu, která by měla v úmyslu a dokázala jej zkrotit. Jak by teď najednou uměl a byl ochoten snášet takové příkoří? Párkrát už chtěl tchánovi oplatit stejnou mincí, ale rozmyslel si to, bál se, že by to jeho ženu ranilo, a protože si nechtěl kazit momentální harmonii jejich sexuálních kratochvílí, nezbylo mu než to překousnout a dál to snášet.

Jenže jak čas pomalu plynul, docházela mu trpělivost a on si začal sám pro sebe říkat asi toto. Vlastně je to všechno tím, že se mi opravdu tak moc zalíbily půvaby jeho dcery. A že ji nechtěl na krok pustit z domu a trval na tom, že ji budoucí manžel neuvidí, dokud se k nim nepřižení, podvolil jsem se tomu vydírání a přistěhoval jsem se. Ne že bych byl nějaký chudák, který by to vlastně udělat musel, protože by mu nic jiného nezbývalo, protože by neměl co na sebe, co do úst, jen kvůli majetku nějakého movitějšího tchána. To tedy můj případ nebyl, takže jakým právem mne teď drtí jak nějaká hora Taishan. Ohavný konfuciánec jeden! Mělo by mu stačit, že se já nepokouším předělávat jeho. Bude mě chtít předělávat, mě, takového bonvivána! Co když si

budu chtít vyrazit z kopýtka, opatřit si nějakou tu bokovku, trochu si užít, smlsnout si někde jinde. To mám být pořád jenom s jeho dcerou, nic si neužít? Když mě bude držet takhle zkrátka, na krok mě nepustí, ceknout nedovolí! Něco udělám, jemu se to zrovna nebude líbit, bez ptaní mě odsoudí jako nějakého zločince! Je na čase si to pořádně promyslet. Že bych s ním něco svedl, to nesvedu, a věčně to snášet nedokážu. Takže je momentálně jen jedno řešení. Nechám mu v péči jeho krásnou dcerušku a řeknu mu, že se vydám na cesty kvůli studiím a zkouškám, to je přece normální. Nejkrásnější ženskou na světě jsem sice dostal, to je pravda, ale to ještě neznamená, že někde nepotkám druhou nejkrásnější, a i když si ji už nebudu moci vzít oficiálně za řádnou manželku, pár nocí taky není k zahození! A rozhodl se.

Nejdříve si myslel, že o tom napřed promluví s Nefritou, pak teprve požádá oficiálně tchána o dovolení vycestovat. Pak ho však přepadla oprávněná obava, že by ho Nefrita, jak je teď tak zamilovaná, v tom svém milostném rozpoložení taky nemusela pustit. A kdyby narazil už u ní, bude těžké chodit za jejím otcem a vyjednávat s ním. Nezbývalo mu než manželku prostě obejít a za jejími zády se vydat jakoby na předběžnou poradu za jejím otcem: „Tatínku, váš zeť, jak je vám známo, vyrostl sice v dobré rodině, leč v úplném zapadákově, o opravdovém světě neví nic, v dětství se mu nedostalo osvícenějších pedagogů, později se mu zase nedostávalo vzdělanějších přátel. V současné době žádné valné pokroky ve studiích, s něčím takovým bych se asi sotva kdy domohl nějaké kariéry! Ač nerad, rozhodl jsem se rozloučit se na nějaký čas s vámi jako svým tchánem a vydat se do světa rozšířit si vzdělání a duchovní rozhled. Snad se mi poštěstí najít nějakého dobrého učitele i nějaké dobré přátele, ti mi dají šanci a pomohou mi pokročit v mém vzdělávání natolik, abych se konečně mohl vypravit do hlavního města k řádným zkouškám. Doufám, že uspěji a že se ukáži být zpětně hoden i přijetí do vašeho domu. Já jsem se rozhodl, zbývá, abyste se vyjádřil, zda vy jako pán domu svolujete s mým odjezdem."

Pán Železných veřejí pravil téměř dojatě: „Milý synu, za toho půl roku, co jsi mým zetěm, tato první kloudná věta, kterou jsem od tebe slyšel, velmi lahodí mému sluchu. Vše, co jsi až dosud říkal, byla slova lehkomyslného nedospělce. Chceš-li opravdu studovat, je to jen a jen chvályhodné, a já nevím, proč bych ti v tom měl bránit."

Student Večerka poslušně pravil: „Jsem rád, že jako můj tchán shledáváte můj záměr vynikajícím, bojím se však, že vaše dcera a moje drahá manželka si pomyslí, že ji dosti nemiluji, pakliže se budu chtít vydat na tak dlouhou a dalekou cestu takto brzy po svatbě. Nemějte mi to za zlé, ale nemohli bychom s ohledem na její city říci, že tento návrh vzešel vlastně od vás? V tom případě nebude stát mému plánu nic v cestě a já jej budu moci bez dalších průtahů uskutečnit."

Tchán rád souhlasil: „Velmi správně." Tak se také domluvili. Tchán v přítomnosti své dcery se jal zetě přemlouvat, aby se co nejdříve vydal znovu za svými studiemi, Student Večerka naoko předstíral, jak velmi je mu takové pomyšlení zatěžko, čímž způsobil, že tchán před svou dcerou nasadil hrozivý výraz, pořádně svému zeti vyčinil, a všechno skončilo tím, že Večerka se naoko strašně nerad jeho naléhání podrobil.

Když Nefrita, nacházející se na vrcholu manželského blaha, najednou slyšela, že její manžel odjíždí, bylo jí jako dítěti, kterému se právě chystají sebrat jeho nejoblíbenější hračku. Zažívala nesnesitelná muka, ale co jí zbývalo než neodkladně započít s loučením. Zahrnovala svého miláčka dárky na rozloučenou, vynahrazovala mu všechno myslitelné i nemyslitelné, jako by mu předem chtěla splatit všechny dluhy, které mu u ní mohou vzniknout během jeho příští dlouhé nepřítomnosti. Chovala se, jako by chtěla předem splatit všechno i s úroky.

Večerka si byl ostatně vědomý, že ho čeká minimálně nějaký čas samoty a sexuálního půstu, kdy mu žádná žena nemusí taky hned přijít pod ruku. A tak jí vycházel vstříc co mu síly stačily, jako někdo, kdo uchystal hostinu pro celou společnost a najednou ji má

spořádat málem sám. Nepřestávali se milovat noc co noc. Nikdo jiný než oni sami by asi nedokázal vyslovit, co zažívali, jenom oni sami to také věděli!

Jak se blížila chvíle odjezdu, Student Večerka stále častěji uvažoval, koho zde nechá na běžné domácí práce a povinnosti. Tchán byl známý škudlil a hospodaření domu bylo proto nanejvýš úsporné. Pánu Železných veřejí se nechtělo živit víc krků, než bylo bezpodmínečně nutné, a tak si kromě nich tří, současných členů rodiny, podržel jen dvě služebné k ruce své dceři, jak bylo ostatně stanoveno svatební smlouvou, vlastního sluhu neměl žádného. Z těchto důvodů měl Student Večerka v úmyslu tchánovi aspoň jednoho ze svých hochů ponechat v domě. Svolal celou svou družinu, všechny své sluhy nechal nastoupit před svého tchána, aby si vybral. Nedomyslel, že starému pánovi nepadne do noty ani jeden z nich. A proč? Student Večerka byl normálně bisexuál, líbilo se mu to jak se ženami, tak s muži, přesněji s chlapci. Tím pádem neměli sluhové, kteří mu měli být k ruce, nikdy víc než dvacet let, a byli to samí krasavečkové s naolejovanými vlasy, vyparádění až běda. Večerkův tchán měl ostatně už nejednou svého zetě k tomu, aby se jich zbavil. A tak, když teď slyšel, že si má mezi nimi pro sebe vybrat, upadl do těžkých rozpaků. Aspoň jeden sluha, který by se postaral o nejnutnější domácí práce, by se mu hodil. Na druhou stranu, když dceřin manžel a jeho zeť odjede a dcera zůstane sama, je vůbec myslitelné, aby tady kterýkoli z těch floutků zůstával a pohyboval se po domě? Řád a pořádek v její části domu je přednější než jakékoli domácí a hospodářské práce. Nemůže si dovolit ukvapeným rozhodnutím zapříčinit něco, čeho by později hořce litoval. A tak Večerkovu nabídku a výzvu odmítl: „Takoví budižničemové mohou být dobří leda tobě! Mně by byli k ničemu! Vezmi si je s sebou třeba všechny! Kdybych snad někoho potřeboval, umím si ho sehnat. O řádný chod domu nemusíš mít starost."

Student Večerka, vida jeho neústupnost, nemínil naléhat. Zároveň se ovšem nepřestal obávat, že tchán bude od přirozenosti tak lakotný, že se mu vlastně nikdy nebude chtít ze svých prostředků kohokoli najmout, a proto mu nechal několik lotů pro případ, že by nějakého sluhu potřeboval.

Došlo tedy k tomu, že nakonec odcestoval se všemi sluhy, jež si s sebou do tchánova domu původně přivedl.

Tak byla v této kapitole v kostce odvyprávěna historie prvního manželství Studenta Večerky s tou jeho momentálně na světě nejkrásnější. Mnohem víc podivuhodných setkání a událostí nás ještě čeká, takže neváhejte a naslouchejte stejně pozorně kapitolám příštím.

Komentář:

Kdykoli autor připomíná svým čtenářům tu či onu mravní zásadu, předem vidí, jak se jeho čtenářům ježí vlasy. Zato jsou úplně u vytržení, kdykoli se je pokusí znovu zaujmout tím či oním barvitým líčením milostných hrátek. Tuto dvojakou povahu našeho vyprávění budou ti poněkud prostomyslnější považovat za slabost, nechápajíce, že v tom právě je ten vtip. V tom, jak právě tam, kde si s takovou vynalézavostí se čtenářem pohrávám, v téže chvíli tomu samému čtenáři tím účinněji připomenu některý z obecně platných mravních aspektů našeho chování a jednání. Uvědomte si, jak nevinná a své cti hodná osůbka byla tahle krásná Nefrita, dokud jsme jí neukázali pár erotických obrázků. Jaká až necudná rozkošnice se z ní stala po prolistování prvního erotického alba. Od ctnosti k necudnosti, od vznešenosti k sprostotě, vše během jediného kratičkého okamžiku! A za všechno může jediný člověk, který ji lstivě uvedl do pokušení. Může si kterýkoli manžel dovolit nechat zrovna takové ponaučení bez povšimnutí, může se nad ním nezamyslet?

Čtvrtá kapitola

Poutník si v nehostinném kraji stýská z nudy na samotu
A tak, aby utloukli noc, zloděj mu začne rozprávět o sexu

Píseň praví:

Kde moralista o morálce,
tam libertin si vede svou.
Každý to své ucho hledá,
bez toho se mluvit nedá.[33]

Student Večerka se tedy rozloučil se svým tchánem i s manželkou a vydal se na studia, jak aspoň říkal. A protože neměl žádný určitý plán ani směr, šel, kam ho nohy nesly, pevně rozhodnut, že tam, kde narazí na nějakou krásnou, opravdu půvabnou ženu, tam bude místo jeho příštího zastavení, jeho spočinutí, tam se rozhodne o jeho dalším osudu. Než se tak stane, hodlal se v každé prefektuře, v každém větším okrese zdržet ne víc než pár měsíců. Jako mladý a obstojně vzdělaný muž obstál na jedničku v každé lepší společnosti. A protože rád navazoval kontakty s různými literárními společnostmi a sám měl už slušnou řádku publikovaných textů,

33 Jako překladatel *Duchu básnictví řezaného do draků* (Brody: Praha 2000) si neodpustím poznámku k závěrečnému dvojverší, jehož doslovnější překlad by zněl: „… Všichni chtějí, aby je poslouchalo rozumějící srdce / není-li toho „rozumějícího tónům“, ztrácí smysl mluvit.“ Klíčové sousloví „ten, kdo rozumí tónům“ *zhryin* pojmově etabloval na zač. 6. stol. právě Liu Xie, tvůrce čínské systematické estetiky. Pro něj to byl metaforický termín pro „kritika rozumějícího“. Autor *Rouputuanu* byl zřejmě velký čtenář té staré estetiky, a tak mu nedělá problém opakovaně si s jejím výrazivem pohrávat na zdánlivě nepřípadných místech.

jimiž se mohl vykázat, když bylo třeba, platil brzy, kamkoli přišel, pro docela široký okruh lidí za studovaného muže. Brzy ho každý znal a všude, kam přišel, měl hned plno přátel, kteří ho zvali do místních společností a literárních kroužků.

Studentu Večerkovi ovšem ve skutečnosti na nějakém psaní a literárních produkcích, které s tím souvisely, zas až tolik nezáleželo. Jeho pravým cílem bylo narazit někde na tu vysněnou krasavici. V tom ohledu opravdu nelenil. Den co den vstával za rozbřesku a vydával se do ulic i uliček a šmejdil kde se dalo. Jenže všechny, které až dosud viděl, byly docela obyčejné dívky. Po té vysněné, po té dívce nadpozemské krásy ani vidu ani slechu.

Student Večerka byl svým hledáním posedlý, neměl na nic jiného pomyšlení, o ničem jiném nemluvil. Chodě leže vedl svou. Ať byl kde byl, věčně si jen stěžoval, že nikde nevidí žádnou, která by stála opravdu za to. Už se mu to stalo zvykem. Začínal o tom s každým, ať toho člověka znal, nebo ne. A tak mu jeho literární přátelé začali za zády přezdívat do sexuálních maniaků.

Jednoho dne, v té době přebýval v jakémsi zájezdním hostinci poměrně vzdáleném od města, se mu přihodilo, že jeho sluhové chytli nějakou nemoc, ani se pořádně nemohli hnout. Večerkovi se samozřejmě původně chtělo zas někam vyrazit na ty své zálety, ale bál se, že kdyby ho viděla nějaká dáma bez doprovodu, ztratí u ní dekorum a stejně to nebude k ničemu. A tak zůstal sedět ve svém pokoji a pekelně se nudil. Už byl z toho celý zoufalý, když uviděl, jak se kolem jeho dveří blíží jeden z jeho sousedů. Bydlili ve stejném zařízení, a tak se od vidění trochu znali, soused ho také zahlédl, a tak Studenta Večerku velmi přátelsky pozdravil a zval ho: „Ale vážený, sleduji, že sedíte už celou věčnost sám ve svém pokoji, necítíte se opuštěný? Mám vedle soudek alkoholu, kdyby vám moje pozvání nebylo proti mysli, zajděte, vypijeme číšku, co vy na to?“

Student Večerka pravil: „Taková příležitost se hned tak nenaskytne. Ale když dovolíte, já budu hostitel.“

Neznámý muž pravil: „Říká se, že studovaní lidé nemají rádi žádné předsudky. Nebuďte přece úzkoprsý, pane. Jak se říká, všichni lidé mezi čtyřmi moři jsou bratři! A taky se říká, není místa bez setkání. Nepatřím k nejmovitějším, ale navazovat přátelství je mým největším potěšením. Vážený, vy máte před sebou jistě velikou budoucnost, taky bych si normálně netroufal myslet tak vysoko, ale když už jsme v tomto hostinci takhle pohromadě, je to mimořádná příležitost, která se hned tak nenaskytne. Dejte si, prosím, pro jednou noc a přisedněte. Co vám brání?“

Student Večerka, který se právě vrcholně nudil, byl ve stavu, že by nedokázal odmítnout nikoho, s kým by si mohl aspoň trochu popovídat. Navíc mu pozvání připadalo zcela upřímné, takže se podvolil, souhlasil a hned se vydal za svým hostitelem do jeho pokoje. Neznámý usadil Studenta Večerku okamžitě na čestné místo do čela stolu, sám se chystal přisednout ze strany. Student Večerka třikrát odmítl, trvaje na tom, že budou sedět naproti sobě jako rovný s rovným.

Chvíli se přeli a přetahovali o právu rozhodnout, ale pak toho nechali a dali se do řeči. Konečně se dostali i k tomu, aby se navzájem představili. Student Večerka se představil včetně svého pseudonymu a požádal o totéž svého hostitele. Ale jeho hostitel mu vysvětlil: „Není divu, že jako všichni vzdělanci u nás máte i pseudonym, všechno jak se sluší a patří, ale já jsem spíš takový obyčejný člověk, na žádné takové čestné přízvisko nemám ani nárok. Spíše žertem než pochvalně o mně říkají, že jsem možná lepší než ten slavný Malajec z té jedné tangské novely, takže prý takový Nadmalajec! Ale stačí říct Malajec a dobře v okruhu deseti mil kolem všichni vědí, o koho běží.“

„Malajec, nebo dokonce Nadmalajec, to je divná přezdívka, jak jste k ní přišel?“

„Raději to nechcete vědět, když to povím, bude to o strach. A i kdyby, budete koukat co nejdřív zmizet, třeba se se mnou ani nenapijete!“

Student Večerka rozptyloval jeho obavy: „Já mám pro strach uděláno, hned tak něčeho se neleknu. I kdyby proti mně seděl nesmrtelný nebo démon, já se neleknu. A co se týče toho společenského postavení a vzdělání, na ně já zvysoka kašlu. Nakonec každý dobře ví, kdo byl v doprovodu ministra Mengchanga nakonec ten důležitý, prachsprostý imitátor, příležitostný zlodějíček! A stejně dobře každý ví, že hrdinný atentátník Jing Ke se dokázal na tržišti v Yan zhulákat s kdejakým prodavačem psího masa, že to až hezké nebylo![34] Proč bychom se spolu neměli napít my dva, kteří proti sobě nakonec nic nemáme!“

„Tak já vám povím, jak to je. Moje zaměstnání je profesionální bytový zloděj. Žádná zeď přede mnou neobstojí. Vyberte si jakého chcete boháče, kdyby měl tisíc sáhů vysokou věž, obehnanou nevím kolika hradbami, nic se mu tady nestane, dokud ho nechám já být, když si ho ale jednou vyberu, to vám povídám, žádnou velkou námahu z mé strany to nepředpokládá, dostanu se, kam potřebuju, třeba až do jeho ložnice, a seberu, co mne napadne, odnesu to tak dokonale, že o tom nebude mít ani do druhého dne ještě potuchy. V té tangské novele se vypráví, jak se jednou podařilo tomu jednomu malajskému otrokovi přelétnout všechny zdi paláce generála Guo a unést dívku v novele nazývanou Rusovláska. A vidíte, co on

34 Vévoda Mengchang zemřel 279 př. n. l. Ač původem ze starověkého státu Qi, stal se ministrem stále mocnějšího sousedního starověkého státu Qin; podezření ze spolčení s rodným státem ministra stálo málem život. Zachránili ho ti nejméně vznešení členové jeho suity: šašek, který uměl dokonale napodobit kohouta, a prachsprostý zlodějíček, jenž uměl ukrást kožich, po kterém toužila favoritka, která dostala na oplátku vévodu Mengchanga z vězení. Tangský konfuciánec použil tento anekdotický příběh jako příklad neetického jednání: „Žádný vskutku osvícený muž se nespojí s imitátorem kohoutů a psů, i kdyby ho to mělo stát život!“ Stejně paradoxní je autorova nepříliš lichotivá připomínka nejproslulejšího čínského atentátníka Jing Ke, který v roce 227 př. n. l. čítankově zahynul při neúspěšném pokusu o zavraždění čítankového tyrana, příštího Prvního císaře Qinů (221–210 př. n. l.).

dokázal jednou za život, to já předvedl už nejmíň stokrát. A proto mi říkají Saikunlun, Malajec nad Malajce, Nadmalajec, stručně Malajec.“[35]

Večerkovi to nešlo na rozum: „Jestli to skutečně děláte už tak dlouho, dokonce jste si tím udělal jméno, tak to přece o vás každý musí vědět, jak to, že jste se ještě nedostal do konfliktu se zákonem?“

„Mladý muži, dostat se do konfliktu se zákonem dovede každý, to není žádné umění. Jenže ono se říká, lupiče nedostaneš bez lupu, jinými slovy lupič bez lupu není žádný lupič! Dokud nemají doličné zboží, nemůžou na mě, to si netroufnou, marná sláva. A tady v okolí se ke mně všichni moc mají, stéblo přes cestu mi nepřeloží, to by jim strach nedovolil, vědí, že bych jim to jednou pěkně spočítal. A hlavně se ví, že mám své zásady. Je totiž pět případů, ve kterých z principu neloupím, kdyby na sůl nebylo.“

Večerka pravil: „Pět případů, jakých pět případů?“

Malajec se nenechal vyvést z míry: „To je tak, nevykrádám nešťastné, nevykrádám šťastné, nikoho nevykradu dvakrát, nevykrádám bezbranné a nevykrádám své dobré známé.“

„To je jistě zajímavý seznam, ale nemohl byste být sdílnější?“

Řečený Malajec vysvětloval: „Vezměte si, že někoho právě stihlo nějaké neštěstí, onemocní nebo v rodině někdo umřel, nebesa na něj sešlou živelnou pohromu, topí se v těžkostech, a já bych jen přiléval oleje do ohně, kdybych do toho všeho šel a sprostě ho vykradl. Asi by to nevydržel. A to nechci, takže to neudělám!

Nebo naopak, někoho právě potkalo mimořádné štěstí, svatba v domě, narození prvorozeného syna, nastěhování do nového domu. Ten člověk je na vrcholu blaha, a já přijdu a prostě ho vykradu.

35 Znovu podrobný odkaz na autorovu zřejmě nejoblíbenější četbu, na tangské novely, česky souhrnně vydané pod názvem jedné z nich, *Starožitné zrcadlo* (Odeon: Praha 1976).

Nesejde na tom, že přišel o nějaký ten majetek, ale jde o to, že úplně ztratí ten glanc, navždycky se to s ním už povleče. A to nechci, takže to taky neudělám!

A dál, já klidně půjdu a dočista vykradu lidi, s kterými se buď neznám, nebo znám, ale oni neznají mne, nebo i znají, ale nechtějí se mnou mít nic společného. To je stejné, jako bychom se neznali. Tak takové klidně vykradu bez sebemenšího pocitu, že bych se tím dopouštěl něčeho špatného. Ale když se s někým denně vídám, zdravím se s ním, pak najednou přijdu a vykradu ho, přičemž jeho samozřejmě vůbec nenapadne, že jsem to byl zrovna já, jenomže já to budu vědět, a budu mít zatraceně mizerný pocit, kdykoli ho příště potkám. Já vám dám takový příklad. Vezměte si, že jsem vás zrovna pozval na doušek alkoholu, vy byste mě odmítl, nepřišel byste ke mně, zachoval byste se jako nějaký nadutec, kterému nestojím za pohled. Ať už byste byl potom kdekoli, já bych si vás našel, já bych po vás šel a nedal bych vám pokoj, dokud bych vás nedostal, to si pište. Jenže vy jste, a docela potěšeně, ke mně přišel a ochotně si se mnou sedl k jednomu stolku, tím jste se stal pro mne velmi zajímavým a já už vás nemohu okrást, i kdybych stokrát mohl!

A dál, vezměte si bohatého člověka, který neví co s penězi, a navíc ho ještě nikdy nikdo neokradl. To je můj člověk. Takového jednou určitě navštívím, abych si od něj vybral pořádný desátek, na tom přece není nic špatného! Ale pozor, jak už jsem ho jednou vykradl, nepůjdu zase a neseberu ještě smetánku, jen abych si ještě jednou smlsnul, a jeho tím přivedl k zoufalství. To bych musel být hodně odporný mizera, na kterého si budou právem ukazovat. A to já nechci!

Naproti tomu něco jiného jsou ty věčně ustrašené dušičky, co nemyslí celé dny na nic jiného, než že je někdo zrovna chce vykrást, celé noci nedělají nic jiného, než se proti krádeži všelijak ohrazují, plná ústa zlodějů, věčně nám sprostě nadávají, urážejí nás, jako bychom byli kdoví co. Tak s takovými se nemazlím, vykradu

je, třeba i několikrát za sebou, aby věděli, co dovedu, aby věděli, že se mnou tak snadno nepořídí, aby si jednou provždy ušetřili ty urážlivé nadávky na adresu nás zlodějů, kteří mají taky své zásady! A zase úplně něco jiného jsou ti velkorysí lidé, kteří vědí, že peníze a majetek jsou věci pomíjivé, tu a tam nechají potřebného i něco ukrást, zapomenou dveře otevřené nebo je nedovřou, jít takového člověka regulérně vykrást, to bych musel být leda zbabělá sketa, jako nějaká podzemní krysa nebo toulavé psisko. A to je přesně to, zač by se náš První Učitel zlodějů, řečený Lapka Zhe[36], z hloubi duše styděl, to je přesně to, co by nikdy neudělal, a tak jak bych něco podobného mohl spáchat já!

Tomu všemu, co jsem vám tady nastínil, říkám patero výjimek vykrádání. Těchto pět výjimek tvoří patero zásad, principů, jichž se celý život držím. Všichni kolem o mých zásadách dobře vědí. Všichni vědí, že jsem sice zloděj, ale nikdy se mnou jako se zlodějem nebudou jednat! Všichni vědí, že když na to přijde, tak kradu a loupím, ale nevidí v tom ještě důvod, aby se mne stranili, aby se mne štítili. Stejně já nemám zapotřebí se jakkoli urážlivě vyjadřovat na jejich adresu, i kdybych mohl!

A teď, vážený mladý muži, jestli proti tomu pořád nic nemáte, můžeme si připít třeba i na bratrství. Od téhle chvíle vám budu ku pomoci, kdykoli budete ode mne potřebovat nějakou tu výpomoc. Na bratrství, jak se říká, třeba až za hrob, chcete-li! A berte na vědomí, že u nás to není jako u vás literátů, co si věčně věků přísahají bratrství, načež vám spolehlivě přispěchají na pomoc, když se máte zrovna dobře, ale velmi zdvořile se omluví a za mák se nepostarají, když budete mít nějaké potíže. Lidi našeho kalibru něco takového nedělají!“

36 Bandita čínského starověku, kterého proslavil i Mistr Zhuang. Tento velký filosof raného taoismu mu věnoval celou jednu kapitolu svých *Sebraných spisů* (Maxima: Lásenice 2006); s. 371–385. Ale předtím se o něm zmínil již Konfucius v *Hovorech*.

Student Večerka celou dobu napjatě poslouchal a jenom horlivě přikyvoval. A už mu běželo hlavou: „Kde by mě napadlo, že najdu takového hrdinu mezi zloději! Spojím-li se s ním, může se mi to jednou hodit. Až opravdu narazím na nějakou tu světovou krasavici, takovou, jako byla ta Rusovláska anebo ta krasavice v Rudovousovi.[37] Může se stát, že bude taky jako ty dvě sídlit v nedobytném paláci za nějakými vysokými branami, kam nepronikne ani můj vzkaz, natož abych se za ní dostal. Kdybych měl v zádech takového báječného Malajce, to by bylo přece geniální! Už to, že jsem se s ním dneska takhle úplnou náhodou setkal, musí být úradek osudu, a samo nebe mi posílá takového člověka na pomoc!“

Až potud bylo všechno náramně dokonalé, Večerkovi se chtělo až tančit, jak mu všechno hrálo do noty, jen při té závěrečné velkorysé nabídce k uzavření bratrství se maličko zarazil a zaváhal. Nahlas sice pronesl, že to by bylo výborné, ale tón, jímž svůj souhlas pronášel, už zdaleka tak nadšený nebyl. Malajec ihned pochopil, co mu táhne hlavou. A hned taky řekl: „Vy sice nahlas souhlasíte, ale v duchu už si tak jistý nejste. Nebojíte se náhodou, že bych vás mohl do něčeho zatáhnout? Podívejte se, ať už jsou moje schopnosti jakékoli, moje řemeslo necháme teď stranou, to se vás jako netýká. A i kdybych se do nějakého křížku se zákonem někdy snad dostal, zůstane to mým problémem, i kdyby mělo jít o život, nevinného s sebou nestrhnu. Tím si lámat hlavu nemusíte, to vám slibuju!“

Studentu Večerkovi spadl kámen ze srdce. Už to, jak jeho partner okamžitě pochopil, oč mu jde, rozptýlilo jeho nejistotu a Večerka už bez zábran a vřele se vším souhlasil. Už se ani trochu nezdráhal. Oba dali svůj díl na obřad zvěrokruhu, zapsali data narození, pomazali si ústa krví a přísahali si bratrství na život a na smrt.

37 Citace další známé tangské novely, tentokrát *Rudovousa*, český překlad opět viz *Starožitné zrcadlo* (Odeon: Praha 1976). Také tam jde o únos palácové krasavice.

A protože byl Malajec starší a Večerka mladší, začali o sobě hovořit jako o starším a mladším bratrovi. Společně se pustili do toho, co zbývalo z obětních pokrmů. Tak jedli a pili do půlnoci. Tabule byla ještě plná, když se chtěli rozcházet do svých pokojů, aby se na to trochu vyspali, leč rozjařený Večerka najednou povídá: „To by byla nuda, jít spát každý do svého. Co kdybychom zašli ke mně, postel je velká, stačí pro oba. Ještě si báječně popovídáme, noc nám krásně uběhne. Co říkáte?“

Malajec nebyl proti: „Výborný nápad!“

Přešli do pokoje Studenta Večerky, trochu se svlékli, zalezli do postele pod jednu velkou pokrývku a chystali se ke spánku.

Student Večerka pro samé jídlo a pití neměl do té chvíle ani čas, ani pomyšlení na ty své věčné nářky, celý den nevzdechl po té své utkvělé představě, kterou měl jinak pořád na jazyku. Když ale teď dojedli a dopili, když jim došla řeč a oni lezli do postele, než se stačili uvelebit k spánku, jeho zlozvyk se mu sám od sebe vrátil a on zase začal, a celé dokola.

Malajec ho však rychle zadržel: „Co pořád máte? Krásných ženských jsou mraky. To jste se snad ještě nestihl oženit, vydal jste se snad na cesty jenom proto, abyste našel nějakou manželku?“

Student Večerka začal vysvětlovat: „Já už ženatý jsem! Copak ale může jeden mužský vystačit s jednou ženskou, strávit s ní celý život? Potřebuju si přece najít ještě pár dalších, abych si nějak osvěžil smysly! Já se přiznám bez mučení, já už mám nestálou povahu, já bez toho nemůžu být. Jmění, pocty, zásluhy, sláva mi nejsou cizí, to ne, když je budu mít, tak dobře, ale na srdci mi zase až tak neleží. Teďka právě mi o nic jiného nejde! Já jsem sice vyjel jako studovat, jako získat si nějakou pověst, nějaké jméno, ale ve skutečnosti hledám jen a jen krásnou ženskou, já hledám prostě sex. A to jsem už projel pěkných pár újezdů a prefektur, ale ty ženské tam, darmo mluvit, buď byly celé našminkované, aby zakryly svou nečistou pleť, nebo byly zase samý nefrit, samá perla, aby zakryly zažloutlé vlasy.

Za celou dobu jsem nepotkal jedinou přirozeně krásnou ženskou, takovou, co by se nepotřebovala pořád jen krášlit. Už mě přestalo bavit se na to koukat. Proto o tom musím pořád mluvit, abych se nějak vymluvil z té marnosti, z toho rozčarování."

Malajec pravil: „Ale vy se moc mýlíte, bratříčku, ty nejlepší ženy se přece nevystavují na odiv. A ty, co se vystavují, ty nejsou ty nejlepší. A to ani nemluvím o ženách z dobrých rodin. Dokonce i mezi prostitutkami a zpěvačkami jenom ty neošklivější, o které nikdo moc nestojí, se celé vystavují mezi domovními vraty, aby na sebe nějak upozornily. Ty, co mají nějakou cenu, zůstanou pěkně sedět doma a čekají, až si je někdo najde, a ještě dělají drahoty, třikrát čtyřikrát se nechají prosit, než se uráčí vyjít. A přece si snad nepředstavujete, že neprovdaná dívka z dobré rodiny anebo dáma z majetnějšího domu, ať už manželka, nebo konkubína, bude ochotná postávat přede dveřmi, aby ji kdekdo okukoval. Jestli jste opravdu chtěl mermomocí vědět, zda jsou ještě dneska na světě někde nějaké pěkné, neřkuli dokonalé ženské, tak jste neměl jinou a hlavně lepší možnost než se přijít zeptat mě."

Student Večerka trhnul nevěřícně hlavou: „Vy mě udivujete! Co vy o tom můžete vědět, když jste se podle všeho sám nikdy moc do nějakých milostných hrátek nehrnul?"

Malajec ho poopravil: „Do hrátek se sice nehrnu, ale zato mám na ně lepší výhled než kdo jiný. Moje oči vidí jasněji než kdo jiný, moje uši slyší tak jako nikdo druhý. Dokonce i hlavy domů jsou rády, když mají aspoň jakýs takýs přehled o situaci! O podrobnostech se jim ani nesní."

Student Večerka se nestačil divit: „Jak tomu mám rozumět, co tím myslíte?"

Malajec pravil: „Co si asi tak myslíte, kde je víc půvabných ženských, v bohatých, nebo v chudých domech?"

Student Večerka pravil: „Samozřejmě že je jich víc v bohatých domech, ty chudé v tomhle ohledu nestojí za řeč."

Malajec pravil: „A jak si asi můžete ty půvabné ženy v těch bohatých domech asi prohlídnout. Když jsou celé nalíčené a vyparáděné, nebo když si to líčení konečně smyjí a celé se svléknou?“

Student Večerka pořád nechápal, kam tím míří: „Samozřejmě, když se odlíčí a svléknou, pak je asi teprve pořádně vidět, jak doopravdy vypadají. Dokud jsou nalíčené a oblečené, tak se to asi těžko pozná.“

„Tak vidíte!“ pravil spokojeně Malajec. „A co my, zloději, co my profesionální vykradači bytů, vy myslíte, že budeme ztrácet čas chozením po domech chudáků? Samozřejmě že vždycky neomylně zamíříme do domů plných dívek, ověšených perlami a drahokamy, povlečených tím nejzánovnějším hedvábím. A samozřejmě, že jich uvidíme habaděj, to dá rozum! A jistě chápete, že se na své výpravy nevydáváme přes den, ale ve zcela určitých časech za nejhlubší tmy a za absolutního ticha, to znamená, když už se svlékly, když jenom tak vysedávají ve světlech luny, nebo když už rozhrnují závěsy a pomalu uléhají ve svitu lamp. A co v takových chvílích dělám asi já? Dokud si nejsem úplně jist, že ještě neusnuly, do ničeho se nepouštím, zůstávám schovaný ve tmě, a i kdybych nechtěl, zírám na jejich tělíčka, sleduji každičký hlásek, každičký zvuk, každičký pohyb, dokud neusnou. Pak se teprve dám do práce. Ale do té doby, to jsou právě ty chvíle, kdy mi nic neunikne, žádný detail jejich očí, jejich tvářiček, žádné gesto, držení těla, záchvěv pokožky, kůže. Všechno všeličko zaznamenávám. Zřetelně tvar i hloubku vagíny, hustotu či naopak řídkost ochlupení, ohanbí. Do vzdálenosti nejméně sta mil mám v paměti, které ženy v kterých domech těch boháčů a autorit jsou nebo nejsou hezké. A tak, pokud chcete v tomhle oboru něco dokázat, stačí říct, a já vám ukážu, co a jak.“

Student Večerka do té chvíle jenom ležel a ani nedutal a nastražoval pod pokrývkou uši. Teď už se však neudržel, zprudka se posadil a s odhalenou hrudí a nahými zády volal: „To je ale pravda! Zrovna tyhle ženy a dívky z těch velikých domů opravdu nikdo

nikdy neuvidí, kdyby nevím co dělal! A když, tak ne tak zblízka a tak jasně. To opravdu dokážete jen vy, zloději. Propásl bych obrovskou příležitost, kdybyste mi to sám neřekl! Ale povězte mi, když takhle zblízka vidíte takovou krásnou půvabnou ženskou s tak krásně vyvinutou vagínou, to se vám ani nepostaví? Co když se přestanete ovládat, co potom?“

Malajec pravil: „Na začátku, to jsem byl ještě mladý, když jsem něco takového viděl, skutečně jsem se moc neovládal, často jsem musel zůstat sedět ve tmě, jen tak na ni mířit tou svou pistolkou a tvářit se, jako kdybych to s ní dělal! Později mi to trochu zevšednělo a už mne to tak nebralo. Začal jsem se pomalu dívat na ty vagíny asi jako na každé jiné domácí náčiní, už to se mnou moc nehnulo. Jen když jsem se musel dívat, jak to se svými manžely provádějí, jak hekají a skučí, jak jim ty jejich vulvy mlaskají a sykají, v takových chvílích jsem se pořád neubránil vzrušení.“

Student Večerka, sedící dosud klidně na posteli, se, když došlo na tuto řeč o vzrušení, převrátil, přisunul se ke svému novému bratrovi blíž, snad aby mu ani slůvko neuniklo. Posouval se po polštáři nahoru a naslouchal Malajci, jak pokračuje: „Jestli vás to nenudí, tak já vám povím něco z toho, co jsem na vlastní uši slyšel a na vlastní oči viděl, pár takových příběhů, a hned pochopíte, jak může být takový prostý zloděj jako já užitečný, co by dokonalý zpravodajce ve věcech milostných her, zasloužilý agent na cestách rozkoší a půvabů, a žádný brouk pytlík, co ničemu nerozumí, co ani neví, jakými znaky se má doopravdy psát o milování, že je to *fengliu*, vítr a proud, a nic jiného.“

Večerka jeho nabídku nadšeně uvítal: „To by bylo skvělé! Připadá mi, že jedna taková noc rozprávění s vámi vydá za deset let studií. Rychle, vyprávějte!“

Povzbuzený Malajec začal: „Je toho ovšem hodně, co jsem už stihnul vidět, takže odkud začít? Kdybyste se mě třeba na něco určitého zeptal, tak já vám k tomu něco povím!“

Večerka nezaváhal: „To jste řekl hezky. Tak tedy, ty dnešní ženy, povězte, mají to spíš rády, nebo ne? A kterých je víc, těch, co to rády mají, nebo těch, co o to ani moc nestojí?“

Malajec pravil: „Ovšem je víc těch, co to rády mají, ale je pravda, že jsou i takové, co to moc rády nemají. Hrubým odhadem, ze sta žen možná jedna, možná dvě to nemají rády. Ostatní to rády mají, ale i mezi těmi jsou zase rozdíly. Jsou totiž takové, co to mají ze srdce rády, a taky to přiznávají, říkají, že to mají rády. Ale jsou i takové, co to mají sice tady uvnitř rády, ale navenek se tváří, jako by to vlastně ani rády neměly, jako by čekaly, až je k tomu manžel donutí. Pak se ovšem teprve ukáže, co v nich ve skutečností hárá. A říkám vám rovnou, že je snazší uspokojit ten první druh žen. To jsem ještě teprve začínal a stalo se mi, že jsem tak postával ve tmě v jednom domě a nepozorován sledoval, jak taková žena celá žhavá naléhá na svého manžela, aby jí to ale hned udělal, a hned a pořádně. Já si říkal, to musí být ale šílená milenka, takovou ten člověk za celou noc neuspokojí! A co se nestalo, stačilo pár zasunutí, pár trochu silnějších strků a byla hotová, a jak byla jednou hotová, celá zhebla, už do ní nic nebylo, a jen se koukala dobře vyspat! Co to dělá s jejím manželem, jí bylo úplně jedno, je hotový, není hotový, souložil by, nesouložil by, na tom jí nesešlo, nechala ho, ať si pomůže, jak umí. Ze zkušenosti mohu potvrdit, že mnohem těžší pořízení bývá s takovou, co to má tady v srdéčku vlastně moc ráda, ale z nějakých důvodů předstírá a třeba to i říká, že o to vlastně ani moc nestojí. To jsem se jednou takhle vypravil vykrást jeden velký dům, a tam jsem přistihl manžela, jak se zrovna vrhá na svou manželku, aby se s ním pomilovala. A ona vůbec nebyla svolná. Dokonce ho odstrkávala, když se na ni pokoušel vylézt. Ten manžel si nakonec zřejmě řekl, že když nechce, tak nechce, a výsledkem toho bylo, že usnul jako špalek, chrápal, až se to rozléhalo. Jenže od té chvíle se táž manželka začala, zřejmě schválně, všelijak vrtět, převalovat, dělalo všechno, aby ho vzbudila, to bylo zřejmé. Jenže on se neprobouzel.

Tak tedy jím zacloumala. Jenže on byl zrovna v nejlepším spaní, a ne a ne se vzbudit. Tak se rozječela: ‚Vstávej! Zloději!' Být to tenkrát jiný zloděj, tak se dá hrůzou bez sebe na útěk. Ne tak já, já věděl, že nevolá o pomoc, že jsou tady zloději, jenom ho chce vyplašit a konečně vytrhnout z toho jeho propadeného spánku, vzbudit ho, aby se konečně probral, zvedl a udělal jí to. A můj předpoklad byl správný. Sotva zpozorovala, že se probouzí, začala ho konejšit: ‚Promiň, to byla jen kočka, nejspíš skočila po nějaké myši a udělala přitom takový rámus, že jsem myslela nejinak, než že se k nám dobývají nějací zloději, já hlupačka. Nikdo tu není, podívej.' Pevně manžela objala a přitom, jak ho objímala, nenápadně přisunula svou vulvu k jeho penisu, začala se k němu lísat a třela se o něj tak dlouho, až se manželovi samým vzrušením opravdu postavil, a co mu zbývalo, vyhoupl se na ni a už jel. A ještě jak to do ní už zasunoval, ona zpočátku jako by nereagovala, schválně se zdržela i toho obvyklého sténání a hekání, trvalo to dost dlouho, teprve když se přiblížil několika stovkám strků, začala pomalu zvolna pohekávat, a to už z ní ale dolem začaly téct proudy milostných šťáv a nepřestávaly. Nějakou dobu to nechávala úplně být, pak se maličko osušila, ale ani přitom ani na okamžik nevypadla z role, a takhle jeli až do půlnoci, kdy manžel dokonale odpadl, když ona byla zrovna v nejlepším! Když pochopila, co má v úmyslu, nemohla to sice přenést přes srdce, ale zároveň se nedokázala odhodlat k tomu, aby mu zavelela pokračovat v načatém díle. A tak jí nezbylo než začít předstírat, že se s ní něco děje. Začala vzdychat, sténala, jako by na ni šla nějaká nevolnost, či dokonce nemoc. A pod touto záminkou přinutila manžela, aby jí hladil prsa, masíroval bříško, čímž doufala vyhnat mu z hlavy myšlenky na další spánek. Manžel to skutečné nevydržel, znovu na ni vylezl a začalo to nanovo. A tak až do kuropění. Teprve pak nastal klid! Já se chystal konečně posbírat aspoň pár z těch drobností, kvůli kterým jsem původně přišel, jenže už se rozednívalo a já byl nakonec rád, že jsem mohl bez úrazu

vyklidit pole. Nikdy už jsem ty dva nevykradl, aspoň doopravdy, ale zato vím, co to obnáší vyjít s takovou ženskou!“

Student Večerka pravil: „Rozumím, máte pravdu. Ale ještě mi řekněte, kolik je vlastně takových žen, které se dovedou při sexu skutečně takhle uvolnit, je jich většina, je jich menšina?“

Malajec ho ubezpečil: „Většinu tvoří ty, co se uvolnit dovedou, na to vemte jed. Těch, co se uvolnit opravdu nedovedou, je tak deset dvacet procent. Ty ostatní to dovedou. Rozdíl je v tom, jak to dají najevo, a ten způsob je trojího druhu. Ve slovní zásobě to není, ta bývá celkem shodná, ale velmi různé jsou všelijaké ty nuance, přízvuky, hlasové a zvukové odstíny. A to je přesně to, co my zloději slyšíme a vnímáme velmi jasně. Ani ti pánové, co s nimi souloží, to tak dobře nevnímají jako my, to si pište.“

Večerkovi to nestačilo, zajímalo ho, o jaké přesně tři druhy projevů se u těch žen jedná. A tak se Malajec rozpovídal: „To je tak, ono to někdy při samotném začátku soulože ani nevypadá, že by měly nějaký zvláštní pocit potěšení, tím pádem ani nemají žádný zvláštní motiv se projevovat. Pokud vůbec, tak to uvolnění spíše jen předstírají v naději, že tím manžela nějak vybudí. Aspoň to tak vypadá. Z úst jim sice vycházejí jakési zvuky, ale jejich tělo se přitom nehýbe. Co říkají, to je možná docela zřejmé, bývají to dokonce jednotlivá zřetelně oddělená slova, nic zvlášť zkomoleného. Až s pokračující souloží se ženy začnou opravdu vnitřně uvolňovat a teprve potom dochází i k znatelnému uvolňování jejich projevů. Uvolňují se jejich čidla a údy, celé jejich tělo se uvolňuje. Výkřiky, jež vydávají, se stávají hlasitějšími, zvučnějšími, slyšitelnějšími, slova přestávají být zřetelná, jsou hodně nesouvislá, nic nenavazuje na nic. A když jejich rozkoš konečně dostupuje vrcholu, i jejich duch začne umdlévat, ruce, nohy jim ochabnou, to už ani nedokáží dávat nějak určitěji najevo své uvolnění, své pocity, i kdyby chtěly. Zvuky, jež vydávají, vycházejí až kdesi z hloubi hrdla, to už není v ústech, to už není na jazyce, to je jakési sluchem sotva rozpoznatelné chrčení.

A právě toto sluchem sotva rozpoznatelné chrčení je něco, co jen těžko unese ten, kdo to má poslouchat. Jednou jsem byl na takové výpravě v jedné rodině a úplnou náhodou jsem se stal svědkem soulože takové tamější manželské dvojice. Oni na začátku jenom tak normálně ze strany na stranu zmítali hlavami, cosi nesouvisle vykřikovali, a vůbec dělali strašný hluk, že je bylo snad slyšet až ven. A to nic nebylo, se mnou to taky ani nehnulo, ale když ta jejich soulož začala spět ke konci, žena najednou zemdlela, úplně se přestala hýbat, vypadalo vám to, jako kdyby ji ten manžel zrovna zabil, či co, já stražil uši, připlížil jsem se až těsně k nim, a jenom slyším, jak jí v hrdle sípe, chrčí, byla to řeč, nebyla to řeč, byl to dech, nebyl to dech, já jenom bezpečně cítil, že právě teď dosáhla toho pravého vrcholu rozkoše. A než jsem si to stačil sám uvědomit, zvedl se ve mně takový příval vzrušení, celým tělem mi projela taková nějaká rozkoš, že jsem začal stříkat jako o závod, a to semeno ze mne šlo nějak samo od sebe, ani jsem se nepotřeboval penisu byť jen dotknout. Tak vím, že je žena někdy mocná takového stupně uvolnění, o jakém se nám mužům s prominutím ani nezdá."

Studentu Večerkovi bylo při těch Malajcových slovech, jako by jemu samotnému hned u uší prožívala svůj vrchol ta nejsmyslnější žena, o jaké kdy slyšel a jakou kdy viděl. Tělem mu projela přesně ta závrať, o níž se právě Malajec zmiňoval, a jeho už nějakou dobu zdržované semeno se vyřinulo na rohož.

Rád by se zeptal ještě na spoustu dalších věcí, ale dřív, než si to uvědomili, začalo svítat, obloha se vyjasnila, byl čas vstávat. A tak oba muži vstali, učesali se a opláchli. Vrátili se ke stolu, aby se znovu posadili a popřípadě pokračovali v rozhovoru, který ani teď pro Večerku nepostrádal kouzlo nevídaných a neslýchaných tajemství. Zasvěcovatel byl už sice poněkud unavenější, ale jeho posluchač byl nezmar a poslouchal by do omrzení. Během několika následujících dní se oba muži velmi sblížili a jejich vzájemné sympatie se den ze dne prohlubovaly.

Až se jednoho dne Student Večerka osmělil a obrátil se na svého nového staršího bratra jako na svého příštího dobrodince: „Viděl jsem za tu dobu, co jsem z domu na cestách už mnoho žen, ale žádná mi zatím nepadla do oka. Říkal jsem si, že snad žádná opravdu krásná žena dneska na světě ani není. Ale z toho, co jste mi tu dosud vyprávěl, je mi jasné, že právě vy jste takovou už vidět musel, a ne jednu. A tak já, který se rozhodl zasvětit sexu celý svůj život, nemohu jinak než považovat toto naše setkání za trojnásobné životní štěstí. A říkám si, že kdybych se vám teď nesvěřil se svým trápením, minul bych příležitost, jaká se hned tak nenaskytne. Bratře, prosím vás, neoslyšte mě, já budu tak troufalý a dovolím si vás požádat, abyste vybral mezi všemi těmi, které jste v poslední době viděl, tu nejkrásnější a nejžádoucnější a abyste vymyslel způsob, jak bych na ni i já nehodný mohl aspoň na okamžik popatřit. Bude-li opravdu tak žádoucí, nelžu vám, budu se i já cítit nejinak, než že světlo šťastné hvězdy dopadlo na můj osud. Zatím jsem to měl v životě zařízeno tak, že kdykoli jsem potkal nějakou ženu, nemusel jsem za ní chodit, každá byla sama hotova přijít za mnou. Teď možná nadešel čas poprosit svého vzácného nového bratra, aby předvedl své zázračné schopnosti a pomohl dokonat dobré dílo. Třeba jste opravdu ona pravá reinkarnace toho velkého slavného malajského otroka a je vaším osudovým posláním pomoci mně, možná pozdní reinkarnaci jistého Mistra Cuie!“

Malajec zavrtěl hlavou: „To je předem vyloučené! Už jsem vám jednou řekl; ze zásady bych se nikdy v životě nedopustil toho, abych znovu opakovaně oloupil toho, koho jsem již jednou vykradl. Když už jsem někoho jednou vykradl, čest mi nedovolí ukrást třeba jen pár věcí navíc, tím méně jejich počestnou paní či dceru! Jedno však pro vás udělat můžu. Ode dneška na to nepřestanu myslet, budu mít na paměti, že vám mám najít nějakou známost, která by stála za to, která by odpovídala vašemu vkusu a nárokům. Kdykoli se dostanu do nějakého domu, ze všeho nejdřív se porozhlédnu, zda

tam někde není nějaká obzvlášť žádoucí žena, a když ano, tak dřív, než tam skutečně cokoli ukradnu, vycouvám, vrátím se a poradíme se, jestli by z toho něco nebylo. To by snad šlo."

Student Večerka omluvně prohlásil: „Oči mám a ničemu nerozumím! Nepochopil jsem plně váš smysl pro spravedlnost. Byla to z mé strany hrubá necitlivost! Přijímám váš velkomyslný slib! Prosím, myslete na mě! Uhlídáte-li někde nějakou opravdu přitažlivou ženu, neberte tam, prosím, už zboží, neberte žádné jejich cennosti, nenechte se prosím čímkoli pro vás zajímavým vyprovokovat, vy nezapomeňte na náš dnešní rozhovor a já budu myslet na vás, všechno vám vynahradím, nebudete tratit."

„Pořád nic nechápete! Kdyby mi o vás šlo jako o potenciálního zákazníka, tak by asi bylo pro mne lepší vzít si na vás rovnou to, co zrovna máte, nemyslíte? Proč bych si měl nechat ujít ty cennosti, co na vás vidím? Co mi chcete vynahrazovat? Umíte si vůbec představit, co vydělám jednou takovou trošku povedenou loupeží? Na odměnu zapomeňte. Já vám tady dneska slibuji přitažlivou ženu, nic víc, nic míň. Možná už zítra. Ovšem svést si ji budete muset už sám, to za vás nikdo neudělá! Zařídím ledacos, ale ne zas všechno!"

Student Večerka zvolal: „Tajné spády a svádění, to je moje specialita! O to už nemějte starost, bratříčku!"

Malajec rovněž spokojeně pravil: „Když jste teď jednou potkal mě, nemusíte už nikam jinam sám vyrážet. Můžete si někde poblíž opatřit nějaký podnájem, abyste měl klid, rozumí se, na studium. Na mě se ovšem nevažte! Potkáte-li něco zajímavého, chovejte se podle libosti. A já, až nějakou uvidím, přijdu vám sám říci. Budeme-li na to hledání dva, to by bylo, abychom na nějakou nenarazili, naprázdno určitě nevyjdeme."

Student Večerka byl tou perspektivou unesen. Bez dalšího poslal své lidi, aby hledali nějaké vhodné ubytování, a než se s přítelem Malajcem rozešli, urazili ještě pár doušků a vyměnili si množství poklon. Pravda je, že když se dříve takhle rozcházel s některým

svým novým pobratimem, stačilo ke stvrzení jejich přátelství zpravidla osm poklon, tentokrát jich bylo nejméně dvanáct.

Kdosi o něco později sepsal takovou malou báseň o tom, jak Student Večerka definitivně propadl neřesti sexu a za tím účelem se neváhal spolčit dokonce i se zločincem, tedy se zlodějem. Báseň pravila:

Chtíč tomu muži tisíckrát rozum zmát,
v úzkých se s Malajcem seznámil rád.
Když může zvířecí pelech být jedna rodina,
proč by se zlodějské hnízdo nemohlo spojencem stát!

Kdo jednou zažádal zloděje a před ním pad,
tomu už jedno je, zda by se císař nechtěl smilovat?
Pán nepán neplatí a hrdost ta už není,
drž krok a hubu s dneškem, to se cení!

Komentář:

Ten muž, kterému přezdívali Malajec, byl zřejmě desetkrát silnější osobností než Student Večerka. Nebyl to ostatně Večerka, kdo inicioval to jeho soudružské spolčení se zločincem, byl to tento Malajec, který si hledal a nakonec taky našel sobě podobného.

Předchozí tři zápovědi mnicha Vrcholka, jakožto i nyní oněch pět výjimek zloděje Malajce, jsou mimochodem ty nejúžasnější a nejroztomilejší floskule nemající v jiných knihách obdoby, jiné romány nevyjímaje. Možná bych je tu neměl tak propagovat, ale ono by to bylo asi stejně marné; takové věci se pod pokličkou neudrží.

Pátá kapitola

Pro soutěž krásy si dělá soupis květinek
Pro každý případ si přidá dámu s trochou šedinek

Báseň praví:

Šestnáctiletá vypadá na svůj věk,
zda bude stejně vášnivá, těžko povědět.
U lůžka uhýbá pohledům mladíka,
jako když vůdci nepřátel na oko utíká.

Zato ta starší zkušená, co už rodila,
tolik nestrádá, když půvab by tratila.
Nějaká krása vždycky zůstane,
nezmešká ani to jíní spadané.

Student Večerka se po rozloučení s oním bytovým zlodějem, takzvaným Malajcem, zakrátko přestěhoval do blízkého chrámu při klášteře zasvěceném Nesmrtelnému Zhangovi, bohu úrody a plodnosti. Bylo zde pár obytných místností, jež sice nebylo zvykem na delší dobu pronajímat, leč Večerka nelitoval zaplatit nájem dvojnásobně vyšší, než bylo v kraji běžné, jinde se platil lot měsíčně, on byl ochoten dát loty dva, a tak místním taoistům s vidinou mimořádného zisku nedělalo potíže porušit pravidla a místnosti mu pronajali.

Proč byl Večerka ochoten platit dvojnásobek běžné ceny místo toho, aby hledal přístřeší jinde, proč chtěl za každou cenu bydlet právě tady v tom klášteře, to mělo jediný důvod. Bůh zdejšího chrámu, Nesmrtelný Zhang, měl mimo jiné pověst nejúčinnějšího léčitele, za kterým se mnoho žen toužících po dítěti rádo vydávalo

z blízka i z daleka. A jak známo, ženami posedlý Student Večerka si usmyslil, že si ze svého dočasného přespávadla učiní takovou malou výzkumnou, testovací a výběrovou stanici. Toto byl ten pravý důvod, proč se usídlil právě tady.

A skutečně se také už od prvního dne po nastěhování mohl přesvědčit, že tudy každodenně doslova proudí davy paní a dívek jenom proto, aby zde zapálily své voničky. Navíc rychle zjistil, že na rozdíl od jiných chrámů tady připadaly na každou desítku přicházejících žen nejméně dvě opravdu mimořádně pohledné. A proč tomu tak bylo? S Večerkou to těžko souviselo. Těžko mohl vyvěsit oznámení zakazující vstup méně pohledným ženám a přednostně vyhrazující vstup toliko těm hezčím a přitažlivějším. Víme, že do každého podobného kláštera přicházejí především ženy. To ženy hlavně přicházejí zapalovat voničky. A taky víme, že bývají mezi těmito ženami ženy starší, ženy spíše neurčitého středního věku a samozřejmě i ženy mladší. Starší ženy a ženy středního věku zpravidla představují obvykle tak dvě třetiny. Mladší představují obvykle sotva třetinu. Takže je celkem pochopitelné, že pohlednějších a přitažlivějších bývá mezi těmi návštěvnicemi výrazně méně, převažují ženy méně pohledné. Jenže ty ženy, které přicházely speciálně do tohoto kláštera pálit své voničky, měly k této návštěvě a svému počínání jeden jediný důvod, a tímto důvodem bylo vyprosit si potomka, vyprosit si potomka, dokud nebude pozdě.

Starší ženy mívají většinou po menopauze, to dá rozum, bývá skoro jisté, že tak jako tak už nepočnou a neporodí. Ženy středního věku se té menopauze neodvratně přibližují, a i jejich početí začíná být málo pravděpodobné. A tak zcela přirozeně mezi těmi návštěvnicemi, přicházejícími pálit své voničky, výrazně převažovaly ty mladší až nejmladší. Těch pár postarších návštěvnic, to býval jen doprovod, a nebylo jich mnoho. Většina návštěvnic tak svým věkem spadala do toho krásného pěti- až šestiletého období mezi čtrnácti a dvaceti lety. V tomto poměrně krátkém období si ženy, ať už jsou hezčí, nebo

méně hezké, nesou ve tvářích takovou tu nepominutelnou kvetoucí svěžest, jež muže tak inspiruje, třeba i nechtěně a skrytě. A tak nemohlo být ani jinak, než že se mezi každou desítkou těch návštěvnic našly nejméně dvě, na které byla věru radost pohledět.

Student Večerka každý den časně ráno vstal, přilícil se, pečlivě se upravil, asi jako se sluší na hlavního hrdinu kterékoli divadelní scény, a začal se pohybovat v prostoru před klášterem, procházeje se zvolna sem a tam. A kdykoli viděl zdálky přicházet nějakou ženskou postavu nebo i více ženských postav, schoval se za zády Nesmrtelného Zhanga a vyčkával. Ze svého úkrytu si poslechl, jak místní taoista návštěvnici nebo návštěvnice oslovuje, jak jim podává voničky a vykonává pozdravný obřad. Po celý ten čas mohl bedlivě sledovat tváře i veškeré chování těch žen. A případně, když to nejméně čekaly, využít jejich nepřipravenosti a jakoby nic vykročit ze svého úkrytu.

Některé obzvláště zaskočené ženy vidouce jeho elegantní vystupování a nepopiratelný půvab zpravidla překonávající, nač byly dosud zvyklé, nemyslely jinak, než že se odněkud vynořil sám Nesmrtelný Zhang. Skoro každá se ulekla a pomyslela si, že její prosby nejspíš došly svého rychlého naplnění a ten hliněný Nesmrtelný Zhang právě ožil, zdraví je, sestupuje ze svého podstavce, aby jim daroval nejméně jednoho syna. Až když jej sledovaly, jak schází na ulici vedoucí od kláštera, většinou rychle pochopily, že to je lidská bytost. Ovšem když zase pochopily, že to je vskutku lidská bytost, jímalo je poněkud jiné, pozemštější oblouzení. Jako duchem nepřítomné, unešené, zjitřené a zmatené mu dávaly znamení očima a nepřestávaly po něm zálibně pošilhávat, nemohouce od něj oči odtrhnout. Některé dokonce záměrně upouštěly kapesníčky, načrtávaly vzkazy nebo za sebou nechávaly vějíře. Během jednoho dne Student Večerka stihl nasbírat i více takových vzkazů. Jeho vystupování se stávalo stále smělejším, úspěch jej zbavoval zábran a on se jen utvrzoval v přesvědčení, že všechny nejpůvabnější ženy

světa tu nejsou k ničemu jinému, než aby mu byly k dispozici, právě jemu a nikomu jinému, protože přepůvabnému a zjevně neodolatelnému muži, kterému by měly padnout do náručí všechny jen trochu krásné ženy! Co by na tom mělo být divného?

Brzy po svém nastěhování do chrámu si vyrobil útlý kapesní deníček, který na titulní straně opatřil čtyřmi znaky: Veliké usebrání jarních krás.

Jeho deníček byl vyhrazen ženám a dívkám, přicházejícím sem do chrámu zapalovat ty voničky. A ty, jež splňovaly jeho základní estetická kritéria, byly pak do zápisníku zapsány jmenovitě a měly zde své heslo, ve kterém bylo jméno, věk, příjmení a jméno manžela, bydliště, všechno do detailu a popořadě. Na straně, vedle jména, byly rumělkou přimalovány kroužky, kterými byly všechny takto podchycené ženy klasifikovány od nejvyšší známky po známku nejnižší. Tři kroužky byly vyznamenáním. Za jedna byly dva kroužky. Jeden kroužek znamenal průměr. Ke každému jménu byl připojen kritický komentář ve velmi uhlazeném paralelním stylu, jako tomu bývá u státních zkoušek. Předmětem kritického popisu byly ovšem přednosti vybraných dívek a dam.

Už zase slyším, milý vypravěči, co se nám právě snažíš namluvit, je v příkrém rozporu s tím, co bylo před malou chvílí řečeno. Jak ty návštěvnice přicházely a odcházely, on přece mohl leda tak stát po straně, zevlovat a obhlížet je, to bylo asi tak všechno. Jejich příjmení a vlastní jména, natož příjmení a osobní jména jejich manželů nemohl přece znát. A kde by vzal jejich adresy? Chceš snad říci, že ty ženy zastavoval, že se jich na všechno přeptal? Jenže, vážení čtenáři, zas takové nedorozumění. Všechny návštěvnice zapalující voničky měly při sobě po celou dobu, kterou trávily v klášteře, některého z místních taoistických mnichů. Ten byl celou dobu s nimi a dělal jim prostředníka. Každé, když k němu poprvé dorazila, se zeptal na příjmení, jak jí říkají, kolik má let, kdo je její manžel a kde bydlí. Pokud mu to neřekla návštěvnice sama, měla od toho s sebou sluhu

nebo službu, ti odpovídali za ni. Večerkovi stačilo si v té chvíli vše uložit do paměti, počkat, až odejdou, vytáhnout zápisník a všechno si do něj zanést. Co je na tom tak těžkého k pochopení?

Než uplynul měsíc, měl Student Večerka tímto způsobem shromážděno množství zápisků o všech kráskách z nejširšího okolí. Jedno bylo na jeho zápiscích pozoruhodné. Jeho testy byly na jedné straně sice velmi otevřené, tedy otevřené skoro všem, na druhé straně byla jeho klasifikace většinou velmi přísná, dosti nekompromisní. Zapsaných žen bylo tudíž velmi mnoho, ale až dosud se jim dostalo toliko jednoho, nejvýše dvou kroužků. Třemi kroužky nebyla zatím označena ani jediná z klasifikovaných návštěvnic.

Samotného ho to až zaráželo: „Mým celoživotním předsevzetím a vizí bylo a zůstalo oženit se s tou na světě nejkrásnější. Napřed jsem si myslel, že první mezi všemi je ta, kterou jsem si vzal za manželku. Jak sbírám zkušenosti, shledávám, že jsou jiné srovnatelné. Takže začínám tušit, že to nebyla, není a nikdy nebude ta pravá Premiantka. Jenže já takovou Premiantku nevidím ani tady! Ať se rozhlížím, jak rozhlížím, všechno samý průměr. Asi budu muset brát tento svůj katalog jako takový zásobník, pro všechny případy. Pro případ, že bych ani v budoucnu na žádnou skutečnou jedničku, skutečnou mimořádku nenarazil. V takovém případě sáhnu po zásobníku a zvážím. Zatím se nebudu ukvapovat, ještě nějaký ten den počkám. Uvidíme, co příští dny přinesou."

Na výsledcích a hlavně kritériích tudíž nic neslevil, spíše zpřísnil přijímací pravidla, ale už ho to začínalo trochu unavovat. A tak jednoho dne celý uondaný v pokoji ulehl a usnul, když tu najednou slyší povykovat jednoho ze svých sluhů; sluha přibíhal zvenčí do pokoje a vzrušeně křičel: „Pane, rychle vstávejte! To musíte vidět! Pojďte se podívat na ty krasavice! Nezmeškejte to, nebo je neuvidíte!"

Večerka se vymrštil z lůžka, narazil si svou novou čapku a elegantní plášť, spěšně pohlédl do zrcadla a bez dalšího prodlévání vyběhl. Spatřil dvě mladé ženy, jednu celou ve střídbitě červené,

druhou v lotosově růžové, doprovázela je sice poněkud starší, leč stále velmi přitažlivá krásná dáma.

Všechny tři návštěvnice zřejmě už stihly zapálit voničky a chystaly se vyjít z chrámu. Večerka k nim měl ještě daleko, ale i tak viděl, že ty dvě mladší ženy, byť jen z letmého pohledu, vyhlížejí opravdu překrásně, jedna jak nesmrtelná víla v pohoří Wu, druhá jako bohyně v řece Luo. To byla náhle úplně jiná třída než všechny ty, co mu bylo zatím dopřáno vidět tady kolem.

Všeobecně platí, že si prohlížíme ženy podobně, jako když si prohlížíme tušovou kaligrafii nebo obraz. Ani u nich nepotřebujeme sledovat každý tah, tah po tahu, stačí zavěsit si je na jistou vzdálenost, a tak z odstupu vnímat tu jejich živou oduševnělost, tu energii a ducha, jež vyzařují. Teprve obstojí-li obraz či kaligrafie před takovým kritickým pohledem, pak je to dílo mistra. Shledáme-li naopak, že jejich živá oduševnělost, jejich energie a duch, z takového odstupu jaksi rozbředá, stává se nevýrazným, neživým, pak je to nejspíš cosi jen jako tisk, otisk, klišé.

Ovšem v takové sebedokonalejší tušové kaligrafii nebo tušové malbě zůstane obraz pořád jen obrazem, byť by byl projevem sebevětšího malířského génia, znaky zůstanou zase jen znaky, byť by byly projevem sebegeniálnějšího kaligrafa. Co je vlastně na tom všem tak cenné, co je to důležité a podstatné?

Kdyby byla ženská krása, tato krása lidské bytosti, závislá na tom, až se muž přiblíží až k ní a začne si ji znalecky prohlížet a zkoumat tak dlouho, dokud neodhalí a nepojmenuje všechny její přednosti, byla by to vlastně krása tímto způsobem velmi omezená! Opravdu krásná žena totiž, i kdyby zahlédnutá přes sebetěžší oponu deště a mlhy, zpola zakrytá květy nebo zastíněná bambusy, svůj pravý půvab neutají. Byť zahlédnuta třeba jen štěrbinou ve dveřích, byť potopena do nejtemnějšího kouta, čímsi neuchopitelným přesto vystoupí na povrch, čímsi nepojmenovatelným v nás vyvolá zvláštní nezadržitelné rozechvění, zjeví se a dá muži znamení, a on to

znamení vnímá a vidí. A je mu tak, že neví, „zjevila se jak nebe, zjevila se jak bohyně“.[38] V čem vlastně spočívá kouzlo takové ženy, to se snad ani nedá slovy vypovědět. Ať řekneš cokoli, ať řekneš, že je to v jejím těle, nebo naopak, ať budeš trvat na tom, že je to kdesi mimo její tělo, nebo to úplně popřeš a budeš trvat na tom, že to není možné, že to mimo její tělo ani být nemůže, co tím komu vysvětlíš? Vůbec nic! A to je na tom to zvláštní!

Při pohledu, který se mu naskytl, Student Večerka pochopil, že má před sebou cosi, co ještě nezažil! A když viděl, že se sice už chystaly odejít, ale že dosud nevyšly z vrat, vyběhl jako vítr, padl před nimi na kolena a nepřestával před nimi bít čelem o zem. Jeho sluhové i ten taoista, který zrovna nedaleko zapaloval voničky, ztuhli zděšením, oči vyvalené, pusy sevřené ze strachu, že zaskočené ženy začnou vyvádět. Jenže Student Večerka sice navenek vypadal jako šílenec, ale ve skutečnosti dobře věděl, co dělá. Uvažoval následovně. Aspoň se hned uvidí, jestli jsou tyhle tři ženy schopné a ochotné vydat se mou cestou, jistě pochopí, jak bezmezně obdivuji jejich krásu, že jsem se do nich bezmezně zamiloval, že se jen proto před nimi vrhám na kolena, dokonce v přítomnosti druhých lidí. Nedovolí jim to sice opětovat pozdravy, ale žádný povyk nejspíš nespustí! A kdyby to přece jen byly takové ty náramně spořádané ženy, které si nebudou chtít ani trochu zadat a jen kvůli tomu začnou maličko vyvádět, co se dá dělat, vymluvím se, že jsem právě přicházel z venku, abych pozdravil Nesmrtelného Zhanga a poprosil ho o potomka. A když jsem viděl vycházející ženy, domníval jsem se, že by nebylo vhodné, aby došlo k míšení pohlaví, neopovážil jsem se jít dál, zůstal jsem venku a vrhl se před nimi na kolena na znamení své nejhlubší a nejponíženější úcty. Těžko asi budou vědět, že bydlím v klášteře, taky na to nebudou se mnou zavádět řeč.

38 Autor cituje závěrečné dvojverší druhé sloky 47. písně *Knihy písní*, nazvanou podle titulního verše *Do stáří provodila svého pána*.

U vědomí tohoto svého takto promyšleného plánu zůstal odvážně stát na dobytém území. Jak správně předpokládal, ty tři ženy dělaly, jakože nemají o ničem nejmenšího tušení. Posléze ustoupily, jakoby v domnění, že se jedná o dalšího prosebníka za syna, stáhly se, postavily se stranou a čekaly, až dokončí své pozdravy, pak teprve znovu vykročily. Pravda je, že během jeho nekonečných zdravic obě mladší ženy po něm zjevně se zájmem pokukovaly, ale zas ne příliš výrazně, smysl jejich pohledů zůstával nejasný, kdesi mezi sotva znatelným projevem jistého zájmu a strojeným nezájmem. Hlavně vypadaly celou dobu trochu jako duchem nepřítomné. Ne tak ona třetí postarší kráska. Ta naopak na Studenta Večerku a jeho svérázné chování reagovala velmi živě. Zakryla si ústa, jako by se zakuckala smíchy. Pošťuchovala obě mladší společnice do paží, jako by je povzbuzovala, aby se taky přece k něčemu měly a nějak přece ty pozdravy přijaly. A ještě než odešly, stačila na Večerku vrhnout pár významných pohledů, teprve pak pospíchala za ostatními.

Student Večerka zůstal stát jako opařený. Chvíli ze sebe nemohl vypravit slova. Teprve když ty ženy byly možná míli daleko, zmohl se na dotaz u taoistického mnicha: „Ty tři ženy, co odešly! Z jaké pocházejí rodiny? Takové krasavice!“

Taoista, který měl Studenta Večerky už tak dost kvůli jeho nepřístojnému jednání, byl poslední, kdo by mu v té záležitosti chtěl být nápomocný. Byl celý vzteky bez sebe a ani ho nenapadlo sebeméně reagovat na jeho otázky. Večerka by se nejraději rozběhl za nosítky těch tří návštěvnic, aby je vystopoval, ale uvědomil si, že na to, aby je dohonil, jsou příliš daleko. Už by je nedostihl. A tak mu nezbývalo než se vrátit do svého pokoje a tam se v poněkud trudnomyslné náladě posadit. V duchu rozvažoval. Taková hrozná věc se musí stát zrovna jemu! U těch, co ho vůbec nezajímají, zná nejen jména, ale i adresy, a u těch dvou, co ho zaujaly zdaleka nejvíc, nemá tušení, kde se vzaly a kam se poděly. Taková škoda, zrovna tenhle párek nejkrásnějších ženských mu ulítne přímo před nosem. Jak

se s tímhle vyrovná? Vytáhl zápisník a položil si jej před sebe, aby si ty dvě první aspoň přidal do svého seznamu. Jenže když pozvedl štětec, aby začal, došlo mu, že mu chybí hned samotný začátek, že mu chybí hned to první jméno, pod kterým si ty zápisy vždycky dělal. A tak mu nezbylo než celý zápis uvést následujícími slovy:

V měsíci tom a tom, toho a toho dne jsem potkal dvě opravdu světové krásky, jejich jména naneštěstí neznám, pročež je budu nazývat podle barevnosti jejich oblečení, k čemuž připojím jejich pravděpodobný věk a hlavně jejich osobní charakteristiku v tom pořadí, jež později usnadní jejich identifikaci. A tak po řadě.

Dívka v barvě stříbřitě červené. Věk asi šestnáct až sedmnáct let. Z letmého pohledu na její citové chování lze soudit, že její smyslnost ještě nepoznala toho pravého. Co do všeobecné charakteristiky, graciéznost, s níž se tato mladá žena pohybuje, připomíná plující oblaka, držením těla připomíná lehce vytyčený nefrit, rudé rty po celou dobu lehce pootevřené, čišící ženskost podobající se květině před rozevřením, před nakročením podobající se vlaštovce, jež se právě rozletěla. Charakterizuje ji obočí, které se jako by stále nepatrně vraštělo, jak to s takovým půvabem uměla krásná Xishi, to obočí nad očima věčně líně přivřenýma jako dřímající krásná Yang Guifei. Ještě líbeznější je, jak nabízí druhým spíše své srdce než cokoliv uchopitelného, neponechávajíc nic, čeho by se mohl člověk chytit, ukazujíc druhým jen to myšlené, nikoli to hmatatelné. Má-li odejít, ani se neohlédne, mizí-li, mizí jak podzimní vlnka, co ledva tak přeběhla. Samotář mezi ženami, poustevník v hájemstvích budoárů! A tak, zařadím-li ji do nejvyšší kategorie, sotva mi může kdokoli vytknout, že je to hodnocení nepřípadné a jí nepřísluející!

Kráska v lotosově růžové. Věk asi dvacet let. Poněkud napjatý výraz svědčí o tom, že tato mladá žena byla již provdána, možná před delší dobou, leč její ženskost nebyla zdaleka vyčerpána. Co

do všeobecné charakteristiky, duch té ženy překypuje něžností, její mysl je uhlazená, její oči nemusely čekat na zásah malíře, jim netřeba obtěžovat Vládce sídelního města, její tvář může být stěží krásnější, k čemu by jí byly He Yanovy pudry, její tělo, postava osciluje mezi oblostí a štíhlostí, její dokonalost je v tom, že k její štíhlosti není co přidat, na její oblosti není co ubrat, její líčení drží tenkou hranici mezi hustým a řídkým, jeho dokonalost je v tom, že i tam, kde je husté, zdá se být řídké, kde je řídké, zdá se být husté. Její melancholie se zdá být uložena kdesi hluboko, je k nerozptýlení, tak jako květy lotosu, jež se měly už dávno otevřít, leč stále se neotvírají. Co se děje v jejím srdci, podrží v sobě, žel nic je nepropustí z úst, tak jako vůni květů ještě nespadlých, opadnutí toliko toužících. A tak si i ona zaslouží spolu s předchozí voňavou květinou být jmenována mezi prvními kráskami říše. Teprve osobní prověření může rozhodnout o tom, kdo bude Premiantkou.

Student Večerka dopsal své poznámky, ale pořád měl pocit, že něco chybí. O půvabech těch dvou mladých žen nemohlo být pochyb. Ale byla tu ještě ta o něco postarší krasavice, jež si v jeho očích vůbec nezadala s půvaby a vnadami těch dvou mladších. Kdyby pro nic jiného než pro ty její uhrančivé oči, to byly opravdové drahokamy! Ty její panenky, ty uměly mluvit! Ona to byla, která po něm vrhla tolik výmluvných pohledů. Teď si to uvědomoval, přestože v téže chvíli je neopětoval, příliš zaujatý těmi dvěma mladšími kráskami. Teď, když si na to vzpomínal, nemohl to vlastně ani pochopit! Byla už sice trochu starší, možná jejím vnadám tu a tam věk nepatrně ubral, byla už sice maličko při těle, stále však byla ještě v témže řádu, v téže kategorii jako ty dvě krasavice, s nimiž se zde pohybovala. To nebyla žádná vzdálená švagrová, to musela být přímá příbuzná, ze stejného rodu. Už jen proto by měl přimhouřit oko. Navíc byla ona jediná, která byla v té chvíli svolná přistoupit na

jeho hru. On se přitom soustředí na ty dvě, jenom ty druhé dvě měl k tomu, aby si ho všímaly, aby mu věnovaly náležitou pozornost. To všechno svědčí jen o tom, jak vnímavá to musí být osoba. A ještě jedna okolnost mluví pro ni, kdyby našel ji, ty druhé dvě mu už taky neuniknou. Potíž je v tom, že ani u ní nemá nejmenšího tušení, odkud začít hledat! Ale pro začátek si ji do svého zápisníku přidá. A dá jí také to nejvyšší ocenění. Zaprvé, aby se jí odvděčil za její tak spontánní empatii; zadruhé, že je určitě ze stejného hnízda jako ty dvě jeho favoritky; zatřetí, kdyby se náhodou stalo, že by právě ji našel, tak aby jí mohl ten zápisník ukázat jako první. Nezklame-li on ji, ona nezklame jeho, pomůže mu s těmi dvěma. A už zvedal štětec a napřed opravil v prvním řádku „dvě světové krásky" na „tři světové krásky", a protože tato dáma byla oblečená do hedvábu tmavších barev, opatřil její heslo následující přezdívkou:

Krasavice v temných barvách. Věk asi třicet šest let, vypadá na šestnáct. Ve svých milostných žádostech byla už zřejmě dlouho zanedbávána a její smysly jen hoří. Co do všeobecné charakteristiky, tato žena je z hloubi duše bujarost sama, má vzletnou mysl, pohybuje se jak vítr; v bocích nepatrně objemnější než ony mladší ženy, její obočí se však zvedá do oblouků tak, že by mohla soutěžit s každou mladinkou nevěstou, červeň z jejích tváří se dosud nevytratila, uchovávajíc si původní sytost mladých květů, její pleť nepřestává vyzařovat původní svěžest podobna nejčistšímu nefritu. Nejúchvatnější jsou však její rozpaky, tu nehybné jak dvojice hvězdiček zavěšených na obloze, tu se vlnící jako hladiny řek, tu se rozsvěcující, jako když blesk právě uhodí mezi soutěsky. Aniž se pohnula byť jen o krůček, její tělo a tvář se zdá vznášet lehce jako ta oblaka přepadající přes vrcholky hor. Ta žena je z těch, jež co mají právě na mysli, vyjádří citem, nikoli gesty, a proto, bude-li připojena k těm dvěma jako ta třetí noha

posvátné trojnožky, neměla by ani v nejmenším trpět pocitem, že dobrovolně a předčasně rezignuje.

Po dopsání posledního odstavce přimaloval ke každému ze tří záhlaví hesel tři velké kroužky, načež zápisník zaklapl a schoval do kapsy.

Od tohoto dne jej přestal chrám Nesmrtelného Zhanga až tak zajímat. Nové kandidátky jarních krás mohl a nemusel. Upnul se na ty tři krasavice. A když to na něj přišlo, třeba se i celé dny se svým zápisníkem protoulal ulicemi. Ale po těch třech nebylo ani stopy, jako by se po nich zem slehla. V duchu přemítal, že je tu ještě ten jeho bratříček Malajec, člověk, který má o všem tady nejlepší přehled, zná každou uličku, proč za ním nezajít a nezeptat se ho? Jenomže to byl právě on, kdo mu už jednou slíbil, že mu nějakou najde, a jelikož se už mnoho dní neobjevoval, zřejmě ji někde hledá. Když mu teď poví o svém objevu, to je jako kdyby mu rovnou řekl, že už si něco našel, že už něco má, a to je jako by mu řekl, aby se už dál nestaral, že už je to na něm. A když navíc sám nemá ani jméno, ani adresu, co mu vlastně poví, po kom se má shánět, koho má vlastně hledat? Ne, nechá si to zatím pro sebe, ještě pár dní počká, třeba už nějakou našel a co nevidět mu o tom přijde říct. Nejhorší je, že člověk neví! Vypadá to, že všeho ostatního je habaděj, jenom krásných ženských je nedostatek. Ale i kdyby, i kdyby Malajec s nějakou přišel, on tyhle tři ze zřetele stejně nepustí. Takže tím nic nezmešká, o nic nepřijde.

A tak každý den vstával a buď rovnou vyrážel do ulic v naději, že na svého přítele Malajce náhodou narazí, anebo zůstával sedět doma a odevzdaně čekal, že se něco stane. Až jednoho dne, jak tak přecházel ulici, zůstal jako když do něj hrom udeří, před sebou měl svého přítele Malajce! Večerka ho popadl za ramena a vyčítavě spustil: „Bratříčku, jak to vypadá s tím vaším slibem? Jak to, že od vás nemám žádnou zprávu? Copak jste zapomněl?“

Malajec ho uklidňoval: „Myslím na vás celý ten čas! Jak bych mohl zapomenout? Jenže těch obyčejných je hodně, opravdu krásných je málo. Celou tu dobu jsem marně hledal, až teď jsem na jednu takovou konečně přišel. Zrovna jsem vám o tom šel povědět, to jsem netušil, že na vás zrovna tady narazím."

Večerka se radostně rozesmál a hned svého přítele zval k sobě: „Jestli je to tak, tady na ulici není zrovna to pravé místo na vykládání, pojďte se mnou tam, kde teď bydlím, tam si promluvíme."

A už jej táhl za ruku s sebou. Jak vstoupili do pokoje, vyhnal oba své sluhy a zamkl se se svým dobrodincem v pokoji, aby v klidu, nikým nerušeni, prohovořili tu šťastnou událost!

Čí manželka měla být tou šťastlivkyní, které se mělo dostat takového všeho schopného milence, nevíte? Anebo opačně, čí manžel byl ten nešťastník, jehož dům na sebe soustředí zájem toho našeho smilného cizoložníka, nevíte?

Vážení čtenáři nemusí dlouho tonout v pochybnostech, stačí nalistovat příští kapitolu a vše bude jasné!

Komentář:

Dříve se autoři povídek a románů omezovali jen na vyprávění vlastního příběhu a do nějakých úvah a rozprav se nepouštěli. A když už měli nějakou úvahu na mysli, prostě dřív, než se dali do vlastního vyprávění, předeslali mu celou jednu ucelenou pasáž bořící zpravidla samostatný prolog, čímž to povazovali za vyřízené. A po takovém úvodu se co nejrychleji rozpovídali úplně o něčem jiném, jako by se báli, že čtenáře příliš rozptýlí, zmatou a oni už to nikdy nedají pořádně dohromady. Ve chvíli, kdy zamířím ostří svého psaného slova na nepřátelská opevnění a zavelím k útoku, nezačnu přece zvedat prach tím, že se jmu ze široka vykládat, jak se to má s vojenskou strategií a co si o tom všem myslím. Něco takového dokáže jen autor této knihy,

který si prosím dovolí uprostřed největšího mumraje zachovat chladnou hlavu, udělat si malou pauzičku a ten čas, aby do porce horkého přidal studené, aby do nejnapínavějšího vyprávění v nejvypjatějším okamžiku vložil takzvanou volnou rozpravu, aby si položil otázky, aby na ty otázky pěkně svými slovy odpovídal, a tak probere jedno po druhém, a nejenže tím čtenáře nenudí, ale takový čtenář se dokonce přistihne při pomyšlení, že se vlastně docela bojí, aby to povídání hned tak neskončilo! A když se taková rozprava pomalu chýlí k závěru, autor naváže na vyprávění předchozích událostí a hle, svaly a nervy a žíly zůstaly celé, nikde ani stopa po přerušení. Taková je ruka pravého génia! On tuto metodu vynašel a on také, pokud vím, zůstává jediný, kdo ji dokáže realizovat. Kdykoli se o tuto metodu pokusili jiní, pokud vím, sklidili leda znechucení svých znuděných čtenářů!

Šestá kapitola

Chtěje skrýt pravý stav věcí, tím více holedbá se
A je pro smích, nedostatek se zjeví v plné kráse

Píseň praví:

Když dozví se, že od přírody byl jest nenadán,
stáhl se do sebe, by nezarmoutil lůna dam.
Potmě by si tváře básníka Pana sotva kdo všim,
jak nebyl v posteli Caovi platný rým.

Když se vévoda vrací do Chu a krajany nevnímá,
ti se ho ptají na terasy, co na nich prý má.
Od narození si muž nástroj lásky hýčká,
než zjistí, že má danou míru, a to odmalička.

Když se Malajec usadil konečně u Studenta Večerky v jeho pokoji, ze všeho nejdřív se svého přítele zeptal, co je u něj nového: „Tak co, bratříčku můj milý, dlouho jsme se neviděli, potkal jste za tu dlouhou dobu někoho zajímavého, kdo by stál za řeč?“

Student Večerka v obavě, aby se jeho přítel Malajec na poslední chvíli nechtěl vykroutit ze svého závazku, odpověděl, že bohužel nepotkal, ne. A naopak hned sám vychrlil sérii otázek: „Před chvílí jste se zmínil o nějaké ženě, jaká je to rodina, kde bydlí, jak je ta žena stará? Jak vypadá, v čem je její půvab? Povězte mi to, prosím!“ Večerka hořel nedočkavostí.

Malajec pravil: „Můj objev se vlastně netýká toliko jedné osoby, celkem jde o tři ženy, o tři ženy, jež by všechny mohly vyhovovat vašemu vkusu. Vy si však budete musit vybrat mezi těmi třemi pouze

jednu. Nesmíte být nenasytný, nesmíte chtít najednou všechny. To by nešlo!“

Student Večerka se zarazil: Já mám plnou hlavu tří, on mluví taky o třech. Aby to tak byly ty tři, které jsem nedávno potkal! V takovém případě, když se dostanu k jedné z nich, na zbylé dvě samozřejmě dojde taky. A už k tomu ani nebudu potřebovat jeho pomoc. A spěšně svého dobrodince ujistil: „Ale kdepak, samozřejmě, mně stačí jedna. Jedna bude až dost! Kdeže bych si troufal být tak nenasytný.“

Malajec se upokojil: „Tak platí. Ale ještě něco. Každý má svůj vkus, každému se může líbit něco jiného, já můžu říct o některé, že se mi líbí, vám se líbit nemusí. Takže když jsem našel tři ženy, ještě to neznamená, že jsem se trefil do vašeho vkusu. Tak se vás raději předem zeptám. Máte radši tlustší, nebo hubenější?“

Student Večerka opatrně pravil: „Ženské tělo má své zvláštnosti, některé kypré má svůj půvab, některé hubenější má taky svůj půvab. Jenom nesmí té kypřejší nic vyhřezávat přes šaty a té hubené zas nesmějí být vidět kosti. Když je u obou, u té kypré jako u té hubenější, všechno jak má být, tak je to vlastně vždycky dobré!“

Malajec uspokojeně pravil: „Když vás tak poslouchám, tak budou ty tři moje mladé ženy přesně to, co asi máte na mysli. Ale ještě na něco se vás zeptám. Máte raději vášnivější, anebo zdrženlivější?“

Večerka ho ujistil. „No, samozřejmě vášnivější by byla lepší. Taková stydlivka si k člověku lehne a nic. To je pak někdy lepší spát sám. Kdepak stydlivá, té jsem si už užil, toho už se budu celý život bát!“

Malajec potřásl hlavou: „To vás musím zklamat. Když vás tak poslouchám, v tomhle ohledu jsou ty moje tři asi úplný opak toho, co by se vám líbilo.“

Student Večerka se zdráhal uvěřit: „Prosím vás, jak jste na to přišel, že jsou stydlivé?“

Malajec pravil: „Na to se jich přece nemusím ptát. Jsou z jedné školy. Co se krásy a půvabů týče, to je na dvě stě procent, ale jak

mluvíme o vášnivosti a takové té uvolněnosti, ani těch sto procent to nebude."

Student Večerka se nemínil vzdát: „To nemusí ještě vadit. Hlavně když má žena všechno, co k sexu patří. Vášnivost se dá přiučit! Já vám řeknu po pravdě, moje vlastní žena byla zpočátku taky taková stydlivka, o erotice neměla ani zdání. A stačilo pár dní, abych ji úplně předělal. Dneska je vášnivá, že nemá nikdy dost. Jestli jsou ty tři opravdu tak krásné a půvabné, jak říkáte, jsou-li přitom trochu stydlivé, na to mám metodu, vím, jak je změnit."

Malajec souhlasil: „Dobrá! Ale ještě na něco bych se vás zeptal. Budete se chtít té vyvolené zmocnit hned, anebo byste byl ochotný pár měsíců vyčkat a pracovat na tom postupně?"

Večerka se přiznával: „Nebudu vám lhát, s tou mojí nedočkavostí je to už na pováženou, už jsem z toho celý nesvůj, jsem už celý nažhavený. Někdy vám mám pocit, že pár dalších nocí bez ženské a budu stříkat i ze sna. Z domova jsem už dost dlouho, do nevěstince jsem zatím nešel, nemyslím, že bych to už dlouho vydržel. Jestli nenajdu rychle nějakou krásnou ženskou, budu si muset nějak pomoct sám. A jestli mi nějakou brzy ukážete a padneme si do oka, já se asi neudržím."

Malajec měl pochopení: „Takže se asi soustředíme jenom na tu jednu z těch všech, ty dvě zbylé necháme být. To jsou totiž dcery z bohatších rodin, ke kterým bychom se taky nemuseli tak rychle dostat. Zatímco ta třetí je manželkou poměrně chudšího chlapíka a domluva bude nejspíš velmi snadná. Já tak často do chudších domů nepřicházím, ale když už jsem vám to jednou slíbil, měl jsem to pořád na paměti, dnem i nocí. Kdykoli jsem narazil na nějakou ženu, za jakýchkoli okolností, pečlivě jsem si ji prohlédl. A tak jsem taky úplnou náhodou jednoho dne přišel do ulice, kde jsem právě na tuhle ženu narazil. Vysedávala ve dveřích za vnějším bambusovým závěsem, takže jsem ji neviděl úplně jasně, jenom jsem vytušil takové zajímavé záblesky na jejích zrůžovělých tvářích, jako by ty

její tvářičky pokrývaly nějaké perličky. A z ní celé jako by vycházelo takové zvláštní světlo neznámého původu. Znovu a znovu jsem si prohlédl celou její postavu, držení těla, a bylo mi, jako bych se díval na obraz krásné paní, který kdosi schválně zavěsil za závěs, aby se jen tak vzdouval v lehkých závanech větru. Pohled na tu ženu mne připoutal k tomu místu natolik, že jsem nebyl v stavu přejít kolem toho vchodu a nezastavit se. Chvíli jsem tam tak postával, až jsem viděl vyjít zevnitř nějakého mužského, takový hrubý, neotesaný člověk, šaty celkem obnošené, na zádech nesl štůček hedvábí, zřejmě s ním šel zrovna na trh.

Přešel jsem na druhou stranu ulice, abych se zeptal sousedů. Řekli mi, že to je nějaký Quan, a protože je to takový dost jednoduchý člověk, říkají mu prý Poctivka. Ta žena je prý jeho manželka. Trochu mne to zarazilo. Bál jsem se, že jsem ji neviděl dost dobře přes ten závěs, a tak jsem tam s odstupem několika dní šel znovu jako náhodou kolem nich. Tentokrát seděla uvnitř, v tom jejich krámu. Jakoby nic jsem poodhrnul závěs a vešel jsem, že hledám jejího manžela, že bych od něj rád koupil nějaké hedvábí. Opáčila, že muž není doma a že jestli chci koupit nějaké hedvábí, že má nějaké uvnitř, že mi ho může ukázat. Sice to nabízela, ale zůstávala sedět, ani se nehnula. Vyzval jsem ji proto, aby mi něco přinesla ukázat. Chtěl jsem si totiž prohlédnout její nohy a ruce. Zahlédl jsem její prstíky, něžné jako výhonky lotosu, jemně zašpičatělé, prostě dokonalé, něžné, ale ostré. A její nožka neměla ani tři palce, přitom žádný vysoký podpatek, nic hraného, nic předstíraného. Tak jsem si mohl prohlédnout její ruce a nohy, ale ještě jsem neměl šanci prozkoumat její pleť, její pokožku, nemohl jsem se přesvědčit, jestli je tmavá nebo světlá, prostě jaká je. Tak jsem hledal, jak to napravit, až jsem na to přišel. Všiml jsem si nějakého dalšího hedvábí nahoře na polici a hned jsem jí řekl, že to, co mi zatím ukazovala, není dost dobré, kdybyste mi, prosím, sundala a ukázala to z té hořejší police, já bych se podíval. Beze všeho souhlasila, pozvedla paže, aby to

hedvábí sundala. Bylo teď dost horké počasí, to víte sám. Měla na sobě jen úplně jednoduché lehké hedvábné šaty, takže když ty ruce natáhla, svezly se jí rukávy z ramenou až na zátylek. Nejen paže byly v té chvíli celé obnažené, i pahorky jejích ňader prosvítaly, odhalovaly se jejich obrysy, obrysy ňader bílých jako sníh, ňader, jež svítila jako zrcadlo, s pokožkou jako ten nejjemnější pudr. Už jsem ji obtěžoval dost dlouho, přišlo mi to hloupé, tak jsem nevěděl nic lepšího, než se jí vážně otázat, zda bych si nemohl jedno to hedvábí koupit. Příteli, už jsem vám toho o ní napovídal dost, myslíte, že by se vám mohla zamlouvat?“

Student Večerka pravil: „Podle vašeho popisu je ta žena dokonalá. Nevím, co by se mi na ní mohlo nezamlouvat. Nemám námitek! Zbývá dozvědět se, jak a kdy ji mohu osobně uvidět, a jak si představujete, že ji dostanu.“

Malajec pravil rozhodně: „To nechte na mně. To nebude nic těžkého, bude to chtít jen nějaké peníze. Vezmu pár ingotů stříbra, zajdu s vámi za ní. Počkáme, až se manžel vzdálí z domu, a pak použijeme tutéž metodu jako posledně. Zajdeme dovnitř jako kupovat hedvábí. Jestli se vám bude ta žena líbit, to už nechám na vás, uvidíte sám, sám se rozhodnete. Pokud si ji vy zamilujete, ona nebude mít žádný rozumný důvod, aby se nezamilovala do vás. Celé dny se koukat na takového hrubiána a neotesance, ať je jak chce poctivý, to musí být pěkná otrava. Představte si, že najednou uvidí vás. To by bylo, aby to s ní nehnulo. Stačí hodit udičku, navodit atmosféru mírné koketérie, a když se výslovně neohradí, já se tam vrátím a už všechno nějak dojednám. Do tří dnů bude vaše, za to vám ručím. A jak bude jednou vaše, bude záležet jenom na vás, jestli si ji budete chtít vzít natrvalo nebo ne. Pokud s ní budete chtít uzavřít trvalejší svazek, já už se postarám!“

Student Večerka pravil: „Dokážete-li to všechno, budu vám neskonale vděčný. Ještě jednu věc mi ale řekněte. Vidím, že se svojí geniální vynalézavostí, se svými schopnostmi, dokážete, na co si

vzpomenete. Proč mi tedy tuhle opatříte, kdežto ty druhé dvě jste předem vzdal? Je to snad proto, že je tak snadné poškodit chudáka, kdežto provokovat mocné bohatce si netroufneme?“

Malajec pravil: „To, co jste právě vyslovil, platí obecně. S jedinou výjimkou ovšem. Ve všem všudy platí, že chudákovi se lehko ubližuje, s bohatým a mocným to bývá těžší. Na jediný případ se to nevztahuje. U svedení cizí ženy je to naopak, bohatému a mocnému to provedete celkem snadno, těžší je to s chudákem.“

„To ale nechápu proč?“ nerozuměl Student Večerka.

„Protože takový bohatý a mocný muž mívá nejméně nějaké tři manželky a nějaké čtyři konkubíny, z toho spí vždycky nebo aspoň zpravidla jenom s jednou, z čehož pro tu chvíli plyne, že všechny ostatní hlídají prázdný pokoj. Přitom se odedávna správně říká, dobré jídlo smilné myšlenky budí. Taková manželka, taková konkubína se dobře nají, teple se obléká, jinak nemá do čeho by píchla, na co jiného má asi myslet nežli na to. Když jí v takovém rozpoložení a v příhodné chvíli vklouzne pod peřinu nějaký trochu pohledný mužský, přece ho nevystrčí? I kdyby je podváděný manžel případně přistihl, i kdyby je oba chtěl nakrásně pohnat před soud, bude se hlavně bát o svou tvář, o pověst toho nedotknutelného bohatého a mocného člověka. Mohl by je sice oba na místě zabít, ale má kvůli takové epizodě přijít o takovou pěknou ženskou, co ho nejspíš předtím dost stála? A když nechce přijít o ni, jak potom zdůvodní, že zabil jenom cizoložníka. A tak se zhusta stává, že raději spolkne hněv a mlčí, dělá hluchého, němého, zařídí chlapíkovi cestu a počká, až uteče.

Kdežto chudák má jen tu jednu, každou noc se s ní muchlá a miluje, to je jedno, že tu ženu kolikrát sužuje hlad a zima, a že tudíž nemá na kdovíjaké smyslnosti ani moc myšlenky. To se vztahuje i na cizí! I kdyby si ale s jiným začala, chtělo se jí s ním setkat, vždyť ani pořádně nemá kde, kde by s ním ten sex asi tak měla provozovat. A i kdyby nakonec přes to všechno něco takového dokázala

a něčeho takového se dopustila, a manžel ji přistihl, vždyť ten chudák nemá jediný důvod ohlížet se na nějakou svou tvář, stejně nikdy žádnou neměl, takže co by se na co ohlížel, nějaké smilování mu nepřijde na mysl, než by se s nimi obtěžoval k soudu, tak je rovnou oba zabije. Proto říkám, že je nanejvýš nešťastné právě v tomto oboru zkoušet chudáka, mnohem snazší a celkem s výhodou je tu a tam se přiživit na bohatém a mocném!"

Student Večerka pravil: „To zní přesvědčivě, ale jestli je to takhle, pak celá ta argumentace je úplně naruby, než když jste mi vysvětloval, proč ty zbylé dvě necháme jako být."

Malajec mu oponoval: „To není pravda, to, co jsem vám navrhoval udělat, není v žádném rozporu s mými současnými slovy. Teď nám jde o něco jiného, jde nám o situaci, a rozhodující je, že momentální situace té naší vybrané ženy je v zásadním protikladu k situaci těch zbývajících dvou žen, a ta rozdílnost situací ve svých důsledcích neznamená nic jiného, než že s tou první navrhovanou se dá v této chvíli, zdůrazňuji v této chvíli, všechno zařídit celkem snadno a hlavně rychle, což, jak jste sám zdůraznil, je pro vás rozhodující, kdežto na tamty druhé dvě v této chvíli a tak rychle prostě nedosáhneme."

Student Večerka nepřestal taktizovat: „Jistě, já chápu, ostatně už jsem byl srozuměný s tou první vybranou ženou. Ale nevadilo by, kdybyste řekl něco bližšího i o těch druhých dvou ženách, když ne pro nic jiného, tak abych mohl docenit, co všechno jste pro mne ještě udělal navíc a jak jste na mě myslel. Abyste to nedělal tak úplně zbytečně a nevyšumělo to úplně do prázdna!"

Malajec se nechal umluvit, uznání mu dělalo nejspíš dobře: „Tak tedy dobrá, první z těch dvou je něco přes dvacet, druhá z těch dvou má nejvýš šestnáct nebo sedmnáct let. Jsou to sestry a současně švagrové, protože byly postupně provdány rovněž za dva sourozence. Obě rodiny jsou už po generace úřednické. Jejich současní manželé však zatím nejsou ani licenciáti, natož doktoři. Zatím to

nedotáhli dál než na nominální bakaláře, a i když mají za sebou nějaká ta studia, valným vzděláním neoplývají. Staršímu z obou sourozenců se říká Mátohlava a s tou svou dvacítkou je ženatý už pár let, snad čtyři nebo pět. Mladšímu z obou sourozenců se říká Mátonoha a s tou svou šestnáctkou nebo snad sedmnáctkou se vzali teprve nedávno, snad před třemi měsíci. Půvaby obou těchto žen jsou srovnatelné s půvaby té ženy, o níž jsme hovořili před chvílí. Všechny jsou maximálně přitažlivé. Ty dvě pak mají ještě něco společného navíc. Když se s nimi ti dva manželé sourozenci milují, ty jejich ženy se ani nepohnou, ústa neotevřou, jako kdyby se jim ta soulož vlastně ani nijak moc nezamlouvala. Zároveň je však divné, že i když ty jejich manželky tomu sexu s nimi moc nedají, ani jeden manžel si neopatřil žádnou jinou ženu ani ženinu, a noc co noc s nimi sdílí ložnici, takže je v této chvíli dost těžké na ně něco vymyslet. Leda nějakým rafinovaným způsobem probudit jejich sexuální zájem a potom čekat, nejlépe počkat, až některý z manželů prostě nebude doma a pak to zkusit. Jenže to právě není záležitost jednoho nebo dvou měsíců, to se nedá časově ovlivnit. Pokud jde o tu prodavačku hedvábí, jak jsem vám ji vylíčil, to je něco úplně jiného, zaprvé se s ní dá snadno seznámit, zadruhé manžel často nebývá doma, cokoli se dá poměrně snadno a poměrně rychle zařídit."

Student Večerka měl nutkavý pocit, že co mu tady ten Malajec vypráví o těch dvou druhých mladých dámách, se do značné míry podobá oněm rozkošným osůbkám, které nedávno potkal u kláštera, a rozhodně to nehodlal jen tak pustit ze zřetele, proto svému příteli namítl: „Vaše vývody mají logiku, ale neberete zřetel na jednu možnou okolnost. Vy říkáte, že ty dvě ženy jsou nějak velmi cudné až stydlivé, že nemají valné puzení k sexu, takže i proto by nejspíš bylo obtížné je dostat. Co když ale při jejich obcování s manžely, ze kterého tak vysuzujete, hraje roli také to, že výbavy jejich obou manželů jsou natolik chabé a krátké, že dělat to s nimi nepřináší nikomu žádné potěšení? A jestli je to takhle, tak třeba kdyby ty dvě

mladé dámy potkaly mě, kdoví jestli by se z těch velikých stydlivek nestaly pěkně veliké nestydy!“

Malajec tuto jeho lákavou domněnku rázně popřel: „Vážený, podle toho, co jsem viděl, se o výbavách obou dotyčných manželů nedá říct ani že jsou nějak titěrné, ani že jsou tak chabé, a už vůbec nejsou krátké. Nedají se sice poměřovat s těmi nejtlustšími, nejdelšími, ale to je tak všechno. Ostatně, když už jsme u toho, to je taky jedna věc, na kterou jsem se vás chtěl pozeptat. Když už jste tak posedlý těmi myšlenkami na sex, předpokládal bych, že máte to, na čem to je celé dost založené. Rád bych se zeptal na vaši výbavu. Velikost, výdrž a tak! Prostě, když už o tom tak mluvíme, potřeboval bych vědět, kam sahají vaše sexuální schopnosti, čistě technicky, jaké jsou vaše možnosti a nakonec i dovednosti, abych za vás mohl jednat s klidným svědomím, rozumíte.“

Student Večerka se rozzářil: „Ale příteli, o to nemějte nejmenší starost! Že vám nelžu, když vám povím, že co do výdrže jsem nezmar a co do vybavení splním jakákoli očekávání. I ta nejnáročnější žena se dočká takového pohoštění, že odejde od tabule víc než nasycená, víc než opilá. Nic takového, jako když nějaký chudák z nemanic si pozve hosty a oni jsou po slavnostní večeři hladovější, než byli před ní, po slavnostní pitce jsou ještě střízlivější, než byli před prvním přípitkem, a samozřejmě pak nemůžou přijít takovému hostiteli na jméno, že je vůbec zval, když na to nemá.“

Malajec mu naslouchal s rostoucím uspokojením: „V tom případě je všechno v nejlepším pořádku. Ale neškodilo by si to maličko upřesnit! Když vy s nějakou souložíte, jakého počtu zasunutí zpravidla dosahujete, než si potřebujete trochu oddechnout?“

Student Večerka přiznal: „To jsem nikdy nepočítal. Já myslím, že jak to někdo začne takhle počítat, tak jsou zřejmě jeho možnosti už nějak omezené. Já, když s nějakou spím, tak si nedávám žádná pravidla, čekám, dokud nevidím, že má dost, že už prostě nemůže!“

Malajec začal být maličko neodbytný: „Ale přesto, když už si nevzpomenete kolikrát, tak aspoň jak dlouho, to si snad vzpomenete. Kolik hodin tak vydržíte?“

Večerkova výdrž byla ve skutečnosti asi tak hodina, protože však velmi stál o to, aby mu jeho přítel v těchto záležitostech účinně pomohl, a obával se, když řekne málo, poskytne mu záminku, aby se ze všeho nějak vymluvil, musel přidat hodinu navíc. A tak se kasal: „Moje výdrž, to jsou dobré dvě hodiny. Ale kdyby to bylo nutné, vydržel bych i další půlhodinu, ale to nemůžu takhle vědět.“

„Průměrná výkonnost,“ souhlasil Nadmalajec. „Přehnaně vysokou výkonností se to nazvat nedá, ale pro takovou normální manželskou soulož to ujde. Pakliže se ovšem jedná o přechod na cizí území za účelem zcizoložení, zas až tak tomu odpovídající úroveň to není, ale řekněme, že je to postačující.“

Student Večerka ho uklidňoval: „Poněkud přeháníte svou starostlivost. Tuhle jsem si koupil nádherné erotické obrázky. Jenom mi teď nejsou moc k ničemu, když žádnou nemám. Prostě mi chybí to správné zadání, to správné bitevní pole, na kterém bych osvědčil svou udatnost. Jen co se to změní a já budu mít tu příležitost, opráším obrázky a uvidíte, že mi nebude nic dost.“

„Erotické obrázky jsou sice dobré na výdrž, to máte pravdu, ale neudělají vám ho ani tvrdšího, ani většího. Má-li někdo tu pořádnou výbavu a k tomu navíc spolyká nějaká ta afrodisiaka, je to jako když mimořádně nadaný kandidát před zkouškou spolkne nějaký ten ženšenový doping, načež vystoupí na pódium a samozřejmě má najednou duševní energie na rozdávání, slovíčka, znaky z něj jenom padají. Kdybyste ve stejné situaci měl výbavu sotva dostatečnou, můžete užívat afrodisiaka jak chcete a k ničemu vám to nebude, je to jako když úplně vygumovaný bakalář do sebe před zkouškou nahází ženšenový doping a čeká bůhvíco, kdyby ho spolykal nevím kolik, vejde do třídy a nic ze sebe nevymáčkne. Kdyby si maloval nevím co, nesejde na tom, prakticky vzato by v té třídě mohl prosedět

tři dny a tři noci a k ničemu by to nebylo! Navíc je mezi afrodisiaky taky spousta podvodů. Spoléhat se na ně nikdy nedá. Já se vás taky neptal, jaké máte nebo nemáte zkušenosti, já mluvím vysloveně o vaší technické výbavě. Podle skutečnosti. Jak je velká, řekněte, kolik má palců. Tak už mi to konečně povězte, ať vím, na čem jsme!“

Student Večerka upadl do rozpaků: „Nebudeme snad zabíhat do podrobností. Říkám vám, malá není. To snad stačí.“

Malajec ztratil trpělivost, když viděl, že mu to Večerka říct nemíní, natáhl ruku po rozkroku jeho kalhot, jako by mu ho chtěl skutečně vytáhnout a sám se podívat.

Večerka třikrát uhnul, nechtěl mu to dovolit. Malajec se však nevzdával: „Když je to tak, příteli, tak toho raději necháme. Soudím, že vaše sexuální vitalita zřejmě nebude až tak velká, vaše výbava je zřejmě minimální. Oč mi jde? V takovém případně se může snadno stát, že tímto zjištěním bude taková žena velmi znechucená a šokovaná, spustí pokřik a začne dělat, že jste se ji pokusil zneužít a znásilnit. A co potom? Všechno vzhůru nohama a mě nakonec nařknou, že jsem vás naváděl a že jsem vám v tom pomáhal. Co si asi v takové situaci počnu?“

Student Večerka nahlédl, že jeho dobrodinec mluví zcela vážně a velmi naléhavě, takže se jen rozpačitě ušklíbl a znovu ho ujišťoval: „Nemám co skrývat, moje výbava určitě obstojí, ale je jasný den a vyndávat ho na denním světle před přítelem je mi poněkud trapné. Ale když ve své úzkostlivosti jinak nedáte, musím ze sebe toho šaška udělat, co mám s vámi dělat!“ Dal ruku dolů, rozepjal si kalhoty a vyndal penis, vynikající jemností kůže a spíše něžnou velikostí. Jednou rukou podebral tento svůj nástroj lásky a hrdě jej ukazoval svému příteli, doprovázeje své představení těmito něžnými slovy: „Tak to je ten můj pokládek! Prosím, jenom si ho prohlédněte!“

Malajec se přiblížil až úplně těsně k němu, aby se s tím úkazem blíže seznámil. A co viděl:

Jako krystal bílé tělo,
rudá se hlava svěže pýří,
od kořene roste chmýří,
kůží nitky prosvítají
prsty tiše objímají,
ruka těžká, lehká věc.
Po hlazení stopy,
jenom sval, maso žádné
v délce na dva palce,
váží snad tři *qiany.*[39]
Naven pevný, dovnitř prázdný,
splésti tenhle nástroj dá se
s násadkou tou žáka tuše.
Trojí ostří, očko jemné
splésti tenhle nástroj dá se
s dýmkou tatarské dívky.
Třináctiletá panna bude ráda,
dvacetiletý hošík bude taky.
Před aktem jak ze železa
nadýmá se velevrub,
po aktu podoben garnátovi
ohýbá se jako luk.

Malajec se chvíli přemítavě díval na jeho penis, pak se zadíval Večerkovi do tváře, chvilku na něj tak trochu zádumčivě hleděl, a pořád mlčel. Student Večerka si už říkal, že je nejspíš celý překvapený, jak je ten jeho penis objemný. A tak se ještě licoměrně omlouval: „To ovšem takhle vypadá, když je měkký. Měl byste ho vidět, když se začne zvedat!“

39 *Qian* je desetina lotu *liang*. Lot *liang* má 37,3 g váhy čistého stříbra. Takže tři *qiany* budou asi tak deset decigramů.

„Já vím, příteli, mně to stačí. Schovejte si ho už, prosím vás," konečně promluvil Malajec a zakrývaje si ústa, trochu se kuckal smíchy. „Příteli, jak jste mohl takhle ztratit poslední soudnost, vždyť vy nemáte povědomí o normálních mírách. To vaše nádobíčko nemá ani třetinku z toho, čím oplývají jiní. S tímhle chcete jít těm druhým krást manželky? Vy si myslíte, že jsou jejich vagíny nějaké pantoflíčky, co jsou těm domácím zouvákům tak zoufale malé, že se na tu vaši lžičku jenom třesou, aby jim maličko helfla? Vždyť z tohohle byste neudělal ani pořádné párátko! Když jsem vás tak sledoval, jak se všude možně sháníte po kdejaké ženské, říkal jsem si, že s sebou musíte nosit takový kousek pořádného náčiní, že kdo ho jen zahlédne, toho strach nemine. Proto jsem se zpočátku ani neopovažoval po vás zbůhdarma chtít, abyste mi ho půjčil k nahlédnutí. Copak jsem mohl tušit, že máte drbátko dobré leda tak na to, aby si jím dáma přičísla chlup, místo toho, aby ho použila tam, kde opravdu o něco jde!"

Student Večerka se roztrpčeně ohradil: „To nádobíčko, jak vy tomu říkáte, už bylo na ledacos užitečné, to si pište! Možná vám osobně narostlo monstrum, že se na všechny koukáte svrchu, že vám ti ostatní nejsou hodni ohledu. Ale že vám nelžu, tahle podle vás úplně ničemná věcička už sklidila nějakou chválu!"

Malajec už mu nevěřil: „Vám že to někdo pochválil? Leda čistá panna, anebo ještě líp nějaký neozkoušený mládeneček. Ti měli při pohledu na to vaše nádobíčko pochopitelně jen slova chvály. Ale kromě takových, bojím se, bude sotva někdo ochoten holdovat tomuto podle vás tak veleúctyhodnému nářadí. To si pište. Budou to vidět jako já!"

„Takže podle vás, příteli, jsou všechny penisy, co jich je na světě, větší nežli ten můj. To mi chcete říct?"

„Podívejte se. Já musel na tyhle věci koukat hodně často a často dost dlouho. A řeknu vám, že pohlednější nádobíčko, než je to vaše, jsem neviděl, a že jsem jich viděl, možná tisíc, možná dva tisíce, já

ani nevím. Jenomže se obávám, že zároveň není druhého tak subtilního hezounka, jako je ten váš instrument. A na tom si trvám!“

„Tak dobře, nechme být ostatní, to koneckonců není ani moje a vaše starost. Ale co manželé těch tří? Jak ti jsou na tom s tím, co nosí v rozkroku, když už to tedy chcete srovnávat s tou mojí maličkostí, jak říkáte.“

„O moc statnější nejsou, to je pravda, a co do velikosti tak ne víc než jednou tolik, a co do délky, tak ne víc než dvakrát tolik.“

Student Večerka se posupně zachechtal: „Teď jsem konečně pochopil, že mi lžete. Nechce se vám do toho, hledáte nějaký zástupný důvod, jak se z toho vyvléci. Teď jsem vás chytil. Ty dva jste mohl vidět, když jste je přes noc vykrádal, ale toho prodavače hedvábí jste vidět nemohl, tam jste byl jenom přes den, sám jste to řekl, a ještě k tomu jste mluvil jenom s jeho ženou, jejího muže jste vůbec neviděl. Tak jak víte, že je jeho nářadí dvakrát větší nežli moje?“

Malajec ho ubezpečoval: „Ty dva jsem skutečně viděl na vlastní oči, o tom třetím jsem jenom slyšel, ale taky na vlastní uši. Hned při první návštěvě jsem se byl poptat v sousedství. Soused mi řekl jméno a ostatní, a já jsem se ho samozřejmě začal ptát, jak si mohla tak přepůvabná žena vzít takového šeredu za manžela, jak s ním může vydržet. A ten soused mi prozradil, že ten manžel sice vypadá hrozně, ale jeho předností je velice výkonné a velice bojovné pánské vybavení, takže to těm dvěma docela šlape, ani se moc nehádají. Zajímal jsem se, jak ho má asi velkého, a ten soused povídal, že mu ho sice nikdy neměřil, ale že ho viděl, když si jednou v létě sundával kalhoty a tak mu nemohlo ujít, jaká obluda se mu kinklá mezi nohama, prý jak nějaká plácačka na prádlo. Z toho si snadno vyvodil, jakou může mít taková výbava výkonnost. Dost se mi tohle jeho vyprávění vrylo do paměti. Hlavně proto jsem dneska tak trval na tom, abyste se mi předvedl. Myslíte, že bych tak úporně trval na tom, že chci vidět něčí penis, kdybych k tomu neměl dost dobrý důvod?“

Student Večerka naslouchal jeho vyprávění a pomalu začal chápat, že Malajec nejspíš mluví pravdu, a jeho sebevědomí pokleslo. Na chvíli se ještě zmátořil a pak se na svého milého Malajce zkroušeně obrátil: „Jde-li žena s mužem do postele, nemusí to být přece jenom kvůli sexu, taky může obdivovat jeho talent nebo jeho půvab, teprve když je totálně bez talentu, bez půvabu, musí se muž spoléhat jen a jen na svou sexuální výkonnost. Uznáte, že aspoň co do půvabu a talentu mi nic nechybí, spíše naopak, takže mi třeba taková žena taky leccos promine. Přihlédněte k tomu taky trochu, prosím. A myslete na přítele, nenechte mě bez pomoci."

Malajec pravil: „Talent a vnější půvab jsou dvě věci, které nikdy neuškodí, jsou něco jako zázvor nebo datličky v medicíně, dodají medicíně chuť a vůni, pomůžou vstřebat. Ale jak je jednou medicína uvnitř, musí léčit, co léčit má. Zázvor a datličky už nejsou k ničemu. Když chce muž svádět někomu ženu, tak bez trochy nadání a bez nějaké té pohlednosti se možná nedostane ani do dveří, to je pravda. Ale jak už jednou vstoupil, tak musí nasadit a použít to podstatné, to, co k tomu patří. Těžko jí začnete psát pod peřinou na bříško básničky. Dostane-li se někdo dovnitř bez řádné výbavy a bez šance na výkon, jenom díky svému nápadnému talentu a nápadné pohlednosti, v okamžiku, kdy má dojít na věc samu, prostě zklame očekávání a žena se od něj rychle odtáhne. Takový cizoložník přece v takové chvíli vlastně riskuje život, tak není divu, že když už se mu podařilo nějakou tu ženu šťastně svést, tak si to s ní chce taky nějakou dobu v pohodě užít, aby to stálo za to. Proč by do toho investoval, kdyby to měl být jen takový chvilkový špás. Já jako zloděj taky, když už se do něčího domu vloupávám, počítám, že mi to vynese aspoň takových patnáct set, aby to jméno, které si tou krádeží nadělá, stálo aspoň trochu za to. Kdybych si měl vzít pár šuntů, jméno mi stejně přišijí, a ještě k tomu z toho nic nebudu mít, uznáte, že bych udělal lépe nikam ani nechodit. A to nemluvím o tom, že taková žena, která se jednou nechá svést, si taky určitě

představuje, že získala aspoň na nějakou přiměřeně dlouhou dobu nějaké to přiměřeně opravdové potěšení. Žena, když podvádí svého manžela a spouští se s nějakým cizím mužem, se kolikrát musí mít na pozoru víc než kdokoli jiný, kolikrát se až k smrti vyděsí. A tak když už k tomu má dojít, čeká úplně právem, že si to aspoň desetkrát, neřkuli stokrát, krásně užije, aby se jí vůbec vyplatilo to všechno podstupovat. A když to pak k ničemu nemá být, připadne si jako nějaká slepice, co ji zrovna nějaký kohoutek od sousedů obskočil. Než tam dole něco ucítí, opona padá, kus života zmarněný, pověst darmo mluvit. Sama sobě si to nepřestane vyčítat. Vážený příteli, nemějte mi za zlé, co vám řeknu. Všichni ti, co mají výbavu a potenci jako vy, by se měli držet doma vlastních manželek a neměli by se pouštět na vedlejší cesty, a hlavně by neměli popouštět uzdu takovým fantaziím, jako že budou náramně vesele kazit druhým dcery a manželky. Ještě že mě napadlo vzít si od vás míry, dřív než jsem vám začal stříhat na ten kabát. Kdybych si u vás nezměřil délky a šířky a důvěřivě se pustil do šití, kabát by byl brzy moc velký a bylo by to jen úplně zbytečné kažení materiálu. Ženská by prožila hořké zklamání a vy byste mi nakonec ještě zazlíval moji nesolidnost, že vám dokonce snad i schválně opatřím ženskou, která vám je moc velká a nepasuje, snad abych vás dokonce úmyslně namočil do nějaké šlamastiky. Já jsem rovný člověk, možná to říkám moc hrubě, ale myslím to s vámi dobře, a doufám, že mi to nebudete mít za zlé. Kdybyste cokoli jiného někdy zase potřeboval, ať už do kapsy, nebo na sebe, já vám zůstávám plně k službám. Ale tohle, to ne, do toho nejdu, to po mně nechtějte."

Z rozhodnosti a naléhavosti, s níž byla tato slova vyřčena, se Student Večerka konečně dovtípil, že nemá nejmenší šanci. Pochopitelně porozuměl i tomu, co se mu tu tak velkoryse nabízí, a dobře věděl, že ty peníze a případná jiná zaopatření by nepocházely odjinud nežli z krádeží a loupeží všeho druhu. V důvodné obavě, že by ho to mohlo dostat zase do jiných malérů, pospíšil si se zdvořilou, leč jasně zamítavou

odpovědí: „Jsem, pravda, v poněkud napjaté situaci, ale z peněz jsem se ještě úplně nevydal, z toho, co jsem měl na cestu, ještě něco mám. Co na sebe, taky zatím mám, ne, nebudu mrhat vašimi finančními prostředky, děkuji."

Malajec svého mladšího přítele ještě chvíli uklidňoval, ale pak přece jen vstal a měl se k odchodu. Frustrovaný Večerka už neměl, proč by hosta zdržoval, a tak jej vlastně ochotně vyprovodil ze dveří.

A on sám? Sebral se nebo nesebral po téhle příhodě, která ho tak dokonale zbavila jakýchkoli iluzí?

Změnilo ho to nějak, nebo ho to nezměnilo?

Čtenář není asi jediný, kdo tomu tak trochu přestal rozumět. Dokonce i sám autor si přestal být svou postavou na chvíli jistý. A tak to, jak vidíte, odsouvá do dalších kapitol, aby si v tom pomalu zjednal pořádek. Až dosud pořád platí, že Večerkovy záměry a plány byly sice ohavné, ale zatím se stále ničeho tak špatného nedopustil. Pořád to ještě byl a vlastně je někdo, koho bylo všeobecně vzato možné považovat za takzvaného dobrého člověka.

Komentář:

V každé z oněch rozprav bylo dočista několik naprosto geniálních metafor; jež každá bezpochyby potěšila čtenářovo srdce, a čtenář se při mnohé z nich až válel smíchy. Je jich bezpočet, například ona afrodisiaka přirovnávaná ke zkouškovému dopingu, nebo ten talent a pohlednost přirovnávané zde k přírodním sladidlům přidávaným do léčiv. I když ty promluvy vypadají napohled jako nějaké vtipy, ve skutečnosti jsou v nich ulomeny ty nejhlubší pravdy! Věru, že netuším, kolikero myriád průlin má autorova duše, že jimi dokáže vydat cosi tak rafinovaného!

Sedmá kapitola

Mladý muž, zahořklý, si hraje s tím svým nešťastníkem
Při první příležitosti však žádá o pomoc, a s díkem

Píseň praví:

Nedosti na tom litovat srdce,
co pláče dřív, než chtělo.
Nejnešťastnější bývají ti,
co jim přes nos přeletělo.
To oni křičí, že je štěstí opustilo,
protože by jim prý mělo
patřiti víc, než mají,
tak málem umírají.

(Na nápěv *Písničky o snech*)

Pár Malajcových upřímných vět přivedlo Večerkovo původní nadšení vniveč. Student Večerka byl zdrcen. Po přítelově odchodu zůstal jako bez života. Slovo z úst nevypustil, sousto nespolkl. A tak jen vysedával ve svém pokoji, sám, opuštěný, a hlavou se mu honily myšlenky, to je hrozné, víc než dvacet let jsem na tomhle světě, kde co jsem za tu dobu viděl, ale to hlavní, pořádný pánský penis, k tomu jsem se nedostal. Normální lidi to mají věčně pod šaty, vidět na to není, sem tam nějaký ten mládeneček, když kalhoty stahuje, aby mi byl po vůli, i předeček obnaží, jenomže tihle hošíci bývají podstatně nižšího věku, než jsem já, přirozeně to mají menší, takže jsem vlastně vždycky viděl samé menší, myslel jsem si, kdovíjak na tom nejsem! A když jsme si to za mlada dělali se stejně starými

spolužáky, byli jsme na tom zase všichni zhruba stejně, stejně staří, brali jsme to, že to je tak asi u všech stejně. Zvykl jsem si, že je to takhle normální, že je to na světě asi tak stejně zařízeno, tak jsem to aspoň viděl. Ale podle toho, co jsem právě musel vyslechnout, tak jedno jediné z těch nádobíček, co on viděl, nebylo menší než to moje! Prý ubožátko! K čemu ho prý vůbec mám? Něco mi tu ale nesedí. Když jsem to ještě doma dělal se svou ženou, vždycky jí to dělalo obrovskou radost. A když jsem byl kdysi za nevěstkami nebo když jsem svedl některou z našich služebných děvčat, taky vyváděly, taky se tak rychle udělaly. Kdyby jim ta moje zatracená věc nějakou rozkoš nedělala, přece si to nevymyslí, přece se samy od sebe neudělají. Kdyby to byl vždycky takový chcípáček, proč si na něj nikdo nikdy nepostěžoval? Proč je najednou až teď tak špatný? Asi to zas taková pravda nebude! A má to jediný smysl, vykroutit se ze závazku. Student Večerka nevěděl co dřív, chvíli víc pochyboval o sobě, chvíli víc podezříval druhé, chvíli prostě fantazíroval. Pak se mu to v hlavě zase celé otočilo. Co když je to celé tak, že vagína jeho manželky byla prostě jenom takový ten darmý *hundun*, prvopočáteční chaosek, jak tomu říkal Mistr Zhuang, a on se prostě k takovému malému prvopočátečnímu chaosku přichomýtl, otevřel ho a ovšem, jak to mohlo vypadat jinak, než že on vypadal kdovíjak veliký a ona má spoustu místa, on je kdovíjak dlouhý, ona neskutečně hluboká. Krátkým naděláš mělké, tenkým naděláš úzké, co jiného, všechno do sebe zapadá, nikde nic nepřebývá, všechno perfektní, dokonalý pocit rozkoše. Jako když si chceš vyčistit ucho, zavedeš si takovou tu mrňavou špejličku do ouška, trochu jí zavrtíš a už to je, zajede tam a udělá své. Kdybys tím samým zajel do normálního ucha, vůbec to nemusí takhle fungovat. Mimoto mu ten milý Malajec už onehdy říkal, že když se nějaká žena uvnitř dostatečně neuvolní, má v hrdle a v puse prostředky, kterými to dokáže předstírat. Co když mu všechny ty služky a nevěstky nelichotily ani tak proto, že by je tolik uspokojoval svou vybaveností

a svou výkonností, co když se jim ve skutečnosti vůbec nechtělo být celé u vytržení, být z něho celé pryč, a jenom to tak dělaly, jenom to předstíraly, tak ho celou dobu dokonale podváděly? Když se dá předstírat vytržení, křik a vůbec všechno, proč by se nedal předstírat i orgasmus. I když se těm Malajcovým dnešním řečem nedá tak úplně důvěřovat, apriorně mu nevěřit by byla možná taky chyba. Jen co narazím na nějakého normálního mužského, já už se postarám, abych viděl jeho penis, aby se vidělo, jestli to odpovídá tomu, co mi tu vykládal ten můj Malajec, aby bylo konečně jasno.

Od toho dne Student Večerka nevynechal příležitost, kdykoli se sešel se známými na nějakém literárním večírku a tam se některému z účastníků zachtělo na malou stranu, šel s ním, a když močil, tak močil s ním. Nejdřív se podíval na toho jeho, pak na toho svého. A opravdu, jestli některý nevypadal zrovna moc impozantně, tak to byl ten jeho. A když někde u cesty viděl, jak si někdo vestoje ulevuje, taky hned valil oči, aby už konečně zjistil, jak to s tím jeho penisem doopravdy je. Jestli je to doopravdy takové mrňavé stvoření.

Dokud v něm Malajec nevyvolal ty pochyby, dokud si byl jistý svou věcí a jejími rozměry, i kdyby potkal samotného Velkého Ukojitele Aocao[40], nerozhodilo by ho to, určitě by došel k závěru, že on, Student Večerka, má tak jako tak navrch, že i takový klasik, Velký Ukojitel Aocao, byl tenkrát stejně nakonec dobrý jenom na to koukání a jinak nemusel být k ničemu. Ale teď, když ho tyto pochyby zcela ovládly a on se potácel v nejistotách o své nedostačivosti, stačilo mu potkat třeba i malého kluka a už měl pocit, že ho má sice možná stejně velkého, ale kdoví, jestli za ním zase nepokulhává co do pevnosti.

40 Xue Aocao byl v historických knihách doložený báječný milenec tangské Císařovny-vdovy Wu. Hlavně to byl však hlavní protagonista erotického apokryfu *Příběh Velkého Ukojitele* (Ruyi jun), který autor románu už jednou citoval ve svém výčtu skvostů starší erotické literatury.

Toto vše ještě neznamená, že by se měl čtenář pro to bavit na jeho účet. Naopak! Vždyť to byla možná jeho poslední šance, jak se zbavit té strašné smilnosti, těch oplzlých myšlenek, vždyť to mohl být i základ čehosi jiného, základ, z nějž právě takový Student Večerka mohl odvíjet a pěstovat svůj charakter, základ, na kterém mohl postavit své úplně jiné chování. A ani ten muž ze státu Lu, jenž jak známo hravě dokázal přirazit dveře před dotěrnou ženou, ani pan Hui Liuxia, o němž se vypráví, že se dokázal ovládnout, i když na kolenou houpal malé přepůvabné děvčátko, ani takoví dva hrdinové by takovými jeho myšlenkami neopovrhli, a možná by jej ještě rádi uvítali jako hrdinu mezi sebou, mezi spravedlivými!

Pravda je, že od té doby, co Večerka začal podstupovat tato svá srovnávací zkoumání, jeho chtivost sexu se zvolna vytrácela a jeho sexuální agresivita se výrazně zmenšila. Až se mu to natolik rozleželo v hlavě, že si sám pro sebe začal říkat, jestli ta Malajcova slova nemají něco do sebe. Byla to sice hodně hořká pilulka, ale to ještě neznamená, že si z ní nemá vzít poučení. Nakonec je to taky jen muž, bylo mu před ním strašná hanba, když ty věci říkal, nevěděl studem, kam se podít, ale to pořád není nic proti tomu, kdyby musel vyslechnout nějaké zlehčující poznámky od ženy, se kterou by se zrovna nacházel uprostřed soulože. Co by si asi počal? Měl by ho radši vytáhnout, raději sám přestat, nebo ho tam nechat tak dlouho, dokud mu ho sama nevyplivne a bude po všem? Ne, to raději od téhle chvíle všechny lovy na cizí manželky odvolá a zastaví. Raději bude poctivě a bezúhonně konat na svém pravém a jedině správném poslání! Až si takto dobude cti a slávy a nějaké ty peníze k tomu, pěkně si opatří pár ještě neporušených panen za konkubíny, upokojoval se Večerka. Ty je budou mít tak akorát, jako ho mám já, a mně se od nich bude dostávat jen samé chvály. Nikdo nade mnou už nikdy nebude ohrnovat nos. Nebude zbytečně pořád plýtvat energií na všelijaká kadidla, voničky, obrázky tady i jinde.

Večerka se pevně rozhodl.

Od toho dne se zřekl všech prázdných koketérií a celé své úsilí soustředil na přípravu k nejbližším licenciátským zkouškám. A když zahlédl nějaké ženy, jak zase přicházejí zapalovat voničky, nejenže se na ně nechodil dívat, ale i když na ně třeba náhodou narazil před klášterem, vyhnul se jim a rychle se stáhl dovnitř. Bál se, že jak bylo tak teplo a on byl jenom v tom letním oblečení, že si ho nějak blíž všimnou, uvidí přes ten lehký oděv nějaký obrys, a budou se mu chtít potají posmívat. Na ulici, když potkal nějakou ženu, míjel ji se sklopenou hlavou.

Jenže co naplat, mladý muž v nejlepších letech, pár dní to šlo, ale na druhou půlku měsíce už zase začal v inkriminovaných místech co chvíli poněkud nabývat. Uvazoval si přes břicho občas nějakou tu plachetku, aby zakryl svůj nedostatek před všímavými pohledy kolemjdoucích žen. Tím víc však na sebe upozorňoval, o to víc vystavoval na odiv své jiné přednosti. A tak se mu také stalo, jak tak jednoho dne přecházel jednu ulici, spatřil jakousi mladou ženu, která právě odhrnovala bambusový závěs, a tím z poloviny odhalila svou tvář, aby si popovídala se sousedkou odnaproti. Student Večerka ji viděl sotva zpovzdálí, ale přesto mu nedalo, aby nezvolnil, a než ušel pár kroků, stačil se ze starého zvyku zálibně zaposlouchat do ženina hlasu. A když se navíc vlastně ani nechtěně zadíval do jejích zraků, bylo mu, jako když naslouchá čistým a povznášivým tónům flétny či píšťaly. Po každé větě následovala ozvěna, jež pronikala do uší a nechtěla ven. A když Student Večerka došel až na úroveň domovního vchodu, nemohl ani jinak než se té ženě zadívat zblízka do tváře.

A ustrnul. Celý výraz té tváře byl velmi, velmi podobný tomu líčení, jež nedávno musel vyslechnout od Malajce, ještě předtím, než došlo k tomu nešťastnému zádrhelu s jeho penisem. Ta žena opravdu připomínala magické krystaly perel vyzařujících něžné paprsky světla, ta žena skutečně připomínala onen portrét krasavice prosvítající závěsem jakoby nadnášený lehkým vánkem. A Večerku

napadla divoká domněnka. Co když je to opravdu ta žena, co o ní nedávno Malajec hovořil?

Chvíli tak mlčky přemýšlel, ale jak přešel několik dalších domovních dveří, už mu to nedalo a on se zeptal opodál lelkujícího, zjevně místního člověka, nezná-li náhodou v okolí nějakého prodavače hedvábí, kterému říkají Poctivka Quan, a jestli neví, kde by ten člověk mohl bydlet. A co se nestalo? Dostalo se mu odpovědi, že ta žena, co tamhle zrovna mluví přes závěs se svou sousedkou, není nikdo jiný než manželka Poctivky Quana, že ji přece musel vidět, protože šel zrovna kolem jejich domu.

Tak se Student Večerka přesvědčil, že to je opravdu ta žena, otočil se, a jak se vracel, bedlivě si tu ženu prohlédl. A po návratu do svého obydlí začal horečně přemítat. Když mu ten jeho milý Malajec tak sugestivně líčil ty její půvaby, on mu dost nevěřil, říkal si, že ten Malajec mluví sice náramně přesvědčivě, ale kdoví, jestli opravdu tak dobře zná zboží, které doporučuje. Je vidět, že poněkud podcenil oko znalce! A jestli byl posudek téhle ženy takto dokonalý, pak se zřejmě Malajec nemýlil ani u těch druhých dvou, to dá rozum. Mít nablízku takové krasavice a s nimi mít k ruce rytíře bez bázně a hany ochotného pro něj, Večerku, vypustit duši, no, to je přece úžasné! Kdyby nebylo téhle zatracené věci! Takové tři šance a o všechny přijít, jak má člověk snést takové pomyšlení, jak může člověk něco takového oželet!

Student Večerka zamkl dveře, uvolnil si pásek od kalhot, vyndal penis a ze všech stran si jej prohlížel. Zmocnil se ho nepříčetný vztek. Nejraději by popadl pořádně ostrý nůž a naráz ho uťal, aby se zbavil něčeho, co je zřejmě jen podle jména, a ne z podstaty. Prostě by ho uřízl a hodil někam daleko, pryč od sebe, ale zároveň tak, aby to měl celý svět na očích! Těžce oddechoval, z hloubi duše se mu draly krvavé výčitky. Vládce nebe! Taková nespravedlnost! Když už jsi mi chtěl takhle ublížit, tak proč ne se vším všudy! Proč mi necháváš takový mozol, co je mi platné, že vypadám jak vypadám, jen na koukání

dobrý, na nic jiného. Stvořil jsi mě jako kdovíco pohledného, jenže to hlavní jsi odbyl, ani prstem jsi pořádně nehnul! Co by ti to udělalo, co by tě to stálo, kdybys to o pár palečků natáhl, o pár palečků zvětšil? Proč jsi mi nepřidal tam, kde se mi nedostává, něčeho, co jinému možná přebývá? A jestli mi chceš říct, že každému je jednou dáno, co jeho jest, a že měnit se nedá, proč jsi rovnou nevzal mně samotnému kousek masa odněkud ze stehna, kousek šlachy, to je jedno odkud, a trochu přestavěl ten celek, nějak by se to přece už srovnalo! Proč ten materiál, co byl potřeba tady nahoře, přišel vniveč úplně někde jinde, takže teď je situace taková, že to, co bych nejvíc potřeboval, je k nepotřebě, a toho, co mi není k ničemu, mám nazbyt. Jestli toto není zas jednou mizerně odvedená práce od vládce nebe, tak už nevím! Dneska uvidím tu úplně nejkrásnější holku na světě a já nehnu rukou, protože nenajdu odvahu! To je jako když na smrt vyhladovělý, žíznivý vidí prostřenou voňavou tabuli a neodváží se cokoli z toho polknout, protože má plnou pusu boláků a nežitů. Jestli tohle není k uzoufání?

Večerka se sám nad sebou tak dojal, že se až rozeštkal.

Když se do sytosti vyplakal, zasunul zase penis a že se půjde projít, aby přišel na jiné myšlenky, do jiné části kláštera. Vyšel malými postranními dvířky a smutně bloumal kolem. Až si všiml na klášterní zdi vylepeného nového plakátu, který se nápadně lišil od jiných oznámení, jež tu byl zvyklý číst. To zjevně zánovní oznámení se především vyznačovalo formou, bylo to na první pohled klasické čtyřslabičné čtyřverší. Večerkovi bylo, jako kdyby už jednou dotčený pán nebe slyšel jeho do nebe volající lamentaci a sesílal mu na zemi jednoho ze svých nesmrtelných, aby mu ulevil v jeho žalu. Protože v oznámení stálo:

Opravdový muž až z konce světa
vyléčit přišel ložnic umění.
Po malých údech za ním bude veta,
on v obry všechny promění.

K tomuto čtyřverší napsanému dosti velikými znaky bylo připsáno menším písmem ještě několik následujících slov:

Cestou tímto krajem jsem se dočasně ubytoval ve zdejším klášteře. Zájemci o informaci a poučení i případnou léčbu nechť mne tudíž vyhledají za účelem domluvy a data návštěvy. Na pozdější žádosti nebude brán zřetel.

Student Večerka si několikrát přečetl oba texty s nelíčeným úžasem. A smál se jako blázen: „No to je neuvěřitelné! Zrovna když si nevím rady s nedostatečnou velikostí svého penisu, objeví se tady nějaký zázračný krajánek s takovou nabídkou a vyvěsí tu reklamu rovnou mně pod nos! Jestli v tomhle není nebeský úmysl, tak nevím!“

Pospíšil si zpátky do chrámu, tam zabalil nějaké zdvořilostní dárky, uložil je do návštěvní krabice, načež předal krabici s dárky sluhovi, aby s ní vyhledal autora reklamy na udané adrese.

Ukázalo se, že léčitel je stařec s úplně chlapeckým výrazem, ale se zcela bílými vlasy. Už jen svým vzezřením budil úžas. Když tento muž posléze uviděl předtím ohlášeného Studenta Večerku, složil ruce před sebou a ptal se na skutečný důvod jeho příchodu: „Vážený příteli, přicházíte snad pro ono poučení zdokonalení umění budoárového?“

„Ano!“ potvrdil mu Student Večerka.

„Zajímáte se o naše učení ve smyslu pomoci druhému, nebo vás zajímá naše učení ve smyslu pomoci sobě samotnému?“

Student Večerka dobře nechápal: „Smím se zeptat, v čem spočívají ty dva podle vás odlišné aspekty vašeho učení? Jak podle vás vypadá pomoc druhému, jak vypadá podle vás ona pomoc sobě samotnému?“

Léčitel se jal vysvětlovat: „Je-li vaším jediným cílem uvést vaši partnerku do stavu nevyšší rozkoše, a to bez ohledu na dosažený

stupeň vlastního potěšení, je k tomu poměrně snadný návod. Stačí požít určitý lék na zadržování výtoku spermatu, načež nanesete na povrch penisu jisté afrodisiakum, které do něj vtíráte tak dlouho, až znecitliví váš penis natolik, že bude sice jako ze železa, ale nebude nic cítit, bude mu prakticky jedno, zda vyvrcholil či nikoli. Toto je náš návod, který je orientován ve prospěch toho druhého, vaší partnerky. Pokud však máte na mysli sebe, své tělo, své uspokojení, jež byste sdílel s onou ženou tak, že co cítí její vagína, to cítí i váš penis, po každém vytažení chcete jako partneři znovu ožít, s každým zasunutím chcete jako partneři spolu stejně umřít, tomu se říká společná rozkoš, společná radost. Leč v tomto je právě ta zrada, v tom společném vyvrcholení. Žena se bojí, že ho docílí příliš pozdě, muž se naopak bojí, že ho docílí příliš brzy. A docílit, aby muž prožíval stále větší a větší radost a přitom nekončil, a docílit, aby žena vlastně skončila a zároveň nepřestávala prožívat další radost, to je to pravé budoárové, to pravé milostné umění. Toho se dosahuje toliko sebevzděláním a sebepěstováním, a to chce čas. Z osmdesáti až devadesáti procent to spočívá v takovémto sebepěstování, jen o zbytek se postarají léky. Potěšení je však dokonalé a všechno vynahradí. Pokud byste se chtěl v takovémto umění zdokonalit, nezbývá vám nežli mne možná i několik let provázet na mých cestách, tak postupně dosáhnout skutečného satori, skutečného probuzení, aby se vám taková praxe stala vlastní, aby se stala vaší přirozeností. Něco takového se nedá naučit za jediný den, za jedinou noc."

Večerka pravil: „To je ovšem pro mne příliš náročné, to nemohu podstupovat. Zaměření na toho druhého, na partnerku, to mi vyhovuje, i když trochu v jiném smyslu! To mě zajímá. Takové ty běžné léky na povzbuzení doma mám, s tím bych si vás nedovolil obtěžovat. To je ovšem pouze vynikající doplněk, který prodlužuje rozkoš. Neprodlužuje ani nezvětšuje podstatu, a já jsem na vašem plakátku viděl, že tam píšete o nějaké veliké proměně třeba i nepatrného penisu v cosi obrovského. To mě zaujalo, o tom bych s vámi rád

mluvil. Není mi totiž zcela jasné, v čem tato metoda spočívá, čím dosahujete této avizované radikální proměny?“

Léčitel pravil: „U této metody jsou postupy různé a využití těch různých postupů záleží na dispozicích jednotlivých pacientů. Zaprvé musíme vidět původní rozměry údu a jak je rostlý. Zadruhé se musíme ptát, o jaké zvětšení oproti původnímu stavu se jedná, jaké má pacient v tomto smyslu nároky. Zatřetí se musíme u pacienta ujistit, co snese, případně co nesnese, co je ochoten pro takový zásah podstoupit. Až pak se dá stanovit přesný postup. To se nedá dělat mechanicky.“

Večerka pravil: „Co rozumíte tím od přírody menší? Co rozumíte tím od přírody větší? Co si mám představit pod maximálním zvětšením, co u vás je takové minimální zvětšení? Co to znamená snést hodně, co znamená ochota hodně podstoupit, hodně obětovat? A co když někdo snese málo a nehodlá hodně podstupovat a obětovat? To kdybyste mi, mistře, mohl vysvětlit a ukázat, aby si váš pokorný žák mohl vybrat cestu, po které by chtěl jít.“

„Pakliže není původní tvar daný přírodou beznadějně krátký a požadované zvětšení oproti původním rozměrům nemá být až tak velké, je postup celkem jednoduchý, a to, co je třeba podstoupit a co je třeba snášet, nestojí ani za řeč. Spraví to nějaké léky na povrchové znecitlivění, nějaké nahřívání proti bolesti a nějaké dezinfikující přípravky, kterými se úd podkuřuje a omývá. Střídavě podkuřuje, střídavě omývá, masíruje a protahuje. Podkuřování dělá dobře na zpevnění, omývání dělá dobře na posilnění, masírováním se úd zvětšuje, protahováním se prodlužuje. Taková kůra trvá asi tři dny a tři noci a za tu dobu dochází k nárůstu až o třetinu. Takovou proceduru lidé zpravidla rádi podstoupí, rozhodovat není příliš o čem, a tak ani není zapotřebí se moc detailně ptát a připravovat. Pokud je však pacientův úd opravdu malých rozměrů a pacient jej hodlá zásadně změnit, naše procedura představuje operaci, která jde skutečně do živého, až na maso a na kosti. A v takovém případě se

musíme ptát, zda ještě chce něco takového snášet či nikoli, zda to či ono chce podstoupit. Pokud je to člověk nestatečný a neochotný podstoupit něco tak zásadního, je lépe toho nechat včas. Pakliže se však jedná o někoho, kdo miluje sex a všechno, co s tím souvisí, víc než svůj život, prosím, popusťte uzdu své odvaze a dáme se do toho. K proceduře samé potřebujete jednoho psa a jednu fenu. Tyto zavřete do prázdné místnosti a oni se samozřejmě dříve nebo později začnou pářit. Vy je necháte pářit se a těsně před koncem páření ona dvě psiska od sebe odtrnete. Psí penis bývá v takovém okamžiku nesmírně horký, a ve vagíně té feny se až několikanásobně zvětší. Pes jej někdy ani po vystříknutí semene, natož před ním, nedokáže vůbec vytáhnout. Ale právě v tom správném okamžiku těsně před vytažením vezmeme nůž a ten penis mu uřízneme. Roztáhneme vagínu feny a vytahujeme penis psa. A při tom, jak jej vytahujeme, hned jej řízkujeme na čtyři podélné proužky. Uchopíme penis pacienta a přetřeme jej znecitlivující mastí tak, aby pacient necítil bolest. Pak vedeme po takto připraveném penisu pacienta dva zářezy po stranách shora dolů, uchopíme předtím odříznuté čtyři proužky psího penisu a nadíváme jím co nejhlouběji pacientův penis tak, aby do každého zářezu přišel jeden horký psí proužek, zůstavené rány uzavřeme léčivými náplastmi. Na celé proceduře je nejkritičtějším momentem to, aby bylo správného nože užito správným způsobem, aby nedošlo k narušení pacientova penisu, a tak k jeho trvalému ochabnutí, aby nedošlo k poškození trubice a k následné impotenci. Když vše dobře proběhne, rány se po jednoměsíčním léčení zevnitř vyhojí a srostou, a už nikdo nikdy nerozezná lidský penis od psího, co je co. Po další době léčení bude při souloži horkost penisu úplně stejná, jako kdyby to byl penis psí, na první pohled k nerozeznání. A před akcí nabude dvojnásobných rozměrů. A když se bude nořit hlouběji do vagíny, ještě několikanásobně naroste. Výsledek je ten, že takto upravený penis miluje

za deset penisů. Umíte si představit, co asi se v takové vagíně děje, to radostné překvapení, ta rozkoš, to nadšení?“

Student Večerka si při těch slovech připadal jako znovuzrozený. Nebyl ani mocen odpovědi. Padl na kolena a bez sebe štěstím volal na toho léčitele: „Jestli toto dokážete, budete mým spasitelem!“

Léčitel ho spěšně zvedal: „Úplně mi postačí, zůstanete-li mým věrným žákem, nic jiného od vás nežádám. K čemu taková obřadnost!“

Student Večerka pravil: „Váš pokorný žák má daremnou povahu, sex je mu vším, celým osudem. Vládce na nebesích byl však ke mně skoupý, způsobil, že bych svou nekonečnou žádost nikdy neukojil. Setkání s vámi, mistře, byla pro mne zřejmě jediná příležitost! Jak bych se mohl opovážit, jak bych vám mohl zůstat dlužný hold, který vám dlužím jako nějakému vládci nad osudy! Na znamení své nekonečné vděčnosti a nejpokornější oddanosti.“

A už volal sluhu, aby se dostavil s dary. A osobně je mistrovi předával: „Jsou to jen samé maličkosti pro tuto první chvíli, na počest našeho prvního seznámení. Dočkám-li se kýžené nápravy věcí, udělám vše, abych se vám bohatě odměnil. Vaším dlužníkem jistě nezůstanu!“

Léčitel skromně pravil: „Zatím to byla pouze a jenom slova. Z devadesáti procent se to nemusí vůbec podařit! A já nebudu lehkomyslně přijímat vaše dary.“

Večerka jej ujišťoval: „Nic na světě není nemožné! Mám ve své daremné povaze dáno, že je mi milování milejší než život! A když se z dopuštění nebe vaše dílo podaří a můj nepatrný penis se změní na giganta, budu vám neskonale vděčný a všude budu hlásat vaši energii a sílu De. A nemusím vám říkat, že kdyby se snad stalo a došlo k nějaké chybě, kdyby se vaše ruka s nožem smekla a já při tom přišel o život, budu vědět, že mi to takto spočítal Nejvyšší a ani z Devíti pramenů ode mne neuslyšíte jedinou výčitku, nic vám nebudu mít za zlé, o tom nepochybujte, Mistře!“

Léčitel ho upokojoval: „Kdybych neměl s touto procedurou dostatek zkušeností, neriskoval bych, to mi věřte, neodvážil bych se lehkovážně si zahrávat s lidským životem. Ale jde o to, že i po tomto zásahu a proměně vás čekají určité nesnáze, tři nesnáze, které byste neměl brát na lehkou váhu. A proto vám tyto tři nesnáze musím teď vysvětlit. A vy mi budete muset slíbit, že s jejich překonáváním počítáte a přistupujete na to. Kdybyste nebyl ochoten kteroukoli z nich přijmout a překonat, ani já bych se k něčemu takovému, jako je tato operace, nepřinutil."

„Rychle mi povězte, o jaké tři nesnáze se jedná?" pobízel léčitele Student Večerka.

A léčitel pravil: „Tak tedy první nesnáz spočívá v tom, že budete jeden měsíc a dalších dvacet dní k tomu bez sexu. Jediný sex v tomto období a bude vás to stát vážnou komplikaci, vážné poranění, obě součásti vašeho i psího penisu se oddělí a nikdo to už nikdy nespraví. Přijdete i o ten svůj původní. Proto jsem se předtím ptal, co všechno jste schopen vydržet. Ptal jsem se, vydržíte-li takovou dobu bez sexu, neptal jsem se, jestli vydržíte takovou či onakou bolest.

Druhá nesnáz spočívá v tom, že po tomto zákroku vás bude schopna pojmout jen žena mezi dvaceti až třiceti lety věku. Mladší žena před dvacítkou, i kdyby už nebyla neporušená panna, ale ještě neporodila, by při první takové souloži s vámi trpěla jako zvíře. O ještě neprovdaném děvčeti ani nemluvě. Žádná z nich by soulož s vámi nepřežila. Bez výjimky. Takže, jen když mi slíbíte, že si nevezmete pannu a že se nepokusíte milovat s žádnou neprovdanou dívkou, budu ochoten zákrok provést, jinak ne. Protože v opačném případě byste se těžce prohřešil nejen vy jako pachatel, ale i já jako váš spolupachatel. A že by to byla nemalá spoušť, to mi věřte!

Třetí nesnáz spočívá v tom, že po provedení zákroku vám vaše původní přirozená síla sice zůstane, ale v průběhu operace vám unikne část vaší přirozené yangové vitality, a je téměř jisté, že s ní

ztratíte i větší díl schopnosti dát život dítěti. To vám už nikdo nezaručí. A i kdybyste nějaké dítě měl, syna nebo dceru, málokteré by se dožilo delšího věku. Když jsem předtím zmiňoval, kolik jste ochoten oželet, tak šlo o toto. Šlo o to, jestli jste ochotný oželet sňatek s do té doby neprovdanou ženou a nemít děti, nešlo mi o to, jste-li ochotný oželet svůj život. Vidím na vás, že jste mladý ambiciózní člověk plný energie. Předně jste tak posedlý chtíčem, že si nedokážete představit tři měsíce bez sexu. Zadruhé jsou vaše sexuální chutě tak obtížně ukojitelné, že se neovládnete, abyste se v budoucnu někdy nepokusil svést i nějakou pannu. A za třetí, jste ještě mladý, obávám se, že mnoho potomků nemáte, jestli vůbec nějaké. Takže je mi jasné, že ty tři nesnáze pro vás představují hodně tvrdou zkoušku. Pokud jste do téhle chvíle vůbec poslouchal, nejspíš jste vnímal jenom to, co se vám jevilo napovrch tak zajímavé, že ty horší stránky jste asi vůbec nezaregistroval. Jenom proto jste mě plný nadšení povzbuzoval, abychom se nejlépe třeba hned do toho pustili. Teď znáte jak výhody, tak nebezpečí a předpokládám, že se už neodvážíte tak lehce rozhodovat."

Student Večerka rozptyloval jeho pochybnosti: „Mistře, z těch tří nesnází mne žádná nezviklá a neodradí, ujišťuji vás. Buďte klidný, Mistře, a pusťte se do díla, pusťte se do své operace, ať to mám za sebou."

„To skutečně ani na okamžik nezapochybujete?"

Student Večerka pravil: „Bydlím tady v nájmu, to je úplně jiná situace, než kdybych bydlel doma. Pokud vaši operaci podstoupím, zůstanu po ní bydlet úplně sám, prospím v naprosté samotě celé dny a noci, o nic nebudu přicházet, ztratit nemám co, takže ta vaše první nesnáz mě rozhodně nemůže zviklat.

Pokud jde o to další, vlastně se nebudu ničeho vzdávat, na světě by měly být panny jen ty první manželky, u ostatních je to celkem jedno. A váš žák se už jednou poprvé oženil, takže není o čem přemýšlet. Navíc pokud jde o sex, já myslím, že panny jsou ty nejméně

vhodné partnerky. Nevědí o tom vůbec, ale vůbec nic. Milostná vášeň jim nic neříká. Muži, kteří si zahrávají s pannami, si jimi dělají jenom jméno sexuálních přeborníků, nic víc. Jakápak rozkoš. Pořádný sex potřebuje ženu mezi dvaceti až třiceti, která už ví své. To je jako když skládáte osmičlenný esej: otevření, rozvinutí, obrat, závěr.[41] Každý oddíl, každý člen, chce své, každá fáze má svou metodu, každý paragraf svou paralelu. A co s tím vším svede začátečník, který na to nemá! Takže ani ta druhá nesnáz, o níž jste hovořil, mě nemůže sebeméně zviklat, dokonce mi nahrává. Opět žádný důvod operace se vzdát!

A pokud jde o to, že by mi mělo být líto, že nebudu mít potomka, čemuž možná jiní lidé přikládají velký význam, já to tak vážně neberu. Na světě je ostatně víc vzpurných a nehodných synů nežli těch milujících a poslušných. Kolik se dneska najde takových synů, jako byl král Wu, který pokračoval v dobrém díle rodu Zhou? Kolik je takových potomků jako Mistr Ceng, který jen a jen rozvíjel záměry svých rodičů? Kdybych i byl ten ojedinělý šťastlivec, že bych počal dobrého syna, tak co z toho? Já bych mu zajistil rodinné zázemí, on by mi na oplátku k stáru zabezpečil živobytí a byli bychom si kvit! Co je na tom tak úžasného? A kdyby se mi narodil, což je mnohem pravděpodobnější, vzpurný a neposlušný fracek, nejspíš by rozházel rodinné jmění, svému otci by nejspíš přivodil mrtvici a to, že by do nejdelší smrti litoval, že se kdy dopustil tenkrát toho sexu, při kterém ze sebe vydal takové semeno, že z něho mohlo pojít něco tak příšerného, jako je tenhle jeho synáček. Tak jak tak je na světě nejméně deset procent mužů, kteří nikdy žádného syna neměli a mít nebudou. To je ověřené! Byl to prostě jejich osud, že nemají

41 Baguwen čili „osmičlenný esej“ představoval klasickou prozaickou skladbu, esej, úvahu, jež byla po tisíciletí tím žánrově vyhraněným zadáním, které museli podstoupit všichni kandidáti státních zkoušek na všech úrovních. Tato osmičlenná skladba byla v širším slova smyslu symbolem klasické literárnosti, klasické harmonie literárního díla.

pokračování. Nechcete mi snad říkat, že ti všichni neměli pokračování proto, že jim předělávali penis a jim při tom unikla nějaká ta yangová vitální energie. Už to, že jsem vůbec dneska dostal tenhle nápad, je samo o sobě neklamné znamení, že jsem připravený a svolný s tím, že nebudu mít syna. Já chci operaci a ujišťuji vás, že při tom nebudu mít žádné postranní myšlenky. Z čehož je patrné, že nebe i země i moji předkové to už vědí a jsou srozuměni s tím, že já už nikdy v budoucnosti žádného syna mít nebudu. A vidíte, neozývají se, nebrání mi. I to je znamení, že nemám mít syna, že mým osudem je nemít syna. Podstoupím-li tu operaci, nebudu ho mít, ale nepodstoupím-li ji, nebudu ho mít taky. A kdybych toho syna úplnou náhodou měl mít, jakkoli je to zcela nepravděpodobné, takových deset tisíc ku jedné, tak zřejmě během té jedné chvilky při operaci k žádnému úniku vitální energie nějakým zázrakem nedošlo. Což se, jak sám připouštíte, nedá nikdy vědět. To je něco mimo jakékoli naše pomyšlení. A já na to ani myslet nechci. Počítám, že budu bezdětný, tak to je! Souhlasím plně ve všem všudy s vámi, můj vzácný učiteli. A slavnostně prohlašuji, že vydržím, co vydržím, a oželím, co oželím. A to, co můj vzácný učitel nazývá nesnázemi, jeho žák nazývá výhodami a málem to má přednosti, jak vidíte. Prosím, nepochybujte více o svém žákovi a pusťte se do svého díla."

Léčitel pravil: „Pakliže je vaše rozhodnutí tak nezlomné, provedeme to. Už nebudu dělat žádné těžkosti. Musíme zvolit den a místo konání operace, zda to má být ve vašem ctěném sídle nebo v mém skromném útočišti. Všechno musí být diskrétní, nikdo nesmí nic vědět. Kdyby se to někdo dozvěděl a přišel nás sledovat, bylo by to pro samotný průběh celé akce krajně nevhodné."

Student Večerka pravil: „Můj příbytek je velmi stísněný, navíc tam tudy pořád někdo prochází. Kdyby nás tam někdo viděl, bylo by to nejen neestetické, ale mohlo by to celou věc ohrozit. Kdyby to šlo u vás, mistře, uvítal bych to."

Na všem se domluvili, léčitel posbíral zdvořilostní dary, zeptal se ještě na data narození, vzal diář a vybral několik dní, jež všechny měly v sobě energii ohně, protože plameny šlehající z ohně nesou význam yangového elementu v jeho maximu. Z těchto dní pak vybral ten jediný, který se nekřížil s osudovými znameními pacienta. Tak bylo s konečnou platností určeno datum operace.

Student Večerka byl štěstím bez sebe. Rozloučil se a ubíral se pryč.

Kořeny příštích hříchů a zel znovu vyrazily. Jak je vidět, milostné umění podnebesí by se nemělo takhle pěstovat a učit. Naučíš se milostnému umění, zkazíš si umění srdce. Mravnostní policie, která skutečně hodlala dopadnout a vyšetřit svůdce a smilníky, by ve skutečnosti nemusela dělat nic jiného, než si počkat u krámku s erotickými pomůckami a návody. Protože nikdo nekupuje erotické pomůcky a nechodí studovat milostná umění jenom proto, aby udělal radost své manželce.

Komentář:

Kdyby v této chvíli držel štětec někdo jiný než náš autor, určitě by po tom, co Malajec rozmetal naděje našeho hrdiny a vysvětlil Večerkovi, že jeho penis je ten nejmenší z nejmenších, vyprávěl o tom, jak Večerka hledá někoho, kdo by mu jej opravil. A potom, co by mu ho opravili, by vesele povyprávěl o nějaké jeho co možná nejsmilnější avantýře s nějakou cizí manželkou, aby čtenáře románu co možná nejvíce zaujal a vzrušil, a tak vyloučil nespokojené námitky, že je tu pořád nějak moc větví a málo kmene. Rozhodně by si nedovolil zařadit takovou pasáž, ve které se Večerka přestane koukat po ženských a on z toho bezbřehého libertina a věčného vyznavače milostných avantýr udělá málem puritána a hledače mravních zásad. Ale náš autor je se svým okem soudobého pozorovatele jediný, kdo je naopak

schopný zcela vědomě si s takovou zápletkou ještě pohrát, s chutí u ní prodlít a ne ji jen tak převyprávět. A tu jsme zase u začátku hlubšího smyslu celé věci. Nešlo jen o to rozbít příliš jednoduchou linii, oživit nějak vyprávění a dost. Šlo o to vrátit toho svůdce a smilníka jakoby o krok zpět, dát tomu Večerkovi ještě jednu šanci se napravit, změnit se. A jeho jméno a čest by neutrpěly, jeho niterná síla by neutrpěla, jeho manželka ani jeho konkubína by neplatily za jeho smilstva. Šlo o to ještě jednou ukázat, že i ten nejhorší člověk, kdykoli se ve svém myšlení zastaví a obrátí, ještě vždycky se může stát dobrým. Jenom se nesmí po takovém svém obrácení a ohlédnutí zase znovu otáčet. A tak i ti, kdo tuto knihu doopravdy čtou, by se měli právě na takových místech zastavit očima a chvíli žvýkat chuť té olivy. Neboť hlubiny autorovy mysli nepočkají až na závěr knihy a vyjevují se již tady a teď.

Osmá kapitola

Po rekonvalescenci v ústraní žádá rehabilitaci
A když ji dostane, hned první kráska srdce ztrácí

Píseň praví:

Nadání básníka Song Yu,
líbezná tvář básníka Pan,
rozverný půvab hodný jív,
laskavé srdce v povaze,
a mládí blízké poupěti.
Tak umí zloděj krásných žen
přednosti sčítat do pěti,
dvě věci nesmí chyběti:
od narození býti obdařen,
pod šťastnou hvězdu žít.
Těch sedm věcí musí mít,
než tělo, ducha nasadí.

(Na nápěv *Motýl chválící květ*)

Večerka se rozloučil s léčitelem, vrátil se do svého příbytku a ukládal se k spánku. Předem si představoval, jaké to bude, až po bezpochyby úspěšné operaci svého penisu zas jednou dostane příležitost zasouložit si s nějakou krásnou ženou. Ta představa jej natolik vzrušovala, že mu hlavou začaly táhnout neodbytné myšlenky, co ho čeká v nejbližší době. Zvykl si jednat podle svého, říkal si, byl zvyklý na nic a nikoho se příliš neohlížet, jeho srdce umělo překypovat touhami, prostě už byl takový; jak tedy přežije takovou dobu

po té zítřejší operaci. Měl bych si ještě jednou, možná naposledy, najít nějakou ženskou, než ho rozřežou; párkrát si to s některou ještě jednou rozdat. Něco jako zakousnout si pár kousků rebarbory, abych měl na chvíli ode všeho a ode všech pokoj. Při těchto myšlenkách ho přecházela chuť na spaní. Nejraději by vyskočil z postele a šel si shánět nějakou nevěstku.

Jenže se celkem oprávněně obával, že tou dobou už budou mít všude obsazeno a nikde mu neotevřou. Nějakou dobu se takhle trápil, až ho napadlo, že má přece hned vedle svého zachránce. Proč by ho neměl využít? Proč se mermomocí drát severní cestou, když je po ruce jižní branka, navíc dávno prověřená![42] A už Student Večerka přivolával jednoho z těch dvou mládenečků, co ho doprovázeli na jeho cestách, aby si k němu šel hezky lehnout do postele dělat mu pro jednou zase společnost, která by mu pomohla ulevit si od té nesnesitelné sexuální žádosti. Student Večerka měl celou tu dobu s sebou dva domácí sluhy. Tomu, kterého k sobě teď zavolal, říkal Tubička podle tubičky na štětce; druhému zase říkal Pochvička podle pochvy na meče.[43]

Tubička měl šestnáct let, a protože znal dokonce pár desítek znaků, dával mu Večerka na starost své knížky, takové pouzdro na vzácné psací náčiní, odtud to jméno.

Pochvička byl o pár let starší, a protože měl Večerka jeden starožitný mečík, takové rodinné stříbro, svěřil mu ho do trvalého opatrování, takže mu vlastně dělal jakési živé pouzdro na vzácnou zbraň, odtud jeho jméno.

---

42 Homonymní hříčka: *bei* znamená sever, ale také „služka, otrokyně“, *nan* znamená jih, ale také *nan* „muž“.

43 Je těžké přeložit přezdívky Večerkových sluhů bez jistého zploštění. Tubička je v originálu ona všeobecně známá bambusová tuba na štětce *shutong*, běžná součást literátské výbavy, dnes častá součást expozic tradičního čínského uměleckého řemesla včetně Orientální sbírky naší Národní galerie. Totéž platí o druhé přezdívce, o Pochvičce, v originál *Jianxiao* (pochva na meče), běžné součásti výbavy onoho druhého, vojenského aspektu čínské aristokracie.

Oba chlapci byli velice přitažliví a nebýt těch přece jen poněkud větších nohou, všechny ostatní půvaby z nich dělaly rovnocennou konkurenci kdejaké kurtizáně. Starší Pochvička byl trochu prostoduchý, moc koketovat neuměl, takže Večerku to s ním moc nebavilo. Zato mladší Tubička byl mazaný jako liška a velmi přítulný a přičinlivý, zejména když si to rozdával se svým pánem. V některých ohledech se vyrovnal ženě, jak uměl nastavit zadeček a jaké při tom vydával rozpustilé zvuky. Večerka ho měl ve velké oblibě. A proto to byl Tubička a ne Pochvička, koho si toho večera zavolal, aby si k němu vlezl do postele. A hned se do toho také pustili; a bylo to docela vzrušující. A když měli dost, Tubička zdvořile počkal, až se jeho pán trochu uklidní, načež hlasem plným milostné koketérie pravil: „Náš pán měl v poslední době v hlavě jen samé ženy. Nás chlapce dlouho zanedbával. Kde se v pánovi vzalo dneska to nadšení, že z ničeho nic najednou zas ohřál starý účet?“

Student Večerka pravil: „Dneska večer to není ani tak o sexu jako o rozloučení!“

Tubička pravil: „Proč rozloučení? Snad se nás nechcete zbavit, snad nás nechcete prodat?“

Student Večerka pravil: „Ale kdepak zbavit se vás, kdepak prodávat vás! To rozloučení, to ti musím vysvětlit. Nejsem to já, kdo se s vámi loučí, je to můj penis, který se loučí s vašimi zadečky!“

Tubička opáčil: „A to, prosím, proč?“

Student Večerka pravil: „Jak víš, chystám se během několika příštích dnů na takovou generální opravu svého penisu. A po té opravě bude můj penis, aspoň doufám, možná až desetkrát větší, takže mu bude i leckterá vagína těsná, a nebude ho chtít přijmout, tím méně vaše zadečky. Po tom našem dnešním zalaškování to už víckrát spolu dělat nebudeme. Takže, co jiného to je, ne-li rozloučení?“

Tubička pravil: „On je ten váš trochu menší, to je pravda. Ale proč ho hned opravovat?“

A tak mu musel Večerka vysvětlit rozdíl mezi muži a ženami, a že mají ženy rády velké a nemají moc rády, když jsou malé.

„Takže vy po téhle opravě budete opravdu lovit jen děvčata, my už pro vás použitelní nebudeme?“

„Bohužel, přesně tak,“ potvrdil mu jeho pán.

Tubička se nevzdával: „Ale stejně, když se budete vydávat na tyhle své lovy, budete přece potřebovat s sebou doprovod. Kdybyste mne vzal s sebou a občas vám nějaká ta žena přebyla, vy už byste ji nechtěl, mohl byste mi ji přepustit, abych taky poznal, jak chutná takový ženský sex, abych měl taky přece něco z toho, že mám tu čest doprovázet takového mistra volné lásky!“

Student Večerka pravil: „To nebude těžké. Jak se praví, sytý generál své vojáky hladovět nenechá! Když zrovna nějaká dáma bude spát se mnou, budeš se moci vyspat s kteroukoli služtičkou, která ji bude nepochybně provázet. A co říkám s kteroukoli služtičkou, když budeš chtít, ne jednu, deset, sto jich budeš mít!“

Tubička poslouchal s rostoucím nadšením a ze samé radosti vylezl ještě jednou na svého pána a vykouřil mu ho. Pak teprve opustil jeho postel.

Student Večerka spal až do druhého dne a začal chystat potřebné věci. Koupil jednoho pořádně macatého a statného psa a jednu k němu se hodící fenu. A usalašil je ve svém obydlí. Vyčkal následujícího dne a zavolal Shutonga, aby vzal oba psy a šel s ním. Druhému sluhovi poručil připravit posilňující jídla a alkohol a přinést je za nimi o něco později.

Léčitel, protože to, co nabízel, byly veskrze tajné léčebné postupy, vyhledal a pronajal prostory ležící v ústraní, které zajišťovaly absolutní soukromí s mnoha místnostmi a bez toho, že by tudy procházeli nějací lidé. Když za sebou zavřeli dveře, měli dokonale izolované prostředí, ve kterém mohli konat.

Když se Večerka dostavil, léčitel jej nejdříve vyzval, aby vyndal penis, aby mu na něj mohl předem nanést morfiové anestetikum,

aby až dojde k samotnému chirurgickému zákroku, bylo toto analgetikum už funkční. Studentu Večerkovi připadalo, jako když mu jeho penis noří do ledové lázně. A po lázni měl zase dojem, jako když už ho ani nemá. Nic necítil ani při štípnutí, ani při zatahání, žádná bolest. Večerku opustil poslední zbytek tísně, která se ho do té chvíle přece jen ještě držela. Teď konečně měl jistotu, že ho při samotném zákroku žádná krutá bolest nečeká.

A protože mezitím už sluhové donesli také alkohol, dali se s léčitelem do pití a také do čekání na to, až se psi začnou pářit.

Horkokrevní psi mezitím pochopili, že mají nějaké nové pány, kteří jim evidentně chtějí zpříjemnit život, takže je přivedli na nějaké opuštěné tiché místo, kde se zřejmě můžou směle pářit bez obavy, že se na ně odněkud vyřítí jiný pes, aby jim to znechutil. A tak se činili. Dělali divy, aby se novým páníčkům odvděčili za jejich velkorysost. Jen jak přišli a jak je k sobě pustili, měli se k sobě a pokoušeli se o spojení. Netušili, že jejich pán je vlastně nemajetný, co je v nouzi chce připravit o jejich jediný kapitál.

Když je přivedli, jacísi lidé je drželi každého na jednom provaze uvázaném kolem krku. To by nebylo tak divné, ale ty provazy jim nikdo nerozvázal ani potom. Ve skutečnosti se jen čekalo, až se psi dostanou na vrchol svého vzrušení. Pak stačilo zavolat oba sluhy, aby je zastavili a vší silou je drželi oba na provazech. Psi takto k sobě připuštění, a přitom vlastně od sebe stále oddalovaní vypadali jako kořeny, nepřestávající se sápat po svých lotosech. Pes nebyl s to už vydržet to oddělení a štěkal jako pominutý. Zadními prackami se pokoušel prodrat kupředu a vecpat se do fenčiny vulvy, aby se mu nevysmekla. Netušil, že se mu to nemůže podařit, že ho do té vulvy naplno stejně nikdy nepustí, že jeho penis vždycky znovu trochu odtáhnou. Fena rovněž nebyla s to vydržet to věčné čekání a oddalování a rovněž štěkala jako pominutá, pokoušejíc se sevřít a udržet ten jeho penis mezi svými zadními prackami, aby jí někam neunikl. Ani ona netušila, že se jí to nikdy nemůže

podařit, že ten penis nikdy neudrží a její vulvu vždycky znovu od něj odtáhnou.

V jednu chvíli léčitel konečně přistoupil a jediným přesným pohybem uťal psu jeho všechno. Téměř současně a co nejrychleji nařízl podélně Večerkův penis a do každého takto vzniklého zářezu vecpal odříznutý proužek ještě horkého psího penisu. Načež svrchu nanesl a co nejpečlivěji vtíral jakousi zázračnou mast, než všechno ovázal čistým plátěným šátkem.

Pak se na to ještě jednou napili.

Pro tuto noc zůstal Student Večerka na vlastní žádost u léčitele. Sotva stál na nohou. Až když se v průběhu noci začal Večerka pomalu zotavovat, léčitel mu začal udílet taktické rady.

A na druhý den se Student Večerka mohl odebrat zpátky do svého příbytku, aby se dále už zotavoval sám. A skutečně, během následujících tří měsíců se díky pevné vůli a skutečné zdrženlivosti na ženu ani nepodíval. A dokonce na žádné smilstvo ani nepomyslel. Ani na svůj zánovní penis se pořádně nepodíval. Natož aby se ho byť jen rukou dotkl a pohladil. Dělal, jako by se nic nedělo, jako by všechno mělo být při starém. Tak přečkal sto dvacet dní dobrovolné karantény. Teprve pak sundal obvaz a pečlivě jej očistil. A pozorně si jej prohlížel. A křičel radostí: „To je velikost, to je úžasné! S takovým můžu projít celý svět!“

A za pár dní se začal chystat vítězoslavně za Malajcem, jednak aby se mu vysmál a jednak, aby mu připomenul jeho starý slib. Malajec ho však předběhl, přišel sám a povídá: „Příteli, co jste pořád tak zavřený, sedíte doma jako puťka, nikam nevycházíte. To jste musel hodně pokročit ve svých studiích.“

Student Večerka se zatvářil skromně: „Ve studiích jsem moc nepokročil, zato v budoárových uměních jsem udělal dosti značný pokrok.“

Malajec se sebejistě rozesmál: „Bez té správné míry je každý pokrok relativní, to mi věřte! Už jsem vám říkal, abyste tímhle nemarnil svůj drahocenný čas, že uděláte líp!“

Student Večerka pravil: „Ale co mi to povídáte, příteli? Moudrý muž jako vy by měl být poněkud zdrženlivější ve svých úsudcích, když někoho pár dní neviděl. A my jsme se rozloučili na tři měsíce. Co byste tomu řekl, kdybych se za tu dobu trochu vylepšil? To bych asi nemusel pořád snášet ty vaše jízlivosti."

Malajec trval na svém: „I kdybyste se nějak vylepšil, pořád by to byly jen takové kosmetické pokroky, na podstatu by to nemělo vliv. To máte jako s žáky bojových umění. Když je žák urostlý a opravdu statný, když má dost energie a síly, má jeho učení účel a smysl.[44] Ale když nevyroste ani tři stopy a neuzvedne ani deset *jinů*,[45] kdyby trénoval od rána do večera a ovládl třeba všech osmnáct prostředků bojových umění, udělá nejlíp, když s tím půjde na loutkové divadlo zabíjet loupežníky. Na opravdovou špici, na opravdovou bojovou hůl mít nebude, kdyby nevím jak trénoval."

Student Večerka pravil: „Vážený příteli, jste čím dál víc na omylu. Ještě jste neviděl hocha o třech stopách, ze kterého nakonec vyrostl opravdový kusanec pořádného chlapa? Neslyšel jste o velkém vojevůdci, který předtím, než podstoupil boj s ďáblem, si napřed poradil s dvorními dámami?[46] Jen penis mrtvého muže se může jenom zmenšovat, nikdy zvětšovat, pro živého to neplatí. Co je jednou na živém těle, to pořád sílí, to pořád roste, to dá rozum!"

Malajec dál vedl svou: „Tomuhle ani trochu nevěřím. Třináctileté dítě, z jehož ptáčka ještě neukáplo, může možná den ode dne vyrůst, ale penis po dvacítce, pokud vůbec vyrostl, tak vyrostl až dost a dál už neporoste. To jsou jen chiméry, co mi tu naznačujete! O centimetrech nemůže být řeči, leda o milimetrech, a to ještě kdoví, co je jednou dáno, to je dáno!"

---

44 Ani tady autor neodolal, aby nepoužil dvojznačného termínu *zhong-yong*.

45 Jin váží asi 0,6 kg; čínská stopa má asi 0,333 m.

46 Toto je narážka na slavné vystoupení Mistra Suna spojeného s jeho proslulým traktátem *O válečném umění* (Maxima: Lásenice 1999; s. 115).

Student Večerka pravil: „Jaké chiméry! Kdyby šlo o milimetry nebo centimetry, tak nic neříkám, to prostým okem ani nezaznamenáte. Ale když jde o několikanásobné zvětšení, tak to už byste mohl přece poznat!“

„Jako by bylo něco takového možné! Možná někomu takhle naroste přes noc majetek, ale že by někomu narostl přes noc penis, to ani náhodou! Ale jestli myslíte, tak ho prosím vyndejte, ať se podívám!“

Student Večerka pravil: „Už jednou jsem vám ho ukázal a dostalo se mi z vaší strany jen potupných urážek. Od toho dne jsem se zapřísahal, že už ho nikdy nikomu na prohlížení nepůjčím, tu přísahu jsem si dokonce sepsal, tady ji máte pěkně vylepenou. Už se nebudu před nikým ztrapňovat.“

Malajec pravil: „Přestaňte si ze mne dělat legraci, příteli, a rychle mi ho ukažte! Jestli ho máte skutečně o takový kus větší, jak tvrdíte, tak to uznám, a ještě vás odprosím.“

Student Večerka využil příležitosti: „Omluva nestačí. Když mi najdete tu původně slíbenou šanci k jeho uplatnění, zaprvé si ho vyzkouším, zadruhé ho to povzbudí. A vy, příteli, budete mít ještě zásluhu, jak se říká, osvědčil dobrou vůli k výchově nových talentů!“

„Máte pravdu. Jestli je to tak, zaopatřím vám k tomuto bohulibému účelu to, o čem jsme onehdy spolu mluvili. Souhlasím.“

Student Večerka pravil: „Když to říkáte, tak já ze své strany ustoupím, zopakuji to představení co posledně.“

Byl začátek zimy, Večerka byla navlečený do prošívaného kabátce a zateplených kalhot. Takže se trochu obával, že jeho oděv bude svou objemností ztěžovat prohlídku. A tak si nejprve vytáhl pás až nad boky, vyhrnul si košili a pak teprve stahoval kalhoty. Když se mu to povedlo, vzal oběma rukama penis a vystavoval jej, jako když nějaký Peršan předvádí svůj klenot. Celou akci ještě doprovázel slovy určenými výhradně Malajci: „Tak prosím, je to pokrok, nebo ne? Dobře se dívejte!“

Malajec si z dálky říkal, kde že to sebral ten oslí úd, co mu jakoby visí mezi stehny, aby ho zmátl. Popošel k Večerkovi blíž a chvíli to

těleso podrobně zkoumal. Tak se přesvědčil, že to, co mu Večerka ukazuje, je opravdu pravé, a nevěřícně vytřeštil oči a údivem vyplázl jazyk. Ohromený se vyptával Večerky: „Co to bylo za metodu, kterou jste dosáhl takového skutečně neuvěřitelného výsledku? Jak jste to udělal, že se z toho stalo něco tak impozantního?“

Student Večerka suverénně pravil: „Ale já vám ani nepovím, jak se to stalo. Jak jste se mě posledně tak dotkl, z ničeho nic vám to začalo natékat. Jako by se ho to taky nějak dotklo, rozhněval se, rozčílil, nic jsem s ním nepořídil, nebyl k zastavení.“

Malajec pravil: „Podívejte se, nesnažte se mě obalamutit! Koukám, že tady máte nějaké čtyři jizvy, taky je tu nějaké jinak zbarvené maso. Co to bylo za techniku, která tohle umí? To mi řekněte! Ale na rovinu!“

Student Večerka nedokázal vzdorovat jeho vyslýchání, nakonec mu nezbylo než přiznat, jak potkal toho neznámého tajemného léčitele a jak mu ten transplantoval části orgánu toho psiska. Všechno mu detailně odvyprávěl a popsal.

Malajec poslouchal ani nedutal a pak uzavřel: „Tak to vidíte, kam až vás dovedla ta umanutost té vaší sexuchtivé mysli. Už to vypadá, že se skutečně nezastavíte před ničím! Vy jste nezmar! Co mám s vámi dělat? Nezbývá mi než tu vaši srdeční záležitost dovést do konce. Naštěstí mám ještě nějaké ty stříbrňáky, zajdeme spolu do toho krámu, podíváme se, jaká je situace, uvidíme, jestli je nějaká šance.“

Student Večerka se neudržel samou radostí. Spěšně se převlékl, nasadil si novou čapku a vyšel se svým přítelem Malajcem ven. Došli až do těsné blízkosti obchodu, tam Malajec vyzval Večerku, aby na smluveném místě počkal, a už sám se vydal získat nějaké přesnější informace.

Za necelou čtvrthodinku byl s rozjásanou tváří zpátky, aby svému příteli hlásil: „Gratuluju! Gratuluju! Jste dítě štěstěny! Jestli vám bude osud dál takhle nakloněný, tak je dneska v noci vaše!“

Student Večerka tomu ani nechtěl věřit: „Vždyť mě pořádně ani neviděla, jak mi chcete zaručit, že to dneska večer dopadne?“

Malajec trval na svém: „Byl jsem se poptat u sousedů. Manžel odjel někam dost daleko nakupovat hedvábí. Nevrátí se dřív jak za deset dní. Vy se mnou teď půjdete do toho jejich krámu. Navážete s ní nezávazný hovor. A jestli aspoň trochu zabere, já už vím, jak vás večer dostat dovnitř. A garantuji vám, že s ní budete mít deset dní plných radovánek jistých!“

Student Večerka pravil: „Spoléhám jen a jen na vás!“ A už oba vyrazili kupředu. Vzápětí uviděli tu ženu, jak sedí uvnitř a přede hedvábí. Malajec nečekal, odhrnul bambusový závěs a už vcházel dovnitř následován Večerkou. A jakoby nic se ptal: „Pan Quan je doma?“

„Manžel není doma, odjel po nákupech,“ opáčila žena.

Malajec pravil: „Ale to je škoda, měl jsem v plánu nakoupit pár jinů hedvábí a doporučili mi zrovna vašeho manžela. Jak to uděláme, když není doma?“

Žena pravila: „Dojděte si ho koupit k někomu jinému.“

Student Večerka se vmísil: „To by jistě šlo, ale my jsme už nějakou dobu zákazníci vašeho manžela, nechce se nám měnit dodavatele. Hedvábí od jiného dodavatele by nemuselo mít tu čistou kvalitu. Byli bychom klidnější, kdybychom mohli i tentokrát nakoupit u vás.“

Žena se podivila: „Jestli jste takoví stálí zákazníci, jak to, že vás neznám?“

Malajec jí skočil do řeči: „Madam má přece dobrou paměť, já tu byl nakupovat v létě, váš manžel tu nebyl, vy sama jste mě obsluhovala. Ještě se dobře pamatuji, jak jste mi ochotně snášela zboží z tamtoho regálu úplně nahoře. A to hedvábí jste mi tehdy prodala. Copak jste už zapomněla?“

Žena ho ujistila, že to si dobře pamatuje. A Večerka dodal, že když si to tak pamatuje, může vědět, že nejsou žádní prázdní mluvkové a taky nebudou smlouvat. Jestli nějaké hedvábí zrovna má, ať jim ho předvede, aby si mohli vybrat a nakoupit. Proč by měla takový obchod nechávat konkurenci.

Žena pravila: „Několik jinů hedvábí bych tu měla. Jenom nevím, jestli se vám bude zamlouvat."

„Vaše hedvábí se nám bude určitě zamlouvat," zdůraznil poněkud dvojsmyslně Student Večerka. „Aby pro nás nebylo až moc dobré. Třeba si ho takový chudý student jako já ani nebude moci dovolit."

Žena pravila: „Jste příliš laskav. Prosím, posaďte se, pánové. A počkejte, než to vyndám."

Malajec vyzval Večerku, aby si sedl dopředu, sám si odsedl maličko dozadu. Z tohoto předního místa měl mít Večerka k ženě blíž, tak aby měl lepší výchozí pozici k flirtování.

Žena mezitím přinesla jeden kus látky a podávala jej Večerkovi, aby se podíval. I při podávání hedvábí se stále ještě tvářila velmi vážně, velmi seriózně až upjatě, ani se po něm nepodívala.

Večerka ještě ani hedvábí nevzal do ruky a už se začal jakoby zpěčovat: „Ale toto hedvábí je nějak příliš žluté. To není ono."

Přesto od ní hedvábí do svých rukou převzal, zadíval se zblízka a pak se otočil na Malajce: „Není vám to také trochu divné? Když toto hedvábí držela ta dáma ve svých rukou, zdálo se mi strašně žluté. Ale jak jsem je vzal do rukou já sám, jako by najednou zesvětlelo! Co to může být?"

Dělal, že o tom vážně přemýšlí. A pak se najednou vítězně zadíval na Malajce a zvolal: „Už to mám! Její ruce jsou přece daleko bělejší, takže se to hedvábí zdá žluté. Moje ruce jsou proti jejím mnohem tmavší, takže se všechno zdá být najednou přímo svítivě bílé."

Když to žena slyšela, pozvedla oči a upřela pohled na Večerkovy ruce, chvíli je zkoumala a pak mu oponovala: „Neřekla bych, že pánovy ruce jsou nějak tmavé." Ale i teď, když to říkala, pořád ještě se tvářila stejně vážně, až upjatě, nezdálo se, že by jí na tom cokoli připadalo zábavné.

Malajec se přidal: „Vážená paní, ruce mého přítele se při srovnání s mými zcela jistě nedají nazvat nějak tmavými. Ale zas když je srovnáme s vašimi ručkami, vážená paní, určitě bychom je světlými nenazvali, všechno je relativní."

Žena ukončila diskusi jako pravá obchodnice: „Jestli si tedy pánové myslí, že toto hedvábí je dostatečně světlé, není důvodu, proč by je neměli koupit!“

Student Večerka se nemínil vzdát: „To je ovšem světlost, která se jeví býti světlou jenom v těchto mých s prominutím pazourách. To není ta opravdová světlost. Jenom to, co je stejně bělostně světlé, jako jsou vaše ruce, madam, je vskutku bílé, jen to je vskutku světlé. Prosím vás, přineste něco aspoň trochu tomu blízkého.“

Malajec skepticky poznamenal: „Jenže kde na světě najdete tak bělostné hedvábí. To bychom potřebovali nejméně takovou barvu, jako s prominutím mají vaše líce.“

Žena při zaslechnutí jeho poznámky stočila oči na Večerkovu tvář. Chvíli ji zkoumala. Tentokrát jako by se už nezdržela výrazu jistého potěšení. Usmála se na Večerku a řekla: „Bojím se, že tak bílé hedvábí dneska ani na světě není.“

Vážení čtenáři, vy si asi říkáte, proč po Večerkovi nehodila okem už předtím, proč až teď? Po pravdě řečeno, ta žena byla jednoduše krátkozraká, a to dost. Na vzdálenost tří sáhů člověka prostě neviděla. A když Večerka vstupoval a říkal, že jsou stálí zákazníci, myslela, že je to zákazník jako každý jiný, jakých tam chodily tucty. Teprve když slyšela, jak o sobě mluví jako o chudém studentovi, došlo jí, že to bude nějaký bakalář, ale pořád ho měla za docela obyčejného člověka, který jí nestojí za to, aby mu věnovala nějakou zvláštní pozornost. Aby se na někoho upřeně zadívala, to ji stálo při její krátkozrakosti jisté úsilí, a tak, když normálně potkala nějakého muže, příliš ho nezkoumala.

Je přitom velmi zajímavé, že mezi krátkozrakými ženami je víc půvabných, méně je ošklivých. Je také víc chytrých a méně hloupých. Jedno však mají společné, jejich srdéčka jsou o to vnímavější a stejně jako vilné zraky mužů se do všeho vrhají naplno a doopravdy. A když, tak nepopustí. Ono je takové docela sprosté rčení, žena krátkozraká při souloži maká, ale platí to!

Když je nějaká plná sexu a k tomu vidí jako ostříž, co si má asi počít, když tak dobře vidí krásného mužského. Co má dělat, aby se to v ní nerozjelo a ona si na něj hned nezačala myslet, nepřimyslela si k němu kdovíco, až by její třeba i celoživotně pěstovaná morálka nakonec přišla vniveč!

A tak Stvořitel, když pracoval na tělesných dispozicích, občas zahrál a vynašel geniální řešení; vybavil některou takovou krásnou ženu očima, jimiž dohlédla stěží na svého manžela, jinak slepá jako patrona, což ovšem znamenalo, že dost dobře nerozeznala půvaby ostatních mužů kolem, i kdyby to byli takoví krasavci, jako byli básníci Song Yu nebo Pan An. Tím takové ženy ušetřil mnoha svodů. Je také prokázáno, že si v minulosti krátkozraké ženy většinou svou mravní integritu uchovaly a bylo mezi nimi málo skutečně zkažených. Díky své zrakové nedostačivosti se taková žena ani nemohla dost dobře do ničeho zaplést. Takovou ženu nechaly nějaké řečičky chladnou, muži marně zkoušeli upoutat její pohled, mohli postávat přímo před ní, mohli se pitvořit, jak chtěli, od rána do večera, a pro ni zůstávali v mlze, nic nepochopila. To byl případ i naší milé hedvábnice.

Ovšem, jak jednou uviděla jeho ruce, jak mu jednou popatřila do tváře, už to bylo něco jiného, najednou byla ztracená, najednou měla pocit, že se od toho člověka nějak nemůže odtrnout. A nepřestávajíc se dívat Večerkovi do očí začala raději drmolit: „Pane, prosím, jestli jste tu, že si chcete něco nakoupit, prosím, jestli je to tak, měla bych pro vás uvnitř štůček něčeho opravdu pěkného, můžu vám pro něj dojít, ukázat vám ho."

Večerka pravil: „To bude přesně, co hledám. Taková nabídka se neodmítá! Rychle mi to ukažte!"

Žena zmizela na chvíli uvnitř a už skutečně vynášela štůček hedvábí, zároveň přivolávajíc trochu rozcuchanou služku, aby oběma, Malajci i Večerkovi, nabídla šálek čaje.

Večerka čaj ani nedopil a se zdvořilým gestem přenechal zbylou polovinu šálku paní domu. Žena kvitovala jeho gesto lehkým úsměvem a podávala mu hedvábí. Večerka jí, jak od ní hedvábí přejímal, zlehka stiskl ruku. Žena sice dělala jakoby nic, svým nehtíkem však zlehka škrábla Večerku do dlaně.

Malajec spokojeně pravil: „To je skutečně dobrý nákup, vypadá to, že bychom mohli jít!“ A už podával Studentu Večerkovi stříbro. Večerka odvážil částku, kterou si řekla, a předával ji stříbro se slovy: „Všechno v celých ingotech, račte se podívat, vážená paní.“

Žena se zarazila: „Pokud je všechno v celých ingotech, bojím se, že nemám kontrolu, že je všechno v pořádku i uvnitř.“

Student Večerka ochotně nabízel: „Vážená paní, kdybyste neměla být zcela klidná, pro pokoj duše nechám celou částku zde a navečer se ještě zastavím, všechno zvážíme, všechno překontrolujeme, co říkáte? Ale vězte, že nepřeháním, když povím, že stříbro je stejně kvalitní jako my sami, přesvědčíte se, co navrch, to uvnitř.“

Žena pravila: „Ale to není třeba. Když bude všechno, jak má být, nemusí to být přece náš poslední obchod. A kdyby ne, pak holt zůstanete náhodný zákazník.“

Malajec se urychleně chápal hedvábí a pobízel Večerku k odchodu. Student Večerka ještě při odchodu ulpěl na ženě několika pohledy. To už žena sice zase nemohla při své krátkozrakosti vidět, ale i beztoho dobře vycítila celý změněný smysl jeho chování. Obě oči přimhouřila do zcela nepatrných škvírek, vypadalo to, jako by nevěděla, co si má o tom všem myslet, má se mrzet nebo se smát. A tak je vyprovodila ze dveří.

Venku ti dva rychle vyhodnotili situaci a radili se, co dál. „Z osmdesáti devadesáti procent to je hotové,“ soudili. „Teď jenom jaký postup zvolit večer, aby všechno opravdu klaplo.“

Malajec měl svůj plán v podstatě hotový: „Všechno jsem si už zjistil. Nikdo další v domě nebydlí, kromě té asi dvanáctileté služtičky, kterou jsme právě viděli. Ta se večer svalí a bude spát

jako dudek, nic neuslyší. Pokud jde o dům, ten je zcela přehledný, žádné patro, žádné sklepy. Nic z toho nebude komplikovat naši akci. Ovšem, kdybychom se dostávali do domu zdí, lidi si toho všimnou a podruhé bychom tam nemohli. Vezmu vás raději na záda a vylezu s vámi na střechu, tam odstraníme pár tašek, odsuneme jednu krokev, a vy se seshora spustíte dovnitř."

Student Večerka pravil: „Co když nás sousedi uslyší, co když začnou křičet, že jsou tu zloději. Co si počneme?"

Malajec pravil: „Se mnou se vám nic takového nemůže stát! Nedělejte si zbytečné starosti! Starejte se jenom o jedno, slyšel jste přece, co říkala, její jedinou starostí, aby nebyl dobrý jen navenek, uvnitř k ničemu. A že když se jí to nebude dost líbit, tak jste tu byl naposled! Neříkal jsem vám to? Takže teď už je to na vás, teď se budete muset sám činit, abyste u ní nepropadl, abyste neskončil v předkole, abyste neskončil, že nebudete do druhého a třetího kola vůbec připuštěn!"

Student Večerka pravil: „Spolehněte se, k tomu nedojde. A jestli mi nedůvěřujete, tak si najděte nějakou vyhlídku, postavte se tam a poslechněte si, jak si to bude pochvalovat!"

Tak si dobírali jeden druhého, aby jim lépe utíkal čas, protože se už nemohli dočkat, až zlatý havran sletí na západ a nefritový králíček vyskočí na východě a nadejde okamžik velké zkoušky.

Jakou zkušební metodu ovšem zvolí examinátor, to zatím nevíme. A tak nám nezbývá než vyčkat, až bude vyhlášeno zkušební téma.

Až pak budeme mít jasno.

Komentář:

Román je metafora! Vyjadřuje to, co je za slovy! A tak nejde o skutečné události, jak je známe. Byl bych rád, kdyby čtenář této knížky za nic na světě nepoškozoval její smysl jejím doslovným čtením.

Tato kapitola vypráví o transplantaci psího pohlavního orgánu na lidský pohlavní orgán. Něco takového se vymyká zdravému rozumu. Autor tím chtěl říci jen tolik, že co Student Večerka dělal, se rovná zvířeckosti psa.

Tak jako když ve třetí kapitole tentýž Večerka uzavírá pobratimství s Malajcem, a dokonce jej uznává za svého staršího bratra, tím se chce toliko naznačit, že jeho charakter a cíle jsou možná ještě nižší než charakter a cíle nějakého zloděje.

Oba motivy jsou výrazem hlubokého zhnusení a hořkého odmítnutí, s nímž autor jednoznačně nadal Večerkovi do černé želvy psí a do černé želvy zlodějské! Čtenář by nikdy neměl zaměňovat odsudek za chválu, tak jako by neměl zaměňovat fikci za skutečnost a z toho vyvozovat, že psi se zřejmě dají transplantovat a se zloději se zřejmě dá uzavírat pobratimství.

Je-li ten, kdo před něčím podobným varuje, představován jako někdo, kdo něčemu takovému straní, pak jenom sdílí osud všech velkých mužů těch tisíciletí, jež mu předcházela. Co jiného mohl čekat!

Šestá kapitola Malajcovými ústy vylíčila tutéž ženu jako trochu naivní, maličko romantickou mladou ženu, která se vyzná v obchodě. Tatáž žena v pasáži o hedvábí ovšem velmi pohotově navazuje se Studentem Večerkou konverzaci, je velmi bystrá a dokáže být Večerkovi rovnocenným partnerem. Nejenže není ani trochu naivní, ale je až nebezpečně romantická, opak toho, co o ní bylo řečeno předtím. Ignorant se usnese, že autorův text je ledabyle spíchnutý, nařkne autora, že porušuje konzistenci textu. Přitom nemá tušení, že autor měl už dávno připraveno ono klíčové slovo: krátkozrakost, k níž se náhle jakoby nic stočí vyprávění a která se stává jakýmsi svorníkem, kolem něhož se znovu točí celý text, který si takto může dovolit i ty zdánlivé protimluvy. Autorovým pravým záměrem jako obvykle bylo stáhnout do zálohy svou hlavní zbraň, a tím vylákat čtenáře do předčasného výpadu a útoku!

Devátá kapitola

Ta první v sexu vybíravá, důkazy si žádá
Ta druhá, zvyklá na zbytky, jde radši hned

Báseň praví:

Smyslnice se o věrnosti hádá,
nikdy bez příčiny, pověst tu má ráda.
Dlouho se tváří jak ten spadlý sníh,
než potká toho pravého, a ten zjih.

Manželce obchodníka hedvábím řečeného Poctivky Quana říkali Aroma. Jakožto dcerku jednoho z místních literátů ji doma odmalička učili číst a psát, navíc byla sama od sebe velmi inteligentní. A když posléze rodiče shledali, že roste i do mimořádné vnější krásy, nechtěli ji pochopitelně provdat za kdekoho. Až se v jejích šestnácti letech konečně naskytl mladý místní vzdělanec právě po prvních státních zkouškách, a tak dívčin otec celkem rozumně usoudil, že to je ten pravý, a svou nadějnou dceru za něj provdal. Všechny zaskočilo, když mládenec ani ne do roka od svatby zemřel na celkovou slabost a naprosté vyčerpání organismu. Ovdovělá Aroma podržela, jak se slušelo, roční smutek, načež se promptně znovu provdala, ale tentokrát podle svého vlastního výběru, a to byl právě ten jistý řečený Poctivka Quan.

Aroma byla totiž mladá žena s neobyčejně vyvinutým smyslem pro sex, a to ne ledajakým. Jenom to uměla dobře zastírat. Dokonce kdykoli se přišlo na nějakou milostnou pletku některé ze sousedek, sama od sebe se neváhala takové ženě posmívat, komentujíc celou aféru asi tak: „Milé dámy, když už nás potkalo to neštěstí a my jsme

se, nejspíše pro hříchy ze svých minulých životů, narodily ženami, musíme se smířit s tím, že zůstaneme celý život zavřené ve svých pokojích, bez možnosti volně a svobodně se pohybovat, jako to mají zařízené naši muži, nebudeme se moci stýkat s ledaským jako oni. Řádná žena se prostě nebude oddávat kdejakému flirtu a miliskování. Má jednou svého zákonného manžela, kterému ji její rodiče přiřkli, když přišel její čas, aby si u ní vybíral svůj díl potěšení. Je to tak přirozené, tak to má být! A začne-li si bokem s nějakým cizím mužem, je to proti přírodě a ona tím jasně překračuje zákon. Dozví-li se to její muž, bude jí samozřejmě zlořečit a samozřejmě ji zbije. Donese se to k sousedům a ona se dostane do řečí. Ale ať je to jak chce, nejde ani o ten výprask, nejde ani o ty řeči, jde o to, že to všechno bylo úplně zbytečné, dalo se tomu předejít! Buď to prostě nedělám, anebo, když to musím dělat, protože jsem tím tak posedlá, že se bez toho neobejdu, tak od toho mám přece toho svého. Skončíte každodenní práci, pěkně v klidu se svléknete a jdete do postele, a tam zase si pěkně a beze spěchu zasouložíte! Jaké štěstí bych měla asi hledat u cizího mužského, ve zmatku, ve spěchu, samé nervy, samé tajnosti, už aby to bylo, už aby to bylo proboha hotové. Co je v tom za krásu? A ještě k tomu, když budu mít zrovna největší chuť, tak nebude do čeho kousnout, a když bude do čeho kousnout, tak zase zrovna nemusím mít tu chuť! Tak se jí, jen aby se jedlo, pije, jen aby se pilo, skutečný hlad a hlavně skutečnou chuť to nezažene ani trochu! A ještě je z toho člověk celý špatný od toho špatného svědomí. Mně jsou pro smích všechny ty ženské, co se pořád někde za něčím pachtí všelijakými těmi klikatými cestičkami, místo aby chytily toho svého v pravý čas pěkně za pačesy a podržely si ho tam, kde ho potřebují mít. Když některá mermomocí prahne po slávě, ať si vezme nadaného, vzdělaného. Když si některá tolik potrpí na pěknou tvářičku, má ji mít. Ale ty, kterým nejde ani o tu pomyslnou slávu, ani jim tolik nesejde na pěkné tvářičce, ale žádají si poctivě vykonané dílo, ať si najdou chlapa při síle, statného chlapíka, který

se jen tak něčeho nezalekne. Každá ať má, co chtěla a co potřebuje, a neprohloupí. A žádná nebude muset zahýbat svému manželovi a shánět někoho a něco jiného."

Posluchačky se zpravidla shodly, že to je řeč moudré a zkušené osoby. Skutečnost že bývá kapánek složitější, ale co naděláte, pravda je pravda, a když ještě každé slovo padne jako ulité a ona to umí tak dobře podat, marná sláva, to se hned vidí, že je to žena znalá života. A to tahle Aroma věru byla!

Jako dívenka taky nejdřív toužila po tom jménu a po té slávě, taky tu a tam zatoužila po tom krásném zevnějšku, po té pěkné tvářičce. Ale vždycky chtěla taky nějaké činy. Hlavně chtěla najít takového, co by byl vybavený všemi těmi třemi vlastnostmi najednou. A tak, když ji vdávali za toho mladého licenciáta, měla oprávněný dojem, že nějaké to nadání mít musí, když ty zkoušky udělal, docela pohledný taky byl, takže by si člověk řekl, že by mu i ta třetí z těch tří náležitostí taky nemusela chybět. Aromu vůbec nenapadlo, že by ta mince, se kterou za ní přišel, mohla být tak mrňavá, že ani mrňavější být nemohla, a že se v tom mládenci síly nedobere ani za nehet. Jen co se na člověka vyšplhal, už by nejraději dolů. Než se jí bříško stačilo rozehřát, on měl utrum, bylo po všem. A mladinká novomanželka byla nejen při síle, ona byla pořád při chuti a nechtěla pochopit, že by se měla mírnit a toho svého mužíčka nechat na pokoji. Pokoj mu nedala, a ještě ho nutila k dalším a dalším pokusům, k dalším a dalším výkonům, až ten mládenec, který na něco takového prostě neměl, to věčné vysávání nevydržel, a aniž kdo tušil proč, tak do roka a do dne umřel na celkové vyčerpání a všeobecnou sešlost organismu.

Aroma se z toho taky poučila. Dospěla k závěru, že talent a tvářička jsou sice náramně zajímavé na odiv a pro oko, ale jinak že jsou jí v podstatě k ničemu. Když se ty tři náležitosti nedají spojit, je třeba zvážit, bez čeho se člověk obejde a čeho by se měl naopak přidržet. A tak, když se začala už sama rozhlížet po novém ženichovi,

netrvala na vzdělaném ani na pohledném, ale hleděla si najít muže urostlého, silného, statného, aby to tentokrát stálo za to!

A když se naskytl řečený Poctivka Quan, takový neotesaný chlapík se silou jako vlk a tygr dohromady, bylo jí jasné, že to je ten pravý, kterého ona může potřebovat. Ani se moc neptala, jestli je bohatý nebo chudý, a bez velkých okolků si ho vzala. Zpočátku šla jen po té síle, ta byla ostatně nepřehlédnutelná. Jak tomu bylo s jeho výzbrojí, nemohla zas až tak vědět. Ale říkala si, že když je tak urostlý, statný a silný, že nemusí nakonec vládnout zrovna nejdelším kopím či sekerou, stejně dobude vítězství, jak náleží! Tím pádem neměla vlastně tušení, co ji vlastně ceká. Netušila, že bude mít co do činění s kopím zvícím takzvaně osmi délek. Sama žádná křehotinka, ani to nemohla vzít pořádně do ruky, na to jí byla dlaň malá. Prostě skutečnost překonala všechna její očekávání a ona si mohla konečně splnit všechny své představy po boku muže, vedle kterého ji ani žádné liché myšlenky nemusely přicházet na mysl.

Manželova živnost přinášela sporý výdělek, a tak začala Aroma po krátkém čase přes den šít, aby nějaký ten peníz do domácnosti přivydělala. Tak svému muži nejen neujídala, ale naopak on tak trochu ukusoval z jejího krajíce.

To, co se posléze sběhlo, bylo vlastně zpočátku dílem naprosté náhody. Stalo se, že se pod poodhrnutým bambusovým závěsem normálně vybavovala se sousedkou odnaproti. A byla to vlastně ona, ta sousedka, která si jako první všimla toho krasavce.

Sousedčin muž byl ostatně rovněž obchodník s hedvábím a v tom čase byl zrovna s Poctivkou Quanem venku za obchodem. Své živnosti vedli samostatně, ale některé obchody provozovali spolu. Sousedčin obličej vynikal sice obzvláštní ošklivostí, ale co do smyslnosti neměla hned tak rovné. Měla ovšem smůlu, na ten její nevábný ciferník by se žádný muž nechytil. K tomu byl její manžel známý surovec, který by při první známce nějaké nepravosti nešel pro výprask daleko, takže se ho bála tak, že se ani o žádné

nepřístojnosti nepokoušela. Což jí ovšem nebránilo v tom, aby si Studenta Večerku, sotva ho zblýskla, zevrubně neprohlédla od hlavy až k patě.

A jak zmizel, hned celá pryč běžela přes ulici a hned k Aromě, jestli si prý všimla: „Viděla jste to, takový pěkný mládenec, a šel tudy dvakrát, všimla jste si?“

„Znáte moje oči,“ odbyla ji Aroma. „Mně se zdálo, jako bych někoho viděla, jenže co na tom, nemine den, aby tu nějaký mužský nezevloval. Já o ně nedbám, ať si zevlují, když je to baví, co já vím!“

Sousedka se nedala: „Bodejť, bodejť by se taková pěkná ženská starala. Jenže tohle byla jiná sorta, moje drahá. Ten, kdyby se mi postavil před dveře, tak na toho bych se vydržela koukat tři dny a tři noci, to vám povídám!“

„A neříkejte,“ žasla Aroma. „Nějaký nadčlověk?“

„Co nadčlověk, prostě bůh! Já tady u těch našich dveří prostojím někdy i celé dny, co taky mám pořád dělat, takže tyhle moje oči už tady ledacos viděly, že vám nelžu, tisíce mužských, ale takového krasavce jsem tu ještě neviděla. Ten jeho obličej, ty bělounké tvářičky, že to dál nejde, obočí, nos, uši, jedno dokonalejší než druhé! Postavička jako panenka. Jako by ho vymaloval. Člověk by samou touhou umřel, když si pomyslím, že bych takového krasavce někdy mohla mít!“

Teď už se Aroma neudržela: „Vy mi ho líčíte, že je jak živý, ale já vám stejně nevěřím, takový ani na světě není, co mi to povídáte! A i kdyby, co je mi po něm, on je on a já jsem já, ani nevím, jestli je to Li nebo Zhang! Co bych si s tím taky hlavu lámala?“

„No, vy si třeba na něho myslet nemusíte, ale já dám krk na to, že on si myslí na vás. Ten člověk vypadal jako bez ducha, jako rozumu zbavený. Já na něm viděla, že by vlastně rád odešel, jenomže se tak nějak nemohl odtrhnout. Bylo na něm vidět, že se zastavil, jenže nevěděl co říct. Úplně zmatený, bylo na něm vidět, že neví, co si počít. Samozřejmě musel pokračovat v cestě, ale hned se vracel.

A když už vás úplně přecházel, ještě mu to nedalo, aby se neotočil. Řekněte sama, nebylo by vám ho líto? Vy jste ho ovšem neviděla, vám na mysli neleží, protože si ho ani neumíte představit. Ale já ho měla celou dobu na očích. Teď abych se soužila za vás. To je mi spravedlnost!“

Aroma se chabě bránila: „Já si jenom myslím, že tu třeba ani nebyl kvůli mně, že to celé bylo kvůli vám a vy to teď chcete svádět na mě, protože si to nechcete přiznat.“

„To se vám to, milá, povídá. Leda bych si kvůli vám opatřila náhradní obličej. Třeba by pak o mne taky stál, ale takhle, jděte! Skutečně mu šlo jen a jen o vás, to je jednou jisté! A určitě zas přijde, zas bude obcházet. Jak ho uvidím, přijdu vám to tentokrát včas říct. Vyjdete ven a budete si ho moct lépe prohlédnout. On bude taky rád, když na vás lépe uvidí.“

„Počkáme, až se zase ukáže, pak se uvidí,“ přitakala nezávazně Aroma. Sousedka tenkrát ještě semlela páté přes deváté, ale nakonec se rozloučila, co jí taky zbývalo, a vrátila se zpátky do svého domu.

Nutno říci, že Aromě několik dní ta příhoda taky nešla z hlavy, začalo jí to zajímat, docela ráda by toho úžasného cizince viděla, ale když přešlo několik dní a nikdo se neobjevoval, pustila ho z hlavy. Až teď, když se znenadání dostavili tihle dva maličko zvláštní kupci, vybavila si při pohledu na tu mimořádně pohlednou tvářičku jednoho z nich někdejší rozmluvu s tehdy tak vyplašenou sousedkou a po odchodu těch dvou začala přemítat, jestli to nebude zase on, ten, co o něm tenkrát byla taková řeč. Kdyby šlo jen o to, jak vypadá, říkala si, všechna čest, asi opravdu první mezi všemi, jenže co já vím, co je vespod, jestli je co k čemu, aby to vůbec stálo za to, když už by měl člověk dát všanc dobré jméno. Kdyby to stálo za to, tak co by ne, ale mělo jít jen o tu figuru, o ten zevnějšek, to si ho sem můžu přivábit denně, ať si nakupuje, ať si toká, pokocháme se pěknou tvářičkou, ale dost! K čemu taky? Jenže on tu vedl takové docela divné řeči,

co to tu začal plést, prý k večeru zajde něco zkontrolovat, on sice jako mluvil o stříbře, ale to mohlo mít taky docela jiný smysl. A co když se tu večer opravdu objeví, co budu dělat? Vyprovodit ho? Nechat ho? A třeba na celý život si zkazit reputaci? Musím se nějak rozhodnout, lámala si hlavu Aroma.

A jak tak přemítá a jak tak tone v nejistotě, koho nevidí než sousedku odnaproti, žene se k ní a už z dálky volá: „Víte, co to bylo za člověka, co u vás zrovna před chvílí nakupoval?“

Aroma všechno zapřela: „No to nevím, já ani jednoho neznám.“

„Ale to byl přece ten, co jsem vám o něm onehdy vyprávěla. Vy jste mi pořád nechtěla rozumět, ale teď s pravdou ven, řekněte sama, jestli je na světě druhý takový krasavec?“

„Krasavec to tedy je, jenže taky trochu moc dovolený, ani trochu se nechoval, jak se na vzdělaného člověka patří,“ nesdílela sousedčino bezvýhradné nadšení Aroma.

Ta však nebyla k udržení: „Jděte k šípku s vaším moralizováním! Tak mi najděte slušňáka, co bude ochotný sem přijít a ženskou okukovat! Berte lidi, jaké jsou, pořád je nerozebírejte! Co na tom sejde, jestli si dovoluje nebo nedovoluje?“

Aroma pravila: „Buďsi! Ale bylo to před svědky, mohl se trochu mírnit. Dovoloval si, ještě štěstí, že nebyl doma muž, nevím, jak by to dopadlo.“

„A co si dovoloval tak strašného? Povězte mi!“

„Prostě se nechoval, jak by za takových okolností měl, co vám mám pořád povídat.“

Ale se sousedkou nebylo pořízení, ta byla v jednom ohni, hořela jako věchet. Jak slyšela o nějakém dovolování si, už si malovala, jak se pokusil sousedku políbit, kdovíjak osahávat a vůbec pokoušet se o ni. Už jenom ta představa ji úplně rozpálila. Důvěrně se tiskla k Aromě, jednou rukou ji začala hladit, druhou ji poplácávala a nedala jinak, než že jí to má všechno dopodrobna vyprávět. Aroma jí nakonec nedokázala odmítnout, vzdala se a vyprávěla jí, jak ti dva

přišli, jak vlastně pořádně ani nevěděli, co chtějí, a jenom tak pořád řečnili a dělali na ni oči a měli plné pusy všelijakých dvojsmyslů.

„A co vy," starala se sousedka, „ukázala jste aspoň trochu dobré vůle?"

„Stačí, že jsem mu nevynadala, jakou dobrou vůli byste ještě chtěla?" stavěla se nechápavou Aroma.

„Vy snad nemáte rozum ani cit," bědovala sousedka. „To se na mě nezlobte, ale já vám něco povím, vy jste přeci ženská, aby pohledal, on je mužský, že nemá rovného, vy byste měli být dávno svoji, vy jste si byli souzení, ale když už se to z dopuštění nebe nestalo, tak se k sobě musíte dostat nějak jinak, to se na mě nezlobte, když já si vzpomenu na toho vašeho Quana, copak to je člověk pro vás? Nechat takovou kytičku povalovat na hromadě trusu, že by mi vás nebylo líto! Jestli ten mládenec víckrát nepřijde, tak se nedá nic dělat, ale jestli se ještě jednou vrátí a vy do té doby nebudete mít jiného, tak vám udělám tu dohazovačku sama, a jestli se spolu párkrát spustíte, to vám povídám, nebyla jste na světě nadarmo, a já taky. Nebuďte přece tak staromódní! Věrným vdovám se sice stavějí pamětní desky, to je pravda, ale zase jsem neslyšela, že by nějaké paničce nosili věnce jenom za to, že tomu svému nezahnula, nemám pravdu?"

Jak tak do ní sousedka hučela, Aromě se v hlavě klubal plán. Ta ženská se samou chlípností nezná, ta je schopná všeho. Kdybych do toho šla, co si s ní počnu? Bydlí hned naproti, když jí nedám kousnout, nakonec by mohla všechno zhatit. Navíc je tu ta věc, že pořád nevím, jak na tom ten mladík je, co se týče těch věcí, co mě zase nejvíc zajímají. Dva důvody pro to, abych ji postrčila a nechala ji, aby ho tak trochu vyzkoušela. A když bude všechno, jak má být, tak přijdu na řadu já. Ono mi to neuteče, že by se mi v tom hnízdečku usadila, o to nemusím mít žádný strach, na to je příliš velká ohyzda, kdyby nevím co dělala, na to nemá! A jestli to s tím mládenečkem v pořádku není, budu mít dost času na to, abych z toho vyklouzla.

Chlapečka vystrnadím, pověst zůstane bez poskvrnky. To nemá chybu!

Dávno rozhodnutá, dělala naoko drahoty: „Ale to přece nejde, to bych já ani nedokázala. Víte co, jestli se vám tolik chce, až přijde, pošlu místo sebe vás, ne jako dohazovačku, rozumíte, ale jako náhradnici. Já ráda počkám, až si těch svých pár šťastných čísel užijete. Co vy na to?“

„To nemyslíte vážně. Co vás nemá? Copak by byl on k něčemu takovému svolný, s takovou ohyzdou?“ podivovala se sousedka. Ale pak jí to nedalo: „Kdybyste už byla od té dobroty, tak mě nechte na vás jako vrazit, překvapit vás in flagranti, až si to užijete, samozřejmě, budete se jako stydět, utečete a vyklidíte mi na jedno číslo pole. Víte, jako když se za někoho vezmou při hře karty. To by snad šlo.“

Aroma trvala na svém: „Myslela jsem to vážně. To se dá zařídit. Na něm bylo patrné, že by mě rád zatáhl do těch svých tenat. Já ho měla sice v úmyslu odmítnout, ale docela najevo jsem to nedala. On při odchodu skutečně nadhazoval, že by se jako dneska večer ještě rád zastavil. On ovšem ještě neví, že můj muž je s vaším manželem za obchodem, neví, že u nás nikdo nebude doma. Tak dávejte pozor! Vy u vás zamknete a přijdete hned zvečera k nám přespat. Zhasneme lampy a já se někde schovám. Jestli se skutečně objeví, vy budete dělat, jako byste byla já. A vyspíte se s ním. Až se s ním vyspíte, pěkně se ztratíte a jemu ani nedojde, že jste mu dělala milenku za mě. A já budu čistá, nikdo mně nebude předhazovat, jak se má chovat manželka. Tak co, není to skvělé?“

„Jestli ho opravdu necháte přijít, jak říkáte, až mi srdce trne při tom pomyšlení, jen jak to slyším. Já bych to i odmítla, ale copak můžu. Ale jednomu nerozumím. Co vás má k tomu, abyste ho nechala přijít, potom ho nechala, aby se vyspal s jinou? Co má tohle co dělat se způsoby počestné ženy?“

Aroma jí musela chtíc nechtíc vysvětlit svůj plán blíže: „Nejde o to, že bych chtěla předstírat kdovíjakou počestnost. Já jenom

nechci být jako někdo, kdo se chystá ukrást zvon a přitom si zacpe uši a předem si ho ani neposlechne. Já si nemám na co stěžovat, já si užila těch ložnicových radovánek dost, a když mám říct úplnou pravdu, ono je to tak, když si někdo zvykne na kopyto, střevíček mu stačit nebude. Takže si myslím, že takový zvěd je užitečná věc. A abych dělala zvěda já vám, to by asi nedávalo ten pravý smysl!"

„Už vám začínám trochu rozumět. Jedno bych si ale vyprosila. Nechoďte, dokud já nebudu mít dost podle svých představ. Ne abyste vpadla do bitvy v nejlepším. Víte, aby mi to nepřišlo líto. Jinak, jak se říká, to už je lepší vyhladovělého mnicha raději nechat chcípnout, než bys mu potom od huby bral! Tohle prosím mějte na paměti, moc vás prosím!"

„Tak tím si můžete být jistá," uklidňovala ji Aroma. „Něco tak bláhového bych nikdy neudělala. Buďte klidná!"

Obě ženy se ještě domluvily na podrobnostech. A pak už zbývalo jen čekat, až nastane ten správný okamžik, až dojde na věc.

Všechno bylo dílem necelé hodinky a té šeredě najednou kynulo něco, več nikdy ani nedoufala.

A co vy, milí čtenáři?

Jestli vás opravdu zajímá, jak se osvědčí ono kopyto po generálce ve chvíli, kdy má být zasunuto do nového páru střevíců, a zajímá-li vás, jak bude pasovat, nezbývá vám než vyčkat, až bude skutečně zasazeno, a hned budete vědět.

Komentář:

Aromin plán na získání správného milence nebyl nic jiného než ten dávno vyzkoušený způsob, jakým si opatrný a prozíravý vazal ověřuje kvality svého příštího možného pána! Jen ne nějaký nezúčastněný pozorovatel!

Na druhou stranu je hodno politování, že jak už to bývá, potkala cizoložníka, zrovna když byla sama na nejlepší cestě k vlastní dokonalosti. Ještě před těmi třemi měsíci by Student Večerka vcházel na scénu do úplně jiné situace, ve chvíli, kdy nyní stěží udržitelná sousedka sama teprve přicházela o panenství a Aromě pořádně ani nevypršela povinná doba smutku. Ale teď? Kdybych měl teď po ruce některého z těch našich osvícených úředníků, kteří s takovou oblibou vztyčují pamětní oblouky či desky, mohl bych mu za hlavní kandidátku navrhnout leda tu dívku, jež se navzdory všemu pořád chtěla vdávat coby panna, pročež neváhala vynalézt onu převelice šikovnou metodu, jak za všech okolností vyhovět zásadám naší slavné morálky, pročež by k ní i po tisíciletích měly jako k nejzasloužilejší průkopnici vzhlížet všechny ty dívky, jež se tak jako ona zaobírají a budou zaobírat všelikými myšlenkami a nejroztodivnějšími tužbami, a tak jako ona by se přitom rády vyhnuly té lapálii, víte které!

Desátá kapitola

Už jenom na poslech kráska zví, o čem to asi bude
Přesto si nechává rezervu, má totiž oči všude

Báseň praví:

Kráska, jež k vrcholu pílí,
dá muži oddech v pravé chvíli.
Již v noci myslí na zítřek a si říká,
zda o náhodného nešlo zákazníka.

Sousedka až dostávala třesavku ze samé radosti nad tou výhrou, která jí měla tak nenadále spadnout do klína. První, co doma udělala, bylo, že vyhledala pořádný kus hedvábné látky a na zkoušku si jej omotala kolem sebe, aby věděla, že až dojde k věci samé, nepromáčí svými šťávami cizí lůžkoviny. A pak už čekala netrpělivě na setmění. Když přišlo, zavřela dům a přešla na druhou stranu ulice.

Aroma schválně nasadila ponurý tón: „Tak si představte, že jsem vás zvala úplně zbytečně. Před chvílí poslal omluvný dopis. Prý se zdrží na nějaké hostině, ze které se hned tak nedostane. Prý, jestli by to nešlo přeložit na jindy. To je mi líto, ale nedá se nic dělat, dneska z toho nic nebude, budete se muset vrátit domů."

Jak tohle sousedka uslyšela, rozčílila se, že jí z očí až plameny šlehaly a z chřípí se jí div nekouřilo. Větřila zradu. Proč jí Aroma o tom vzkazu nedala vědět dřív? Začala ji podezírat z nejhoršího. Ten chlapík určitě přijde, jenže ona jí něco ve slabé chvíli naslibovala, a teď jí samotné přišlo líto to dodržet a něco taky dopřát té druhé. Ráda by se mě nějak zbavila a užila si sama, a hned.

Aroma pobaveně sledovala, co se sousedkou to sdělení dělá, a pak se rozesmála: „Jenom jsem si z vás dělala legraci. Buďte klidná, já myslím, že určitě přijde. Ale teď rychle, než přijde, připravila jsem lavór horké vody."

Obě ženy se dole pečlivě omyly a vysušily, Aroma vzala takzvané „jarní sedátko" a postavila je za vzdálenější pelest širokého lůžka, někam tam, odkud předpokládala, že se jí bude pohodlně naslouchat, jak se ti dva budou činit. A kladla sousedce na srdce: „Dobře zavřete hlavní dveře a v úplné tichosti za nimi zůstaňte stát. Až se dostaví, nejspíš slabě zaklepe. Jak ho uslyšíte, otevřete mu a vpustíte ho dovnitř. Nenechte ho dlouho klepat, aby to neslyšeli od vedle. A dobře za ním zavřete a hned s ním do postele. Dávejte si pozor na pusu, kdyby se vám náhodou chtělo mu něco říct, tak ne moc nahlas, mohl by něco poznat."

Sousedka na všechno ochotně přitakávala a už jen pobízela Aromu, aby si šla lehnout. A sama se dala do čekání za dveřmi. Čekala dlouho. A když se pořád nechtělo nic hýbat, napadlo ji, že se bude muset nejspíš vrátit a domluvit se, co dál. Už otvírala ústa, aby se Aromy zeptala, co má dělat, když ji někdo zprudka popadl, objal a začal líbat. Nejdřív ji napadlo, že si z ní dělá Aroma zase legraci, že si hraje na muže, aby si z ní vystřelila. Zašátrala do míst, kde tušila kalhoty. Její ruka narazila na cosi obrovského. Rázem bylo všechno jasné, zajíkla se: „Miláčku, kudy jsi přišel?"

„Po střeše," krátce odpověděl Večerka, byl to on.

„Ty se vyznáš," uznale vyhekla sousedka a pobízela ho: „Pojď, pojď do postýlky!"

Pustil ji z náručí a začali se svlékat. Večerka se nestačil odstrojit a ona už ležela úplně nahá, rozložená na posteli. Večerka si klekl nad ni a zatápal ve tmě, kde má nohy, aby si je položil na ramena. Ke svému velkému údivu je nikde nenacházel. Nedošlo mu, že sotva jen vylezla na postel, už rozhodila obě nohy vysoko do vzduchu,

aby zeširoka otevřela vagínu v nedočkavém očekávání vítězného nástupu jeho zvěčněného yangového mužství.

To jsem ani nečekal, že bude tak smyslná, prolétlo zaskočenému Večerkovi hlavou. Ale tím lépe, můžeme vynechat všelijaké to šmajchlování a půjdeme rovnou na věc.

Podebral tu ženu a nadzvedl její tělo tak, až dostal vagínu zhruba do výše jedné stopy. Nastavil penis a střemhlav zaútočil.

Ozvalo se ženino příšerné zakvílení, jako když píchají čuníka: „Úúúú! Proboha, to nejde, to ne, ne tak prudce!“

Dal si říct. Roztáhl oběma rukama yinová vrátka a velmi pomalu a docela lehce je hladil. Jenže ani po této pečlivé přípravě se mu nepodařilo dostat žalud ani o palec dál. Větší část penisu zůstávala stále venku, ať dělal co dělal, dál to prostě nešlo.

„Takhle by to nešlo,“ domlouval společnici zaražený Večerka. „Takhle bychom se nikam nedostali. Měl bych přidat. Chvilku to možná bude bolet, ale brzy to bude dobré.“

Nasadil penis a zaútočil co možná nejhlouběji. Jeho společnice nepřestávala řičet bolestí: „To ne, to nejde, prosím, buď tak hodný a naber si trochu slin.“

„Ale to se přece dělá jenom u prvniček,“ zpěčoval se Večerka. „Ne, u dospělé ženy to dělat nebudu.“ Znovu se chopil nástroje a znovu se chystal zaútočit naplno a se vší rozhodností. A znovu nepochodil: „Ne, ne,“ bránila se žena, „když to nechceš udělat ty, udělám to sama.“

Večerka, nerad, musel ustoupit. Povytáhl tu svou věc a nechal společnici, aby bylo po jejím. Ta si naplivala bohatě slin na dlaň, pootevřela si vagínu, půlku slin dala do ní, druhou půlku slin nanesla na penis. A své počínání ukončila slovy: „Tak, a teď ať se děje vůle bohů! Opatrně do toho!“

Večerka se znovu pustil do díla. Teď už mu šlo jen o to neztratit tvář. Vzal svou partnerku oběma rukama za stehna, ozval se jakýsi temný táhlý zvuk a bylo to. Byl tam. Výpad se podařil. Byl tam celý.

„Ajáá!“ sténala žena. „Je to vůbec možné, aby takový studovaný pán byl takový surovec! Vždyť vy se na nic neohlížíte, jenom se rvete dovnitř. Ale teď už jste opravdu uvnitř, teď jste docela na dně, dál už to ani nejde, táhněte nazpátek!“

Večerka se vítězně zasmál: „Dál to nejde, to je pravda, ale co bych dělal venku. Dej do toho trochu života, nelež jako nějaká vystydlá lavice, uvidíš, bude to dobré!“ Povzbuzen svým úspěchem začal se rozjařeně pohybovat. Pár prvních strků dělalo ženě ještě potíže, které špatně snášela, každé další zasunutí provázelo táhlé zaúpění, ale když se začal blížit polovině první stovky, začínala se tišit. Ve druhé padesátce se sice nanovo rozsténala, ale už to bylo něco jiného. Zatímco ty první stony byly projevem skutečné bolesti, teď už to byly stony radostného vytržení. Takový výkřik „Ajáááá!“ může mít, jak známo, několikero druhů využití. Ve chvíli, kdy mají milenci za sebou celou stovku zasunutí, žena začíná obvykle vydávat nekonečné výkřiky rozkoše, kterými postupně začne dávat najevo, že dál nemůže, že to dál nejde, že to nesnese. Jednotlivé stony začnou splývat a žena tak začíná nepřímo naléhat, aby i on, její miláček, dosáhl vrcholu, naznačujíc, že ona už vrcholu dosáhla a že teče.

V našem případě ovšem sousedka hrála trochu falešnou hru. Brzy muselo být soudnému člověku nad slunce jasné, že skončila už nejméně dvakrát, ne-li třikrát. Jenže kdyby se jí na to zeptal přímo, popřela by to. Proč? Protože si nepřestala být vědoma toho, že je pouze náhradnice, trpěný zástupce. A bála se, že by si mohla Aroma pospíšit na její místo, uslyší-li, že její důvěrnice dosáhla svého. Sousedka se prostě řídila starým rčením, každá chvilka mandarínu dobrá.

Večerka sice pravý stav věcí tušil, ale neodvažoval se sám od sebe skončit, i když jednu chvíli už taky začínal umdlévat. Měl své důvody! Musel ji přece ukojit jak náleží! A tak, i když už jednou vlastně skončil, nezastavil se a trmácel se dál, přestože mu už hlava

začínala klimbat únavou jako nějakému opilci na mezkovi. Svou původní bujarost pochopitelně ztrácel.

Sousedka samozřejmě taky vnímala, že jeho mužství se začíná jaksi vytrácet, takže se ho sama opatrně zeptala, jestli už nemá dost, jenže Večerkovi, který měl ze všeho nejvíc strach, aby se před ní a před kýmkoli jiným náhodou nezesměšnil, nezbývalo v takovém případě než tvrdit, že ale vůbec ne, že ani náhodou. Pravda byla, že už těsně před tím, než poprvé tu otázku nesměle položila, začal už znatelně ochabovat, ale její otázka na něho měla úplně opačný vliv, zapůsobila na něj asi jako na nějakého studentíka lehké napomenutí učitele. Jeho úsilí se naráz zmnohonásobilo a Večerka, nepopřávaje si oddechu, začal dorážet s novou silou.

Až konečně obrátila sama žena a přiznala barvu: „Ach, miláčku, já končím, já snad umřu… už opravdu nemůžu… zůstaň chvíli, zůstaň jen tak, jen tak, můžeme se maličko prospat. Zůstaň! Nehýbej se!“

Večerka ji poslouchal na slovo. Přestal se pohybovat a ponechávaje penis v její vagíně, upadl v téže chvíli do mátožného spánku.

Jelikož navzdory skutečně ohyzdnému obličeji bylo sousedčino ostatní tělo i pokožka na stehnech a všude kolem docela hladké a hebké, Večerka až do konce jejich milostného spojení nepoznal, že má pod sebou úplně jinou ženu, než byla ta, jež žila v jeho představě.

A pravá Aroma tak mohla zůstat po celou dobu schovaná nedaleko něj hned za poduškou a jenom stražila uši, aby jí nic z toho, co se tu dělo, neušlo. Když slyšela, jak sousedka zpočátku naříká a sténá, když sledovala, jak se do ní nemůže za nic na světě dostat, začalo jí být jasné, že nástroj, který má před sebou, nebude žádná miniatura, že to bude moc užitečná a moc praktická věc. A tak se jí z jedné poloviny ulevilo. A když potom sledovala jeho další počínání už při samotném díle, když sledovala, jak se po krátkém zaváhání vždycky znovu pouští neohroženě do boje, jako by to všechno před tím ani nebylo, tak to jí spadl druhý kámen ze srdce. Neušlo jí, jak kdesi v polovině, když už byl předtím sám hotový, pojímá úmysl

vyklidit bojiště, ale tím více ocenila, jak se rychle vzmužil a jak se znovu vrhá do milostného klání s ještě větším nasazením nežli na samém začátku.

Aroma byla na výsost spokojená. Všechno bylo jasné. Není pochyb, tentokrát jsem narazila na opravdového bohatýra milostných půtek, není pochyb, tohle je ten pravý vojevůdce milostných tažení! Neprohloupím, když se mu oddám.

Teď mohla směle využít té chvíle jejich odpočinku a nepozorovaně za ním vklouznout pod pokrývku. Ale bála se, že by v takovém případě vlastně zůstal v čiré nevědomosti. Té první doteď do tváře neviděl, takže mu o ní zůstávalo to nejlepší mínění, a Aroma by v takovém případě přišla o ten pro ni samozřejmě mimořádně příznivý rozdíl. Ten rozdíl mezi tou první a tou druhou, která totiž po něm bude chtít za to něco navíc, což zatím věděla jenom ona, Aroma, sama. Neuvidí-li té první do tváře, neocení přednosti té druhé. Je to sice velký hrdina, ale když se mu po takové dlouhotrvající a jistě vyčerpávající bitvě neposkytne náležité povzbuzení, které by ho zase postavilo na nohy, taky by nemusel být k ničemu.

Aroma neponechávala nic náhodě. Vykradla se do kuchyně, kde nalila pár naběračeк do hrnce, hrnec s vodou postavila na ohniště a zapálila pod ním věchet slámy. Když jí přišla voda dost ohřátá, chopila se svíce a vrátila se do ložnice. Zprudka rozhrnula závěs a s velkým pokřikem strhla z obou spáčů širokou pokrývku. „To je mi pěkný pořádek!“ volala. „Smilnit v cizím domě, v cizím domě objímat nějakou cizí ženštinu, miliskovat se s ní! Ať jste z mé postele venku! To mi budete muset vysvětlit!“

Vytržen z nejhlubšího spánku se Večerka pochopitelně nejdřív zhrozil v domnění, že se objevil manžel. Nenapadlo ho nic jiného, než že se tu mohl celou dobu schovávat a schválně čekat, až se s ním jeho žena nejdřív vyspí a on bude moct Večerku nachytat při zcela nezpochybnitelném cizoložství, za které po něm bude chtít peníze a bude ho vydírat. A Večerkovi se rozjektaly zuby a na zádech mu

vyrazil studený pot. Ale když se probral z prvního leknutí a odvážil se vzhlédnout, zjistil, že před ním stojí ta, s níž se odpoledne domlouval a se kterou se podle svého nejlepšího vědomí a svědomí právě před chvílí tak krásně vyspal.

Copak je v domě ještě jedna, úplně stejná? Pohlédl pod sebe na tu ženu, kterou stále ještě držel v objetí a se kterou tedy nepochybně musel ještě před chvílí spát. A nevěřil svým očím. Vyjeveně zíral do neskutečně ohyzdné poďobané tváře. Co to je za stvoření? Třeštil oči na černohnědý uhrovitý obličej, na špinavě žluté vlasy a do očí mu bila kůže čerstvě vyuzené šunky.

„Co jste zač?" vykřikl zděšeně a vyskočil.

Bez zaváhání mu vysvětlila to hlavní: „Nelekejte se, prosím! Já jsem jen dělala takového zvěda! Já jsem ta sousedka, co jste s ní mluvil, když jste se tudy onehdy procházel, to jsem byla já. Ona mi říkala, že vypadáte moc pěkně, ale že jste možná dobrý jen na pohled, a ne tak dobrý do postele. Že by třeba zbytečně riskovala pověst. Tak mě poprosila, abych přišla a napřed vás trochu ozkoušela. Já si ale myslím, že jste dneska v té zkoušce moc uspěl, já si myslím, že se spolu můžete docela dobře vyspat. Správně bych se měla za odměnu trochu tady dospat i já, ale chápu, že bych teď jenom překážela, tak já radši půjdu, abyste si mohli udělat pohodlí. Dost na tom, že jsem ta na celém světě nejlepší kamarádka, jakou znám."

Sousedka nelenila, přes ruku si hodila kabát, natáhla kalhoty, přes ramena přehodila košilku i ten skrz naskrz promočený kus hedvábí, který měla celou dobu pod sebou, a měla se k odchodu. Než se dala na ústup, ještě řekla Večerkovi: „Můj obličej je možná dost ošklivý, já vím, ale odvedla jsem dobrou práci. To já jsem ji naváděla. Ale to, že jsem se s vámi dneska v noci vyspala, to byl zase její nápad, ale asi nám to bylo v minulém životě souzeno. Až zase někdy přijdete a budete mít trochu volno, přijďte se se mnou vyspat, nebuďte necita." Obrátila se na Aromu, poděkovala jí za poskytnuté pohostinství a utíkala z domu.

Studentu Večerkovi bylo, jako kdyby se probíral z těžké opice, jako by se zrovna probudil ze sna. Teď teprve děkoval Malajci za jeho prozíravost. Kdyby mu tenkrát nevykládal, co mu vykládal, kdyby se následkem toho všeho nedozvěděl o tom léčiteli a nedošlo k té transplantaci a on sem přišel bez toho všeho a hlavně bez toho zákroku, dopadl by nejspíš jako Su Qin u státu Qin. Vyhnala by mě jako nějakého haranta, uzavřel pro sebe.

Aroma, která mezitím vyprovodila sousedku a zavřela za ní dveře na závoru, vešla nyní do ložnice a pravila suše Večerkovi: „Tušila jsem, že byste mi dneska v noci nedal pokoj, tak jsem si opatřila náhradnici. Teď jste si to s ní rozdal, a ještě k tomu v mé posteli, jsme si kvit, co se tu ještě rozvalujete?“

Večerka odvážně odpověděl: „Nejsme vyrovnáni, dlužíte mi s úroky. Je půlnoc, za chvíli bude svítat, rychle do postele. Na řeči teď není čas.“

Aroma řekla: „Vy na tom pořád trváte?“

Večerka pravil: „Samozřejmě že trvám.“

Aroma pravila: „V tom případě koukejte vstávat. Něco si na sebe hoďte a pojďte, musíte udělat ještě něco důležitého, pak se možná třeba spolu můžeme i vyspat.“

Večerka zaprotestoval: „Co důležitého?“

„Neptejte se a vstávejte!“ pravila přísně a vycházela do kuchyně. Odtamtud vzala hrnec s ohřátou vodou, vodu nalila do lavóru, lavór přistavila k posteli. A pokynula Večerkovi: „Vstaňte a pořádně se umyjte. Nebudete mi nějaké svinstvo po cizí ženské mazat kolem těla.“

„Máte pravdu,“ uznával Večerka. „To je důležité. Jenomže já jsem jí nedělal jenom tohle, já jsem ji taky všelijak líbal a tak. Měl bych si vypláchnout pusu.“

„To ani nemusíte,“ ohradila se Aroma, „já s vámi takové věci vůbec nemíním dělat.“

Student Večerka pravil: „A už je to tady zas. Vy mi chcete říct, že budeme sice dole psát *zhong* 中, ale nahoře nebude žádné *lü* 呂?“[47]

Jak hledal, čím by si nabral vodu, přisedl k umyvadlu, a jak se naklonil, aby si nabral vodu na opláchnutí, zahlédl nahoře odložený kartáček na zuby. Večerka si uznale řekl: „To děvče myslí na všechno! Předem má všechno promyšlené, aby nevypadala jako nějaká cuchta!“

Aroma počkala, až se umyje a vyčistí si i ty zuby. Pak si rovněž přičapla a ještě jednou si poctivě vydrhla spodek těla. Jenže, jak si jistě pamatujete, ona se přece už předtím jednou takhle myla se svou sousedkou, tak proč to dělala ještě jednou teď, proč si ji zase myla? Je to jednoduché. Pochopte, jak předtím ležela na kraji postele a celou dobu poslouchala, jak to ti dva dělají, nedokázala se ovládnout a taky nejdřív trošku zvlhla a potom úplně vytekla. A teď se oprávněně bála, že jak ji Student Večerka začne hladit, zavdá mu to záminku k nějakým posměškům na její adresu, a tak se pro jistotu umyla ještě jednou. Pak vzala ručník a vytřela jím i celou postel. Pak vyndala z truhlice jinou utěrku a položila si ji vedle polštáře. Konečně sfoukla lampu, usedla na postel a začala se svlékat. Svlékla si všechno kromě podprsenky a kalhotek. Tyhle věci nechala na Večerkovi. Večerka ji objal a jak jí začal pomalu uvolňovat podprsenku, dlouze ji líbal. Ona měla takové malé kozičky, za které se nedalo vzít, ale když je začal hladit, rozlévaly se po celé hrudi, měkké a vláčné. Nebylo na nich nic tvrdého. Stáhl jí kalhotky. A pohladil jí vagínu. Stejně měkkou a stejně vláčnou jako ty kozičky, snad jen ještě hladší, a dočista holou.

Večerka položil Aromu na záda a uložil si její nohy na ramena. Nadzvedl se, nalehl na ni a začal se pravidelně pohybovat, pohybo-

47 Autor využívá ryze piktoriální interpretace druhého znaku, ve kterém dvojice vertikálně přiřazených znaků značících „ústa“ protíná svislicí. S významem znaku to nemá ovšem nic společného. Podobné obrazové „zneužití“ čínských písemných znaků je v čínské literatuře běžné. Patřilo to k jedné charakteristické linii její lyrické imaginace.

val se dlouze, jako když to dělal té ošklivce, aby ji to nejdřív jen tak trochu bolelo a aby tím větší potom cítila rozkoš. Jenže ať dělal co dělal, u Aromy bylo všechno jinak. Nejen že neměl vůbec pocit, že by ji něco bolelo, ale ani nezaznamenal, že by pociťovala nějakou rozkoš. Večerka si začal lámat hlavu, co se to děje. A začalo mu znova docházet, že zas už dochází na Malajcova slova. Každé jeho slovo se potvrzovalo. Nebýt té obrovské palice Poctivky Quana, kde by se tu vzala taková prostora? A kde by byl teď on? Nebýt té zatracené transplantace, byl by teď leda jako rýžové zrnko v oceánu, rybí šupinka v moři. Kam by se teď na ty dva hrabal?

Večerka pochopil, že musí změnit strategii! Vzal polštář, který měla Aroma pod hlavou, a podložil jí ho pod pasem, načež ji začal zpracovávat podle své nové útočné taktiky. Aroma sice ještě ani pořádně nezačala, ale když viděla, jak bere její polštář a dávají ho úplně někam jinam, pochopila, že ví, co dělá, a že to bude zkušený harcovník. Podkládání polštáře pod kyčle je obvyklá ložnicová technika, takže proč by měl být kvůli tomu hned zkušený harcovník?

K něčemu takovému je zapotřebí znát pravidla pohlavního chování a jednání, kteréžto chování a jednání se ani o chlup neliší od pravidel umění válečného a strategie bojových tažení. Jenom ten, kdo umí odhadnout nepřítele, dovede plně využít vlastních sil. A když muž správně odhadne hloubku ženy a je si přitom přesně vědom své délky, ví, jak postupovat i ustupovat. Čemuž se říká znát druhého a znát sebe znamená co bitva, to vítězství! Mužské penisy bývají velmi různě dlouhé. Ženské vagíny také nebývají stejně hluboké. I ten nejdelší penis může někdy zůstat plonkový. Během celého zasunování a vysunování zůstane pocit jistého přebytku a marnosti a neuspokojenosti, a naopak, když zase půjde až na samý kořen, až na samé dno, žena nejenom nepocítí žádnou velkou rozkoš, ale ještě ji to bude bolet a bude ji to obtěžovat. Muž v tom prostě není sám, nemůže dosáhnout rozkoše sám, jak by chtěl. Když naroste vagína do hloubky, má přirozenou potřebu něčeho

dlouhého. Když je kratší, než by měl, žena nebude ráda. Jenže délka penisu je, jak víme, jednou daná. Penis se prostě sám od sebe neprodlouží. A v takovém případě se musí najít způsob, kterým to vynahradíme. A to vám teď povím. Pod pasem a nad hýžděmi je přesně to místo, které potřebuje podepřít, potřebuje podložit, aby se vstup do vagíny, ta vulva, dostala prostě výš a penis se v té chvíli, jak vstupuje do vagíny dostával snadněji a hlavně hlouběji. Což je ona známá bederní metoda, kterou můžeme použít, je-li penis kratší, vagína hlubší. To neznamená, že musí být zrovna polštář nezbytnou součástí výbavy každé ložnice, v níž má někdy dojít k souloži. Ono totiž obecně platí, že krátkému penisu je pomoci, malému penisu není pomoci. Proto také léčitel, který operoval Večerku, tak usiloval o to, aby byl Večerkův penis především tlustší, ani ne tak delší. Tak se také mohlo stát, že Aromina vagína byla skutečně relativně hlubší a Večerkův penis relativně kratší, a tak bylo také zmiňované podložení polštáře v jejich případě zcela na místě. Proto ho Aroma právem v duchu nazvala zkušeným harcovníkem!

Toto bederní pravidlo samé je dneska všeobecně známé. Jen se někdy tento manévr nechápe dost hluboce a ve všech souvislostech, se všemi důsledky. Když se dá totiž jedna věc pod ženiny hýždě a jiná věc pod její hlavu, ta část těla mezi, která je dlouhá tak něco přes dvě stopy na délku, se ve své horní části vyduje do znaku 𓂸, přičemž v dolní části se propadne do znaku 𓂺,[48] z čehož plyne, že se žena v dolní polovině těla láme a muž celou svou vahou dopadá na její horní polovinu. Jistě chápete, že jí se v takové pozici musí dost těžko dýchat, hlavně ji to musí být strašně nepříjemné. Navíc když má polštář pod hlavou, stlačuje jí to zcela zákonitě celý obličej dolů, její zuby, rty i jazyk se dostanou někam úplně mimo, a v takové po-

48 Slovo *tu* a znak 𓂸 znamená „vyčnívat, vypouklý"; slovo *ao* a znak 𓂺 znamená „propadlý, proláklý, prohloubený, prohlubeň". Další příklad přirozené znakové imaginace.

zici se dlouho pobývat nedá. Když ji v této situaci muž chce přesto políbit, musí se celý nějak ohnout a popojet dolů, aby se k ní vůbec dostal. A když chce naopak žena políbit muže, musí se podobně zase ohnout a šplhat se k němu nahoru. Takové energie a takového úsilí kvůli jednomu pitomému polštáři! A tak by během souložení rozhodně nikdy nic nemělo zůstávat pod hlavou, ať už pod těmi hýžděmi něco ta žena má nebo nemá! Kdo to se souložením myslí vážně, ten nebude líný natáhnout ruku a ten polštář smete stranou. A nechá mračna vlasů rozhozená po posteli a nechá rudé rty a líčka i patero orgánů a čtvero končetin volně splynout s jejich mužskými protějšky.[49] Oba hlavní otvory, horní i dolní, jsou ovšem něco jiného než ty ostatní orgány a končetiny, ale všechno do sebe zapadá, a co víc, všechno se nějak doplňuje. Nefritový penis muže zapadá do yinové vagíny ženy, růžový jazyk ženy vstupuje do mužových úst, dávaje tak i ženě šanci jakési iniciativy, šanci se nějak projevit, aby i v tomto smyslu byla jejich rozkoš jaksi vzájemná a vyvážená, aby se žena necítila pořád tak pasivní a upozaděná.

Večerka natáhl ruku, chopil se polštáře a mrštil jím na zem. Druhou rukou vzal její hlavu do dlaně a položil ji na podušku, tak aby měl její obličej přímo proti sobě, ne nějak nakřivo či napříč. Přesně tak a na tom místě, kde ji mohl nejlépe líbat. Proto se Aroma tak zaradovala, proto si byla tak jistá tím, že Večerka je vskutku tím zkušeným harcovníkem, po jakém toužila.

Večerka ji znovu objal v pase, znovu si položil její nohy na ramena. Potom se oběma rukama vzepřel a nadzvedl se, a ze všech

49 Tělesné orgány i končetiny nesly psychosomatické obsahy. Játra (element dřeva: prenatální laskavost, postnatální podrážděnost), srdce (element ohně: prenatální klid, postnatální vzrušení), slezina (element země: prenatální důvěra, postnatální podezřívavost), plíce (element kovu: prenatální integrita, postnatální úzkostlivost), ledviny (element vody: prenatální sebedůvěra, postnatální nejistota). Děloha s mozkem jsou spojeny páteří a kostrou a morkem vůbec jako osy myšlení a plození.

sil zarazil, seč mohl a uměl. A po každém zasunutí trochu povytáhl, po každém povytažení znovu zasunul až ke kořenům. Zasunutí byla co možná nejrychlejší, vytažení byly co možná nejpomalejší. Proč? Večerka se přece jen trochu bál hluku, bál se, že kdyby byl přemrštěně rychlý a prudký, mohl by opakovaně vyvolávat v její vagíně přemrštěně hlasitou odezvu, že by to mohli slyšet sousedé od vedle. A tak se držel přece jen trochu zkrátka.

Její vagína se začala postupně jakoby stahovat. Už to nebylo to bezbřehé jezero, jako když začínal své dílo. A Večerka pochopil, že toto je už díky tomu, že se v důsledku psí transplantace jeho penis začíná prudce zvětšovat. Jeho energie se sama od sebe začíná stonásobně umocňovat a frekvence jeho zasunování a vysunování se zrychluje.

Aroma, která do této chvíle nedávala nic najevo zvukem ani výrazem, se začala svíjet ze strany na stranu a vykřikovat: „Miláčku, teď, teď mi začíná být krásně, teď!“

Večerka odpovídal: „Ty má sladká kůstko, teprve začínáme, počkej, až se do toho pořádně dám, to teprve uvidíš, co to je být krásně! Jenom mi trochu vadí, že je to tady takové stísněné. Bojím, se, že nás uslyší sousedi. Nedokáži se pořádně uvolnit, jak bych chtěl. Co budeme dělat?“

Aroma ho uklidňovala: „To je dobré, to nic! Z jedné strany není vůbec nic a z druhé strany mají sousedi kuchyň, tam nikdo nespí. Buď klidný, dělej, co se ti líbí!“

„To je moc dobře,“ opáčil Večerka a změnil postup. Nepřestával ho vytahovat velmi pomalu, ale když jej zasunoval, zarážel ho tak prudce a s takovým halasem, jako když chovanec ústavu mlátí sám sebe jenom proto, aby ho všichni slyšeli a nějak se jim ho zželelo. Nebe se obracelo, země se kácela. Aromina rozkoš brzy dosahovala vrcholu. A ona ho nepřestávala povzbuzovat výkřiky jako „miláčku, kocourku“, do všech stran se z ní valily milostné šťávy. Zarazila se, že to trochu setře, ale když i on sáhl po utěrce, že jí s tím pomůže,

vyrvala mu utěrku z ruky a mrštila jí pryč. Proč? Protože ani ona neměla ráda ten němý sex, stejně jako Večerka. A čím hlučnější, tím lépe, její rozkoš to jen prohlubovalo. A každá soulož je tím hlasitější, čím je mokřejší, i když se Aroma milovala s manželem, taky ho nikdy nenechala vytírat. S jakýmkoli utíráním počkala, až skončili, až bylo po všem. Dávala přednost tomu vstát a v klidu se celá dočista utřít a vytřít. Měla to v povaze. Ale to se dá vysvětlit jenom těm, kdo jsou s to vůbec něco chápat, prosťáčkovi to vykládat nemůžete.

Večerka viděl ten její odpor, pochopil jeho důvody a začal být naopak hlasitější nežli předtím, ještě přidával. Po dalším zemětřesení ho však Aroma sevřela do náruče a zaprosila: „Miláčku, já už opravdu budu, já odcházím, pojď, buď se mnou, odcházej se mnou!“ Ale Večerka chtěl ukázat, co všechno v něm je, a nebyl ochoten skončit.

Aroma ho prosila: „Já už vím, já pochopila, co je v tobě! Věř mi! Ty nejsi žádná prázdná bublina! Ani teď bys nemusel přestat, já vím. A to už souložíš celou noc, zvládl jsi dvě ženské, já vím. Ale teď už musíš mít opravdu dost. Nech si taky něco na zítra. Zítra v noci budeme zase chtít souložit. Nesmíš se úplně zničit, co bych si bez tebe počala.“

Večerka naslouchal jejím prosbám, které by člověka dojaly k slzám, a tak ji taky pevně sevřel do náruče, nejraději by jí toho macka vrazil až někam do břicha, ještě ji několikrát divoce protáhl a pak skutečně společně skončili. A když skončili, už si ani nestihli nic moc říct, protože se rozednívalo a Aroma se začala právem obávat, že kdyby se s odchodem zpozdil, mohli by ho lidi uvidět, a tak ho sama začala pobízet, aby si pospíšil se vstáváním. Sama se také rychle oblékla a vyprovodila ho.

Od té doby nepřestali. Ráno odcházel, v noci přicházel. Jenomže už jen dveřmi. Už si nehrál na banditu od jezerních břehů. A párkrát se ani nedokázal odtrhnout, takže se schoval v domě a zůstal u ní i celý den. Aroma v takovém případě předstírala, že ochořela. Ani nešla otevřít dům, zůstali svlečení a jen tak, úplně nazí, se

pohybovali po domě celý den. Jejich bílá těla na tom denním světle zapalovala jejich smysly o to víc.

Každý druhý nebo třetí den vklouzla do domu také ošklivka odnaproti. Večerka by ji nerad odmítal. A tak jí občas nějaké to spojení také poskytl. A i když nemohl úplně uspokojit její tužby, aspoň se vyhnuli tomu, že by začala být popuzená a nesnášenlivá. To si nemohli dovolit. I tak bylo v sousedství pár takových, co něco větřili. Ale říkali si, že Poctivka Quan vlastně sám svou ženu taky tak trochu zcizoložil, takže se ani nemůže divit, když mu totéž udělá někdo další. Raději zavírali své domy o něco dřív, moc se nestarajíce, co se děje či neděje venku, z obavy, jak by asi Poctivka Quan vyváděl, kdyby se něco dověděl.

A tak milenci strávili těch více než deset nocí prakticky v jednom kuse souložíce, aniž je cokoli rušilo. Než se Poctivka Quan podle očekávání vrátil, čímž ovšem všechno ustalo, jako když utne.

Malajec se bál Večerkovy mladické nerozvážnosti, a tak mu raději zapověděl dokonce i to, aby si třeba i za bílého dne dovolil přecházet kolem. Samozřejmě mu zapověděl šmírovat přede dveřmi. S tím, že role oné slavné poselkyně lásky, služky Hongniang, se ujme on sám. Předstíraje zájem o koupi hedvábí, přinášel Aromě od Večerky zprávy.

Poctivka Quan byl dokonce několikrát doma, ale říkal si, že to je některý z těch běžných zákazníků, kteří jsou zvyklí jednat a mluvit hlavně s jeho ženou, tak se držel stranou, aby se ti dva mohli v klidu domluvit. Poctivec do morku kostí, nikoho předem nepodezíral z jakékoli špatnosti, proto mu ostatně taky přezdívali Poctivka Quan. Náš svět je na přezdívky vysazený a hodně na ně dá. Tak jako o každém prvním dni každého měsíce ve městě Runan.[50]

50 Narážka na jistého Xu Shao žijícího na přelomu 2. a 3. století, na člověka známého nesmlouvavostí, s níž vmetl každému do tváře svůj úsudek o něm. S bratrem měli ve zvyku každého prvního dne v měsíci vystavit všechny sousedy ve svém okolí ve městě Runan tvrdému soudu nad jejich chováním a jednáním.

Když navazujeme nějaké přátelství nebo známost, považujeme to za dobrý a hlavně dost pohodlný způsob, jak si člověka prověřit. Nemusíte se starat, co je to za člověka, nemusíte pátrat po tom, co dělal a dělá, stačí se zeptat, jak se mu říká, a hned víme, jestli se s ním máme dál stýkat, anebo raději ne. Už jsme takoví!

Komentář:

Leckterá tajemství, která se po věky věků nikdy takto veřejně nesdělovala, leckteré návody, ke kterým by ses, milý čtenáři, jinde nedostal ani za tisíc zlatých, byly takto v úplnosti všem současníkům prozrazeny, až mám někdy pocit, jestli to není škoda!

Xu Shao dokonce neváhal vmést do tváře obávaného generála Cao Cao své mínění o něm, že není nic jiného než rebel a narušitel obecných pořádků. Nakolik autor oprávněně spojuje všeobecný zvyk udílení přezdívek s touto přímočarostí, to nechť posoudí čtenář sám. V každém případě, podle něj byla taková přezdívka jistou osobnostní vizitkou, a tak ji ve svém příběhu užívá.

Jedenáctá kapitola

Zkušený hrdina četných vloupání k tomu schopnost má
Aby se s jeho pomocí z milenců stali pán a ženina

Píseň praví:

Takový zbojník sic žije po lesích,
však penězi nešetří, přítele potká-li.
Mezi vzdělanci zbojníků také dost,
ti by však nikomu hned tak nedali.

Aroma a Večerka spolu spali jako milenci víc než deset nocí za sebou, a tak byli právě v nejlepším, když je vyrušil manželův návrat, který udělal všemu konec. Lítost milenců byla nevýslovná.

Aroma v duchu uvažovala asi tak: Namlouvala jsem si, že jsou nejspíše intelektuální nadání a tělesné půvaby mužů neslučitelné s jejich pravou mužskou podstatou. Po té první zkušenosti jsem se jim předem vyhýbala, dávajíc přednost jasné hrubé podstatě. Toho svého netvora jsem měla dokonce za poklad, a tak jsem byla ochotná celé dny dělat možné i nemožné, abych mu pomohla se živobytím. Nechtěla jsem si připustit, že by mohl být mezi muži někdo, kdo by v sobě spojoval všechny ty tři přednosti. A teď najednou vím, že kdybych nepotkala toho svého génia, tak jsem já, taková krásná holka, celý život promarnila úplně stejně jako ta šereda odnaproti. Stalo se, stalo, pozdě bycha honit, to by bylo k ničemu, přece však nebudu ochotná vědomě snášet takovou marnost i do budoucna? Říká se, kalý člověk nedělá nekalé věci! A tak je jen dobře, když už je člověk ženská, že si pro nic za nic nekazí pověst, čest. Ale na druhou stranu, když už si má tu pověst zkazit, ať to stojí za to!

Když už má manželovi zahnout, s cizím se spustit, měla by si ušetřit tu schizofrenii, neměla by se dlouho jmenovat Zhangová, když je v srdci Liová. Jedno říkám pořád, milence si může narazit jen ta, která má neohroženost hrdiny Rudovousa a opovážlivost krásné Zhuo Wenjun. Takový milenec je taky jednou za život, takže ať je to milenec se vším, co k němu patří! Pak bude i to slovíčko hned lépe vypadat! A jí se třeba i dostane toho vyznamenání, že z ní bude najednou hrdinka mezi ženami! Vždyť ty ostatní jsou třeba sexem stejně posedlé, jenže se pořádně nezmůžou ani na jednoho milence; jen to celý život odkládají, až to nestihnou nikdy. Místo toho na to musí jenom myslet, až jsou z toho celé usoužené a z toho některé můžou mít i smrt. Jestli nejsou vlastně směšné? To se nedá nic dělat, klíč k milenci je odjakživa v tom, jak se to píše, jak jsou ty dva znaky, kterými píšeme to čínské sousloví pro cizoložství, absolutně neoddělitelné. Když smilstvo, tak útěk, jedno s druhým souvisí. Chceš smilnit, tak počítej s tím, že dříve nebo později poběžíš! A jestli si myslíš, že se tomu vyhneš, že neutečeš, tak se raději do ničeho nepouštěj. Ušetříš si hanbu i odplatu. Prostě raději zůstaň věrná, ono nemít starosti taky není špatné! Proč riskovat pověst a život pro nějaké chvilkové potěšení?

A tak se Aroma rozhodla. Napsala Večerkovi dopis, ve kterém mu bez obalu navrhla, ať spolu co nejrychleji tajně utečou. Za mlada, ještě v matčině domě, si Aroma ráda četla, občas si psala i všelijaké skládanky, ale co si vzala toho prosťáka, málokdy vzala štětec do ruky. A tak byl její dopis sepsaný takovou prostou hovorovou řečí postrádající jakýkoli styl. Zato byl napsaný srdcem. Čišel z něj opravdový cit, ne jako ty milostné listy literátských slečinek, v nichž přehršle básnických narážek natolik překrývaly opravdový cit, že je člověk četl spíše jako takovou zaumnou literární skladbu nežli psaní určené někomu skutečně blízkému.

Mému miláčkovi,
drahý Večerko, měl bys mne vidět. Co jsi za mnou přestal chodit, jen celé dny marně prosedím, jídla se netknu, sousto bych nepolkla. Kdybych se nevím jak snažila, sním teda třetinu toho, co bylo na talíři. Všechny mé vnitřnosti i mé srdce se smrskly, jsou už sotva poloviční. To nejsou jen mé tváře, mé tělo, co zhubly tak, že jsem vyšla z podoby. Ale jak to máš vědět, když se na mě ani podívat nepřijdeš. Ale já jsem rozhodnutá, já za tebou půjdu celý život. Pospěš, prosím, vymysli něco! Donuť prosím nějak toho svého Malajce, ať sem za mnou přijde, ať mě odtud dostane, ať mě třeba ukradne, mně už je všechno jedno. Jinak uvidíš, že ze sebe třeba i Rudovouse sama udělám, sama za tebou uteču. Stačí prosím říct den a místo, kdy a kde na mě budeš čekat. Nechceš přece, abychom se spolu už navěky minuli, přece nedovolíš, aby si nějaký sprostý rybář jen tak bez všeho odnesl úlovek. Prosím! Prosím! Jestli se ale bojíš riskovat, jestli váháš, jestli se bojíš cokoli nebezpečnějšího podniknout, tak jsi u mě sketa! Ale jestli myslíš, tak mi to klidně napiš, já tě přestanu obtěžovat. A od té chvíle se neuvidíme, to si piš! Ani si to nepřej, já mám pěkně ostré zuby a takového zrádce dovedu rozkousat, že z něj nic nezůstane, rozkoušu ho jak nějaké vepřové nebo psí maso! Za hrob se zapřísahat, to umí každá, falešnice falešná. Já to ale neumím a říkat to nebudu! A tohle ti posílám jenom, abys věděl!

S pozdravem
Tebe milující Aroma

Sotva Aroma dopis dopsala, začala postávat u dveří, a když zahlédla zase přecházet Malajce kolem, rychle mu vtiskla dopis do ruky, aby jej odnesl svému příteli. Ale i tak neopouštěly obavy, že je Večerka bázlivec a že se neodváží podniknout nic, co by jej samotného mohlo ohrozit. A tak přimyslela další plán. Celé dni začala

dělat tomu chudákovi Poctivkovi Quanovi to nejhorší, co mohla. Dělala mu všelijaké naschvály, kdykoli a pod jakoukoli záminkou se do něho pouštěla. Byla odhodlaná se s ním přít a hádat tak dlouho, že to s ní nakonec sám nevydrží a raději dá přednost řešení à la Zhu Maichenův příběh. Navíc začala celé dny dělat, že je jí nevolno, a už neupředla ani nit. Dokonce nutila manžela, aby jí vařil, aby jí vařil jídlo, a dokonce i čaj. A jak byl čaj maličko studenější, už mu vyčítala, že ani vodu pořádně neohřeje. A když bylo jídlo trochu tužší, vyčetla mu, že ani jídlo pořádně nepropeče. Od rána, jen co vstala, mu nepřestala nadávat, udělala si přestávku, jen když šla do postele. A tam ho zase nutila, aby byl desetkrát aktivnější, aby se činil desetkrát víc než kdykoli předtím, jinak mu nedala pokoj. A tak dlouho do noci. A když už nic nebylo, tak ho od půlnoci zase budila, do rána ho nutila co chvíli vstávat, aby jí vařil čaj, aby jí připravoval nějakou medicínu, aby cokoli. Poctivka Quan neměl chvíli klidnou, na chvíli hlavu nesložil. A to ještě při tom, jak souložili, rozehrála Aroma celou síť technik a manýr, kterými před časem zcela spolehlivě zničila svého prvního manžela. Teď to všechno oprášila v naději, že tenhle její současný odejde co nejrychleji stejnou cestou, jen aby si mohla konečně vzít toho, který jako na potvoru vlastnil všechny ty tři součásti pánské výbavy, jak si kdysi dávno jednou provždy vysnila.

Poctivka Quan, vystavený jejím věčným předhůzkám a nenávistným urážkám během dne, se v noci o to víc snažil s nadějí, že jí tak vynahradí všechny své údajné přehmaty a zločiny. Netušil, že žádné jeho noční usilování nikdy nespraví, čeho se měl údajně dopustit ve dne. Sotva jen slezla z postele, nasadila úplně jinou tvář, ani nepotřebovala otevřít pusu a už ho děsila. Za dva měsíce byl její manžel, ještě před nedávnem takový vlčák a tygr, hubený na kost, vychrtlý jako tyčka, sešlý na smrt.

Sousedé to sledovali a měli o něj starost. Ale báli se Malajce, a tak raději nic neříkali. Poctivka Quan ovšem rovněž vnímal, že

jeho kdysi tak pohodová a celkem spokojená manželka se najednou totálně proměnila. I on pochopil, že to nemůže být tak docela bez příčiny. A tak se před sousedy sám tu a tam zmínil, jestli mu k tomu nemají co říct, nemají-li snad nějakou povědomost o něčem, co by ho mělo zajímat.

„Nepotloukal se tady náhodou, když jsem byl na cestách, nějaký povaleč? Nechodil k nám náhodou někdo? Nedělo se tady něco, o čem bych měl vědět?“ Vyptával se jich a hleděl jim při tom upřeně do očí.

Sousedé dělali nejdřív, že nic, že nic nevědí, potom však pochopili, že se hned tak vyptávat nepřestane, taky jim ho bylo líto, že by měl zrovna takový poctivý člověk sejít ze světa rukama takové poběhlice, a tak mu to nakonec přece jen řekli: „Byl tu jeden takový, který se párkrát pohyboval kolem vašeho domu, ale víte, jestli je to zrovna ten, na koho se ptáte, tak to není zrovna člověk, kterého by bylo dobré provokovat. Kdo by ho jednou vyprovokoval, mohl by dopadnout jako v tom starém přísloví, před namířenou puškou uskočíš snadno, schované dýce uhneš hůř! Nejen ho nezastavíte, ale ještě vás stihne nějaká hodně zákeřná pohroma!“

„Co je to za člověka, že může být tak nebezpečný?“ zeptal se udiveně Poctivka Quan.

Soused pravil: „Nikdo jiný než světově proslulý, obávaný, zázračný bytový velezloděj řečený Malajec. Už před nějakým delším časem tady kolem vašeho vchodu obcházel, asi si už tenkrát všiml vaší paní, asi vzbudila jeho zájem, tenkrát k nám dokonce zašel a vyptával se, čí je to jako manželka. My jsme mu řekli po pravdě, že je vaše právoplatná paní. On na to, jak si prý mohla taková žena vzít takového muže, vždyť se k sobě vůbec nehodí. A staral se, jestli prý to mezi manželi klape. My jsme ho ale ujistili, že jste spolu velmi zadobře. Ale když později zřejmě viděl, že jste pryč za obchodem, přišel zas a poptával se: ‚Nevíte, na jak dlouho ten pan Poctivka Quan odjel? Kdy se má zas vrátit?‘

Říkali jsme si, že zřejmě má zájem o koupi nějakého hedvábí, a tak jsme mu řekli jen: ‚Tam a zpátky mu to nemůže trvat déle než přes deset dní, to by se asi tak měl vrátit domů.‘ A od toho dne se u vás v domě každou noc něco dělo a něco ozývalo. Jako by tam taky pořád někdo s někým mluvil. Kdyby to byl někdo jiný než on, tak už bychom šli a zajímali bychom se o to, třeba bychom něco zjistili. Ale znáte to! Samotného vládce Jupitera by se člověk raději dotkl nežli tady toho. I když ho necháváte na pokoji, on si vás přijde omrknout. A co teprv, kdybyste mu něco udělal! Takovému se raději do cesty nemotat! Kromě toho v zákonech není nic o tom, že by sousedé měli za povinnost hlásit každé cizoložství. A tak jsme ho nechali chodit tam a ven, jak chtěl. Podle nás tam přespal nejmíň deset nocí. A když jste se vrátil, přestal, jako když utne. My vám to teď sice říkáme, ale říkáme vám to s tím, že si to máte nechat pro sebe. A dávejte si naopak dobrý pozor, aby se nějak neprovalilo, že něco víte. Jinak na nás na všechny přivoláte hrozné neštěstí. I před vaší paní byste se měl ovládat a nedat nic najevo. Nesmíte se před ní prořící, kdybyste se prořekl, ona mu to určitě napíše, a ani my nebudeme od té chvíle bezpeční. V nejlepším případě přijdeme jenom o majetek, v horším případě přijdeme o život!“

Poctivka Quan pravil: „Já ho už taky viděl občas přicházet, že prý hedvábí. Říkal jsem si, takový velký zákazník, co tak najednou! Tak proto! Nebýt toho, že jste mi to teď řekli, já bych ani nic nevěděl. Poslechnu vás, nic nebudu říkat. Ale jednou přijde ten den a oni mi padnou do rukou, až je dopadnu, useknu jim hlavy, sousedé budou při mně stát, že ano?“

Sousedé pravili: „To jsou jen takové bláznivé řeči! Odedávna se říká, abys dostal lupiče, musíš mít lup, chceš-li cizoložníky postihnout, musíš je nejdřív přistihnout! Ten člověk se živí celý život krádežemi, a ještě nikdo ho nikdy s kradeným zbožím nenachytali. Myslíte si, že se od vás nechá chytit kvůli smilstvu s vaší ženou? Nemějte nám za zlé, že vám to takhle říkáme, ale ta vaše vám už

prostě nepatří, jednoho dne si ji tak jako tak odvede. A vy budete rád, když mu ji nebudete muset dát i s věnem."

„Copak je něco takového vůbec možné?"

„Pro něj je to hračka. Desetisáhovou zeď překoná na jeden skok. Nejtlustší stěnu prorazí, než se vzpamatujete. S tím vaším domkem si nebude dělat nejmenší starost. Dostane se tam, kdy bude chtít, a nejen že vám odvede manželku, ale vezme vám s ní i všechen váš majetek jako to věno! Takže nejde o nic jiného, než abyste neutrpěl hned dvojí ztrátu, na to si dejte pozor!"

Poctivka Quan propadl panice. Zapřísahal sousedy, aby mu pomohli vymyslet nějaký chytrý plán, který by ho ušetřil aspoň takové katastrofy. Sousedům ho bylo líto a všichni se snažili na něco kloudného přijít. Mlčky úporně přemýšleli. Někteří mu nakonec doporučovali, aby se prostě manželky nějak zbavil, a tím vytrhl kořen celého toho zla. Jiní mu zase radili, aby vzal ženu a utekl s ní co nejdál. Poctivka Quan jen přešlapoval a rozhodnout se nemohl.

A byl mezi nimi jeden starší zkušený muž a ten řekl: „Nic z toho nic nevyřeší. Kdyby příkladně svou manželku pohnal před soud, nebude mít žádné důkazy, na jejichž základě by ho s ní rozvedli. Malajec tady prošmejdil kde co, zná každé místečko, ať se vystěhujete, kam chcete, on vás najde. A až vás najde, tak jste mu vydaný na život a na smrt, bude vás mít v hrsti. Podle mě je tady jen jedno schůdné řešení, udělat z nouze ctnost. Vaše manželka zřejmě na vás a na vaší rodině už netrvá. Takže bych ji nechal jít a co nejvýhodněji bych ji prodal, abych z toho měl aspoň nějaké ty drobné, tak nic neztratíte. Má to ovšem jeden háček, když ji budete chtít prodat někomu jinému, za žádnou cenu nebude chtít, a až se to dozví Malajec, bude vás mít v podezření, že tímhle manévrem jen chcete za každou cenu ukončit jejich milostný poměr, ještě se vám dodatečně přijde pomstít. Bude tudíž lepší nabídnout vaši ženu na prodej rovnou jemu, tomu zloději. Dát dohromady nějaké slušné peníze pro něho není problém, a protože vaši manželku zřejmě

miluje, může být ochoten dát dohromady i sto až dvě stě lotů na takový účel. A s takovými penězi nemusíte ani dlouho hledat a najdete si jinou. Najdete si takovou, která se k vám bude trochu hodit a hlavně nebude zdrojem dalších katastrof. Budete mít svého člověka a nepřijdete o majetek. To jsou dvě rady, které se můžou hodit!"

Poctivka Quan pravil: „To je ovšem výborný plán! Není to sice asi zrovna to, co by manžel na mém místě měl dělat, ale je to asi jediný plán, který může fungovat, jiný nevidím, to by mohlo vyjít! Jenom jedna věc ještě. Já s ním těžko můžu mluvit, potřebuji nějakého prostředníka. Byl by někdo z vás, pánové, ochoten za mě v té záležitosti jednat?"

Sousedé nebyli proti, ale měli podmínku: „Když je to takhle, můžeme se někdo pokusit. Jenom až ji prodáte, tak nesmíte začít dělat nějaké potíže a roznášet, že jsme vám zašantročili ženu, a ještě k tomu nějakému zloději. To by tedy nešlo."

Poctivka Quan se ohradil: „Budu vám přece vděčný za zachování celého majetku i života, jak bych se mohl dopustit takové věrolomnosti."

Ten starší a zkušený člověk řekl: „On je loajální a čestný člověk, něčeho takového by se nedopustil. Klidně to pro něj můžete udělat."

Dali hlavy dohromady, poradili se, vybrali jednoho výmluvného člověka a domluvili se, že ten se následujícího dne vydá za Malajcem, aby s ním o věci promluvil.

Student Večerka trpěl taky steskem od té doby, co se tak náhle musel rozloučit s Aromou, celé dny se utápěl v depresi, upínaje se toliko na Malajcovu schopnost, na jeho neskonalou vynalézavost, s níž je dá s Aromou zase dohromady, že prostě všechno nějak zařídí.

Malajec mu vysvětloval, že situace není tak jednoduchá: „Kdybyste ji chtěl snad unést, tak na tom není nic těžkého. Jenomže když ji unesete, tak už tady nemůžete zůstat. V tom případě byste spolu museli odejít až někam na kraj světa, kde vás nikdo nenajde, tam

byste se museli usadit. Jde o to, jestli chcete být spolu jako manželé na dlouhou dobu, jestli jste ochotni odsud odejít, to jsou všechno věci, na kterých se budete muset domluvit. Teprve pak můžu něco dělat."

Vzhledem k tomu, že se stále ještě nevzdal myšlenky na ty dvě další krasavice, které by si nechtěl nechat ujít, Večerka nebyl příliš ochotný opustit tohle místo. A tak zpočátku trochu váhal, ale když potom četl Aromin dopis a pochopil, s jakou naléhavostí ten dopis psala, srdce mu nedalo, aby ji dokázal odmítnout. A tak se musel rozhodnout a Malajci odpovědět jednoznačněji: „Je mi jasné, že když neodcestujeme dostatečně daleko, těžko za sebou zameteme stopy. Samozřejmě, všechno opustím, odejdu s ní, nic jiného mi nezbývá."

Malajec jeho rozhodnutí přijal: „V tom případě je to snadné. Jedno si ale musíte uvědomit. Ukrást někomu manželku je něco jiného než ukrást mu nějaký majetek. Peníze a majetek jsou věci celkem nahodilé, dneska pozbudeš, zítra nabudeš. Ale když jednoho rána zjistíš, že ti někdo unesl manželku, jak se s tím uvnitř srovnáš? Navíc je Poctivka Quan chudý muž, když přijde o manželku, kde sežene jinou? Lidi vydrží leccos, ale mají také své meze, které by se neměly překračovat. Takovou hranicí je lidská těžká melancholie. Člověk by měl mít pochopení i pro své oběti. I pro své oběti by měl něco udělat. Měl by myslet na to, aby měly kam ustupovat. Ale teď k tomu Poctivkovi Quanovi. Až k němu půjdeme, měli bychom s sebou vzít nějakých sto a více lotů a nechat mu je u něho v domě, pak teprve mu unášet manželku. Že by si je vzal a zkusil si najít nějakou jinou, když o tuhle jako přišel. O kus yinové energie ho sice připravíme, ale úplně ho nezničíme. Dáme mu šanci. A já před sebou neztratím ten glanc hrdiny."

Student Večerka pravil: „Váš plán je naprosto dokonalý, až na to, že já už nemám ani vindru a ani mě nenapadá, kde bych takové peníze pořídil. Takže bych zase musel obtěžovat svého nejlepšího přítele, a to by mi už bylo hodně nepříjemné."

Malajec pravil: „Pokud jde o moje peníze, víte, jak to je, lehce nabyl, lehce pozbyl, kdyby mi pro vás bylo líto peněz, ani bych s takovými návrhy nezačínal. Nechte to na mně a hleďte napsat dámě svého srdce odpověď. Napište jí, že je nakonec jedno, který den si vybere, hlavně když nebude její manžel Poctivka Quan doma, a já přijdu a odvedu ji, kam si bude jen přát. Nemusí si už dělat starosti."

Student Večerka na vrcholu blaha spěchal rozetřít tuš. A jelikož byl dopis, který mu poslala, sepsán v tom nepříliš vybroušeném stylu, odpověděl jí podobně prostými větami:

Paní Aromě
Ony dva měsíce, jež uplynuly od našeho rozloučení, mi připadají jako celá desetiletí. Nejen vaše vnitřnosti se ztrácejí, nejen vy jste zhubla, jak říkáte, nejméně o polovinu své někdejší váhy, i mé útroby strádají obdobným způsobem, vždyť jak jinak by se mohlo stát, že se co chvíli dusím a mým hrdlem neprojde jediné sousto. Mnohokrát jsem probíral vše s naším přítelem Malajcem. Moc a moc jsem ho žádal, aby pro nás dva nešťastné něco udělal. Bál se, že nejste ještě pevně rozhodnuta, a tudíž se neopovažoval lehkovážně zasahovat do vašeho života. Když si však přečetl váš právě došlý list, pochopil, že vaše náklonnost ke mně je silná a pevná jako nějaký kov a kámen. A je ochoten učinit vše, co je v jeho silách! Postupovat ve stopách bájného Rudovouse by bylo v našem případě příliš nebezpečné, proto se rozhodl a je připraven postupovat tak, jako to kdysi učinila Rusovláska Hongniang. Určovat v této chvíli náš šťastný den by bylo zatím předčasné. Rozhodující bude nepřítomnost vašeho hlídače! Čas jeho nepřítomnosti budiž oním sedmým měsícem, v němž krásná víla Chang'e odlétla na měsíc. Dejte co nejdříve vědět, kdy nadejde ta šťastná chvíle. Ať se do toho můžeme dát. Jestli udělám nějakou proradnost, ať je ze mne vepřové nebo psí maso, ručím vám, že mě ani kousat nebudete muset. Od toho

je tady černých vran a vleklých psů dost a dost, ty mě sežerou za vás! Loučit se nebudu, vždyť už to ani nestojí za to. Jenom to jsem chtěl, abyste věděla.

Z čiré opatrnosti se nepodepisuji.

Malajec vzal dopis, zanesl jej Aromě, načež sebral sto dvacet lotů ve stříbře, ty zabalil do připravené obálky a už jen čekal, až nadejte ta správná příležitost. Společně s Večerkou netrpělivě čekali na zprávu.

Jenže Poctivka Quan se neměl k tomu, aby dům opustil. Zato se jednoho dne k Malajcovu velikému překvapení u něho objevil jeden z místních lidí, napřed prohodil pár konverzačních vět, načež přešel k věci samé.

Oznámil, že živnost souseda Poctivky Quana zkrachovala, majitel se ocitl v neřešitelné finanční situaci, a tudíž ani nemůže dost dobře živit svou současnou manželku, pročež ji hodlá někomu vhodnému prodat. „Uvažovali jsme o různých lidech z okolí," povídá ten člověk, „ale buď nemají ty peníze, nebo i nějaké ty peníze mají, ale o manželku by se nepostarali. O vás je známo, že jste natolik velkodušný a velkorysý, že byste byl ochoten takovou věc podstoupit a vyřešit takovou delikátní a nešťastnou situaci. Proto jsem za vámi přišel se svým návrhem. Měl byste opravdu velkou zásluhu. Tu ženu, kdybyste si ji k sobě vzal, byste vlastně zachránil před hladem, a sousedovi Poctivkovi byste pomohl z nejhoršího, pro jeho živnost by to bylo možné východisko. Takže by to byla hned dvojí pomoc."

Malajec znejistěl a v duchu si říkal: To je mi tedy divná věc! Já se zrovna chystám na něho, a on, jako by to věděl, za mnou pošle svého člověka, aby mi ji prodal. To není ani jinak možné, než že se něco doslechl. Pochopil, že pro někoho pracuji, dovtípil se, že je v pasti, že mi neunikne, a tak si vymyslel takovouhle únikovou cestičku. Co teď s tím? Ale když už, tak už! Než ji vlastně kupovat potají, tak to je snad lepší ji od něho koupit veřejně, všem na očích.

Proč budu někam tajně nosit peníze a složitě ji unášet? Pro jistotu se vyčkávajícího souseda ještě zeptal: „Proč ji vlastně tak najednou chce prodat, nemá k tomu nějaký jiný zvláštní důvod?“

Soused odvětil: „Ne, opravdu ne, dohnala ho k tomu jen ta bída, nic jiného v tom není.“

Malajec pravil: „A co jeho manželka, ta je ochotná odejít s někým jiným?“

„Ona se s tou chudobou prostě nedokáže srovnat, raději od něho odejde, ona o tom takhle ani neuvažuje!“

Malajec pravil: „A kolik by za ni tak chtěl?“

Soused pravil: „Jeho představa byla asi tak dvě stě lotů, ale na to samozřejmě nemusíte přistupovat. Kdyby mohl dostat třeba tak přes polovinu té odhadované částky, tak si myslím, že bude ochotný o tom vážně jednat.“

Malajec pravil: „Víte co, zaokrouhlíme to na sto dvacet lotů!“

Soused to vzal jako projev souhlasu, vyzval Malajce, aby chystal peníze, on že půjde podat zprávu sousedovi Poctivkovi Quanovi, aby osobně přišel celý obchod uzavřít.

Malajcova původní idea byla jednoduše uvést Studenta Večerku jakožto pravý subjekt celé transakce, sebe samotného a toho vyslaného souseda uvést jako zprostředkovatele. Když si to však ještě jednou přebral, řekl si: Ono přebírat za úplatu manželku žijícího manžela není zrovna úplně standardní záležitost. Ale při mé pověsti nebude nikdo riskovat, aby mě tahal po soudech. Ale když do toho zatáhnu Večerku, ten může mít oplétačky, klidně ho budou chtít vyslýchat a kdoví co ještě. Bude lepší Večerku vůbec nepřipomínat a nechat je při tom, že jsem to já sám, kdo mám zájem o tu ženu, a taky ji kupuji.

Poctivka Quan skutečně přišel a sepsali předávací manželskou smlouvu. Smlouvu stvrdili otisky palců, soused připojil své signum a předal kompletně vybavenou smlouvu Malajcovi. Malajec vyndal obálku s částkou, na níž se domluvili, a navíc ještě přidal deset lotů

pro souseda jako provizi. Ještě téhož dne si někde najal kočár, na ten naložil Aromu a odvážel si ji. To vše, aniž měl Student Večerka tušení. Ještě mu našel a pronajal v okolí domek, nakoupil do něj zařízení a nenutnější výbavu a najal službu k obsluze paní Aromy.

A hned svatebně vyzdobil, slavnostně rozsvítil celý dům a už oba milence vedl do jejich svatebního budoáru. Byl jako Bao Shuya a Rudovous dohromady, byl prostě nepřekonatelný. Škoda, že se tak trochu spletl v zadání, takže ho dost dobře nemůžeme prezentovat jako pravého hrdinu. Kdyby stejně nezištné sympatie a stejně oddané přátelství, stejné schopnosti a odvahu vsadil tam, kde se odehrává skutečné drama skutečného zoufalství a lidské tísně, mohl by být Malajec s tímto svým charakterem nejen právem označen za hrdinu mezi zloději, ale dokonce by se nám mohl jevit i jako skutečný aristokrat.

Dvanáctá kapitola

On má v zásobě poklon dost, by obrousily všechny hrany
Ona zas spolkne žárlivost, aby si přišly na své všechny strany

Báseň praví:

Ráda by lásky víc,
chtít lásky víc,
je krůček k žárlivosti!
Milujem všechny,
nechme se být,
volnosti nemá žádná dosti!

(Na nápěv *Věčné touhy*)

A tak se zadařilo, že spolu zase začali žít Večerka s Aromou jako manžel a jeho nová ženina. Neodloučili se, ať byla noc či den, neodtrhli se od sebe, ať byla zima či horko, na nic se neohlíželi, nepřestávali si užívat svých rozkoší a radovánek. Netrvalo dlouho, Aroma od svého sestěhování s Večerkou do jedné domácnosti prošla šťastně jedním cyklem a otěhotněla.

Večerka byl z toho vlastně šťastný, protože z toho usoudil, že leckteré léčitelovy nepříznivé prognózy se zřejmě nepotvrdily, a on kromě všeho jiného může dokonce zplodit i potomky. Zdá, že jeho i tak dokonale vyléčený orgán se úspěšně regeneruje, a to po všech myslitelných stránkách.

Po čtyřech pěti měsících se Aroma začala zakulacovat. A Student Večerka s ní začal mít při souložích potíže. Normálně se stahoval, až když přestával slyšet její odezvy, teď byl maličko zmatený, protože

už předem nevěděl, jestli křičí rozkoší nebo bolestí, nevěděl, co má přesně dělat, má se odtáhnout, či co. Zadržoval sperma, stahoval břicho, ale bylo to k ničemu. Až nakonec Aroma svému drahouškovi doporučila, aby si udělal na čas přestávku a šetřil si raději síly a energii na lepší časy a počkal s tím, až bude po porodu. O to větší to pak bude všechno sláva! Ať neplýtvá energií zbytečně.

Od té doby začali spát odděleně. Večerka přespával v knihovně. Cítil se osamělý a začal mít cukání. Netrvalo dlouho a zachtělo se mu nějaké vedlejší akce. Dokud s Aromou nežil v jedné domácnosti, připadalo mu, že když se mu ji podaří získat, nikdy v životě už nepůjde po žádné cizí. Teď, když dosáhl svého, začal hloubat o tom, jak by to bylo pěkné, kdyby k ní měl ještě druhou takovou a měl je obě jako takový krásný pár ženských, to že by teprve bylo něco. Když se mu něco takového mihlo hlavou záhy po svatbě, byl přece jen natolik spokojený s tím, co měl, že takové představy celkem hravě zaplašil. Ale teď, když neměl do čeho píchnout, ta představa se mu vracela, a dokonce začala nabývat na síle a naléhavosti. Začal vážně uvažovat, že s tím bude muset něco dělat. Najednou mu přišlo, že ze všech těch žen, jež mu donedávna přišly na oči, byly skutečně mimořádné jen a jen právě ty dvě, u nichž mu žel scházejí jména, ty dvě jsou opravdu jediné, jež by taky mohly s jeho čerstvou ženinou tvořit ty dvě parádní nožičky toho magického tripodu. Ale co je mu to platné, když ani neví, kde se zdržují, kde by je měl hledat. Nedá se nic dělat, bude muset sáhnout po dalších v pořadí, bude muset znovu zalistovat v tom notesu někde v těch horních patrech a tam si nějakou schůdnou kandidátku pro nejbližší dobu vytipovat. A až bude mít volněji, vypraví se hledat ty zbylé; na to nebude nikdy pozdě!

Před Aromou samozřejmě o všem pomlčel a uzavřel se ve své knihovně. Tam vytáhl notýsek a začal si v něm pozorně listovat. Listoval tak dlouho, až došel k tomu zvláštnímu jménu: Listra. Poznámky k její osobě se sice omezily na ne víc než pár celkem

krátkých vět, ale ty byly i přes svou stručnost mnohem jednoznačnější než některé i delší charakteristiky jiných žen, u nichž nikdy nechyběl jistý kritický odstup, nebo dokonce skrytý osten. U nositelky jména Listra nic takového nebylo, těch několik krátkých vět představovalo jasnou bezvýhradnou chválu. Bylo zcela zřejmé, že v té úplně horní kategorii kandidátek ona v té chvíli představovala jedničku:

Kouzlo této ženy má několikero aspektů, v její graciéznosti je přehršel půvabů. Pohybuje se s lehkostí nezanechávající stop, tělo vzbuzuje pocit, že je unesete na dlani. Její krása je těžko představitelná, její oduševnělost připomíná obraz a šíří se kolem ní zvláštní podivuhodná vůně, jako by ji snášel jakýsi vánek, jako by právě prošla oparem květin. A zní od ní a jsou slyšet jakési čarovné hlasy, jako by se z dálky ozývalo bezpočtu žluv. Mezi všemi kráskami ona je ta kráska nejvybranější. Patří jí místo nejvyšší, neb zjevně převyšuje všechny ostatní krasavice.

Navíc se při čtení těchto starých poznámek Student Večerka dobře rozpomínal na zjev té ženy, jasně se upamatoval na mladou ženu mezi dvaceti a třiceti lety, jak ho míjela, jak ho ovanula její velmi zvláštní vůně, jiná, než bývají ty parfémy z oděvů a těl ostatních žen, úplně jinak omamná, tak čiře sladká, překonávající všechno, na co byl až do té chvíle zvyklý. Pamatoval si, jak po jejím odchodu zůstal na kraji oltáře s kadidly vějíř, zřejmě její, s načrtnutou básní. V té chvíli si byl jist, že ho tam nechala pro něj. Řadu dní mu nešla z hlavy. Chtěl ji dokonce vystopovat, ale pak už k tomu nedošlo. Když o něco později potkal ty jiné dvě mimořádné krasavice, trochu ho to pustilo, začal to brát jako takový ten případ zlaté rybky, kterou jsi musel chtě nechtě vrátit do vody. Ale jak tak nyní znovu listoval sešitkem, bezděčně v něm ožila ta stará jiskra v popelu a on zapátral i v údajích připsaných drobným písmem pod jejím heslem, pozorně

si je přečetl a tu ke svému úžasu zjistil, že údajné místo bydliště se téměř na chlup shoduje se jménem ulice, do které se on sám právě přistěhoval. Bezmezně se zaradoval: „Ta ulice přece nemá víc než deset samotných domů, víc to nebude, takže ona nemůže být odtud příliš daleko. Nemělo by být tak těžké na ni padnout." A už pospíchal ven a začal se po okolí vyptávat, jestli o takové někdo neví.

Ani ve snu ho nenapadlo, jaká podivná shoda náhod může napomáhat jeho dosti nekalým plánům, jako by mu sami bozi nebe i země chtěli podat pomocnou ruku. Ukázalo se, že ta mladá žena byla jeho bezprostřední sousedka, oddělovala je od sebe pouhá jedna stěna, ještě k tomu stěna jeho knihovny, teď de facto jeho ložnice. Její manžel přezdívaný Štísko byl licenciát prý vyššího nadání, leč výsledků nevalných, váženého jména, leč charakteru spíše nízkého. Bylo mu přes padesát, první žena mu umřela, jeho současná řečená Listra byla tedy jeho druhá. Řečený Štísko provozoval kdesi nějakou školu, každý měsíc se přišel vyspat domů zhruba tak na dvě na tři noci, v ostatních dnech většinou zůstával ve škole i přes noc.

Večerka si nemohl neříct, že jak to vypadá, všechno bylo předem dáno osudem. Sami bozi a démoni ho poslali bydlet právě sem a právě proto, aby zrovna u ní našel ten blahodárný lék, co mu právě chybí. Takže ani nemůže neudělat, co bylo tak důmyslně zařízeno!

Rozpochodoval se po knihovně a vymýšlel, jak to všechno nejlépe zařídit. A zkoumal situaci. Venkovní zeď kolem jeho knihovny nebyla sice nijak vysoká, ale oddělovala oba domy tak výrazně, že se nedala ani přeskočit, ani přelézt. Vnitřní zdi jeho knihovny nebyly sice silné, ale byly z cihel pokrytých bílým cementem, na kterém byly hned vidět stopy. Z obou stran by bylo hned všechno vidět, prokopávat se tudy by nebylo moc dobré, a tak zavrhl tu oblíbenou literární metodu a rozhodně se nepokoušel dělat díru do zdi a tou dírou se snažil prolézt na druhou stranu. Místo toho ohřál svůj vlastní jednou napsaný text s tím jednou prověřeným motivem: stropem.

Zvedl hlavu a upřeně se zadíval vzhůru. Nemohlo mu ujít, že úplně nahoře je asi tři stopy vysoká a pět stop široká mezera, tam, kde zděná stěna zřejmě nedosáhla až ke střešní konstrukci a místo toho byla nahrazena dřevěnou příčkou. V duchu si zase pomyslel, že když je tu taková mezera, třeba by se dala využít, třeba by se dalo přes ni nějak dostat, a tak se nebude muset šplhat kdovíkde horem přes střechu. Proč nepoužít známého zaklínadla, udělej díru, přelez zeď. Čtyři slovíčka, trochu pozměníš smysl a máš to. Vypáčí pár prkýnek z té horní dřevěné přepážky a tam tudy se dostane přes zeď až k ní. Budu na druhé straně. To přece nemůže být nic těžkého.

Student Večerka si donesl žebřík, opřel ho o zeď, načež si z přístěnku u knihovny přinesl v papírové krabici nářadí, které by ho v životě nenapadlo použít, kdyby nebylo téhle situace! Bylo tam všechno; nože, sekerky, pilky, dláta. A na krabici ještě k tomu stálo: Desatero věcí. Student Večerka ani jednu z těch věcí od té doby, co tu krabici koupil, samozřejmě taky nikdy nepoužil. Měl to tam jako takové sice zbytečné, ale zajímavé haraburdí, které si konec konců člověk může v knihovně chovat jako nějakou kuriozitu. Jenže koho by to napadlo, ono nic není na světě úplně marné, úplně k zahození! Teď se mu ta kuriozita náramně hodila a k ničemu menšímu než ke svedení sousedovy manželky, to jsou věci, viďte!

A tak Student Večerka s chutí přitáhl nářadí a už s ním lezl po žebříku nahoru. Tam se nejdřív pozorně rozhlédl. Dřevěná přepážka byla sice pevná, ale naštěstí se daly zřetelně nahmatat jakési spáry. Zřejmě když tu stěnu dělali, přikládali k sobě prkna, aniž je k sobě připevňovali nějakými čepy tak, aby se to už nikdy nedalo rozebrat. Večerka vzal nyní pilník a začal shora uvolňovat okraj prkna. Upiloval jeden až dva feny[51], aby mu nic nekladlo odpor, až bude prkno stahovat. Potom vzal dlátko, zasunul je do škvíry a páčil směrem k sobě.

51 *Fen* je snad nejvšeobecnější označení míry, vždy desetina základní míry: zde míra délky jako desetina palce (*cun*), údajně 3,333 mm.

Prkno bylo dole dřív, než se nadál. Dal se tedy do páčení druhého kusu. Už k tomu nepotřeboval žádné další nástroje, ani sekyrku, ani dláto. Stačilo zabrat rukou, prkna už nic nedrželo, a tak mohl jedno po druhém sundávat, jako když loupe bambus. Po odstranění několika prken Večerka strčil hlavu dovnitř, aby zjistil situaci na druhé straně. Uviděl ženskou postavu, jak sedí na záchodové míse na malé straně. Právě se vyprázdnila. A než si začala natahovat kalhoty, chtěla vrátit prkénko na jeho místo, to jí však vyklouzlo z ruky a upadlo na podlahu. Žena po něm natáhla ruku, a jak se pro ně ohýbala, neubránila se tomu, že vystrčila své pozadí nahé až po pás, čímž se objevily obě hýždě v celé své kráse a mezi nimi nádherně vykrojená vulva. Večerkovi přímo do tváře. Večerka viděl všechno zezadu, takže jestli je to domácí paní, nemohl dost dobře poznat. A tak musel počkat, dokud si nenatáhne kalhoty a dokud se k němu neotočí obličejem. Ale v tom okamžiku měl jistotu. Byla to ona, byla to ta, kterou tenkrát tak obdivoval. A byla ještě krásnější než kdy předtím!

Chtěl na ni nejdřív zavolat, ale zarazil se, dostal strach, že by ho mohl uslyšet taky někdo jiný, a kromě toho ho ještě taky napadlo, ona je sice na světle dobře vidět, ale on je ve tmě, ona tudíž nemůže vědět, kdo to je, kdo na ni volá! Za takové situace se nedá počítat s tím, že ho bude hned kdovíjak vítat, zrovna v té situaci, ve které se nachází. Co když spustí normálně povyk? To by bylo hodně zlé, lekl se Večerka. Musí vymyslet způsob, jak jí naznačit, aby věděla, co a jak. Jak ho uvidí, určitě ho pozná. A pak už to bude dobré, Večerka si byl skoro jistý, že tu dámu nebude muset moc přemlouvat, že ještě sama ráda přijde. Jeho sebevědomí bylo značné.

Student Večerka horečně uvažoval. Najednou si vzpomněl na ten vějíř. To je ono. Byla na něm přece ta tři tangská čtyřverší, napsaná zřejmě její vlastní rukou. To si musí pamatovat! Nechám to tady otevřené, řekl si Večerka, vrátí se po žebříku dolů, najde vějíř, a jak ho bude mít, začne ty veršíky pěkně nahlas recitovat. Ona to uslyší, a jak to uslyší, nemůže nevědět. A jak bude vědět, přijde se podívat.

A pak už bude záležet na jeho, Večerkově, výřečnosti, aby ji umluvil. Na takovou udičku musí skočit, i kdyby nechtěla.

A už měl svůj plán. Jako vítr seskákal po žebříku dolů a už otvíral všechny knižní truhlice, aby našel ten vějíř s básničkami. Během svého pobývání v klášteře mu ty dívky a paní, co tam tak přicházely zapalovat voničky, nechaly nejednu upomínku, a tak se jich nahromadilo docela dost. Zdaleka to nebyl jen ten vějíř. Každý takový dárek si ukládal na příští časy, až takovou ženu potká, aby měl, čím by se jí vemluvil. Takový důkaz své oddanosti, až po nich bude něco chtít. Neměl obavy, že by ty ženy nebyly ochotné, a tak si ty upomínky střežil jako poklad, až se zase potkají. A hleděl, aby se nic neztratilo. Ale protože se bál, aby se mu to všechno nepopletlo s jinými věcmi, že by to pak v té změti nenašel, založil si ještě jiný sešit, na jehož deskách stály čtyři znaky. Byl to jeden verš ze *Zemských ód* v *Knize písní.* Ten verš zde byl pro přehlednost rozdělen do dvou úhledných řádků:

Krásných paní
krásná darování!

Student Večerka otevřel jednu z truhlic a vysypal z ní věci, které mohly nějak souviset s Listrou, aby se jimi probral. Štěstí mu přálo. Rozevřel jeden vějíř, a byl to ten její. Přečetl si, co na něm bylo napsáno. Nebylo to nic moc, ale samozřejmě to mělo nějakého toho básnického ducha, protože to údajně napsal poeta laureatus tangského dvora, básník Li, taková ta tři obvyklá čtyřverší, spojená jedním titulem *Nápěvy pokojných chvil,* o tom, jak císař Xuanzong se svou milostnicí Yang Guifei obdivují pivoňky a při tom zvou básníka k jejich palácové oslavě.[52]

52 Banálnější deklamaci si Večerka už nemohl vybrat, poeta laureatus Li Bo (Bai), trochu šílený tangský císař Xuanzong (713–756) a jeho milostnice všech milostnic Yang Guifei.

Student Večerka si nedovolil přečíst ani takovou věc jen tak halabala. Obřadně si nasadil klobouk, přioblékl se do slavnostnějšího hábitu, ještě se celý upravil, pak zapálil voničku, kterou položil před sebe, vykloktal si ústa a začal prozpěvovat jednotlivé verše tak, jako se zpívají árie jižní opery ve stylu *kunqu*,[53] vyslovuje velmi výrazně a zpěvavě protahuje každou slabiku, každé slovo, aby tím spíše přitáhl co nejvřelejší pozornost předpokládané posluchačky z druhé strany. A už zněly árie:

Upomíná oblak šat a květ i tvář,
jarní vánek jí stírá kapičky rosy.
Na hoře Nefritu, zdali ji nepotkáš,
terasy Jaspisů zkus pod lunou noci.

Růžově svití jak vonná nádoba,
oblak a déšť z hor Wu srdce drtí.
Kdo se jim v paláci Hanů podobá,
líto je vlaštovky vzlétlé až k smrti.

Květem se říše naposled raduje,
s úsměvem shlíží dávní vládcové.
Vědí už, bez konce jarní vítr je,
opřený zábradlím besídky Aloe.

Student Večerka dočetl, dozpíval poprvé, dočetl a dozpíval podruhé, opakoval celé vystoupení snad desetkrát, nic se však nepohnulo. Vzal přesná data měsíce a dne, vzal jméno i příjmení pisatelky a přeskandoval to vše se vší důkladností, nic nevynechal, přečetl to,

53 Pozdější tradiční divadelní a dramatická forma, pěstovaná a oceňovaná hlavně vzdělanci. Podnítila je hudební reforma v 16. století, tak vznikl hudební a divadelní styl, nazývaný podle místa vzniku – podle Kunshanu v jižní provincii Jiangsu. Hry a skladby vynikaly libozvučností, v níž udávaly tón flétny a loutny.

jako když se do zpěvu árií v opeře vkládá dialog. Předpokládal, že když i toto uslyší, pochopí, komu je celé vystoupení určeno, pochopí smysl celého představení. Ještě jednou všechno přečetl. A teprve v té chvíli, úplně nahoře u stropu, se cosi ozvalo. Snad jako lehké zakašlání, snad povzdech, velmi nezřetelně, sotva slyšitelně.

Student Večerka pochopil, že druhá strana zřejmě vylezla někam nahoru, rozhodl se toho využít, sklonil se nad vějířem a maličko potemnělým tónem, leč dostatečně nahlas, významně pronesl: „Ó vějíři, vějíři, málem jsi stál člověka život, pro tebe málem člověk umřel, a tu hle, ty vějíři, ty jsi zde, kde však je ona, kterés patřil? Jak rád bych tě vrátil té, kterés patřil! Proč tu máš dál darmo ležet?“

Sotva těch několik vět dopověděl, ozvalo se tentokrát jakoby ozvěnou: „Ta, které ten vějíř patřil, je tady, prosím, hoďte mi jej zpátky nahoru, prosím. A přestaňte si stěžovat, když nemáte proč!“

Student Večerka vzhlédl vzhůru, zatvářil se překvapeně a užaslým hlasem pronesl: „Cože? Je to možné? Tvá krásná majitelka je zde, tak blízko ode mne. A já, já si po ní tak stýskal, že jsem z toho až nemocný! Je-li to možné? Já snad nemusím umřít!“

Vrhl se k žebříku, popolezl po něm nahoru. A sotva zahlédl její tvář, vrhl se k ní, objal ji a líbal. Jejich ústa se k sobě přisála, jejich jazyky se spojily. Rychle se však zase rozpletly a odtáhly se, aby mohly promluvit. „Jste-li po celou tu dobu tady, jak to, že jste se neukázal?“ vykřikla první Listra. „Co vás to najednou napadlo, vloupáte se mi do domu a ještě mi začnete nad hlavou vyzpěvovat básničky?“

Večerka pravil: „Toto zde je moje obydlí. Já jsem váš soused! Copak to nechápete?“

Listra pravila nevěřícně: „Ale tady bydlela úplně jiná rodina, vás jsem tu přece nikdy neviděla!“

„Já jsem se nedávno přistěhoval, jsem tady nový.“

„A kde jste bydlel předtím? A proč jste najednou přišel bydlet zrovna sem?“

Student Večerka si chtěl polepšit, a tak své vysvětlení poněkud přizpůsobil situaci, aby uspíšil jejich seznámení: „Ale to moje přistěhování, to bylo jen kvůli vám! Copak nevíte, že když jsem v chrámu Nesmrtelného Zhanga tenkrát prvně uhlídal vaši ctihodnou tvář, úplně jsem vám propadl, a když jste se po mně před svým odchodem tak nějak ohlédla a ještě jste mi tam nechala ten vějíř, nemohl jsem na vás ani na okamžik zapomenout. Už tenkrát jsem začal myslet na to, že se sem za vámi přestěhuji, abych vám byl nablízku."

Listra, slyšíc jeho poslední větu, se rozesmála, zlehka mu klepla po rameni a trochu jej krotila: „Vy jste opravdu roztomilý, skoro to vypadá, jako kdybych za všechno mohla já, jako bych vám křivdila! A kohopak to máte u sebe doma, co?"

Student Večerka pohotově opáčil: „To je jenom taková ženina, kterou jsem nedávno dostal darem od přítele. Svou první manželku jsem se vším všudy nechal už dávno doma, tady jsem byl vždycky úplně sám."

„A proč jste se nezastavil, než jste se sem přistěhoval? Myslela jsem na vás, až jsem z toho byla nesvá!"

Večerka pravil: „Nejdřív jsem se po vás nemohl doptat. Nevěděl jsem úplně přesně, kde vlastně bydlíte, tak jsem ani neměl šanci vás navštívit. A když už jsem to věděl, tak jsem dělal všechno pro to, jen abych se sem rychle nastěhoval."

Listra maličko zapochybovala: „Takže kdy jste se sem vlastně přistěhovali?"

Večerka pravil: „Ani ne před půl rokem. Čtyři, možná pět měsíců."

Jak tohle Listra slyšela, úplně se změnil výraz tváře, na okamžik se odmlčela a pak se zeptala: „A to jsem vám celou tu dobu nestála za všimnutí? To až dneska najednou v tom vystydlém popelu vyskočila jiskřička?"

Student Večerka viděl, že se na něj netváří zrovna nejvlídněji, pochopil, že se podřekl, rychle se zatvářil zkroušeně a začal se vykrucovat: „Ne, já se ptal, ale oni mi říkali, že váš manžel je pořád

doma. Nechtěl jsem to brát na lehkou váhu, nechtěl jsem vám dělat těžkosti, tak jsem to raději pustil na čas z hlavy, čekal jsem pár měsíců, až do dneška. Váš manžel je prý někde v nějaké škole. Když jsem se to dozvěděl, a taky, že u vás nikdo kromě vás zrovna teď není, troufl jsem si ozvat se. To bylo všechno jen z té možná přehnané opatrnosti, jiný důvod to nemělo. Jak bych na vás mohl zapomenout! Myslíte, že bych byl schopen zrovna vůči vám zůstat chladný?"

Listra ho nechala mluvit, aniž na jeho slova jakkoli reagovala. Jenom se chladně usmívala. Chvíli mlčela, pak se otázala: „Takže, můj vějíř pořád máte. Nebo jste i ten ztratil?"

Večerka horlivě přitakával: „Ovšemže ho mám u sebe! Ten mne ani na okamžik neopustil. Kdepak ztratit ho! Jak bych mohl?"

„Tak mi ho podejte, ať se podívám!" pravila Listra líbezně.

Večerka si řekl, jak ten svůj starý vějíř uvidí, určitě změkne, podezření nechá stranou, stane se vstřícnější, nakonec se s ním dá ještě ráda dohromady. Slezl na druhou stranu z žebříku, horlivě zabalil vějíř do kousku lehkého plátna a už jej nesl a podával jí jej. Ve snu ho nenapadlo, co Listra udělá. Sotva měla vějíř v ruce, popadla jej a nadvakrát na třikrát jej rozcupovala na kousky a ty kousky rozmetala po celém pokoji. A zbylý kus plátna, který jí zůstal v ruce, po Večerkovi mrštila nazpátek, zpátky, křičíc na něj: „Falešníku falešný! Ještě štěstí, že jsem si s vámi nezačala! Ode dneška mezi námi nic není, vůbec nic! Okamžitě lezte pryč!"

A jak se vykřičela, spustila se na své straně co nejrychleji dolů, aby byla z jeho dosahu, aby ji nemohl chytit a podržet. Odtamtud ještě stále cosi křičela, ale hlavně na jeho výzvy neodpovídala. Jak seskočila z posledního žebře, jenom se rozeštkala a slzy jí tekly proudem.

Nechápaje, co se vlastně stalo, co vlastně provedl, Student Večerka by nejraději rychle přelezl na druhou stranu, aby se domohl nějakého vysvětlení, ale zase se bál, že by ho tam mohl někdo

zahlédnout. Takže mu nezbývalo než zůstat viset nahoře a bezmocně přihlížet, jak ona tam pláče.

A v tom úplně nejnevhodnějším okamžiku uslyšel navíc za dveřmi své knihovny mezi listy banánovníku zvuk, jako když tamtudy někdo prochází. Večerka se lekl, jestli to není Aroma, spěšně zastrčil prkno a rychle lezl po žebříku dolů.

Lámal si hlavu nad důvody scény, kterou mu Listra právě předvedla. Neřekl přece nic, co by ji mělo tak smrtelně urazit, nic zlého jí neudělal. Tak proč tak vyvádí? Čím ji tak strašně rozčílil? Podle toho, co říkala, mu zřejmě zazlívala jen to, že se s ní kontaktoval tak pozdě, a tím vlastně zavinil, že se mohli oddat tomu léčivému smilstvu až s půlročním zpožděním. Ale odedávna se přece říká, při jarních svátcích očisty není nikdy pozdě na něco studenějšího, hlavně když je chuť. A když má chuť a on je tady a miluje ji, tak se jí to přece vrátí i s úroky, co by ne? Ten půlrok si hravě vynahradíme! To přece musí vědět, tak proč by měla takhle vyvádět? To nebude jenom kvůli tomu, v tom bude ještě něco jiného! Říkala sice strašné věci, ale třeba to nemusela myslet vážně. Třeba ho chce jen donutit, aby ji prosil za odpuštění. Během dne by tam už neměl chodit, ale večer se tam určitě musí dostat. A zeptat se jí na vysvětlení. Ať už měla důvod jakýkoli, ať měla pravdu nebo ne, to je jedno, prostě to nějak srovnáme a bude to!

Zbytek dne se táhl Večerkovi jako celý rok. Konečně se dočkal soumraku, poslal Aromu spát, vrátil se do knihovny, zavřel pevně dveře i okna, pro jistotu si sundal literátský klobouk, vysvlékl se ze svrchního oděvu, zhasil lampu a už se šplhal po žebříku nahoru. Odstrčil prkno, které zůstalo přes den zasunuté, odsunoval ho tak slavnostně, jako když otvírá jakousi bránu někam kdovíkam. A usilovně přemýšlel, co ho na druhé straně asi čeká.

Až potud je to dobré, říkal si, ale co když z druhé strany nebude nic, oč bych mohl opřít nohu. Stěna je vysoká víc než dva sáhy. Z takové výšky skákat nedokážu. Zavolal bych na ni, ale když se mnou

předtím mluvila tak tvrdě, těžko bude ochotná přijít a pomoct mi dolů. Raději budu zticha.

Kdo by tušil, že Listřina ústa byla sice tvrdá, ale její srdce zdaleka okoralé nebylo. Než se odebrala k spánku, nechala jistou záchrannou síť, aby neponechala nic náhodě, aby za celým představením nepřipustila nějakou nevhodně předčasně tečku. Takže když Student Večerka začal natahovat ruce a tápavě osahával druhou stranu, brzy zjistil, že ten žebřík, který ona zřejmě během dne sama užívala, dosud nebyl odstraněn. Stál tam pořád. Student Večerka se velmi zaradoval, radostně stoupl na první příčel a už se po něm tiše sunul jak po nějakém bezpečném dřevěném mostku. Jako předtím ze své strany pohodlně vystoupal nahoru, tak také teď na její straně pohodlně sestoupil dolů, úplně bez obtíží.

Slezl až dolů na podlahu a dotápal tiše k posteli. Tam se nic neozývalo ani nehýbalo, takže si řekl, že milá Listra spí. A tak se chtěl naskládat pod pokrývku k ní, využít jejího hlubokého spánku, přitulit se k ní a na zkoušku, když to půjde, zkusit zavést penis do pochvy. Tím ji zvolna a lehce probudit, aby si s ní promluvil. Takto rozhodnut začal jemně nadzvedávat její pokrývku. Jenže netušil, že Listra nespala ani náhodou.

Celou tu dlouhou dobu, jak Večerka přecházel z jedné místnosti do druhé, ho jasně slyšela a pozorně sledovala každý jeho pohyb. Aby si ušetřila zbytečné okolkování, dělala, že spí a nic netuší. Až teď, když viděla, jak natahuje ruku a hodlá zřejmě nadzvednout její pokrývku, pochopila, že „nemůže připustit neohlášený vstup do generálova stanu", odtud potud. A tak jí v téhle chvíli už nezbývalo než se celým tělem přetočit a předstírat, že se právě probouzí z nejhlubšího spánku. „Kdo jsi, že lezeš ze samého pekla do cizí postele?" rozkřikla se na vetřelce.

Večerka jí tiše šeptal do ucha: „Ale to jsem přece já, kdo jiný by to byl, odpoledne jsme spolu mluvili. Já vím, udělal jsem velkou chybu. Dlouho jsem se vám neozýval. Přišel jsem, abyste mi to

odpustila.“ A jak tak vysvětloval, zároveň se nepřestával dobývat pod její pokrývku.

Listra se začala divoce vzpírat a nechtěla ho pustit dovnitř. Vzepjala se a zasyčela na něj: „Takový bezcitný člověk jako vy se bude chtít omlouvat. Jestli hned neodejdete, tak uvidíte.“

Večerka se ji pořád snažil přesvědčit: „Nevidíte, že jsem udělal všechno jenom proto, abych se sem za vámi dostal, já nejsem bez citu.“

Listra pravila: „To jsou moc hezké řeči, ale těmi nikoho neobalamutíte. Ta vaše očička, ta se vyznají, ta znají moc dobře cenu zboží. Zřejmě vám došly ty vaše hvězdy, které vám dělaly celou dobu pomyšlení, teď v nouzi by byla každá škatule dobrá. A toho svého miláčka jste taky nechal za sebou a lezete za mnou.“

Večerka pravil: „Jakého svého miláčka, ta, co ji mám doma, je jenom dárek od přítele, říkal jsem vám to. Nemohl jsem ji nepřijmout. Proč taková strašná žárlivost?“

Listra pravila: „Jakápak žárlivost, prostě se jenom potěšíte se svou ženinou, co je mi po tom, to je přece normální! Jenom jste si neměl zároveň začínat pletky s úplně stejnýma ženskýma, jako jsem já, a mě pak poslat do horoucích pekel! Kdybychom bydleli kdovíjak daleko od sebe, kdybychom se nemohli vidět, tak neřeknu, ale bydlet rovnou přes zeď, když stačí zavolat, tak to mi tedy nevysvětlete, to se totiž ani vysvětlit nedá, milý pane! A takový bezcitný člověk se bude ještě druhého dovolávat, aby měl porozumění, aby měl pochopení?“

Student Večerka se jen divil: „Madam, co to říkáte, kam na takové věci chodíte? Já jsem kromě téhle své ženiny a své manželky s žádnou ženou nic neměl. Tenhle můj pokus o uloupení takové krasavice, to je úplně ponejprv, co něco takového dělám. Proč něco takového říkáte, když k tomu nemáte nejmenší důvod?“

Listra pravila: „Tak já se vás zeptám jinak! Toho jistého času, toho jistého dne přišly nepřišly tři dámy do chrámu Nesmrtelného

Zhanga, aby tam zapálily nezapálily voničky. A nebyl jste to náhodou vy, kdo je tam uviděl a okamžitě celý bez sebe nad těmi jejich vnadami se vyhrnul před vrata a už se před nimi vrhal na kolena a bil před nimi čelem o zem jako nějaký blázen, byl jste to vy, nebo ne?“

Večerka přiznával: „Ale ano, tenkrát v tom klášteře skutečně byly nějaké tři dámy, zřejmě tam taky pálily voničky. A já tam byl úplnou náhodou zrovna taky prosit o potomka, a když jsem je nečekaně viděl vycházet zevnitř, přišlo mi to krajně nevhodné a trapné se tam s nimi motat, tak jsem se zastavil, už jsem nešel dál a zvenčí jsem si prostě klekl a taky jsem pobil čelem o zem, ale tenhle pozdrav už přece patřil Nesmrtelnému Zhangovi, ty pozdravy nepatřily vůbec jim, to je omyl, je to tak těžké pochopit?“

Listra se srdečně rozesmála: „Teď jste se ale dokonale prozradil! Kdybyste aspoň zapíral, že ten, kdo je zdravil, jste nebyl vy, tak neřeknu. Ale jak jste se přiznal, že jste to byl vy a vy to dobře víte, že byl, tak už není o čem mluvit, rozumíte? Aby se někdo schovával za Nesmrtelného Zhanga a šmíroval odtamtud všechny osoby ženského pohlaví, a když uvidí nějaké dámy, zpanikaří a místo toho, aby zmizel někde uvnitř, začne na ně hrát divadlo, vrhne se před vraty na kolena, to má ještě logiku! Ale takový blábol, jaký jste mi tu předvedl teď, s něčím takovým byste neohloupil ani tříleté dítě, ani to by vám neuvěřilo! A vy to chcete namluvit mně?“

Student Večerka pochopil, že Listra ví velmi dobře, o čem mluví, a že nemá smysl už dál cokoli pentlit. Zřejmě musí přiznat barvu. Jednak bude muset připustit, že trochu lhal, a současně se pokusit z ní vymámit, kde vlastně ty tři krasavice jsou. Tak se co nejlíbezněji usmál a řekl: „Tak já vám nebudu lhát. Ten den jsem skutečně z poloviny holdoval tomu božstvu a z druhé poloviny těm dámám. Chtěl jsem na sebe nějak upozornit, vzbudit soucit. Jenom nechápu, jak je možné, že vy, která údajně sedíte pořád jen doma, víte o takových věcech. Kdo vám o tom pověděl?“

Listra pravila: „Mám tisícimílové oči a uši povětrné, nepotřebuji, aby mi někdo něco říkal.“

Večerka pravil: „Když tedy víte všechno, co se stalo, tak taky budete vědět, kde ty dámy bydlí! Jak se jmenují samy, jak se jmenují jejich manželé. A já vás žádám, abyste mi to pověděla a vysvětlila.“

Listra pravila: „Vy se s nimi taháte půl roku a že byste najednou nevěděl a ptal se mě?“

Večerka pravil: „To máte zase odkud? Já jsem je od toho prvního setkání už víckrát neviděl. Jak můžete říkat, že jsem s nimi strávil půl roku? Taková hanebnost, jak se jí mám bránit?“

Listra pravila: „Pořád chcete jenom mlžit. Tak když jste s nimi nic neměl, tak proč jste se celého toho půl roku neukázal u mě! To byl jasně jejich nápad, abyste si mě nevšímal. Jako kdybych to nevěděla!“

Večerka se zaklínal nebem i zemí: „Co to pořád máte, vždyť na tom není ani stín pravdy! Takové podezírání!“

Listra pravila: „Jestli to skutečně tak nebylo, tak přísahejte při všech svatých!“

Večerka zdvihl tvář k nebesům a volal: „Jestli jsem s těmi třemi ženami sebemíň něco měl, tak ať, ať mě třeba já nevím co. Ale já nejenom, že jsem s nimi nic neměl, já ani nevím, jestli jsou Zhangové nebo Liové, já ani nevím, kde vůbec bydlí, a nebýt toho, že jsem na ně jednou narazil u toho Nesmrtelného Zhanga, tak nic nebylo, ať třeba já nevím co!“

Když ho Listra slyšela, jak se takhle zoufale zapřísahává, dost ji to zmátlo, vypadalo to velmi věrohodně a napůl to zviklalo její původní podezření: „Vy jste s nimi opravdu nic neměl?“

Večerka pravil: „Opravdu ne!“

„V tom případě bych vám asi mohla možná trochu odpustit,“ připustila Listra.

Student Večerka už spokojeněji pravil: „Když jsme si tak krásně všechno vysvětlili a já jsem vlastně nevinný, prosím, nadzvedněte konečně tu svou pokrývku a pusťte mě k sobě.“

Listře to ještě nedalo, aby si do něj nerýpla: „Ale já nevypadám tak pěkně jako ty tři, to jistě víte. Jděte se vyspat s některou z nich. Proč musíte obtěžovat zrovna mě?“

Večerka pravil: „Už zase děláte skromnou. Kdo vám napovídal, že nejste stejně krásná jako ty tři?“

Listra pravila: „Vaše oči, ty jsou samozřejmě neomylné. A tak dobře víte, že ty tři nemají rovné. Proto jste se před nimi taky vrhal na kolena, nebo ne? Kdyby jim něco chybělo, dopadly by jako já, podíval byste se a dost, stačilo by vám to. Kdepak nějaké holdování!“

Večerka pravil: „Ale ty poklony, to byl jenom takový okamžitý nápad, to byla taková situace. Úplná náhoda! To vlastně nic neznamenalo! Ale jak vás slyším, vy mi pořád zazlíváte, že jim jsem se klaněl, a vám ne, to je celý zádrhel, rozdíl jedné hloupé cihly! A vy z toho uděláte pocit hluboké nespravedlnosti! Ale nakonec, vždyť na tom není nic těžkého. Tak dobře, já vám to vynahradím i s úroky, já vám vysekám poklon, kolik budete chtít, a ještě přidám! A smažeme to!“ Domluvil, seskočil z postele a poklekl na podlahu hned vedle Listřina polštáře a bil čelem o zem jako šílený, až se celá postel třásla.

Listra k němu natáhla ruce, podepřela ho a přitáhla k sobě nahoru. A Večerka se okamžitě zavrtal pod pokrývku a jeho spodní nářadí se už spojovalo s její vulvou a pronikalo dovnitř s takovou snadností, jako když se kočár rozjede starou známou silnicí, po které několikrát úspěšně jel. Uvědomte si ovšem, že to bylo sice jejich úplně první spojení, ale že byli oba dva už velmi velmi nedočkaví po všech těch předehrách a konverzačních odbočkách. Že se sice pod těmi pokrývkami ještě ani pořádně neohřáli, ale už už byli připraveni kopulovat, on se s ní chtěl spojit, ona se chtěla spojit s ním,

obě ty jejich věcičky se k sobě už předem tulily, jako kdyby se znaly odjakživa, jako by se ani nepotřebovaly představovat.

A tak sotva Večerka dosáhl toho kýženého spojení, mířil rovnou dovnitř, a to co nejhloub. Listřina vulva nebyla ani příliš široká, ani příliš úzká, něco mezi tím. Protože však její vagína celá jen hořela, aby si ho konečně užila, protože nemohla už čekat ani vteřinu, nemocná touhou, její majitelka Listra byla ochotná snést kdejakou obtížnost, jen aby už konečně společně překonali všechny zbývající překážky.

Student Večerka viděl, že mu vychází Listra teď už maximálně vstříc, a pochopil, že v ní má důstojného soupeře nadcházející partie, soupeře, kterému se nedává žádný tah navíc, a tak odpověděl protiútokem a dal do toho všechno, co v něm bylo, aby jí byl skutečně rovnocenným soupeřem. Sotva zarazil, už táhl zpátky, sotva vytáhl z opevnění, už zajížděl do hnízda zpět, první desítka zastrčení a uvnitř se udělalo jen takové vlhko, další asi půl stovky zastrčení už vyvolalo záplavu. Listra však začala cítit, že má potíže, a ptala se s mírným podivem: „To je divné, když to dělávám s manželem, je to nejdřív trochu obtížné, ale potom už je to snadné. Proč je to dneska jinak? Ze začátku to šlo docela snadno, ale jak pokračujeme, začalo to být naopak těžší a těžší."

Večerka pravil: „Já ho také nemíval tak dlouhého, ale teď, teď to je rozdíl, to je úplně něco jiného, než jsou ty běžné penisy, co běhají po světě. A ty rozdíly jsou dokonce dva. První rozdíl, zpočátku malý, pak teprve nabývá, jako nějaká sušina, která jak postupně proniká dál do vulvy, tak postupně nabývá na velikosti, jako kdyby do sebe nasávala venkovní vlhkost. Druhý rozdíl, nejdříve je chladný, potom horký, jako křesadlo, které potřebuje několikrát obtáhnout, aby se postupně nažhavilo a začalo vydávat jiskry, jako když se zapaluje v ohništi. Je to docela zajímavé, určitě je to dost zvláštní, nechtěl jsem o tom začínat, dokud se nesblížíme natolik, že to budete moci sama ocenit. Jiný úmysl v tom nebyl."

„Stejně bych vám nevěřila, že máte u sebe takový poklad, myslela bych, že je to jen takový humbuk. Jenže teď, když vidím, jak to fakticky funguje, vypadá to dost hrozně a bude to možná čím dál horší, na to asi žádný lék nebude."

Večerka ji poučoval: „To je jen tím, že ji máte příliš suchou, proto to cítíte tak úkorně. Za okamžik, až vyteče víc šťávy, zvlhčí vás, uvidíte, bude to úplně něco jiného."

Listra pravila: „Já to tedy zkusím, já se pokusím tu bolest vydržet a nechám vás dělat ty vaše divy, snad ze mě nějakou tu šťávu dostanete a s tou mojí suchostí skoncujete."

„To říkáte moc správně," pochválil ji Večerka a podebral její nohy, položil si je na ramena a už vytahoval a zarážel ostošest, a stačilo několik desítek takových zasunutí a vysunutí a vulva byla mokrá a penis začal krásně prokluzovat. A současně s tím, jak se zase rozehříval on, ona přestávala cítit jakoukoli bolest, a jak se stávala stále kluzčí a kluzčí, víc a víc vnímala tu rozkoš, kterou jí přinášel.

„Miláčku! To nebyl humbuk, to, co jsi říkal! To je skutečný poklad! To je taková radost," jásala Listra.

Večerka toho využil a ještě přidával, jednak aby si koupil její přízeň, jednak aby dokázal svou verzi celého příběhu: „Miláčku! Tak vidíš, že jsem ti nelhal. Když není humbuk tohle, nic z toho všeho, co jsem ti předtím říkal, taky nebyl humbuk! Není důvod, proč bys mi nevěřila to, co jsem ti říkal, jak to bylo s těmi třemi!"

Listra se durdila: „Musíš hned tak spěchat? Já bych to uměla taky říct."

„To je ovšem taky pravda," pravil Večerka a nacpal jí jazyk do úst, aby už raději přestala mluvit. A sám se už také bez řečí dal znovu do díla. A tak to šlo snad dvě, nebo dokonce tři hodiny, dokud náhle nepocítil, jak Listřiny ruce a nohy totálně ledovatí, zalévá ji zvláštní, velice intenzívně vonící pot, a bylo to, třikrát rychle za sebou vytekla a přiznávala se Večerkovi: „Miláčku! Už je mi strašně slabo, já už to tvoje věčné píchání nevydržím. Obejmi mě, prosím, ať si trochu odpočineme!"

Večerka ji tedy poslechl, objal ji a zkusili usnout. Ale z polštářů a z pokrývek Večerku znovu ovanula ta intenzívní vůně, a tak se jí nemohl nezeptat: „Miláčku! Co to je, co to máš za parfém, že tak neodolatelně voníš?“

Listra pravila: „To není žádný parfém, jak jsi na to vůbec přišel?“

„Už ten den, co jsme se prvně viděli, jsem tu vůni ucítil, a dneska, jak tady s tebou spím, je to stejné. To není obyčejná voňavková vůně. Odkud tu vůni máš?“

Listra pravila: „To mi tak vychází z těla, z pokožky.“

„Nevěřím, že je to z těla, z pokožky. Taková vůně, to mi neříkej, to by znamenalo, že to tvé tělo, ta tvá pokožka je čirý poklad.“

Listra pravila: „S tím jsem se takhle narodila, nic jiného ostatně na mně není, jenom to mě odlišuje od ostatních žen. Tenkrát, když jsem se měla rodičům narodit, těsně před samým porodem, vtrhl do pokoje prý jakýsi zvláštní růžový oblak, a všichni prý ucítili náhlý závan vůně, a když jsem se vzápětí narodila, oblak se rozplynul, ale vůně už ne, ta zůstala, a od té doby mne všude provází. Ostatně i od toho voňavého oblačného závanu jsem dostala i to jméno Listra, hedvábný závan vůně. Dokud sedím a nehýbám se, tak se tolik neděje, ale po nějaké námaze, když se trochu opotím, cítí to nejen ostatní, já sama o tom vím, nemohu to necítit. Když už se to tak přihodilo a já tuhle zvláštní přednost dostala do vínku, nehodlám ji skrývat. I tenkrát v tom chrámu, když jsi mne tak okouzlil, podstrkávala jsem ti nenápadně ten vějíř s úmyslem, abys za mnou přišel a já se ti mohla pochlubit touto svou vůní. Jenomže tys mě nehledal! Musela jsem čekat až do dneška, než se mi moje přání vyplní.“

Jak jí Večerka poslouchal, zaujalo ho to natolik, že začal celé její tělo od paty až k hlavě intenzívně očichávat. A tu zjistil, že není na jejím těle jediného sebejemnějšího póru, ze kterého by nestoupala aspoň ta úplně nejtenčí nitka vůně. A tak mu bylo najednou jasné, že jsou na světě i takové nejkrásnější krasavice, jejichž krása se nedá

rozpoznat pouhýma očima. Pevně ji objal a zahrnul ji desítkami miláčků a nemohl přestat.

Až ho Listra musela brzdit: „Ty mě chceš snad celou vyčichat!"

Večerka pravil: „Už se stalo."

Listra pravila: „Věděla bych o jednom místečku, které jsi zatím vynechal."

Večerka pravil: „Ale to není možné, já nic nevynechal."

Listra pravila: „Ještě je tu jedna vůně, trochu jiná, než je ta z celého těla, ráda bych, abys ji taky ochutnal, aspoň pro srovnání."

Večerka pravil: „A to je kde?"

Listra vzala do ruky jeden jeho prst a zavedla ho tam, odkud se mohl dotknout vnitřku vagíny: „Ta vůně tam uvnitř je zase úplně jiná. Jestli se ti to neprotiví, prosím, sáhni si tam, čichni."

Večerka popolezl celým tělem dolů a zhluboka si několikrát čichnul. Pak se vrátil nahoru a jen krátce řekl: „Poklad! To je poklad! Na tomhle tvém těle chci snad umřít!" A už zase slézal zpátky dolů, něžně ji roztáhl nohy, aby se k tomu právě objevenému pokladu dostal co nejpohodlněji a mohl jej jazykem vychutnávat.[54]

Listra se po chvíli rozkřičela: „To už snad stačí, to stačí! Pojď přece nahoru! Přestaň, nebo to bude moje smrt!" Domlouvala mu snažíc se jej zadržet, zastavit. Ale Večerka nebyl ochoten přestat. Začal pracovat svým jazykem stejně jako předtím penisem, zasunoval ho a zase ho stahoval zpátky, tam a zpět, nejinak než při opravdovém spojení. A jak z ní opět začaly tryskat šťávy, okamžitě je polykal, ani kapku nenechal vytéci nadarmo. A tak chutnal a vychutnával, dokud nebyla znovu úplně hotová. Teprve potom povylezl nahoru, kde ho Listra objala a uvítala ho slovy: „Miláčku! Proč mě tak miluješ? Já ti to snad ani nemohu říct! Já s tebou chci umřít! Jestli jsi za

54 Slovní narážka na oblíbeného Mencia. Slovo *tian* (chutnat, vychutnávat si) bylo mezi filosofy zavedeno ve smyslu sémantického gesta hlubšího porozumění.

mnou přišel s upřímnými úmysly, ještě dnes večer spolu složíme přísahu věrnosti."

Večerka pravil: „Nic jiného si nepřeji!"

Společně opustili lůžko, přioblékli se a pod lunou s hvězdami složili přísahu, ve které si slibovali, že nejen v tomto současném světě, ale i po smrti se nikdy nerozejdou. A i v budoucích životech chtějí být spolu jako manželé, jedno tělo, jedna duše, a nikdy jinak. A kdyby on měl jakoukoli srdeční záležitost, řekne jí o tom, a kdyby ona měla nějakou tajnou lásku, také by mu to řekla.

Po skončení přísahy se opět svlékli, opět se odebrali na lože a tam si začali vyjevovat i ta nejintimnější zákoutí svých myslí.

Večerka ji přesvědčoval: „Ty podle mne nemáš v dnešním světě krásou rovné. Čím si tvůj manžel zasloužil takové štěstí, že si mohl vzít za manželku takový poklad? Ale když už takový poklad jednou doma má, proč se k němu častěji nevrací, proč si ho neužívá? Celé ty noci spí kdesi venku a tebe nechává spát samotnou. Proč to?"

Listra pravila: „On by si i chtěl užívat, ale síly mu na to nestačí. Ten školní byt má jako takovou šikovnou záminku, aby mohl zůstávat mimo. Ve skutečnosti se tam utíká před svou manželskou povinností."

Večerka pravil: „Pokud vím, je to muž ve středním věku, tak proč je tak slabý?"

„Za mlada to byl velký bouřlivák, velký záletník, jeho největším štěstím byla smilstva a cizoložství jedno za druhým. Bylo mu úplně jedno, jestli je den nebo noc. Jen by pořád sváděl ženy. A tak nakonec dokonale promrhal všechny své síly, a když dospěl do středního věku, byl najednou k ničemu."

„Ale jak na tom byl, když byl mladší? Kdybys to srovnala se mnou, třeba zrovna dneska v noci?" zajímal se samozřejmě Večerka.

„Co se obyčejné síly týče, v tom by asi žádný velký rozdíl nebyl. Ale ty tvé dvě přednosti, ty neměl ani náhodou!"

Večerka spokojeně pravil: „Ono je asi pravda, že ta moje věc, jak teďka je, asi nemá dneska na světě obdobu, to se asi hned tak nevidí. Ale to platí i o té tvé věcičce, to musím říct. Když se tyhle naše dva poklady teď spojily, už je nic nerozdělí. Ode dneška sem za tebou budu chodit a budeme spolu spát a spát."

Listra pravila: „Máš přece svou ženinu, jak sem chceš pořád přelézat? Mně stačí, když už přestaneš být takový necita, takový do sebe zahleděný narcis, jako jsi byl. To mi bude úplně stačit!"

Večerka pravil: „Já stále nechápu, který mluvka za tebou pořád chodil a brousil si na tobě jazyk tak dlouho, až mě tu zanechal jako toho největšího zločince, který se toho očernění už v životě nezbaví. Ještě i teď mi říkej, že jsem necita. Kdybych věděl, kdo je ten mluvka, tak ho při první příležitosti roztrhnu."

Listra pravila: „Už jsem ti říkala, že to nebyl nikdo jiný než ty tři!"

Večerka pravil: „To se mi pořád nechce věřit, to je divné! Jak to, že vedou takové řeči! Kdyby to o nich roznášel někdo jiný, tak by z toho měly být spíš nešťastné. Měly se bát o svou pověst, a ne to ještě vykládat dalším."

Listra pravila: „Ono je pravda, že jsem s tím začala já první. My jsme všechny tři vlastně vyrostly v jedné větší rodině, však já těm dvěma mladším taky říkám sestřenky, a té starší říkám tetičko. My jsme obyčejně moc zadobře a nemáme před sebou žádné tajemství. A já, když jsem se tenkrát vrátila z toho zapalování voniček a ty dvě krátce na to potkala, vyprávěla jsem jim o tobě, jak krásně vypadáš, jak jsi po mně pořád pokukoval, že jsem se do tebe úplně zamilovala a schválně tam nechala ten vějíř s básničkami, všechno jsem jim to pověděla a ony mi řekly: Ten už je do tebe taky určitě celý blázen, určitě tě bude chtít vidět, určitě za tebou bude chtít přijít, bude tě hledat, určitě se tady někde objeví, to jsme na to zvědavé, jak se ho potom zbavíš. Mně to taky nedalo. Musela jsem na tebe opravdu pořád myslet, čekala jsem, že za mnou přijdeš; postávala jsem u dveří, čekala na tebe možná deset dní. Ale po tobě

nebylo ani památky. Pak se ty dvě vrátily z toho svého zapalování voniček, náhodou jsme se potkaly a ony se mě hned vyptávaly, jak že vypadal ten mládenec, co jsem ho onehdy viděla v chrámu, ve tvářích, co měl na sobě a tak. A já jsem jim podrobně vypověděla, jakou máš asi postavu, jaký asi obličej, co to bylo za šaty, které jsi měl na sobě. A ony hned radostně prohlásily, že jak mě tak slyší, tak to nemůže být ani jinak, než že ony toho mládence mého srdce právě dneska musely potkat. Načež se mě ještě začaly vyptávat, jestli jsme si, když jsme si tak padli do oka, nevyměnili taky nějaké pozdravy a jestli z tvé strany snad nepadaly nějaké poklony či co. A já jsem jim řekla, že to bylo všechno jenom v takovém náznaku, jenom ve výrazu tváře, v očích a tak. Copak by mohl někdo před těmi davy lidí skládat poklony? To jsem neměla říkat. Ty dvě ani nemukly, jenom se po sobě tak podívaly a pak se potutelně začaly kuckat. A vypadaly náramně spokojeně. Jinak dělaly jakoby nic. To ve mně vzbudilo podezření. A tak dlouho jsem je vyslýchala, až mi nakonec všechno vyklopily i s podrobnostmi o tom tvém klanění a podobně. Ještě když mi to vyprávěly, tak se musely smát. Byla v tom z jejich strany taková svrchovaná přezíravost, že jsem z toho byla několik dní hodně špatná. A v duchu jsem si říkala, jak to, všechny jsme ho přece potkaly prvně, tak proč když potkal mě, byl takový zdrženlivý a ostýchavý, dělal jako že nic, ani mě pořádně nepozdravil, a když potká je, tak se úplně zblázní, nic mu nevadí, skládá jim poklony, bije čelem o zem a kdovíco ještě. Asi jsem mu zas tak moc krásná nepřipadala, asi jsem mu za to nestála. Nedá se nic dělat, zřejmě pobraly víc štěstí než já. Jestli vůbec někoho přijde hledat, tak to budou ty dvě, co se před nimi neváhal válet po zemi; proč by měl hledat zrovna mě? A definitivně jsem na tebe zanevřela, u dveří jsem se už ani neukázala. Co bych tam taky dělala? Byla jsem v každém ohledu a v každém okamžiku připravená na to, že přijdeš hledat je. Do té doby to byly moje nejmilejší sestřenky, teď kvůli téhle příhodě s tebou, to se přiznám bez mučení, jsem vůči nim

dost zahořkla, někdy je až z duše nenávidím. Takže musíš pochopit, že když jsem se s tebou teď najednou takhle setkala a ty mi začneš vykládat, že jsi málem půl roku prý čekal, aby sis mě vůbec všiml, no, to se nezlob, musela jsem pojmout podezření, že jsou za tím zase ony. Ale teď opravdu nevím, po těch tvých přísahách, možná že se opravdu až zas nic tak dramatického nestalo. Ale stejně za všechno můžeš ty, celá tahle trapná komedie by se nestala, kdyby nebylo toho tvého šaškování s těmi poklonami tenkrát. Takže se tě naposledy ptám, měl jsi to zapotřebí, měl jsi to dělat?"

Večerka všechno uznal a hned měl návrh: „S takovým kamenem na srdci ses musela právem rozzuřit, teď už tomu rozumím. Ale když je to tak, když to jsou vlastně tvé sestřenky, takže odteďka vlastně mé švagrové, co brání tomu, abys mě jim představila. Když už, tak už, máme-li mluvit o tom, že jsme spolu sezdáni, tak jim to taky musíme s celou parádou oznámit."

„Pravda je, že my nejsme jen sestřenky, my jsme byly opravdu nejlepší přítelkyně. Když některou z nás potkalo nějaké štěstí, tak jsme si je užily spolu, když naopak malér, tak jsme jím trpěly taky spolu. Takže kdyby to, co se jim přihodilo, přede mnou úplně zatajily, vlastně by se tím proti tomu našemu přátelství prohřešily. Ale protože to přede mnou neskrývaly, tak z toho ovšem plyne i to, že kdybych teď já skrývala před nimi tohle, kdybych si to, co se nám teď stalo, zase já nechala pro sebe, schovala si tě a užívala si tě, tak bych se prohřešila vlastně já. A to mi není vlastní, to pomyšlení bych nesnesla. Já to vidím tak, že jim o tobě povím. Má to jeden háček. Nejprve jim musím důkladně vysvětlit jednu věc. Zapomenout na čeřen, jakmile by měly rybku v hrsti, tak pardon, to se nesmí, nesmějí nikdy zapomenout na mou zásluhu, nesmí dráždit moji žárlivost. Pakliže s tím budou souhlasit, zavedu tě za nimi a seznámím vás, aby taky poznaly, jaká to magická věc může vůbec existovat mezi nebem a zemí. Jak se říká, všechny se jednou rády zhlédneme v jednom zrcadle, anebo jinak, klenot pod nebesy je tu

od toho, abychom se jím pod jedněmi nebesy spolu potěšily. Zbývá se domluvit se vší jasností s tebou, miláčku! Ale až je dostaneš, ne abys změnil své srdéčko, ty mě musíš milovat pořád jako dneska v noci! Tak co řekneš, nezměníš své srdéčko, slibuješ? Nebo z toho nebude nic!“

Večerka by nejraději zatančil válečný tanec. Svalil se z postele a už vzýval nebe i zemi a zapřísahal se jako už jednou předtím a ještě přidával. A když s tím skončil, vyhoupl se zpátky na postel a kopuloval a kopuloval. Vypadalo to, jako když se sezvou všechny dohazovačky a všichni svatebčani světa se rozjedou ne na jednu, ale na dvě a já nevím vůbec na kolik svatebních hostin a rejů najednou. A nikdo se už nikdy nedozví, která dohazovačka byla opilejší až nejopilejší, která tetička byla ve svém obžerství nejpřecpanější, aby o nic nepřišla.

A když ti dva konečně skončili, objali se kolem krku a padli únavou a spali a spali. A probudili se, až když slunce stálo vysoko na obloze a Listra nabádala Večerku: „Rychle zas přelez po té své dřevěné lávce nazpátek!“

Ale od té doby se ti dva scházeli každý den a spali spolu každou noc. A milovali se víc, než kdyby byli opravdoví manželé. Zbývá se dovědět, kdy se mu dostaly pod ruce ty její dvě sestřenky. Večerkova osudová posedlost ženskou krásou a sexem je ovšem námětem našeho vyprávění už od druhé kapitoly. A vy byste si mohli říct, že už to stačilo. Takže si dáme takovou malou pauzu. A v příští kapitole budeme vyprávět jiný příběh. Ovšem po jednom či dvou jednáních bude, to vám slibuji, náš hlavní hrdina opět na scéně.

Komentář:

Mezi nejvýjimečnějšími romány není románu výjimečnějšího, než je Rouputuan. A v tom Rouputuanu zas není nad tuto kapitolu. Když se

člověk poprvé dočte o Listře a jejích extravagancích, je až konsternován. Nechápe zcela důvody a podezírá autora, že vrší všemožné excesy jen kvůli tomu, aby vytvořil sérii různých riskantních situací, aby co nejvíc napínal čtenáře. Když ovšem dočte až do samého závěru, začne chápat, že to, co tomu závěru předcházelo, mělo svou logiku a že k tomu muselo dojít ze samé povahy věcí. Že to nebyla umělá schválnost.

Předtím, než se Studentu Večerkovi oddala, Listra trpěla neskonalou, i když, jak se posléze ukázalo, vlastně ne zcela odůvodněnou trpkostí, a když s ním už sdílela lože, měla celkem logicky zůstat u své neméně silné žárlivosti. To je u žen zcela běžné a v románech to bývá ta hlavní zápletka. Ona však nejen že u svého puzení k žárlivosti nezůstane, ona dokonce do měsíce a do dne sehraje mimořádně pozoruhodnou roli, do níž zatáhne nejméně tři další osudy.

Čtenář, jenž dojde s Večerkou až sem, zjistí, že se nechal uchvátit krásami jako na oné pověstné cestě do Shanyin,[55] *ale také shledá, že jeho průvodce Student Večerka, aniž by se vzdálil od vlastních domovních dveří, nehodlá marnit čas u jedné pro tu chvíli nepoužitelné ženiny, pročež s ním tentýž čtenář může pokračovat v jeho vítězném tažení.*

55 Cesta do Shanyin (Odvrácený svah) je cesta, kterou proslavila jediná zmínka ve sbírce příběhů a anekdot z *Nových vyprávění o tom, co se ve světě povídá*. Ukázky z této knihy zkompilované v roce 430 najde čtenář v *Klenotech čínské literatury* (Portál: Praha 2006) v překladu J. Hrubého.

Třináctá kapitola

Mezitím jiný s myšlenkou na pomstu za sebou spálí loď
A chtěje smilstvo smilstvem smýt, plnými doušky pije žluč

Píseň praví:

Jara a podzimy mstu znají, nikoho nemine,
na způsob letopisů zkusme román, proč by ne.
Zatímco Dong Hu prý ze zásady nepsal o posteli,
písně ze států Zheng a Wei na stud nemyslely.
Tak jako milostná v úvodu měla zarazit,
smilníka příběh může zamrazit.
Čeká na nepřátele místo, kde se setkají,
možná jinde to bude, nežli čekají.

Poctivka Quan i poté, co se šťastně zbavil své nevěrné ženy jejím výhodným odprodejem, zůstal ze všeho natolik vyvedený z míry, natolik plný chmur a nenávisti, že se raději všech stranil. Lidem se nedokázal kloudně podívat do očí, o živnost se prakticky přestal starat a celé dny proseděl doma.

Pořád dokola vyslýchal svou sotva třináctiletou služku ve snaze dozvědět se, jak to všechno vlastně bylo, jak se to seběhlo, kdy ten chlap začal s jeho ženou spát, a hlavně, jestli v tom nebyl zapletený ještě někdo jiný, kdo mu v tom napomáhal. Děvče se zpočátku strašně bálo případné pomsty své paní, a tak se neodvažovalo promluvit. Ale když získalo jistotu, že paní je skutečně prodaná, a že se tudíž sotva kdy vrátí, vyklopila všechno, co věděla. Odkdy začal ten cizí elegán s její paní spát, odkdy tu začal dokonce bydlet, o sousedce odnaproti mu taky pověděla, jak sem rovněž chodila, a jak dokonce

spala s oběma najednou. Ale že skutečným milencem jeho bývalé manželky nebyl vůbec žádný obr, ale naopak takový docela milý pohledný mládenec, zřejmě student, a že ten obr tomu studentovi zřejmě jenom pomáhal.

Poctivka Quan myslel, že se udusí vztekem, srdce měl až někde v krku. Hned se šel vyptat po sousedech, jak to doopravdy bylo. Ukázalo se, že ti toho studenta taky viděli, ale byl tu prý jednom jednou, zatímco ten obr Malajec se tady motal neustále. Kromě toho byl podle nich ten Malajec, jak ho znali, hodně hrdý člověk, který by si leda tak nechal od jiných sloužit, a určitě by nebyl ochotný dělat někomu poskoka, ne, ten by pro nikoho nehnul prstem. Jak to ve skutečnosti bylo, to jim došlo, až když se Aroma nakonec skutečně stala ženou Studenta Večerky, což nakonec někdo přece jen roznesl. Teprve potom všichni ti lidé pochopili celou tu komedii, která se tu hrála.

Jakmile Poctivka Quan pochopil, co se to tu ve skutečnosti stalo, vydal se zjišťovat, co je ten takzvaný Student Večerka zač, chtěl vědět, kde se tu vzal, chtěl znát celou jeho historii. Postupně zjistil, že Večerka nebyl vůbec zdejší, že má zřejmě někde doma řádnou manželku a jeho Aromu si tady přibral jen za konkubínu, jen jako ženinu.

Poctivka Quan začal přemýšlet asi tak. Kdyby mu to udělal ten Malajec sám za sebe, snad by to ani nebral jako nějakou zvláštní pohanu, jako nějaký zvláštní projev nepřátelství, asi by se mu ani nešel kdovíjak mstít, spolkl by to a nechal by to být s tím, že si to s ním vyřídí až kdesi u pekelné soudní stolice. Jenže takovýhle prostopášný chcípáček, to bylo něco úplně jiného, od takového mrzáka to nemínil snášet ani náhodou. Najde si způsob, jak se mu pomstí! To takovému hajzlíkovi nesmí projít! Jenže, když ho udá, podá na něj žalobu, ten bude mít zřejmě zastání u Malajce a Poctivkovi zbudou jen slzy pro pláč, peníze mu tady budou málo platné! Který tak asi zdejší soud dneska nebude slyšet na toho, kdo má tak navrch

jako ten zloděj Malajec? Každý se ještě rád zavděčí! Soud půjde obžalovanému na ruku a žalující bude namydlený. Navíc jsou spory o manželství odjakživa ošemetná záležitost, všechno nakonec záleží jenom na ústních svědectvích dohazovaček, a ty se budou bát Malajce až běda, za Poctivku slovo neztratí. To je slepá ulička, tudy cesta nevede! A jiný způsob? Buď neexistoval, nebo by mu nepřinesl ani žádné uspokojení, žádnou radost. Bylo jediné řešení. A tím je vypravit se tam, odkud ten mizera přišel, najít a navštívit jeho vlastní domácnost, jeho vlastní dům, nasadit všechny háky a páky, aby se dostal nějakým způsobem dovnitř a párkrát mu ojebal tu jeho vlastní ženušku! To by mi udělalo zatraceně dobře u srdce, řekl si Poctivka Quan, když o tom chvíli přemýšlel. Tys mi svedl mou, já ti svedu tvou! Uděláš, zaplatíš! Za křivdu křivdou, za zlo zlem! Ani kdyby ho zabil, neudělalo by mu to takovou radost.

Odedávna se říká, všechno jde, když se chce! Nic není nemožné, když je dobrá vůle! Široko daleko není nikoho, kdo by nevěděl, že mu jeho ženu svedl. Všichni vědí, že mu ji nejdřív svedl, pak si ji vzal. Poctivka Quan si dovedl představit, že to, co se za jeho zády teď povídá, není nic, čím by se mohl chlubit. A odtud taky věděl, že dokud nevymyslí, jak se mu náležitě pomstít, nebude tady už pro něj místo k životu, i kdyby on sám chtěl stokrát zapomenout.

Poctivka Quan logicky vycházel z toho, že když ten mizera Student Večerka má teď tu jeho děvku Aromu jenom pro sebe, určitě domů pospíchat nebude. Čehož on naopak využije a najde si to správné místo. Vládce nebe má taky někdy oči, a když bude trochu chtít, ukáže mu cestu. A třeba mu i trošku píchne, říkal si Poctivka, kdo ví!

Velký mstitel důkladně promyslel co a jak, vzal svou ještě ani ne třináctiletou služku, poskládal veškeré domovní zařízení a všechno, jak to leželo a běželo, směnil za pořádný balík v hotovosti. Když k tomu přidal těch sto dvacet lotů ve stříbře, které utržil za manželku, udělalo to slušný kapitál. A rozloučil se s nejbližšími sousedy. Jak se říká, rozbil nádobí, zapálil loď a šel.

Za pár dní byl na místě, ani mu to netrvalo tak dlouho. Ubytoval se v místním hostinci, trochu si tam odpočal, načež se vydal po okolí, aby se poptal, kde je obydlí jistého Studenta Večerky a co se tam právě děje, jaká je situace. Dokud nedorazil na místo, připadala mu jeho pomsta celkem jednoduchá akce. Něco jako sáhnout někomu do kapsy a vytáhnout, co v ní zrovna bude mít, žádnou velkou hlavu si z toho nedělal. Ale když dorazil na místo, a hlavně když zjistil, kde se Večerkovo obydlí ve skutečnosti nachází, co a jak se tam má, začal chápat, že to, co si na dálku dost jednoduše předsevzal, nebude tak snadné uskutečnit. A postupně mu naskakovaly vrásky na čele.

Tak si taky původně říkal, že zabezpečení domů jiných lidí bude nejspíš podobné tomu zabezpečení, jak na to byl sám u sebe zvyklý. Dokud je manžel doma, nic se neděje, žena je úplně samozřejmě pod přísným dohledem. Když manžel někam vyjde, tak se taky nic neděje, co by se taky dělo, dveře jsou a nejsou, stejně nikdo nikde není, kdyby i někoho něco napadlo, prostě zajde, zase vyjde, nic mu nebrání. Poctivkovi Quanovi na mysl nepřišlo, že by domy vzdělanců mohly být něco úplně jiného než domy podnikatelů nebo řemeslníků. Kdo nepatří k nejbližšímu příbuzenstvu, kdo nepatří k nejbližším přátelům, ten tam nemá co dělat, nesmí přes práh! To bylo pravidlo, jenže tady to tím nekončilo! Tenhle konkrétní dům měl na rozdíl od jiných vzdělaneckých domů ještě zvláštnost, že do něj nebylo dovoleno vkročit ani těm nejbližším příbuzným, ani těm nejbližším přátelům. Přes práh nesměl prostě vůbec nikdo! To Poctivku Quana zaskočilo a on upadl do těžkých rozpaků. Vypadá to, že si usmyslel holou nemožnost! Ale když už se jednou rozhodl, tak to musí zkusit, i kdyby na sůl nebylo, ať to dopadne jak to dopadne. A když to nedopadne, aspoň se uvidí, že Nebesa tomu tak chtěla! Ale taky se ukáže, že neváží cestu přes hory a řeky nadarmo, že se nepodělal strachy jen při pohledu na ty dva znaky: Železné veřeje! Poctivka Quan byl rozhodnut, že do toho půjde, děj se co děj.

Původně si taky hodlal najít podnájem někde nablízku, v tom podnájmu by se dočasně ubytoval a čekal na vhodnou příležitost, aby se pokusil uskutečnit svůj záměr. Kdo mohl vědět, že dům Pána Železných veřejí bude trčet na samotě, kolem dokola pusto, samý úhor. Takže bylo nepředstavitelné, aby na to, co by mohl horko těžko svést nějaký ženáč ze sousedství, pomýšlel neznámý přivandrovalec kdoví odkud, který se bude lámat do domu.

Poctivka Quan přemýšlel co teď. Že poblíž cíle nenajde ani žádný byt, ani žádný domek k pronajmutí, s tím nepočítal. Zklamaný se chystal k návratu do hostince, neušel však ani padesát kroků, když ne tak daleko od domu uviděl mohutný strom a na kmeni toho stromu přibitou dřevěnou desku. Zdálo se mu, že je na desce cosi napsáno. Přišel blíž, aby se podíval, a skutečně tam bylo nějakých osm poměrně větších znaků, asi toto:

Volné pozemky k pronajmutí,
první úroda renty prostá

Poctivka Quan dočetl oznámení a rozhlížel se po nejbližším okolí. Kam dohlédl, ležel prázdný úhor. Nenapadlo ho nic jiného, než že ty volné pozemky k pronajmutí, o nichž se na ceduli píše, nemohou být nic jiného než ten úhor kolem dokola. A samozřejmě ho taky napadlo, že když to tady má být k pronajmutí, musí tu být taky nějaké stavení, které si případný nájemce zařídí tak, aby ten pozemek vůbec mohl osít a hlavně obdělávat. A bez toho by to zase nemělo smysl si pronajímat. Co kdyby si to zkusil pronajmout on sám, řekl si Poctivka Quan. Bydlel by hned vedle, celé dny by jako pracoval na pozemcích, motal se kolem, a věděl bych všechno, co se jen v domě a kolem domu šustne.

A hned se vydal do nebližšího sousedství, aby se poptal, kdo je majitel nabízených pozemků. A jestli nepatří k tomu nabízenému pozemku nějaké bydlení. Dotazovaný mu na to řekl: „Majitel pozemku

je z tamté samoty. Ale je to jen ten pozemek, žádné stavení to u sebe nemá. Ten, kdo by si to pronajal, by si musel něco najít jinde."

Poctivka Quan řekl: „Já jsem zrovna totiž uvažoval o pronájmu nějakého pozemku tady kolem. Jenom nevím, co je to za člověka, tenhle majitel pozemku."

Ten člověk jen vrtěl hlavou: „Tak to vám povím, to je ten nejnemožnější člověk pod sluncem. Kdyby se s ním dalo jenom trochu vyjít, tak už by to tu dávno nebylo, dávno by si to někdo pronajal."

Poctivka Quan řekl: „Jak nejnemožnější? V čem je problém?"

„Je takové staré pravidlo, že na takový úhor, jako je tenhle, dostanete dispens z renty na tři roky. Ale on vám, jak vidíte, dává dispens jen na rok. A hned od začátku následujícího roku po vás bude tu rentu vymáhat, to si pište. To není všechno, on je i jinak takový skrblík, že je mu líto sousta pro každého člověka navíc, kterýmžto pádem už dlouho nemá nikoho, kdo by se mu staral o dům. Dělat mu nájemce znamená dělat mu děvečku pro všechno. Cokoli bude v domě potřeba, na to si klidně zavolá vás, prý abyste mu s tím trochu vypomohl, což znamená, abyste mu to udělal, a to bez mzdy, bez nároku na jakoukoli odměnu. Před třemi roky už tu byl jeden takový, zkusil to s ním, ale on ho tak zneužíval, že to ten člověk dlouho nevydržel a odešel dřív, než vůbec stačil zasít. Proto je to tady teď takhle ladem!"

Poctivka Quan ovšem, slyše tyhle zvěsti, byl naopak radostí bez sebe. A už mu běželo hlavou, že všechno mu nehrává. Jestli mu doteď dělalo starost, jak se dostane dovnitř, tak teď to vypadá, že jak jednou bude tady poblíž, má z poloviny vyhráno. Jestli se ostatní bojí, že si ten člověk z nich udělá poskoka, on se na to přímo třese, jestli si ostatní žádají nějakou mzdu, on by za to ještě platil, jen aby mu mohl sloužit! Jestli ho bude potřebovat a třeba ho bude chtít i zneužívat, tak to bude přesně to, co on potřebuje. Jediný problém je, že to je na dlouhé lokte. Taková věc se nestihne za den, a kdyby se mezitím vrátil ten povedený zeťáček a prokoukl jeho plány, bylo

by zle. Na druhou stranu, ten jeho zeť je sice jeho úhlavní nepřítel, ale ve skutečnosti ho v životě neviděl, takže oni dva se vlastně vůbec osobně neznají! Takže i kdyby se náhodou vrátil, poznat by ho nemusel, aspoň ne hned. Stačí si změnit jméno.

A tak byl plán hotov. Poctivka Quan si změnil rodné jméno na Lai (Ten, co přišel), přezdívku si změnil na Suixin (Aby si splnil, co si předsevzal), neboť ta prostá pomsta, která byla důvodem jeho příchodu, se mu mezitím stala utkvělým přáním, jeho předsevzetím, jež si nemohl nesplnit. A tak tu byl najednou takový Lai a Suixin k tomu. Ovšem, v zájmu konzistence našeho vyprávění, to jest abychom čtenáře zbytečně nemátli, však pro nás zůstane nadále Poctivka Quan stále Poctivkou Quanem.

Ten si pod svým novým smyšleným jménem sepsal návrh nájemní smlouvy a s ní se vydal na čekanou. Věděl už, že dveře toho domu se nikdy nikomu neotevřely ani na zaklepání. A tak se o to ani nepokoušel. Usadil se před vchodem do domu a prostě čekal. Prvního dne se nikdo neobjevil. Vrátil se do hostinského pokoje, aby tam přespal. Druhého dne se vydal k domu nanovo. Tentokrát měl větší štěstí. Jak se blížil k domu, narazil na jeho majitele, Pána Železných veřejí. Ten tam postával s miskou a s váhou, čekaje zřejmě na podomního prodavače sýrů tofu.

Poctivka Quan, vida ten upjatý vzhled a přísný výraz muže asketického odění, věděl hned, že to je jeho člověk. Postoupil k němu a hluboce se ukláněl. A když se napřímil, tázavě zvolal: „Pán Železných veřejí, není-li toto vaše ctěné jméno, pane?“

Muž mu pokynul: „Ovšem. Proč se mne na to ptáte?“

„Slyšel jsem, že pán tohoto domu vlastní pozemky k pronajmutí za účelem obdělávání. Mám jistý kapitál, který však nestačí k založení vlastního podniku, rád bych si tedy pronajal pánův pozemek a zkusil jej obdělat a osít. Jenom nevím, zda byste byl ochoten mi takový pozemek pronajmout, pane.“

Muž pronesl: „Obdělávání takového pozemku není pro slabochy ani pro lenochy, to chce své! Co jste až doposud dělal? Umíte vzít za práci, anebo vám jde jen o to dobře se nakrmit a na mém díle se darmo přiživit?“

Poctivka Quan pravil: „Pane, jsem zvyklý odříkání. A co se sil týče, umím se postavit k dílu. Jestli mi, pane, nevěříte, zkuste to se mnou na pár dní, ukáže-li se, že na to nemám, najdete si jiného.“

„Ale nemám tu pro vás žádný příbytek, kde chcete bydlet?“

„Nevidím v tom žádnou obtíž. Ženu nemám, žiji sám, stačí, když mne necháte postavit si tady někde přístřešek na vlastní náklady. Víc nepotřebuji. Proč bych měl jinému platit nájem za bydlení, když jednou budu platit nájem za pozemek, proč bych měl chodit jinam bydlet u cizích.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Pán Železných veřejí. „V tom případě pojďte, sepíšeme nájemní smlouvu.“

„Jednu už jsem si tady dovolil připravit,“ pospíšil si Poctivka Quan a podával mu připravený návrh.

Pán Železných veřejí při pohledu na Quanovu statnou postavu pochopil, že to bude nejspíš člověk dělný a že bezpochyby stihne nejen dobře obdělat jeho úhor, ale mohl by zastat i lecjakou jinou užitečnou práci v domě, a zadarmo. A tak nejen přijal jeho návrh smlouvy, navíc mu hned na místě dovolil, aby si na jeho pozemku, na vlastní náklady ovšem, postavil nějaký ten doškový přístřešek.

Poctivka Quan, který byl teď docela při penězích, hned šel a nakoupil víc než dostatečné množství řeziva a krytiny, najal pár dělníků a ti mu ani ne za půl dne postavili bydlení, sice jen takový přístřešek, ale čistý, docela úhledný a hlavně nový. Konečně byl zase ve vlastním, a ne jakýsi bezprizorný pocestný.

Nakoupil také zemědělské nářadí a vůbec všechno potřebné a pustil se do práce. Každé ráno už za kuropění vstal, ani se pořádně neučesal, neumyl, a spěchal na pole, kde pilně klestil a ryl a vůbec

dělal všechno, jen aby domácí pán viděl, jak je pilný a učenlivý a spočinul na něm co možná nejpřívětivějším pohledem.

Pán Železných veřejí měl skromnou studovnu šťastnou náhodou obrácenou právě k úhoru. Tam trávil většinu času. Obyčejně vstával velmi časně a zakládal si na tom. Nečekal tedy, že by mohl být Poctivka Quan ještě časnější než on a že než se stačí on sám odebrat na lůžko, Poctivka Quan bude mít zryto takové množství úhoru. Samozřejmě si to nemohl vynachválit. Stejně samozřejmé začalo být, že kdykoli se naskytlo v domě něco nad síly služebných děvčat, nezaváhal a zavolal Poctivku Quana, nikoho jiného. A ten ovšem vynaložil na takovou výpomoc ještě mnohonásobně větší úsilí než to, co ho stálo každodenní obdělávání úhoru. A nejen že nechtěl žádnou mzdu, ale ani sousto se neodvážil vzít.

Jednou se stalo, že Pán Železných veřejí při takové příležitosti před odchodem svého nájemce a dobrovolného pomocníka, dojat jeho pílí a přičinlivostí, mu nabízel za jeho právě odvedené služby dokonce doušek tvrdého alkoholu, na přilepšenou. A Poctivka Quan mu hned vysvětlil, že v životě neochutnal ani kapičku tvrdého alkoholu, a když už by si měl nalít, aby neurazil, tak až po návratu domů a za vlastní, protože se v žádném případě neodváží zatěžovat pána nadbytečnými výdaji, jež by pánovi mohly případně zabránit v tom, aby jej příště opět nezavolal.

Po pravdě řečeno, než se dostal do domu, náš milý Poctivka Quan nejednou přemítal o tom, jaká asi tak musí být dcera takového člověka stvůra, když se tak záhy zošklivila svému manželovi natolik, že odjel z domova, zcela se od ní odvrátil a sháněl se po sexu jinde. Sám byl zvyklý spávat s docela pěknou ženskou. Co když, až se mu povede to, oč tolik usiluje, a dostane se konečně k ní, při spatření toho jejího bezpochyby odporného obličeje se jeho penis ani nehne. Já se budu sice strašně chtít pomstít, jenže on nebude moct, co potom, říkal si v takových chvílích.

A tak, když poprvé celý natěšený vešel do toho domu a tam uviděl jakousi mimořádně krásnou mladou ženu, sice ho to potěšilo, ale ničehož nic nechápal, to má být ona, nebo to není ona? Teprve když opakovaně slyšel, jak tu krasavici domácí děvčata oslovují mladou paní, pochopil, že to nemůže být nikdo jiný než ona.

Přemítal o tom, že přece spát s takovou ženou, to musí být dar. Co toho člověka jen pudilo k tomu, aby odhodil to, co měl doma, a vyrazil za ženami jiných. A i když se i po tomto setkání a prozření nepřestal mít na pozoru a ukládal si na cestě k vytoužené pomstě maximální trpělivost, jeho penis teď už tak trpělivý nebyl a pánovu trpělivost nesdílel. Vypadalo to, že by si nejraději zchladil žáhu co možná hned, a tak kdykoli byla ona vyhlédnutá oběť nablízku, anebo jen trochu cítil, že by mohla být nablízku, už se začal vzpouzet. Poctivka Quan na něj nedal, zůstával až úzkostlivě opatrný. Viděl totiž velmi dobře, jak přísně jsou střeženy ženské komnaty v domě. A sebeméně se neodvážil dát najevo jakýkoli zájem. A když Nefritu míjel, neboť to byla ona, hlavu nezvedl, nehlesl a vůbec byl odtažitost a nevinnost sama.

Tak přešlo několik měsíců, Pán Železných veřejí sledoval neutuchající píli i spolehlivost svého nájemce, moc se mu líbil a začal si říkat, jestli by toho neměl víc využít. Zeť mu před odjezdem nechal pár lotů ve stříbře, aby měl na zaplacení nějakého sluhy pro domácí práce, kdyby si takového někdy našel. Jenže ti, co zatím u jiných viděl, byli většinou samí lenoši a vyžírkové, málo takových, co mají aspoň nějaké chování a jsou aspoň trochu poctiví. Neodvážil se žádného koupit, aby se proboha nespletl. Ale tenhle, to by byla trefa! Nic nemá, nikoho nemá, možná ochotný se dát koupit za takového domácího sluhu, co by ne? Jenomže, Pán Železných veřejí se ošíval, pořád je to mužský! Vzít si ho do domu, to jsou hned dvě rizika. Zaprvé, je sám, když ho nebude nic vázat, může se kdykoli sebrat, vzít pár věcí a zmizet. Zadruhé, pořád jsou dvě různá pohlaví pohromadě, kdo jim v čem zabrání? A to nemá na mysli jen služebná

děvčata, která potřebují hlídat. Je tu dcera, to s sebou nese spoustu možných všemožných problémů. Ale co kdyby mu naopak dal některé z těch služebných děvčat? Kdyby už byl ochotný se nechat koupit za domácího sluhu, třeba by neměl nic ani proti tomu, že by mu vybral některé to děvče, že by si je jako vzal za družku, bude-li mít jednou ženinu, ona bude s ním, jeho přejde chuť utíkat, na útěk nebude mít pomyšlení. Taková ženina už si ho ohlídá, bude mu přece jen jistou brzdou v pohybu po domě i mimo dům, to dá rozum, a on se nebude muset tolik bát.

A tak měl i Pán Železných veřejí najednou svůj plán, a jenom se strachoval, že by nemusel být Poctivkovi Quanovi po chuti. A aby ho moc nevyplašil, nechtěl na něj uhodit přímo, a tak si jednou jen tak vyšel za ním na pozemek, jak tam tak Poctivka Quan pracoval, a jakoby úplně mimochodem ho oslovil a nezávazně poznamenal: „Takhle usilovně pracovat a neutrácet, jak to umíte vy, cože si taky nezaložíte rodinu? Cože si nějakou nenajdete? Věk na to máte a pořád sám pro sebe?“

Poctivka Quan řekl: „Ono se říká, když máš rozum, uživíš tisíce, když máš jen tu sílu, sotva jednoho! Ti, kdo se musí spoléhat jen na svou sílu jako já, mají daleko do úst, tak tak že vyžijí. Kde by takový jako já mohl pomýšlet na ženitbu?“

Pán Železných veřejí řekl: „Člověk žije jen jednou a manželka nebo třeba taková družka, to je něco, oč by neměl přijít! Když nemáte na založení normální rodiny se vším všudy, tak proč se nespojíte s nějakým větším domem, který na to má? Ten dům by vám dal ženu, ta žena vám dá dítě a jednou, až vyčerpáte těch svých sto let, budete mít někoho, kdo vám zapálí papírové peníze na věčnou památku. Proč celý život jen dřít a nic z toho nakonec nemít?“

Poctivka Quan dobře slyšel a záhy pochopil, kam Pán Železných veřejí míří, že ho míní za pro sebe výhodných podmínek připoutat ke svému domu. A tak od toho začal odvíjet své vlastní plány. „To je pravda, větší strom dává větší stín,“ opáčil rychle. „Já tomu starému

úsloví dobře rozumím, což o to. Jenže najít rodinu, na kterou se člověk může spolehnout, je hodně těžká věc. Prvním problémem bývá pán domu, který nerozezná dobré od špatného. Můžete mu sloužit do roztrhání těla a místo uznání se dočkáte bití a nadávek. Druhým problémem je, že vás nemusí přijmout ostatní. Přišli dřív, vy jste přišel až po nich, budou čekat, že jim budete kdovíjak podlézat, a když se jim nebude chtít dát pánovi, co je pánovo, na vaši upřímnou loajalitu budou nahlížet jako na něco, co schválně ukazuje na jejich nedostatky, vynasnaží se vás před pánem znemožnit a nedají vám pokoj, dokud vás nevyštípají. Viděl jsem to až moc často v nejrůznějších domech, nebudu se do něčeho takového lehkomyslně vrhat."

Pán Železných veřejí pravil: „V takových velkých domech bývá až moc služebnictva, nemají rovné podmínky, tak mezi nimi vznikají neshody, mohou si ubližovat, dochází k pocitům křivdy, někdy i oprávněným. Ale když jde o dům, jako je náš, ani moc velký, ani moc malý, pán hned vidí přednosti i nedostatky svých podřízených, lidí málo, na každého je vidět, každý má své místo. Vezměte si takový dům, jako je ten náš, s takovým rozumným pánem, jako jsem já, přijdete, budete jako náš, ženu k tomu. Myslíte, že byste do toho šel?"

Poctivka Quan pravil: „To vypadá opravdu moc lákavě! Vlastně ani nevím, proč bych to neměl přijmout!"

Pán Železných veřejí pravil: „Já vám to tedy řeknu takhle, chybí mi zrovna jeden takový šikovný člověk jako hlavní sluha, pořád jsem nemohl narazit na toho pravého. Když vidím, jaký jste pracovitý, docela jste se mi zalíbil, proto jsem se vás začal takhle vyptávat. Kdybyste chtěl, sepíšeme smlouvu a můžete k nám. Stačí říct, na kolik lotů se ceníte a dohodneme se. A téhož dne, co se přistěhujete, vám dám jednu naši služku za ženu k tomu. Co vy na to?"

„Že bych měl nejspíš na celý jeden život vystaráno. Zítra vám, pane, donesu návrh smlouvy. Jen jedno bych rád řekl, když už jste to načal,

já nejsem zrovna moc na ženské, jestli mám nebo nemám manželku, mně na tom tolik nesejde. Vyčkejme, až si pár let odsloužím, až mi začne docházet dech, třeba si nějakou vezmu, nemám co zmeškat. V tomhle věku bych se měl věnovat práci pro vás, a ne se nechat rozptylovat, neměl bych si nechat ubírat síly, které by měly patřit domu a zahradě. A co se týče těch peněz, to přece taky nestojí za řeč. Je to čistě moje věc, za co chci sloužit. Nemám rodiče ani žádnou jinou rodinu, nemám nikoho, komu bych se měl zpovídat a něco odkazovat. Budu u vás pracovat za stravu a oblečení, to je vše. K čemu by mi byly peníze? Ovšem chápu, kdyby ta smlouva neobsahovala nějakou pomyslnou částku, nejspíš by se tomu nedalo říkat smlouva o koupi a prodeji pracovní síly. Takže bude asi dobře, když nějakou částku určíte, ve skutečnosti vás to nebude stát vůbec nic."

Pán Železných veřejí jej sice nechal domluvit, ale už když jej poslouchal, hrálo mu trochu šibalsky v očích, a když domluvil, pobaveně se rozesmál a řekl: „Každé vaše slovo lahodí mému sluchu, je vidět, že jste nadaný a oddaný sluha, dobře, jestli ty peníze nechcete, zůstanou vám na pozdější dobu, budete mít aspoň na zaopatření. Ale s tou ženou, to ne. Kdo se dává za takového domácího sluhu, musí to myslet vážně, musí to činit s vyhlídkou na nějaké zabezpečení, na nějakou rodinu, na trochu toho manželského štěstí. Vy vlastně nic z toho nechcete, proč? Peníze si nevezmete, manželku taky ne, co z toho vlastně budete mít? Vy mě budete sice zvát pánem, ale já abych se vám styděl říct sluho, abych se vás styděl o něco poprosit? Ne, to nejde. Na něco takového nemůžu přistoupit!"

Poctivka Quan pravil: „Chápu, pane, co chcete naznačit. Co kdybych si to najednou rozmyslel, sebral se a šel. Vy mne chcete opatřit manželkou, abych neměl nějaké jiné spády. Já sice na to nejsem, ale jestli se tolik bojíte, já vaši nabídku přijímám se vším všudy, aby bylo po vašem."

A tak si vše vyjasnili. Poctivka Quan nečekal ani do druhého dne a ještě téhož večera sepsal smlouvu o svém prodeji za domácího

sluhu Pána Železných veřejí a tu smlouvu přinesl. Pán Železných veřejí také neotálel, nevyčkal ani druhého dne a přivedl mu jedno ze svých služebných děvčat a ještě téhož dne mu je dal za manželku. Poručil lidem, aby strhli ten zánovní přístěnek, co si dal jeho nájemce přechodně postavit na jeho pozemku, a od té chvíle měl bydlet Poctivka Quan natrvalo v jeho domě. A jak ho předtím oslovoval celým jménem Lai Suixin, od nynějška jej oslovoval jen krátce Suixin (Dosáhl svého), jak prozíravé.

Dodejme, že Poctivkova nová manželka se ještě k tomu jmenovala Ruyi (Uspokojit žádost). Takže i tyto podivné shody jmen ukazovaly Poctivkovi na to, že jeho pomsta je na nejlepší cestě k svému dokonání, když se ke jménu o přání připojilo znamení o uspokojení.[56]

Komentář:

Půvab této kapitoly spočívá v tom, jak nakonec jednoduše tak jednoduchý a přímočarý Poctivka Quan dokáže přelstít Pána Želených veřejí a vetřít se k němu. Jak se to rýmuje s onou neopomenutelnou avantýrou hanského básníka Sima Xiangru.[57]

---

56 Autorova hra se slovy a přezdívkami zvláště je vrstevnatá. Přezdívka oné prodané ženiny není v rovině prosté významové hry. Když autor ve 2. kapitole vypočítával známé fenomény čínské erotické literatury, nechyběl mezi nimi „Velký Ukojitel", což čínsky zní Ruyi jun, neboli Pán toho, čemu se říká ukojení, uspokojení. Přiřadit hrdinu jednoho z nejstarších erotických apokryfů, který je vystavěn na legendě, kterak tyranská a krvelačná Císařovna-vdova Wu Zetian ke štěstí přišla, když tak dlouho hledala ukojení, až ho našla v majiteli neskutečně obrovského penisu, k ubohé služtičce despotického Pána Železných Veřejí, to byl jistě vrchol ironie; jak by potvrdil sám autor, kdyby znal slovo ironie.

57 Sima Xiangru (179–117 př. n. l.), svého času nejslavnější básník dynastie Han. Legenda mezi hanskými literáty. Autor velkých dvorských popisných, výpravných básní, jejichž námětem byly fantastické popisy nádherných loveckých parků a císařských zahrad.

Další půvab kapitoly spočívá v tom, jak vždy tak předvídavý a nedůvěřivý Pán Železných veřejí vlastně snadno najednou padne do Poctivkovy léčky. Zase jak by z oka vypadl naivnímu taťkovi Zhuo Wang-sunovi[58]*.*

Duch básnictví cestami imaginace dospívá Rouputuanem až tam, kde se dá plným právem hovořit o vrcholech rafinovanosti a zaumnosti.

58 Zhuo Wenjun byla mladá vdova, jež uprchla z domu svého otce se slavným básníkem poté, co jej zcela okouzlená slyšela hrát na citeru *qin*. Všimněte si, hrdinkou nejslavnějšího čínského dívčího útěku z domova nebyla panna.

Čtrnáctá kapitola

Na sex dveře neplatí a všechny stěny mají uši
Tu nikdo není, kdo je tu, zní z vany, a on už tuší

Píseň praví:

Smyslná žena souseda sleduje ráda
ovšem když on ji šmíruje, nastaví nejprve záda.
Vědouc, že neodejde, další léčku kuje,
roztouženému oku se ráda vystavuje.

O Poctivkovi Quanovi jakožto novém správci domu Pána Železných veřejí bude ještě řeč. Vraťme se však v našem vyprávění o něco málo nazpátek, ještě před tím, než se tím správcem stal, dokonce ještě před tím, než se k tomu domu vůbec přiblížil.

A najdeme tam jen zhola opuštěnou novomanželku Nefritu, propadající temným myšlenkám. A to je to, čemu se náš štětec a tuš z nedostatku času zatím nestačily věnovat. Teď však právě toto už nestrpí odkladů, a to z důvodů, jež se stanou brzy zřejmými.

Jistě si vzpomenete, jak si osud s Večerkovou první manželkou Nefritou divně zahrál. Právě když byla na vrcholu svého sexuálního probuzení a svrchovaně s tímto svým sexuálním probuzením spokojená, její umíněný otec, tak to aspoň ona viděla, vypudil svou ambiciózností jejího miláčka manžela z domu. Dovedete si představit, že jí bylo asi tak, jako když alkoholikovi vezmou jeho pravidelný doušek pití, jako když gurmánovi vezmou nejvybranější sousto masa. Brzy jí přišlo zatěžko přežít bez toho byť jen pár dní či nocí, tím nepředstavitelnější bylo, že má léta, roky oddělená od svého miláčka. Opuštěná, zbavená svých sexuálních rozkoší, na které si

tak rychle zvykla, Nefrita se obkládala erotickými obrázky svého alba, jenže jí bylo, jako když žíznivá zahání žízeň pohledem na slivoně, hladová se ukájí pohledem na malované koláčky. Kdo by taky asi uvěřil, že pohled na slivoně zažene žízeň, že někdo malováním koláčků ukojí hlad a zažene chuť k jídlu. Čím déle se na ty obrázky dívala, tím to bylo všechno nesnesitelnější.

Dala tedy erotické malůvky stranou a vyhledala pár knížek literatury pro volné chvíle, takového toho zábavného čtiva, aby rozptýlila svůj smutek a nějak zahnala splín.

Leč milý čtenáři, řekni sám, jaké knihy by asi tak mohly rozptýlit zármutek a žal, kterými právě ona trpěla. Románky, co měla po ruce, to asi nebyly, ty jí byly k ničemu. Jistě, měla si zase jednou přelouskat ty knihy, co jí už jako malé nabízel ke čtení její otec, takové knihy jako *Životopisy vzorných žen* nebo *Klasická kniha synovské lásky.* Po těch měla sáhnout, ty si měla zas jednou přečíst, aby vyčistila zarmoucenou mysl a zahnala melancholii, jíž nyní propadala. Možná by přestala pošilhávat po slivoních a malovaných koláčcích. Možná by jí pomohly přežít její slaměné vdovství, možná by se z ní jednou stala některá z těch nesmrtelných vdov. Ale kdeže ona! Držíc se zásady čtyř ctností a tří závazků, jež mimo jiné hlásaly, dokud jsi doma, následuj svého otce, jsi-li vdaná, následuj svého manžela, odhodila otcovu doporučenou četbu a soustředila se výlučně na knihy svého manžela, na ty jeho obscénní erotické spisky jako *Příběhy pošetilé ženušky, Neoficiální historie budoárů*, *Příběh Velkého ukojitele* a podobné.[59] Brala jeden spisek po druhém, četla a četla velmi podrobně, přímo ty spisky hltala, tak jí samozřejmě kromě všeho jiného nemohlo ujít ani to, že se v nich všude pořád hovoří o penisu, jak je tlustý, jak je dlouhý, neušlo jí, jak se tu pořád

59 *Příběh Velkého ukojitele* autor cituje opakovaně. Není divu, byla to v jeho době klasika erotické literatury. Další dvě knížky patřily k tehdejšímu běžnému erotickému čtivu a nejsou k dohledání. *Příběhy pošetilé ženušky* napsal dramatik konce 16. stol. *Neoficiální historie budoárů* je anonym.

opakuje, kolikrát je takový penis schopný vytažení a zase zasunutí. A všimla si, že pokud se tu rovnou nemluvilo o deseti tisících, tak byla řeč aspoň o tisících zasunutích, docela určitě, o žádných desítkách, stovkách tu nepadla zmínka, asi to nestálo autorům za řeč. A maličko zaskočená Nefrita v duchu rozjímala: To se mi tedy ani nechce věřit, že jsou na světě muži s takovou silou a s takovou energií, že vůbec existují muži opatření takovou výbavou. Pokud se pamatuji, tak to, co měl můj manžel, to bylo dlouhé tak na dva palce, tlusté tak dva prsty. A když se milovali, vytáhl ho možná stokrát, možná o něco víckrát, ale o moc ne, a už chtěl stříkat. Ale kdepak tisíckrát! A to mi pořád říkal, že nemá ve světě rovného! Takže je vyloučené, aby byli mezi muži takoví, co to měli snad desetkrát silnější než on. Ono se stejně vždycky říkalo: než knihám všechno věřit, raději je ani nemít! Takové absurdity si mohou vymyslet jen ti, co ty knihy produkují. Zázraky neexistují!

Chvíli jí ta nedůvěra vydržela, ale pak si zase řekla: Tak jednoduché to asi nebude. Na světě je taková spousta mužů, může být taky mezi nimi spousta typů. Nic se nedá vyloučit, co když ty knihy jsou o něčem, co skutečně tak či onak existuje? Pak ovšem být provdaná za takového nějakého muže, ocitnout se s ním v jedné ložnici, to musí být zážitek, to musí být šílená radost! Na to jsou slova málo! Takovou slast bych nevyměnila ani za zahrady nesmrtelných. Ale kdepak, takové štěstí na tomhle světě snad ani být nemůže!

A tak si mudrovala a mluvila sama se sebou, chvíli pochybovala, chvíli věřila, a tak pořád dokola. Celé dny byla sice vzhůru, ale na ruční práce už nesáhla, jedinou společností jí bylo těch pár knížek, jež měly uspokojit její chtíč, dokud se manžel nevrátí a neuhasí jej pospolu. A to ještě ani netušila, že její touhy zůstanou oslyšeny tak dlouho, a nepředpokládala, že její manžel o sobě nedá takovou dobu vůbec vědět. A tak zažívala těžké zklamání, cítila se zrazená a rostlo v ní hluboké rozčarování.

Přemítala tedy ještě dál: To je taky zvláštní, tady v těch knihách pořád čtu, že žádná z těch manželek, co se tu o nich píše, nakonec bez muže nezůstala. Ono to vypadá až tak, že pořídit si tajného milence není nic divného. Co jsem to vlastně tak strašného ve svých minulých životech spáchala, že mi bylo souzeno dostat za muže manžela tak zvráceného! Po pár měsících manželského života zmizí, kdoví, možná na několik let. To pochybuji, že by takový sexumilovný člověk někde něco neměl, že se už dávno nedal na scestí! A co já? Jak já k tomu přijdu! Když už se dal na scestí on, co bych si neotevřela nějaká ta zadní vrátka já, proč bych si nenašla taky někoho jiného? Když může on, můžu i já! Smůla je, že jsem tu tak sama na takovém vystrkově, takhle pořád hlídaná. Kde já mám tady potkat nějakého kloudného muže? Tím se ovšem její sebelítost přenesla od zrádného manžela k neblahé osobě jejího otce. Kdyby byla nějaká naděje, že ten dřív umře a ona si bude moci normálně přivést do domu nějakého jiného manžela.

A v tomto rozpoložení ubohá Nefrita spatří Poctivku Quana! To je jako když divoký orel spatří kuřátko! Ať si je jaký chce, ať si je jemný nebo hrubý, ošklivý nebo krásný, to jí bylo v té chvíli úplně jedno! Nemyslila na nic jiného, než jak by se ho zmocnila.

Dokud zůstával pracovat převážně venku, leccos ji sice napadlo, ale byla natolik soudná, aby chápala, že nemá šanci. Od pohledu to byl nějaký takový starý poctivec, to zaprvé, ani hlavu nezvedl, než mohlo k něčemu dojít, byl stejně pryč. Zadruhé, přicházel jenom během dne, v noci zásadně odcházel, takže i kdyby něco, nebylo pořádně kdy a kde!

A najednou slyší, že ten člověk uzavřel s otcem smlouvu o tom, že se na neurčito prodává k nim za domácího sluhu! Srdce se jí mohlo rozskočit! Jak jen vejde do jejich domu, hned první noc musí být její, říkala si Nefrita a bylo jí to hned všechno jasné! Nenapadlo ji, že by ten, kdo tak dobře ví, co chce, a tak „jde po svém přání“ (*suixin*), mohl ostrouhat, a naopak by se úplně nečekaně mohlo cosi splnit tomu, kdo aspoň podle jména „splněno už měl“ (*ruyi*).

Když viděla ty dva, toho nového příchozího a jejich služtičku, při tom skromném svatebním obřadu, a pak je dokonce musela sledovat, jak po obřadu spokojeně zacházejí do svatební světnice, dusila se žárlivostí. A samozřejmě se ani nemohla dočkat, až její neblahý otec usne a ona se nepozorovaně samojediná tiše vykrade ze svého pokoje, aby si poslechla, jak si tam ti dva povedou.

Že se penis Poctivky Quana v žádném případě nedal označit za malý, to už víme. Nevíme, že jeho nová nečekaná družka Ruyi, i když měla už přes dvacet, ještě s nikým, hlavně díky pánově hodně přehnané až rigidní počestnosti, nic neměla, byla neporušená panna. To byl pro Poctivku Quana problém. Do takto nastavené průliny bylo skoro nemožné se dostat. A tak, když došlo k věci samé, zděšená Ruyi začala nejdřív vydávat hrozné skřeky, které posléze vyústily v srdceryvný nářek, nad kterým by se i nebe a země ustrnuly. Dokonce i Nefritě, která měla při tom špehování původně jiné starosti, začalo být toho děvčete poněkud líto. A v duchu si nevěřícně říkala, ta holka má přece už dost let, když jsem tu svatební noc tenkrát vydržela já a ta manželova věc se do mne nakonec docela dobře dostala, že si s tím neporadí ona? Copak nevydrží trochu toho počátečního nepohodlí, to musí tak vyvádět?

Poctivka Quan mezitím nahlédl, že protentokrát nejspíš neuspěje, celou věc co nejrychleji ukončil a nechal to tak být. Nefrita chvíli postála, ale když usoudila, že už zřejmě nebude co poslouchat, vrátila se do pokoje a usnula. Druhou a třetí noc si vždycky přišla poslechnout, co nového se bude dít, ale vždy znovu se dočkala jen samých projevů utrpení, radosti žádné. Až teprve během další noci se Poctivka Quan konečně ukázal. Zatímco během uplynulých nocí vždycky nejdříve sfoukl pečlivě všechna světla a pak teprve odešli na lůžko, tohoto večera, jako kdyby tušil, že je někdo tajně sleduje, třeba jen proto, aby poznal kvality nového domácího sluhy, Poctivka Quan světla nezhasil a záclony nezatáhl. A tak bylo také dobře vidět, jak dřív, než se pustí do díla, bere do rukou pěkných pár palců

dlouhý, dlaní sotva obejmutelný penis a nekompromisně nařizuje Ruyi, aby mu ho svýma ručkama chvíli pěkně hladila, a teprve pak zasouvá penis do její vagíny. A hle, co se nestalo? Ta dívčí vagína mu najednou padla jak to ševcovské kopyto. A když to Poctivka Quan zjistil, nasadil všechny své schopnosti a oba se začali činit. Zasunutí a vysunutí bylo nespočet. Zrovna jako v těch Nefritiných knížkách. A nejen to, Poctivka Quan ani potom nebyl ještě ochoten přestat. Dokud nedosáhl několika tisícovek. A jeho družka Ruyi přešla od do nebe volajícího utrpení ke zjevně úžasné rozkoši, v záchvatech šílené slasti už jen jásala a křičela, až se nebesa třásla, takže i ten, komu jí bylo předtím líto, jí mohl začít jen závidět. A tak záhy množství šťáv, jež se ronily z té, která tomu všemu jen přihlížela, bylo mnohonásobně větší než množství šťáv, jež vytékalo z té, jež to zažívala bezprostředně. Kalhotky přihlížející Nefrity byly mokré dávno, teď už byly napůl promočené i punčochy, střevíce, prostě všechno.

To rozhodlo. Od té noci byla Nefrita tímhle Poctivkou Quanem přímo posedlá. Nespustila ho z očí. Ostatně ani Poctivka Quan od toho okamžiku, co se usadil v domě natrvalo, už tak zdrženlivý nebyl. Kdykoli na Nefritu narazil, vrhl po ní alespoň kradmý pohled. A když Nefrita zareagovala úsměvem, odpověděl rovněž úsměvem. Když se zatvářila smutně, vyloudil soucitný výraz.

A pak se to stalo. Nefrita se doma koupala. On přecházel kolem jejích dveří a stalo se, že snad dokonce nechtě si maličko odkašlal, z čehož Nefrita okamžitě pochopila, že to nemůže být nikdo jiný než právě on. A chtěje vybudit jeho smysly pohledem na své nahé tělo, pospíšila na sebe hlasitě upozornit: „Já se koupu! Já se koupu! Kdo je to tam? Nechoďte dál!“

Poctivka Quan bystře pochopil, že její slova neznamenají nic jiného nežli to dobře známé „tady nikdo není, tady nikdo není“! A nechtěje zklamat její očekávání, hned naslinil prst a udělal mokrý průhled v papírové okenici, načež se pohodlně opřel o rám a zadíval se shora, tím směrem, odkud přicházel ženský hlas. Nefritě neušlo, že za

oknem stále kdosi je, a nepochybovala o tom, že je to on. A jak byla až dosud k tomu oknu zády a předkem do místnosti, teď se celá otočila tak, aby se plnými ňadry a zarostlou vulvou vystavila přímo proti oknu, jen ať se pořádně podívá! Dokonce ze strachu, aby to hlavní nezůstalo ani trošku skryto pod hladinou, aby opravdu všechno a pěkně zřetelně viděl, zvrátila se celým tělem dozadu, nohy široce rozhodila a roztáhla je, odhalujíc se naplno tak, aby mu nic, vůbec nic neušlo. Tak chvíli zůstala. Načež se znovu vzepřela a oběma rukama si z obou stran něžně stiskla vulvu. Zahleděla se do ní a dlouze vzdychla, naznačujíc, jak je to těžké takhle marnit tyto přirozené vlohy a jak si ona, bezmocná oběť nespravedlnosti, zoufá nad svým osudem!

Při pohledu na tento rafinovaně dojímavý výjev Poctivkovy smysly vzplanuly tak, že je nedokázal uhasit, a neopanoval se. Zároveň pochopil, že ta mladá žena chlípností přímo překypuje a že ta její chlípnost právě dosahuje vrcholu. A dostal oprávněný strach, že nepřijme-li toto jasné vyzvání, strašně ji zklame, že nevyhoví-li její touze a její pobídce teď a nyní, už mu nikdy nemusí dát druhou šanci, nikdy se jí už nebude moci podívat do očí. A tak rozrazil dveře a vtrhl dovnitř. Tváří v tvář nahé Nefritě zvolal jedinou větu: „Ať si váš otrok třeba smrt zaslouží!“ S těmito slovy se k ní vrhl a objal ji.

Nefrita předstírala zděšené pohoršení: „Jak můžete! Taková opovážlivost!“

Poctivka Quan se jal vysvětlovat: „Vy jste jediný důvod, proč jsem se prodal za domácího sluhu, jediný důvod byl dostat se do tohoto uzavřeného domu, být vám nablízku! Chtěl jsem se vám vyznat ze svých úmyslů, až přijde ta příležitost, až nikdo nebude nablízku. Jenom náhodou jsem šel dneska kolem, ale když jsem uviděl to vaše vzácně spanilé překrásné tělo, já jsem se neovládl, já jsem se neudržel, já jsem musel dovnitř, musel jsem se vás dotknout. Nechte mě prosím žít!“

Nefrita měla v zásobě několik vět, jimiž by se ohradila proti jeho opovážlivosti, ale, upřímně řečeno, bála se celou scénu příliš prodlužovat, aby je někdo nepřistihl, a tak šla raději rovnou k věci: „Co máte

na srdci, co chcete dělat? Tahle lázeň není asi tím místem, kde by se toho dalo moc dělat pro tuto chvíli. Asi bychom se daleko nedostali!“

Poctivka Quan pravil: „To vím i já. Tady a teď se opravdu nedá nic dělat. Prosím vás, paní, mějte se mnou slitování, mějte strpení, počkejte na mne, přijdu za vámi později večer.“

„V noci spíte se svou Ruyi, ta vás jen tak nepustí!“

„Je veliký spáč. Jak se s ní trochu vyspím, jdou na ni mrákoty, usíná a spí jako zabitá až do rána. Nevzbudí se, dokud na ni ráno nejméně desetkrát nezakřičím. Až ji dneska večer uspím, nebude vědět o světě, za to vám ručím!“

Nefrita krátce řekla: „Ať je po vašem, přijďte!“

Poctivka Quan, nadšený jejím souhlasem, ji pohladil po celém mokrém těle, ještě jí vtiskl několik polibků přímo na rty a už vycházel ven. Byl už téměř venku, když to Nefritě nedalo a ještě za ním zavolala: „Přijdete doopravdy? Jestli ano, nechám vám pootevřené dveře a budu vás čekat. Jestli si tím nejste jistý, řekněte mi to raději hned, abych zavřela jako obvykle.“

Poctivka Quan ji ujistil: „Jak bych mohl nepřijít! Prosím, věřte mi, mějte strpení, hlavně se nebojte!“

Zcela srozuměni se rozešli.

Pomalu se začalo stmívat. Nefrita si po koupeli do sucha vytřela celé tělo, už se však ani neoblékla, ani večeři si nevzala a dříve než jindy se ubírala na lůžko. Na chvíli se pokusila usnout, aby nabrala síly k onomu vytouženému spojení. Na spánek však neměla ani pomyšlení, jen tak se převracela ze strany na stranu až do konce první noční hlídky.[60] Se začátkem druhé hlídky se ozval šramot za dveřmi. Pochopila, že přichází. Tiše zavolala: „Bratříčku Suixine, pojďte dál!“

Poctivka Quan rovněž potichu odpověděl: „Lásko! Miláčku! Už jdu!“

60 Nočních hlídek bylo pět ve dvouhodinových intervalech; počínaje sedmou hodinou večerní a konče pátou hodinou ranní.

Nefrita se bála, že v té tmě nenajde postel. Slezla a vyšla mu vstříc, vzala ho za ruce a vedla k posteli. Aby předešla jakýmkoli nesnázím plynoucím z toho, že on nezná její proporce, ještě ho předem upozornila: „Miláčku! Já viděla na vlastní oči tu tvou věc. To není k srovnání s tím, co mají druzí, já ji možná ani nepojmu. Musíš na mě brát ohled!“

Poctivka Quan ji upokojoval: „Poklade můj, jak bych mohl být tak lehkomyslný, ujišťuji tě, dám si pozor! Mám na to už svou metodu. Podám ti ho tam, že neucítíš ani tu nejmenší bolest.“ Přes toto své ujišťování ji nicméně trochu podezříval, že je až příliš skromná. A tak vzal její vulvu přece jen útokem. Něco jiného říkal, něco jiného dělal, což Nefritu pobouřilo: „Co to děláš? Sotva něco slíbíš, už to zapomeneš, jako by to ani neexistovalo! Neříkala jsem ti, abys byl ohleduplný! To má být ta tvá nenásilná metoda?“

Když Poctivka Quan skutečně shledal, že se do ní jen tak nedostane, pochopil, že její předchozí upozornění nebyla planá řeč, a tak znásobil svou opatrnost a omlouval se: „Řeknu vám pravdu, paní, ještě jsem neviděl tak krásnou mladou ženu, jak jsem se vás jen dotknul, tolik mě to uchvátilo, že jsem se neovládl a chtěl jsem se dostat dovnitř za každou cenu, nejrychleji, jak by to jen šlo. S tou silou jsem to přehnal, moc se omlouvám! Dejte mi ještě jednou šanci, budu opatrnější, prosím!“

S těmito slovy se znovu chopil svého penisu, tentokrát jím však začal třít do stran její vulvy, netroufaje si vejít do vnitřních komnat, neodvažoval se byť i jen síně pro hosty,[61] zůstávaje takto větší částí penisu v té mezeře mezi jejími stehny. A vyčkával, co to udělá.

61 *Hovory*, XI, 14. Mistr pravil: „Co má co dělat Youova citera v mém domě?“ A jeho učedníci si již přestali Zilua tolik vážit. Mistr dodal: „You vystoupal jen do síně pro hosty, nevešel do vnitřních komnat.“ Konfuciův žák Zilu alias You byl častým terčem Mistrovy kritiky, byl totiž spíše vojenského ducha, a to se jeho učiteli vůbec nelíbilo. Měl odvahu, tuto první ze tří vlastností urozeného muže, ale nedostávalo se mu druhých dvou: moudrosti a ducha. Což věděl i autor románu, pilný čtenář *Hovorů*; ale co tím myslel, bůhví.

Říkáte, co tím sledoval? Ale ovšem, to je to známá metoda povlovného odkrývání pramenů. Není totiž na světě lepšího mazadla, nežli jsou šťávy vaginální, látka, již stvořilo samo nebe a země, aby tím nejpřirozenějším způsobem zvlhčovala vagínu. Naslinit si penis je dobrá věc, ale těmto kosmickým šťávám se to zdaleka nevyrovná, to dá rozum. Poctivka Quan to původně také nevěděl, ale už když se oženil s Aromou, penis velký, vagína malá, moc jim to nešlo dohromady, ale vynalézavá Aroma přišla tehdy s tímto nápadem, a najednou bylo všechno daleko snadnější! Teď to bylo totéž, Nefritina vagína byla totiž zhruba stejně malá jako tehdy ta Aromina. Současný problém mu vybavil minulou zkušenost, vzpomněl si na tu starou historku a hned sáhl po receptu, který se tehdy tak osvědčil. Zasunul penis mezi její stehna a poskytl vulvě tak intenzívní masáž, že Nefritu začala neodolatelně svědit, a tak se z ní zcela přirozeně vyřinuly přehršle šťáv, až se v té živelné záplavě sám začal cítit, jako když plně naložený člun spláchne z písčiny mocná vlna jarních vod a unáší ho tisíc mil po proudu jakoby nic.

Nefrita si ovšem uvědomovala, že není až tak docela uvnitř, a v domnění, že si plete mezeru mezi jejími stehny s její vulvou, se maličko rozesmála: „Co mi to tam děláš?“

Poctivka Quan řekl: „Co bych dělal, šukám. Neříkej, že to nechápeš!“

„To že je šukání? Tak jsme to nikdy nedělali,“ divila se Nefrita.

„Tak to se obávám, že jste to dělali špatně,“ posmíval se jí Poctivka Quan. „Uvidíš, jak se ti to bude líbit.“

Chvíli pokračoval v načaté hře, ale brzy sledoval, jak se jí mezi stehny začínají dělat loužičky. Pochopil, že jarní vody stoupají. V obavě, aby to nepřehnal a její vybuzené šťávy nezačaly stékat někam jinam než tam, kam patří, totiž do její vulvy, roztáhl jí nohy, vzal Nefritinu ruku, dal jí do dlaně penis řekl: „Měla jsi pravdu, dělal jsem to chybně, trochu tápu, nemůžu najít to pravé místo, zkus to sama.“

Nefrita vystrčila vulvu, nastavila ji tak, že se žalud jeho penisu ocitl přímo v jejím ústí, a pobídla ho: „Teď je to akorát. Teď zkus přidat, myslím, že tě už pustím."

Poctivec Quan pravil: „Nepospíchej! Ještě ho podrž. Počkej, než bude v hlavní bráně, pak teprve ho pouštěj."

Teď už Nefrita taky věděla, že je v ní. Připojila se druhou rukou, pevně objala penis tak, aby i jemu muselo být konečně zcela jasné, že je tam, kde má byt.

Poctivka Quan pozvedl penis a zarazil, zarazil znovu a ještě znovu, pokaždé o jeden až o dva díly dál, posléze až o dvacet dílů dál, pak vytáhl celý ten osmipalcový těžko obejmutelný penis a zarazil jej teď už zcela nemilosrdně tak daleko, jak to jen šlo.

Nefrita viděla, že ví, co dělá. A její záliba v něm strmě stoupala. Pevně ho objala: „Ach, miláčku! Jak můžeš být tak vynalézavý milenec, když jsi ještě nikdy neokusil opravdovou ženu? Můj manžel, ten věčný záletník, věčný host dámských ložnic, nebyl zdaleka tak něžný milovník. Budu tě milovat za hrob!"

Tak připomněla Poctivkovi Quanovi jeho dvojí roli. A on u vědomí toho, že ve stejném okamžiku, kdy zřejmě vrchovatě plní její očekávání, zároveň plní teď už vrchovatou měrou své přísahy o pomstě, nemínil ani na chvíli polevit ve svém úsilí. Nechtěl být ani moc divoký, ani moc zdrženlivý, nechtěl postupovat ani moc pomalu, ani moc rychle. Ale činil se, seč byl a mohl, dokud u ní nedosáhl, že už ani nebyla mocná větší chvály, větších ód na jeho milenecké schopnosti. Teprve když toho dosáhl, zvolnil a posléze zarazil.

Nefrita co živa neokusila takovou rozkoš. A od té doby to chtěla pořád a pořád. Nebylo jediné noci, aby ho dokázala oželet. Zpočátku to dělali za zády jeho nové družky Ruyi. Později pochopili, že to před ní neutají, a tak jí to prostě řekli, vysvětlili jí, jak se věci mají. A Nefrita, která se samozřejmě velmi bála, aby na ni Ruyi nežárlila, snažila se všemožně, aby jí to podali ve formě pro ni co nejsnesitelnější a nejpřijatelnější. Když už byly stejně paní a služka, mohly

být stejně dobře manželka a konkubína. Jednou s ním ta která spala celou noc, jindy se o něj podělily tak, že se o půlnoci vystřídaly. A byly i takové šťastné chvíle, kdy spolu spali všichni tři společně.

Poctivka Quan byl tím věčným souložením někdy tak rozjařen, že už ani někdy pořádně nevěděl, kdo je kdo, kdo je paní, kdo služka, kdo otrokyně. A když to na něj přišlo a jemu se chtělo zakřičet, tak pro jistotu volal jenom miláčku, ať už to byla zrovna ta nebo ta.

My ovšem víme, že původním záměrem, kvůli kterému sem Poctivka Quan vůbec přišel, byla velká pomsta. Vysnil si, že tu ženu prostě svede, pár měsíců s ní bude spát, a pak se prostě stáhne, ztratí se. Uvažoval tak, nemůže si přece znovu dovolit, aby ho nějaká žena upoutala natolik, že ještě za úsvitu bude celý pryč a s blížícím se večerem zas už nebude myslet na nic jiného. Nemůže a nechce si dovolit, aby mu to zase ubíralo veškerou energii, která mu zůstala poté, co se jí tak krásně, tak nádherně pomstil.

Jenže se stalo, co nikdo nečekal, nejméně on. Hned napoprvé, jak se s Nefritou tak velkolepě pomilovali, počali dítě. Nefrita z počátku na sobě nic nepoznala, ale po několika měsících začala trpět ranními nevolnostmi a věděla své. Vymýšleli si, kde co, hledali kdejaký lék, jen aby potratila, jenže ona nepotratila.

A tak jednoho dne Nefrita tváří v tvář Poctivkovi Quanovi shrnula svou situaci s pláčem takto: „To je můj osud a můj osud je nyní jen a jen ve tvých rukách! Ty víš, jaký člověk je můj otec. Stačí, abych se přeřekla, a už mne bije, už mi nadává. Nikdy by se nesmířil s něčím takovým, jako je tohle. Jak se to zítra dozví, bude to moje smrt! Raději umřu dřív, než bude pozdě, aspoň si ušetřím to utrpení!“ A jak to dořekla, šla a pokusila se oběsit.

Poctivka Quan jí v tom zabránil. A pokusil se jí to rozmluvit. Vyslechla ho a odpověděla mu velmi jednoznačně: „Jestli nechceš, abych okamžitě umřela, musíš vymyslet plán. Musíš mne odvést někam pryč, nejlépe úplně do jiné země nebo aspoň do jiného kraje, kde bychom unikli neštěstí, kde bychom mohli spolu žít jako muž

a žena. To dítě v mém lůně, ať je to syn, nebo dcera, je tvá krev a nechtěj, aby skončilo utopením, jak se narodí. Teď už na tobě záleží osud dvou lidí, nejenom jednoho. Co uděláš, miláčku?“

Poctivka Quan věděl, že co říká, je pravda. A tak se rozhodl. Přichystali si nejnutnější oblečení, svázali si je a složili na jednom místě. Počkali, až Pán Železných veřejí usne, načež otevřeli hlavní bránu a prchali pryč. Jenom nevěděli kam.

Chcete-li se dozvědět, jak skončili, musíte si počkat na kapitolu osmnáctou, jinak se to nedozvíte.

Komentář:

Někteří čtenáři po dočtení této kapitoly vytknou autorovi jistou nedůslednost, s níž zaplétá poučení a výstrahy do něčeho, co mělo být v podstatě jen čirou pomstou. Student Večerka byl cizoložník, a tak měl vlastně velmi případně i za první manželku ženu, která nakonec nemyslela na nic jiného než na sex.

Pán Železných veřejí byl zase slepě ctnostný člověk, který si zajisté nezasloužil takovou záletnou dceru. A chtěl-li nás náš Pán nebe varovat před všelikou neřestí, asi nás neměl chtít současně varovat před příliš ctnostnými lidmi! Nebo ano? Já vám něco řeknu, ono je to úplně jinak. Taková odplata a pomsta nemají pranic společného s tím, co má pán nebe vlastně ve svém božském plánu. Pán Železných veřejí neměl za celý život jediného blízkého přítele, jako kdyby ani nikoho takového nepotkal, jako kdyby nikoho takového ani nepoznal, což ovšem ukazuje na to, že ani nemohl být jiný než nanejvýš bezcitný člověk. A když k tomu přidáte jeho až chorobnou lakotu? Jenom si vezměte ten jeho pozemek, u kterého měl podle všech zvyklostí promíjet rentu po první tři roky, a ne jen na rok. Jenom si vezměte, jak věčně nutil všechny své lidi, aby pro něj pracovali, aby na něj dřeli bez toho, že by jim za jejich práci cokoliv zaplatil, všechny jen věčně odíral. A to

mělo zůstat bez odplaty? Takový osamělec, odjakživa do sebe uzavřený člověk, nakonec musel jednou narazit. Takové je pravidlo! Když se takové sebestředné samotářství zvrhne v extrém, jenom to posiluje tu bezbřehou lakotu, vede to k bezcitnému a bezohlednému jednání, a to je něco, co bytostně narušuje nebeskou harmonii a nemůže nikdy dobře skončit. A vpravdě šlechetný člověk by ani něco takového nikdy neměl přehlížet a promíjet.

Patnáctá kapitola

Bratrstvo dam se radí, jak si užít noci v jedné posteli
Sestřenky domluví se, že se rovným dílem o něj podělí

Píseň praví:

Čas jarních nocí rychle plyne,
vy o přídavek proste do času.
Nefritů tisíc sněhobílých dám
za jednu perlu noci do jasu.

Z oblohy zrcadlo samý květ,
nachová líčka, havraní vlas.
Já dřímám rád, až vstane svět,
po vlnách vítr zavane zas.

I když jsme ještě úplně nedovyprávěli osudný příběh pomsty Poctivky Quana, z takových osmdesáti až devadesáti procent jsme s ním hotovi. Zbytek si povíme za malou chvíli. Mezitím se na skok vrátíme k tomu, kam zatím ve svých plánech a záměrech dospěl jeho úhlavní nepřítel Večerka. Povíme si, kterak se ve svých radostných avantýrách dopracoval až k jejich vrcholu. Abychom to stihli, než ho to zase omrzí.

Jak tak jedné noci zase držel svou novou milenku Listru v náručí, zavedl v příhodné chvíli řeč na ono možné setkání, jež mu stále nešlo z hlavy. Tak se od ní konečně dověděl, že jemu dotud neznámé tři krasavice patří vlastně tak trochu k rodině a že obě sestřenky jsou dokonce z blízké větve rodiny. Protože to však bylo evidentně na delší řeč, noc byla oběma krátká, měli ještě

velikou chuť se trochu pomilovat, a tak byl Večerkovi v té chvíli čas příliš drahý, než aby se vyptával, jak se ty tři krasavice vlastně jmenují, případně jak se jmenují jejich manželé, kde bydlí a jak je to blízko či daleko. Spokojil se s tím, že věděl to nejdůležitější, to bylo hlavní.

Na zbytek informací se své milenky vyptal, když ji navštívil druhou noc. A Listra mu už bez mučení všechno pověděla: „Z těch tvých tří krasavic se ta nejstarší narodila ráno na den květin, pročež se jí začalo říkat Flóra; kvůli jejímu příbuzenskému a hlavně kvůli tomu, že je výrazně starší než my ostatní, jí my ostatní oslovujeme tetičko Flóro. Manžel jí zemřel už před deseti lety, říká se, že moc stála o to se znovu provdat, ale protože byla už těhotná, rodina jí to nedovolila, že se to nehodí, takže jí nezbylo než zůstat vdovou. Ty druhé dvě mladší, kterým budu pro stručnost říkat sestřenky, jsou vlastně manželky jejích dvou synovců. Starší z obou sestřenek se říká Perla, mladší z nich se říká Žadeita. Manželovi té první se říká Mátohlava, manželovi té druhé se přezdívá Mátonoha; pokrevní bratři. Všechny tři rodiny žijí sice v samostatných domácnostech, ale i když jsou jejich sídla samostatná, jsou navzájem propojená, vlastně prostupná, dá se jimi volně procházet, členové rodin jsou tak vlastně v neustálém kontaktu, pořád se setkávají. To jenom já bydlím o několik domů dál. Už jak jsme se prvně sešli, říkala jsem si, kdoví, jestli jsi sem vlastně původně nepřišel za nimi, jestli ses třeba kvůli nim půl roku neukázal. Však víš, proto jsem tak na tebe vyjela. To jsem ještě nevěděla, že s nimi, aspoň zatím, nic nemáš!“

Večerka jí naslouchal s rostoucím uspokojením. Vzpomněl si totiž, co mu Malajec před časem vyprávěl o třech vzájemně spřízněných krásných dámách, jež bydlí tak příhodně, vlastně pohromadě. Dosti neobvyklé přezdívky manželů obou sestřenek odpovídaly jménům, která Malajec tehdy uváděl. Ze všeho bylo patrné, že zraky zlodějů a oči záletníků si ani dost málo nezadají. Nic jim neunikne! A tak povzbuzen tímto zjištěním Student Večerka o to naléhavěji zpovídal

Listru dál: „Jestli jsi už těm sestřenkám o mně stejně řekla, dovolíš mi někdy se s nimi seznámit osobně?“

Listra ho upokojila: „To nemusí trvat dlouho. Za pár dní se chci za nimi zase vypravit. Při té příležitosti jim všechno vyložím. A pak tě k nim možná zavedu. Je v tom ještě jedna věc. Když se to povede, možná se sem už nevrátím. A v téhle posteli už se milovat nebudeme!“

„A to proč?“ vyjekl Večerka. „Teď, když jsem tě konečně našel a je nám tady tak pěkně, se chceš odstěhovat, chceš přede mnou zase utéct?“

Listra mu řekla: „Neboj se, všechno má svůj dobrý důvod. Nevrátím-li se sem, znamená to jen to, že mě budeš moct naopak kdykoli vyhledat tam. A když už tam budeš, budeš mít příležitost setkat se i s nimi. Dvě mouchy jednou ranou, říkám, neboj se!“

Večerka pořád nechápal: „Já nerozumím, co mi to tu říkáš! Rychle mi to vyložˇ!“

Listra řekla: „Ty poslouchej, já ti to vysvětlím. Můj manžel je vlastně u nich zaměstnaný. Jejich manželé, ti dva bratři, jsou totiž studenti mého manžela. A jelikož literárních schopností moc nepobrali, mají teď nahnáno, že jako čerství licenciáti budou muset co nevidět podstoupit nejbližší kolo doktorských zkoušek, a taky se k nim už museli předběžně přihlásit. Jenže se při tom neobejdou bez svého učitele, což oni dobře vědí. A z toho plyne, že můj manžel nejspíš zakrátko odjede do hlavního města s nimi. A tak měl ten můj obavy, že nebudu mít, kdo by se o mě během jeho nepřítomnosti postaral, tudíž si vymyslel, abych během jejich nepřítomnosti bydlila se oběma sestřenkami u nich. Vlastně už jsem skoro na odchodu. Proto říkám, jak jednou odjedu, už se sem nevrátím. A my uděláme nejlíp, když se příště setkáme až tam.“

To, co tu teď slyšel, zdvojnásobilo Večerkovu dobrou náladu. To je úplně nebesky geniální, to, co se mu tady nabízelo! Tři manželé najednou zmizí a jejich tři manželky se sestěhují na jediné místo,

kde budou jenom čekat, aby mu poskytly veškerou myslitelnou sexuální péči. To snad není ani možné!

Ale možné to bylo. Po několika dnech skutečně všichni tři pánové, pan učitel s oběma pán žáky, společně vyrazili pryč z města a paní Listra se skutečně stěhovala, jak říkala. Že bez Večerky dlouho nevydrží, to bylo předem jasné, vždyť byli zrovna v nejlepším.

Proto Listra usoudila, že je nezbytné hned při prvním setkání nalít svým hostitelkám, oběma sestřenkám, čistého vína. Říct jim, jak se věci mají, aby se nějak rozumně domluvily a ona svého miláčka mohla co nejrychleji pozvat, aby konal své. Asi tak ze třiceti procent ji přitom vedl ohled na ty druhé, přinejmenším ze sedmdesáti procent jí ovšem velel vlastní zájem. Tak se také stalo. Jen co prohodila s oběma sestřenkami pár čistě nezávazných vět, zeptala se jich: „A copak náš chrám? Nebyly jste tam zas něco zapalovat, nějaké to kadidlo?“

Perla se Žadeitou odpověděly jednohlasně: „My jsme tam byly jen jednou, od té doby nikdy! Proč bychom měly?“

Listra pravila: „No, kdyby tam byl zase nějaký pěkný mládenec jako posledně, že by vám zase vysekl pár takových hlubokých poklon jako tehdy, to by přece stálo za to tam zajít, třeba i víckrát za týden.“

Perla významně poznamenala: „No, já bych tam i zašla, ale když nemám ten správný vějíř, abych mu ho dala. S prázdnýma rukama to není ono.“

„Ale co vějíř, sestřenko, nedělejte si ze mne legraci,“ odrazila její narážku Listra. „Stejně mi za něj nikdo nic nedal! Nakonec to vyjde nastejno. To je jako s vámi. Pár těch poklon vám sice věnoval, ale nevšimla jsem si, že by se obtěžoval za vámi, až půjdete zpátky. Nejspíš chtěl skutečně jenom těch pár poklon vyseknout, aby se do dušiček zapsal.“

Žadeita přiznala: „Něco na tom bude! My už jsme o tom ostatně párkrát taky mluvily. Nejde nám na rozum, proč ten mládeneček tak

vehementně začne a pak najednou stáhne ocas mezi nohy a zmizí? Nejdřív vypadá, že nedočká druhého dne, že za námi přiběhne ještě v noci, vlastně jsme ho čekaly, ale on nic, od té doby ani vidu, ani slechu. Když je takový nekňuba, tak si ty poklony mohl ušetřit!“

„Ale já slyšela, že z vás zůstal naopak dlouho celý pryč. Prý vás jenom nemohl najít. Úplně ho to vyvedlo z míry. Nevěděl, co si má počít.“

Obě její sestřenky zapochybovaly: „Kdoví, na koho si myslel! Třeba jsme to ani nemusely být my dvě. Kdoví, jestli nemyslel spíš na ten vějíř a na tu, která mu ho tam nechala. To v něm mohlo nechat tu chorobnou touhu, o které mluvíte. Ostatně, jak to víte?“

Listra se usmála: „No, ta touha s tím vějířem mohla být skutečně hluboká, to nepopírám, ale z té už je vyléčený, to vám garantuji. To už je jednou vyřízené. Ale vzpomínka na ty poklony a na ty, co jim ty poklony patřily, v něm haraší dodnes, to je jednou jisté. Dodnes se z toho nevyléčil. Budete ho mít na svědomí, jestli na to umře.“

Způsob, jakým celou tu trochu záhadnou konverzaci vedla, začal naplňovat Žadeitu a Perlu jistým podezřením. Začalo jim připadat, jestli všechny vlastně myslí na jedno a totéž. Jestli všechny nemyslí jenom na to, jak se s tím záhadným člověkem vyspat. Zadívaly se na ni pátravě.

Listra se jen potutelně usmívala a nepřestala se tvářit jako někdo, kdo ví své, a když na to přijde, ví, jak na to. Obě mladé ženy najednou pravily unisono: „Sestřenko, vy vypadáte nějak moc spokojeně. Vy nevypadáte jako někdo, komu za ten vějíř zůstal někdo dlužný!“

Listra spokojeně přiznala: „Až tak daleko od pravdy zase nejste, milé sestřenky. Dalo by se to tak říci. Lze to říct asi tak: vyřídila jsem si s ním svůj učet tak trochu za vašimi zády, to uznávám, ale nemůžu za to.“

Obě mladé ženy vypadaly v té chvíli jako dva propadlíci od licenciátských zkoušek, kteří zrovna narazí na vycházejícího premianta; směsice pokoření a závisti. Násilím vyloudily úsměv na tvářích

a gratulovaly: „Jaká to šťastlivkyně! Takže my máme zřejmě o jednu spokojenou švagrovou víc! A cože jsme to ještě ani neoslavily!“

Jejich poslední věty v sobě tajily až trojí smysl. Jednak jí skutečně záviděly, jednak se jí tak trochu posmívaly, jednak jí maličko naznačovaly, že třeba ani nemusela být až tak úspěšná, jak se jim to pokouší vylíčit, a že si z nich třeba jenom zkouší utahovat. Sázely na to, že jestli se to všechno vlastně ani nestalo, tak při téhle jejich podmíněné gratulaci ztratí chuť v tom pokračovat.

Nečekaly, že jejich milá Listra nejen že ani trochu neupadne do rozpaků, ale naopak její stále očividnější spokojenost naroste a že jim promptně řekne: „To je pravda, ještě jste mi negratulovaly, slavnostní přípitek by jistě chybět neměl! Možná jednoho krásného dne uspořádám zásnubní hostinu a pozvu vás na ni.“

Žadeita viděla, že není zbytí, a tak šla přímo k věci: „A kde je náš nový skorošvagříček? Dovolíte, abychom si ho prohlédly?“

Listra přijala její hru: „Vždyť to ani není zas tak třeba. Vždyť jste se už všichni viděli, dokonce jste si vyměňovali poklony. Co byste na něm ještě chtěly vidět?“

Žadeita se nedala: „No, jestli je to, jak říkáš, tak tenkrát to byl ale jenom nějaký neznámý pocestný, který nás sice zdravil, to je pravda, ale nám se ani nechtělo pozdrav opětovat. Teď najednou patří skoro do rodiny. Tak už není důvod, proč bychom si ho nesměly pořádně prohlédnout. Co nám brání, abychom ho znovu neviděly? Vrátily bychom mu jeho pozdravy, oslovily bychom ho jako svého švagra, třeba bychom se s ním mohly seznámit poněkud důvěrněji, když je to tak.“

Listra se nechala přesvědčit: „No, chcete-li se s ním vidět, já myslím, že tomu nic nebrání. Můžete ho vidět, kdy se vám zachce. Stačí říct, on přijde. Chcete ho vidět některé dopoledne, stačí říct, bude tu. Jenom se trochu obávám, aby se neopakovala situace od posledně, když vás prvně zdravil. Aby se do vás zase úplně nezbláznil a nějak se vás nedotkl, dámy. Aby se nedopustil nějakého prohřešku

proti dobrému chování. To je ten důvod, proč jsem s tím setkáním poněkud váhala."

Žadeita ji upokojovala: „Tenkrát neměl při sobě nikoho, kdo by na něj dal trochu pozor, takže se skutečně choval poněkud lehkovážně. Ale teď bude mít vedle sebe vás, takovou žárlivku, vy ho jistě nespustíte z očí, má milá, kdeže by si mohl něco dovolovat."

Perla krotila nadšení své švagrové velmi skeptickou poznámkou: „To jsou jenom takové řeči, moje milá! Kdepak naše sestřenka, ta jistě nebude ochotná se s námi podělit o miláčka svého srdce! Kdepak ta, ta ani nepřipustí, aby ho některá kromě ní viděla na vlastní oči. Kdybychom se zapřísahaly, kdybychom jí slíbily, ona to, co říká, stejně nedodrží, to je přece jasné! Podělit se o zlé, k tomu jsme jí byly dobré, podělit se o dobré, to ovšem ne! A kdeže se dokonce podělit o štěstí! Dělit se o marné toužení, to tak těžké nebylo! A nechte těch řečí o tom, jak to tenkrát bylo s tím klaněním! Necháme ho raději být, než to zajde příliš daleko! Ještě by nás to mohlo mrzet! Nebudeme si nic vymýšlet."

Listra pochopila, že Perla se už opravdu dost zlobí a že ji to celé velmi rozčiluje, neřkuli uráží. A tak už nechtěla v tom škádlení a popichování pokračovat. Zatvářila se vážně a smířlivě odvětila: „Nerozčilujte se přece. Já nejsem taková. Kdybych si ho chtěla nechat pro sebe, kdybych si ho chtěla užívat sama a s vámi se o to potěšení ani trochu nepodělit, zůstala bych doma, nikam bych nechodila, celé dny a noci bych se s ním těšila. Kdybych byla tak žárlivá a hlavně nepřejícná, jak si myslíte, tak bych se za vámi nevypravovala, abych vám o tom vyprávěla a dráždila vás tím. Že jsem vám o něm dneska řekla, to přece samo už vypovídá, že to nemyslím zle. Je jenom zapotřebí se v klidu dohodnout na nějaké, ovšemže zcela nevinné, společensky nezávadné příležitosti, na kterou bychom se mohly my tři a samozřejmé i kdokoli další, kdo by náhodou chtěl, dostavit. Ostatně, uvidíte samy, až se s ním znovu osobně setkáte, že v tomto případě není a nemůže být mezi námi jediný důvod k žárlivosti. Já mu prostě povím, aby se sem laskavě dostavil, aby se zde s vámi setkal, a všechno bude v nejlepším pořádku, uvidíte."

Žadeita zvolala radostně: „Jestli jste k tomuhle svolná, sestřenko, myslím, že není o čem mluvit. Vy určujete pravidla, my je budeme respektovat. Není co řešit."

Listra reagovala velmi uvážlivě: „Podívejte se, sestřenky, já jsem ho potkala první, já jsem s ním první spala, tedy před vámi. Z hlediska zavedených pořádků by se slušelo dodržet i v tomto našem případě rozdíl mezi první manželkou a konkubínou, jakožto i mezi starší a mladší konkubínou. Měla bych si tedy nárokovat toto zavedené privilegium a z něj odvozená pořadí. Ale máme-li spolu nadále vycházet jako dobré sestřenky a vlastně teď i švagrové, měly bychom ho mít napůl, já půl, vy půl. Ale protože vás mám jako své švagrové mimořádně ráda, nebudu na těchto zavedených pořádcích trvat tak striktně. Ostatní už se rozumí samo sebou, o tom netřeba mluvit. Budeme se tedy řídit jen tím nezpochybnitelným pořadím, které je dáno věkem, toť vše. Ať už to bude ve dne, nebo v noci, budeme prostě postupovat od nejstarší k nejmladší. Ne jako ten kluk z vesnice Que, který dělal, že sedí jak náleží se staršími, a ve skutečnosti je chtěl co nejrychleji předběhnout.[62]

Každému, co jeho jest, nikdo si nebude hrát sám na svém písečku, nikdo nebude kopat sám za sebe, jedna druhé se nebudeme plést pod nohy a pod ruce. Jak v řeči, tak v chování budeme udržovat jistý odstup, jistou rezervu. Mladší se nebude naparovat svým mládím a nebude ukazovat prstem na nedostatky starších tělesných schránek. Nově příchozí nebudou vytlačovat a osočovat ty, co tu byly náhodou dřív, a nebudou chtít sprostě těžit z takové té tajemnosti nových vztahů. Řeknu to na rovinu, abych se třeba zrovna já nemusela například cítit jako nějaká rybka házená zpátky do vody. Já myslím, že když se dokážeme držet těchto jednoduchých zásad,

62 *Hovory*, XIV, 47. „Když chlapec z vesnice Que přinášel vzkaz, kdosi se na něj zeptal, zda dělá pokroky? Mistr pravil: Viděl jsem, jak se chová, šel ve stejné řadě jako jeho učitelé, nepřeje si dělat pokroky, chce být se vším rychle hotový."

naše vzájemné city zůstanou družné, naše mysli zůstanou harmonické, prostě ani nebudeme mít žádný důvod se hádat. Souhlasíte se mnou?“

Jak Perla, tak Žadeita odpověděly souhlasně: „To zní nanejvýš spravedlivě! Ale co když si to rozmyslíte? Co nám pak bude platný nějaký nesouhlas?“

Listra pravila slavnostně: „Podejte mi, prosím, dopisní papír a posečkejte chvíli, já mu tady před vámi napíšu pozvání.“

Žadeita a Perla nadšeně souhlasily. Přinesly dopisní papír, třecí kámen a tuš. Listra pozvedla štětec a už psala:

Už všechny družky z Nebeské terasy
na pana Liu, přítele, svorně čekají.

Po napsání tohoto dvojverší štětec odložila, poskládala dopisní papír a vložila jej do připravené obálky. Žadeita se trochu podivila: „Jenom dva verše? Proč nepokračujete, abyste to nějak dokončila? To je mi divný způsob básnění?“

Perla ji však poučeně opravila: „Ale já tomu úplně rozumím. Naše sestřenka jenom chce dát našemu budoucímu příteli hned při první příležitosti šanci, aby předvedl, co je v něm. Dvojverší, které si žádá doplnění, mu ušetří práci s psaním nějaké odpovědi. Zdá se, sestřenko, že ho až příliš milujete!“

Listra se jen usmála, obálku zapečetila a předala ji služce s tím, aby ji zanesla k nim domů a tam ji hodila mezerou v dřevěné přepážce na druhou stranu. Odpověď ať okamžitě přinese zpátky. Služka odběhla a mladé dámy pokračovaly v načatém rozhovoru.

Perla pravila: „Ještě na něco bych se vás ráda zeptala. Můžete nám říct, jaké metody jste použila na to, abyste jej vlákala do svého domu? A povězte nám, kolik nocí jste už spolu strávili?“

A tak jim Listra vyprávěla, jak vlastně bydleli od nějaké doby v sousedních domech a jak on jednoho dne odstranil část dřevěné

stěny, která oddělovala jejich příbytky, a tou cestou vnikl do jejich domu, aby pak toutéž cestou zase zmizel tak, aby ho nikdo neviděl. A řekla jim také, kolik asi tak nocí už spolu spali.

Perla si žádala detaily: „A když ho srovnáte se svým manželem, jaké to bylo?“

Listra ani na chvíli nezaváhala: „Nu, co se toho týče, milé dámy, musím říct, že by umiloval člověka k smrti! Vy jste mu viděly jenom do obličeje, takový půvab člověk hned na světě člověk nepotká, jen opravdový malíř by ho snad dokázal namalovat, opravdový sochař by ho možná vysochal, ale to není, milé dámy, nic proti tomu kapitálu, na který se teď právě ptáte. To je prostě poklad všech pokladů, něco nevídaného, to jste neviděly, neslyšely.“

Žadeita s Perlou až poskočily úžasem, když to její upřímné prohlášení slyšely. A jedna přes druhou se začaly vyptávat, co a jak, a vypadaly při tom jako ti nedočkaví studentíci, co na ně ještě nepřišla řada, a oni se věší na prvního už vyzkoušeného kolegu, aby z něj vymámili nějaká ta zkoušková témata. V čem to jako je, že je malý, že je velký, že je dlouhý, že je krátký, že mu krásně vystupují žíly nebo naopak nevystupují, hoří nebo je studený? Na každou otázku chtěly hned odpověď, všechno chtěly vědět do posledního detailu.

A protože byly právě po jídle a talíře, misky, příbory ještě nebyly sklizeny ze stolu, a protože Listra pojala obavu, že jim ani za celý den nevypodobní dost názorně, oč tu vlastně běží, napadlo ji, že by bylo možná nejlepší jim to ukázat na nějakém předmětu, na nějaké konkrétní věci. A tak když viděla, že chtějí vědět přesně, jak je to dlouhé, chopila se jedné ze slonovinových jídelních hůlek a předvedla jim ji se slovy: „Asi jako tahle jídelní hůlka!“ A když se vyptávaly, jak je to velké, popadla čajový podšálek a předvedla jim jej se slovy: „Asi jako tenhle podšálek!“ A když se ptaly, jak je nebo není tvrdý, ukázala jim misku bobových sýrů tofu a řekla jenom: „Jako tohle tofu!“ To ovšem už Perla se Žadeitou nevydržely a rozesmály se:

„Ale to je přece strašně měkké. To kdyby byl sebevětší a sebedelší, tak nám to nebude k ničemu!“

Listra řekla: „Omyl, dámy. Vy nevíte, že ani ten nejtvrdší materiál na světě nepřekoná takové obyčejné tofu? Tofu předčí zlato, stříbro, bronz, železo, cokoli vás napadne! Tyhle všechny materiály jsou sice tvrdé a strašně odolné, to je pravda, ale mají na dohled oheň, začnou měknout, až se úplně roztaví. Zatímco tofu! Strčte ho do čehokoli horkého, dejte ho do tepla, a to tofu vám začne ožívat, tuhnout, bude čím dál tvrdší, a nikdy vám nezměkne! Odtud to přirovnání k bobovému sýru tofu a na tom trvám.“

Perla se Žadeitou už víc vědět snad ani nechtěly: „Stejně vám, sestřenko, nevěříme, že by mohl existovat takový neskutečný poklad! Bojíme se, že moc přeháníte, že se necháváte unést.“

Listra pravila: „Zase jste na omylu, dámy, nic z toho, co jsem vám tu říkala, nebylo přehnané. Naopak, ani jsem vám nestačila říct všechny jeho přednosti. Mimo tu délku, tu velikost, tu tvrdost on má ještě jednu velikou přednost, ale když vám to teď začnu povídat, budete ještě nedůvěřivější! Bude lepší, když se samy přesvědčíte, až se s ním pomilujete.“

Perla se Žadeitou nepřestaly znovu naléhat: „Ale stejně, stejně to řekněte! Ať už vám máme věřit, nebo ne!“

Listře se nechtělo jim to říkat jen tak. Napínala jejich zvědavost, čekala až jejich zvědavost dostoupí vrcholu, pak teprve byla svolná jim vylíčit pěkně pomalu, postupně, systematicky všechny jeho přednosti, od té nejmenší do té největší, od té nejchladnější po tu nejžhavější, dokud oběma mladým ženám z toho, co tu musely vyslechnout, ouška nezrůžověla, líčka nezrudla natolik, že se celé jenom chvěly. A už se jen třásly, aby tu ten báječný Student Večerka už byl, aby si ho mohly okamžitě ozkoušet a bez dalších řečí si ho podat a užít a vychutnat si všechny ty jeho popisované geniální vlohy.

Začalo jim připadat, že služka je pryč celou věčnost a pořád se neukazuje. Student Večerka nebyl totiž doma. A tak se děvče usadilo

v pokoji a čekalo. A jak tam tak čekalo, jeho přítomnost zjistil Večerkův sluha Shutong a hned přelezl a pošpásoval si s ní a trvalo to docela dlouho. Mezitím Večerka konečně dorazil. A služka, ještě celá rozkochaná, mu předala dopis se zdvořilou žádostí o odpověď.

Když se konečně služka s odpovědí objevila, tři mladé dámy se k ní vrhly, otevřely obálku a četly. Na první pohled jim bylo jasné, že Student Večerka okamžitě všechno pochopil, vžil se do role, neobtěžoval se psaním zvláštního dopisu a do jejich původního veršovaného vzkazu toliko připojil další dva verše:

Dávno je hotova sezamová krmě,
při setkaní družkám hlad nehrozí.

Perla se Žadeitou to pochopily tak, že je už této noci čeká něco navýsost příjemného a že o tom nemají mít nejmenších pochyb. Hned se chystaly rozejít do svých ložnic, aby si načechraly postýlky, vykoupaly se a navoněly a takto připravené vyčkaly, dokud nepřijde a skutečně je nepomiluje. Byly už na odchodu, když je Listra ještě zadržela: „Pomalu, pomalu, vy dvě, nespěchejte zas tolik. Nejdřív přece musíme domluvit dnešní pořadí, aby bylo všechno naprosto jasné, aby, až dojde na věc, se každá z nás nedrala dopředu jako první. Nezlobte se, ale jak vás znám, žádná byste nebyla ochotná ustoupit. Že by vám před ním nebyla hanba!“

Žadeita s Perlou měly ovšem v téhle věci hned jasno. Ona s ním přece spala už pěkných pár nocí, tak by měla teď ustoupit, výjimečně by to tedy neměla zahajovat Listra, i když normálně by ten nárok měla. Pro dnešní noc by prostě věkové pořadí nemělo platit. To si myslely v duchu, nahlas to ovšem neřekly a tvářily se skromně: „Vždyť už jste to vlastně předtím říkala. Od nejstarší po nejmladší, už se k tomu nemusíme vracet. Začínáte jako první. O čem bychom se ještě měly domlouvat?“

Listra byla jiného mínění: „Takové by mělo být pravidlo. Jenže během vstupní noci by mohlo platit i jiné pravidlo. Odedávna se říká, kdo přišel první, je hostitel, kdo přišel po něm, je host. Já jsem s ním už několik nocí spala, takže to můžeme brát tak, že jsem v postavení hostitelky. Dneska to tedy může být i o hostiteli a hostech. Teprve až se s ním každá nejméně jednou vyspí, budeme si rovné a dojde na pořadí podle věku, od nejstarší po nejmladší. Tak to bude jedině správné. Takže se vy dvě přestaňte upejpat. Ještě jednou. Já pro dnešek vypadávám ze hry. A předpokládám, že by měla začít Perla. Jde ještě o to, v jakých termínech se vy dvě podělíte. Jsou dvě možnosti, buď budete mít každá po jedné noci, abyste si ho každá pořádně užila, anebo se každá z vás spokojí s polovinou noci, a tak se o půlnoci vystřídáte. To si rozhodněte samy, pak mi to řekněte."

Perla se Žadeitou koukaly jedna na druhou, ani nehlesly. Po chvíli rozpaků Žadeita řekla Listře: „Nám se to těžko říká. Vy jste z nás nejstarší, uděláme, co nám doporučíte, to bude jistě nejlepší."

Listra pravila: „Celá noc by samozřejmě každé víc vyhovovala, ale zas na druhou stranu, kdo má čekat tak dlouho, že? Ať je to pro dnešek raději ta půlka." Úmyslně to říkala s jistým váháním v hlase, jako by to měl být jen návrh k jejich úvaze s tím, že ona počká, co ony na to, zda s tím budou obě souhlasit, než se definitivně rozhodnou. Opravdu nečekala, že si obě nechají i nadále svůj názor pro sebe a žádná se k tomu nebude chtít vyslovit přímo, že budou obě najednou mlčet jako ryby. Když to trvalo už příliš dlouho, Listra konečně řekla: „Vím, proč se vám žádné nechce mluvit. Jde o to, že ta, co by šla první, se teď bojí, že s ní nebude chtít ze sebe vydat všechno, protože si bude šetřit síly na tu druhou v pořadí, a proto se jí do toho nechce. A naopak zase ta, co by měla jít jako druhá, se zase bojí, že on se předtím vydá ze všech svých sil a až dojde řada na ni, už to nebude mít tu šťávu, ten šmrnc, a proto se zase jí do toho nechce. Jenže já vás musím ujistit, milé dámy, jak to s ním je doopravdy. Ten jeho kapitálek, ten jeho potenciál, milé dámy, to

je něco tak mimořádného, že on sám stačí na několik takových, jako jsme my, a úplně v pohodě!“ Obrátila se na Perlu: „Kdybyste s ním prospala celou noc, nevezmete mu víc, než je jeho standardní půlnoční výkon. Ostatně, ručím vám za to, že to budete vy, kdo bude někde k půlnoci prosit o smilování. A budete ještě moc ráda, že ho budete moct přepustit té další.“ Obrátila se na Žadeitu a řekla jí: „Odedávna se říká, vínečko opije toho posledního stejně dobře jako toho prvního, a taky se ještě říká, že nejlíp chutná to ode dna. Ručím vám, milé dámy, nemáte jediný důvod, abyste pochybovaly! Na to můžete vzít jed!“

Když tak poodkryla jejich tajné myšlenky, ztratily Perla se Žadeitou poslední pochybnosti a svorně souhlasily, že učiní, jak ona řekne. A tak se všechny uradily a napevno dohodly.

Listra na to služce nakázala, aby se postavila ke dveřím a čekala na něho. A netrvalo dlouho a Večerka také skutečně v jejím doprovodu vešel.

Žadeita s Perlou nasadily při jeho příchodu ostýchavý, maličko rozpačitý výraz, poodstoupily a nechávaly spíše na své sestřence Listře, aby jej přijala. Večerka vysekl směrem k Listře hlubokou poklonu, načež se vzpřímil a požádal, zda by obě mladé dámy nemohly přistoupit o něco blíže, aby se jim mohl představit. A tak musela Listra vzít obě sestřenky, každou za jednu ruku, a dovést je až k němu, aby se s jejím přítelem pozdravily.

Když bylo po uvítacích ceremoniích, Žadeita a Perla vybídly služku, aby podala čaj, ale Listra zasáhla: „K čemu je v takové chvíli dobrý čaj! Můj přítel je po vás, milé dámy, už celý žhavý, řekla bych, že to už ani nemůže vydržet. Co kdybyste mu nabídly po kapce svého drahocenného nektaru ze svých hubiček? Kdepak čaj!“

A takto koketně švitoříc, už vkládala jejich ručky Večerkovi do dlaní, ten je pevně uchopil, obě mladé ženy objal, a už sunul svůj jazyk velmi obratně do úst Perle, chvíli jej tam tak podržel, načež stejným způsobem zasunul jazyk do úst Žadeitě, také jej tam chvíli

podržel, potom přitiskl všechna tři jejich ústa k sobě tak, že vytvořily znak 品[63], čímž dosáhl pozice, z níž mohl oba dívčí jazyky vsát do svých úst a tam je opět podržet. A teprve v té chvíli uvolnil jejich ruce ze svého sevření.

Žadeita se začala obávat, že čas pokročil, brzy nadejde večer, a že se tak vlastně děje na úkor času jí vyhrazeného. Odtrhla se a spěchala do kuchyně, aby tamější služky pobídla k podávání povinné večeře, Student Večerka ji však zastavil: „Půjdeme snad raději spát. Začíná být už pozdě."

„Ještě jsme nepojedly sezamového jídla, o němž jste psal," namítla Perla. „Jak můžete mluvit o spaní?"

Večerka pravil: „Právě jste mi daly napít svého drahocenného nektaru, a to je víc, než jsem doufal!"

Ještě ani neskončili s narážkami na ono tajemné zmiňované sezamové jídlo a už se cosi opravdu nosilo na stůl. Posadily Večerku na čestné místo hosta, Listru na místo druhé, Perla se posadila vlevo, Žadeita vpravo. A všichni čtyři se pustili do jídla. A když trochu pojedli, dali sklízet ze stolu.

Večerka využil volné chvíle, vzal Listru dozadu a ptal se jí: „Drahoušku, jaký spací pořádek bude mít dnešní noc?"

Listra jej uklidnila: „Už jsem za vás všechno zvážila a jsme domluvené. Do půlnoci to bude Perla, od půlnoci Žadeita."

„A co vy, drahá?" zeptal se Večerka.

Listra se zatvářila nezúčastněně: „Na mne vychází nejspíš ta půlnoc."

Večerka přikývl: „Takže to bude také dobré?"

Listra se maličko ohradila: „Také? To slovo mi přijde trochu zvláštní v téhle situaci! Není v tom nějaká výhrada, že by to snad nemuselo být úplně spravedlivé? Jako že si někdo u ryby vybere prostředek, hlavu a ocas nechá druhým, takže ti si užijí kosti hodně,

63 Znak *pin* 品 znamená „osobnost, charakter, třídit, hodnotit…"

masa málo. Asi byste to měl brát jinak, soustředit se na ty dvě poloviny a to mezi brát jako takovou pauzičku."

Večerka její úvahy odmítl: „To ať vás, drahá, ani nenapadne, to je směšné! Víc se bojím, že tím neustálým přecházením přijdeme o spoustu času. Co kdybyste jim řekla, jestli by nebylo lepší, kdybychom spali hned všichni pohromadě!"

Listra posupně pravila: „Já vám rozumím, vy nejste líný na nějaký ten krok, vy jste jenom nenasytný, vy jenom nechcete o žádnou ani na chvíli přijít. Vy si to představujete jako před chvílí, když jste se s nimi tak pěkně líbal. Jenom byste místo znaku *pin* napsal znak *chuan.*[64] Ale nemějte obav, tento způsob nás jistě nemine, dneska je to však poprvé, to bych nezkoušela. A ostatně, jak jsem si na vás před malou chvílí dovolovala, to neberte tak vážně, jenom jsem si z vás trochu vystřelila. Já jsem se pro tuhle noc prostě rozhodla trochu stáhnout zpátky. Nechat ty dvě, ať si pořádně užijí! Ale jinak platí, co jsem říkala. První část noci spíte s Perlou, druhou polovinu noci budete spát se Žadeitou. A hleďte do toho dát všechno, co ve vás je, ať potvrdíte všechno, co jsem jim o vás napovídala!"

Večerka ji ubezpečil: „To mi nemusíte ani připomínat. Jenom je to trochu kruté vůči vám!"

Když si takto pěkně všechno vysvětlili, Listra zavolala na služku, aby vzala lampu a odvedla Večerku s Perlou do zadního pokoje. Sama se nejdřív zdržela na kus řeči se Žadeitou, aby jí nebylo smutno. Až po nějakém čase se odebrala na lůžko.

Ti dva, Perla s Večerkou, mezitím zašli do zadní ložnice a hned jak vešli, začali velmi činorodě jeden druhého vysvlékat z šatů, jeden druhému rozvazovali pásy a už společně vystupovali na postel krásně vykládanou slonovinou, aby se pustili do radostného konání. Zpočátku měli jisté potíže, Perla dost trpěla, ale pomyšlení

64 Znak *chuan* znamená „svazovat, svazek, slít zpátky do láhve…"; podle kontextu a spojení. Opět jde jen o obrazovost té znakové řady.

na všechno, co během dne vyslechla o slastech, které ji posléze čekají, ji utvrzovalo v přesvědčení, že všechna počáteční utrpení se jí mnohonásobně vrátí, překoná-li je, a naopak, když nějakou tu hranici bolesti nepřekoná, žádná radost se konat nebude. A tak jen zaťala zuby a statečně snášela jeho ataky, odhodlaná vyzkoušet ten jeho poklad, ať to stojí, co to stojí. Každým okamžikem citlivě sledovala, jak se staví, jak nabývá na síle, každým okamžikem vnímala, jak se celý zahřívá a nadouvá. A tak i ona se tím víc sama uvnitř rozehřívala, víc než kterákoli jiná žena na jejím místě prožívajíc každý jeho sebenepatrnější pohyb. Cítila, jak do ní proniká až kamsi dozadu, cítila, jak je každým dalším pohybem větší a větší, každým dalším pohybem vřelejší a vřelejší, dokud se z něj nestalo cosi jako velký až největší Mistr Roh, magická nádoba, jež začala zalévat její vnitřnosti vroucí tekutinou.

Byl v ní už úplně celý, i kdyby se už ani nepohnul, jenom v ní tak zůstal, už to jí stačilo k nezměrné rozkoši. On se však ještě nad to nepřestal hýbat, byl stále živý, vzrušený. A ona v té chvíli začala chápat, že to všechno, co během dne o něm bylo řečeno, nepředstavovalo prázdné chvalořečení. A že ta dvě slova Vrcholný poklad byla tím nejpřiléhavějším a nejpřesnějším označením pro tu věc!

Perla objala Studenta Večerku o to pevněji, několikrát jej vroucně pohladila a dotýkajíc se ho co nejněžněji konečky svých prstů k němu promlouvala: „Miláčku! Ach, ty miláčku! Ty můj nejkrásnější, nejvznešenější, kolik tisíců paní a dívek jsi už musel usoulożit až k smrti! Jak vůbec můžeš ještě stále vládnout takovým pokladem! To, co vyrostlo na těle tobě, to se snad zrodilo jen proto, aby všechny ženy, co jich je pod nebesy, přivedlo jednou k šílenství!“

Student Večerka pravil: „Jen když to někomu uděláš až k smrti dobře, přiměješ ho, aby se on sám k smrti umiloval! Ach, sladká! Chceš dát v sázku svůj život, chceš, abych tě opravdu umiloval k smrti?“

„Myslíš,“ zvolala Perla, „že když mi bylo jednou dáno potkat takové stvoření, že mi ještě sejde na životě? Prosím, nech mě to zažít

ještě několikrát, ať na to třeba umřu, ale ať umřu sladce! Nechci, abys mne opouštěl hned napoprvé jenom proto, že bych to třeba nemusela přežít."

Student Večerka pravil: „Dnes se budeš spravedlivě dělit se svou ctihodnou sestrou, a tak i kdybys měla umřít, umřeš jen z poloviny, takže nebudu mít na svědomí zločin hrdelní. Ale kdo ví, co bude v noci nazítří."

A s těmito slovy se na ni vrhl a už to do ní dělal, až se nebe i země třásly. Její vagína byla sice dostatečně hluboká, ale srdce květu bylo výrazně mělké, a tak stačilo málo, jeden až dva palce, a už se jej dotýkal a narážel do něj, mezi vytažením a zaražením prakticky nevznikala žádná časová mezera. A tak po půl tisícím vytažení už opravdu nevěděla, jestli je víc živá nebo mrtvá! A nepřestávala vykřikovat: „Miláčku! Já nejsem napůl mrtvá, já umírám, já úplně umřu! Smiluj se nade mnou!"

Večerka, chtěje za každou cenu dokázat své kvality, dělal, že neslyší. Ostatně jeho síly neumdlévaly. A tak mohl pokračovat ve svém díle od jedné noční hlídky do druhé bez přestávky. A teprve když viděl, jak všechny čtyři její údy malátní, jak její dech chladne a stává se sotva znatelným, řekl si, že už mu zřejmě nebude dále rovnocenným partnerem, zvolnil, přestal, přivinul si ji k sobě oběma rukama a na chvíli usnuli.

Až po chvíli se Perla posunula, pootočila se a již opět při vědomí vydechla: „Ach, miláčku! Kde se v tobě bere ta síla! Vždyť můj život visel jen na tobě. Ale nedá se nic dělat, moje sestra netrpělivě čeká tam v předním pokoji, musíš jít za ní!"

Student Večerka pravil: „Je tam úplná tma. Jak mám v té tmě najít cestu. Budeš muset vstát a dovést mě tam!"

Perla se bránila: „Já jsem z tebe tak schvácená, že ani nevládnu nohama. Vždyť já se nezvednu. Zavolám služku, ona tě tam doprovodí."

Skutečně zavolala na služku, aby vstala, vzala hosta za ruku a doprovodila ho na druhou stranu. Přivolaná služka byla sotva

patnáctiletá neporušená panna, která ovšem velmi pozorně vyposlechla jejich předchozí řádění a velmi ji to zaujalo. Vagína ji nesnesitelně svědila a za tu chvíli z ní vyteklo kdovíkolik šťáv. A když teď držela Večerku v té tmě tmoucí za ruku, ani ji nenapadlo, aby ho nechala jen tak být. Sotva došli do příhodného odlehlého místa, zastavila a začala se vemlouvat: „Pane, jak můžete být tak bez citu! Teď, když jste zrovna tak při chuti, to mi ani nedáte okusit, co vám to udělá? To se tak přece říká, pane, jdeš-li kolem vodního pole, po suchu marně nestýskej si. Tady jste na mé čáře, bez malého cla byste neměl projít, viďte, že ne?“

A opravdu to vypadalo, že se ho chystá proclít, ať chce, nebo nechce, jinak že ho projít nenechá. Jednou rukou objala Večerku kolem ramen a nepouštějíc ho, začala si tou druhou horečně stahovat kalhoty. Večerka na ní viděl, že je opravdu celá bez sebe, a pochopil, že s ní nebude jiného pořízení než ji aspoň trochu uspokojit. Poučil ji, aby si lehla na lavičku, sám jí roztáhl vagínu, vytáhl penis, naplival si na něj a pokusil se jej do její vagíny vtlačit. Jenže ouvej, ta služtička ještě nikdy žádného muže neměla, vůbec netušila, co to obnáší, jenom si naivně říkala, že by ta věcička, podle toho, co slyšela, mohla být náramná laskomina, tak ho zadržela a žádala o malou službu, a její jedinou starostí bylo, aby ji neodmrštil. Vůbec ji nenapadlo, že by ten čarovný doušek mohl chutnat, jako když namícháš trnovník s hořčicí. Mimochodem, kdo něco takového ještě neochutnal, ať to raději nezkouší, rozkucká se, jen jak to uvidí, a kuckat nepřestane. Ale vraťme se k věci samé, když služtička viděla, co se to do ní chystá zarazit, začala pištět, jako když ji na nože berou.

Student Večerka viděl, že holka je ještě neporušená, že její pečeť ještě nikdo nerozlomil, zkusil nanést na penis o poznání více slin a znovu si to namířil do té poněkud těsné dírky. Služka se znovu rozkřičela: „To ne, to nepůjde! Jestli to je takhle, já o to nestojím, to mi nestojí za to. Jak to, že ta sama věc mně dělá samou bolest a mé paní dělala samou radost. V čem to je?“

Student Večerka jí trpělivě vysvětlil, že napoprvé je potřeba obětovat trochu té kůže a masa, že to trochu krvácí, ale když se to udělá desetkrát nebo i víckrát, pak už je to jen samá radost. A aby jí to úplně dovysvětlil a uklidnil ji, slíbil jí: „Podívej se, děvenko, tenhle můj kapitálek je na tebe moc velký, na to nejsi zatím stavěná, ale mám sluhu, jmenuje se Shutong. Ten ho má zatím menšího. Zítra ho přivedu. Párkrát si to s ním rozdáš, potom si to třeba rozdáme i spolu. A uvidíš, že to půjde."

Služka překypovala vděčností, vyskočila, mrštně si natáhla kalhoty, uvázala si pásek a už ho vedla dál. Tak záhy dorazili k Žadeitiným dveřím. Všude se svítilo. Zřejmě ve své nedočkavosti rozsvítila už všechna světla a čekala na něj. Když zaslechla za dveřmi zvuky, zavolala na svou služku, aby jim otevřela dveře a jeho pozvala dál.

Student Večerka rovnou přistoupil k posteli a pravil omluvně: „Miláčku! Trochu jsme se zdrželi, nezlob se, prosím!"

Žadeita pravila: „Mohl jste tam stejně tak dobře zůstat celou noc. Proč si dělat násilí, že? Proč vůbec vážit takovou cestu!"

Večerka pravil: „Jsem tak dost smutný, že máme pro sebe jen polovinu noci. Jak bych bez vás mohl vydržet celou noc!" Ani to nedořekl a už ze sebe strhl všechny šaty, nadzvedl pokrývky, vrhl se na lůžko a přitiskl se k ní nastaveným penisem. A dal se do díla. V prvních okamžicích jejich milování se ani ona nevyhnula stejné bolesti jako starší švagrová Perla. I jí nejdřív projela ostrá bolest, to nemusím ani vysvětlovat, ale když začala dospívat k vrcholu, k tomu známému pocitu, že neví dost dobře, jestli ještě vůbec je, anebo už umírá, najednou začalo být cosi jinak než s Perlou. Jako by prosila člověka o smilování a zároveň jako by se ho nemohla ani nasytit, natož aby se ho byla ochotná skutečně vzdát. Proč to? Byla o tři či čtyři roky mladší než Perla a celá byla poněkud křehčí konstituce. Její pokožka byla tak vláčná, že to ani nemá srovnání. Hroty jejích ňader se podobaly měkce potaženým, čerstvě sneseným ptačím vajíčkům, jež hrozí rozpadnutím, sotva na ně nějaké

tělo jenom zkusí nalehnout. Všechno na ní bylo tak křehké a tak vláčné, že i celé tělo se nemohlo pohybovat jinak než s takovým dívčím půvabem, že kdyby se postavila na schody terasy, hrozilo by jí, že ji vítr odfoukne, a kdyby se proti tomu uchýlila do křesla, vypadalo by to, že by ji v tom křesle měl někdo z obou stran podpírat. Jak by něco tak křehkého mohlo snášet prodlužování soulože. Stačilo několik stovek zasunutí, tam a sem, a ona už měla oči jen s velikou námahou otevřené, rty se jí zpola rozevíraly, jako kdyby měla něco na srdci, co by chtěla říci, ale nemohla, protože už ze sebe nevypravila ani hlásek. Zoufale se bála, že její tělesná konstituce nevydrží. Nepřála si nic jiného než přestat, protože každý další jeho strk ji mohl dozajista ohrozit na životě, aspoň o tom neměla pochyb. A tak to nesměle vyslovené přání, aby Večerka aspoň na malou chvíli přestal s dalším zasouváním, nemělo jiný smysl, než že by se ráda aspoň trochu vzpamatovala.

Večerka nebyl slepý, přišlo mu jí líto, a tak se nemohl nezeptat: „Ty moje nejsladší! Ty už to opravdu nevydržíš, viď?“

Žadeita se ani nezmohla na odpověď, a tak jen chabě kývla hlavou. Student Večerka z ní opravdu slezl a chvíli vyčkával, dokud si trochu neoddychne. Pochopil, že kdyby jí to chtěl dělat, ona prostě nevydrží. Ale nedalo mu, na to ho až příliš přitahovala, musel ji nějak milovat, nemohl si pomoci, musel znovu k ní, objal ji, přetočil ji na břicho, přitáhl a přitiskl si ji k sobě, a tak zůstali do rozednění.

Listra s Perlou vstaly už za svítání. Chtěly včas projednat jejich společný dlouhodobější plán. A tak se celé nedočkavé vypravily do Žadeitiny ložnice. Přistoupily k posteli, chtějíce popostrčit Večerku, aby už vstával, odhrnuly závěsy a zůstaly vyjeveně zírat. První uviděly Žadeitu, jak pohodlně leží na Večerkovi, a Večerka vespod pod ní.

Jaly se je oba budit a posmívaly se jim: „Až budeme dneska chtít rozsvítit, zdá se, že už nebude potřeba kupovat voskové svíčky!“ A Perla ještě dodala: „Jestli je olej ovšem spotřebován a svíčky úplně došly, nesvádějte to na druhé!“

Všechny tři mladé ženy se v dobré náladě chvíli pošťuchovaly, ale pak zvážněly a obrátily se na Studenta Večerku s vážným varováním: „Budete-li každé ráno odcházet a večer zase přicházet, dříve nebo později si toho někdo všimne. A konec konců i u vás doma, když budou vaši lidé vidět, jak každý večer na celou noc mizíte, pojmou podezření, že máte venku nějaká dostaveníčka. Takže se nad tím zamyslete, třeba přijdete na nějaké řešení! Nejjednodušší by bylo, kdybyste nějaký čas zůstal vůbec tady. Pár dní byste pobyl, nikam byste se nevracel. Byli bychom pořád spolu, nemuseli bychom se nijak zvlášť složitě domlouvat, kdy a jak si zasouložíme. Občas bychom si zahráli šachy, napsali pár básniček, povyprávěli si anekdoty. To by mohlo být přece docela zábavné, nebo ne? Znáte snad lepší způsob?“

Student Večerka pravil: „Ještě než jsem vůbec přišel, měl jsem ten nedokonalejší a nejperfektnější plán v hlavě hotový. Nečekal jsem, až mi to povíte.“

A tak se ty tři ustarané mladé dámy na něj vrhly s otázkou, jaký to má skvělý plán, a Student Večerka se pochlubil: „Podívejte se, moje poslední konkubína otěhotněla. Pohlavní styk s ní nepadá momentálně v úvahu. Zrovna včera jsem s ní o tom vedl řeč. Oznámil jsem jí, že jsem od rodiny už hodně dlouhou dobu, za celou tu dlouhou dobu jsem se nestihl vrátit na obvyklou kratší návštěvu, takže by bylo nejlepší využít momentální situace, když je takhle zrovna těhotná, stejně spolu nemůžeme spát, celá ta návštěva, tam a zpátky, nezabere víc než tři měsíce, což znamená, že budu akorát včas zpátky do jejího porodu. To jsem jí řekl. Ušetřím si návštěvu někdy po narození našeho dítěte, takže pak budeme mít o to víc času pro sebe, řekl jsem jí ještě. Ona pravila, že to nemá chybu a ať to tak udělám. Takže, milé dámy, já se teď vrátím ke své zdejší konkubíně, sbalím zavazadla na cestu, vezmu s sebou jednoho ze svých sluhů a vyrazím, že jako jedu do rodné vísky. A v cuku letu budu tady u vás! A máme tři měsíce nejen na ty šachy, na ty básničky a na ty

hloupé anekdoty, ale hlavně a především na ty naše hrátky, jak už jsem říkal, ve znaku *chuan*."

Tři mladé ženy, jak ten dokonale domyšlený plán slyšely, nadskočily radostí, poskakovaly a volaly, že takový geniální plán by ani sám Chen Ping nebyl nikdy vymyslel![65]

Student Večerka ještě považoval za vhodné dodat jednu maličkost: „Ještě něco, milé dámy, bych rád řekl. Mám dva společníky, dva domácí sluhy. Jeden trochu mdlého rozumu, ten druhý je o poznání chytřejší. Toho prosťáčka nechám doma u zdejší konkubíny, toho chytřejšího bych si přivedl s sebou. Jenomže ten mládenec je tak trochu na způsob svého pána, sex nade vše. Když si občas na nějaké nesmlsne, začne být neposedný a chtěl by mermomocí zpátky, a hlavně, nepřestal by, dokud by něco neprovedl. Co s tímhle fantem uděláme?"

Perla si hned věděla rady: „Na tom není absolutně nic těžkého, máme tu přece služky. V tom čase, co my budeme spolu spát, budou zcela volné, pohraje si s nimi a bude! Tak si zavážeme vašeho sluhu, a ještě zacpeme pusy těm dívčinám, takže budeme mít v podstatě vystaráno i pro ten případ, že by snad byly nějaké problémy po návratu našich manželů. Kdyby snad náhodou chtěly něco vykládat, co slyšely a tak."

Student Večerka souhlasil s tímto doplňujícím návrhem jako s velmi rozumným řešením, a tak se na všem všichni čtyři domluvili a když se domluvili, dámy Večerku vyprovodily, aby ho měly co nejrychleji zpátky. Což se také stalo! Student Večerka byl zpátky ještě téhož večera, na zádech zavazadla, v patách sluhu Shutonga.

A tak to začalo.

Od toho okamžiku si nejen Student Večerka užíval blaženství těch nejněžnějších radovánek, jaké si dovedete představit, lehaje

65 Chen Ping (zemřel 178 př. n. l.), velký stratég, konspirátor a vyjednavač. Jeden ze Tří heroů instalovaných posmrtně Liu Bangem, hanským Císařem-Zakladatelem, v roce 200 př. n. l. Další dva byli Zhang Liang a Han Xin.

vstávaje opilý slastmi uprostřed voňavých květů, ale dokonce i doprovázející sluha byl jako malý Lin Bu,[66] obklopený dívčinami kvetoucími jako slivoňové kvítky, udušený až téměř k smrti všemi těmi jejich vůněmi.

Škoda, že se jarní barvy ve staré zahradě nakonec vždycky jednou po větru rozplynou, což na lidi působí neblaze a oni propadají melancholii při pouhé vzpomínce na minulé.

Komentář:

Listra netrpěla předsudky ani žárlivostí vůči svým drahým sestřenkám, a tak byla ochotna se s nimi podělit o lásku dvojnásob svého drahého miláčka. Jakkoli to vycházelo z velmi nemravných pohnutek, ona sama to jistě brala jako projev opravdového přátelství. Hledejte něco tahového mezi muži a vsadím se, že nic takového nenajdete. Všechny ty vize oněch dnešních pobratimů rovněž nemusí vycházet z právě nejčistších a nejmravnějších pohnutek, a nadto zde vždycky zastanou nepřekonatelné pocity žárlivosti, leckdy i větší, nežli panují mezi těmi, kdo mezi tyto pobratimy nepatří! Ještě štěstí, že se takoví muži nenarodili ženami! Bezpochyby by se nezastavili před ničím, dokud by nevyčerpali veškerá možná smilstva, co jen jich pod nebesy jest!

66 Lin Bu (968–1028), songský básník programově se hlásící k ideálu tvořivého života v ústraní, k nezávislosti na politické kariéře a společenském statutu. Žil ve svazích na březích Západního jezera; toho jezera, které tak miloval i náš autor. Nikdy nevstoupil ani ve svazek manželský. Pěstoval ušlechtilé slivoně a choval a vypouštěl jeřáby. Slivoně byly jeho ženami, jeřábi byli jeho dětmi, říkal. Pohřbili ho s jeho poslední básní na prsou.

Šestnáctá kapitola

Až jim tou pohodou v nejlepším jiná zatřese
A to živé erotické album jim v truhle odnese

Píseň praví:

Zamilované srdce nesneslo slunce jarní,
jak přidávala nit do nefritových hedvábí.
Tká kachniček pár, dokud se jehla nezlomí,
milostný obrázek, málem setřený.

A tak Perla se Žadeitou ukryly svého vzácného hosta Studenta Večerku ve svých spojených sídlech a spaly s ním podle předem zavedeného pořádku každá jednu noc, a tak pořád dokola ke všeobecné spojenosti všech. Nevznikaly žádné zmatky. Ani nemohly. Po několikerém zopakování tohoto cyklu přišel Student Večerka se zlepšovacím návrhem, kterému říkal „třikrát a spolu", toto vylepšení mělo úplně předejít jakýmkoli případným rozmíškám a třenicím. Pravidlo spočívalo v tom, že po třech nocích, které s ním trávily každá zvlášť, se s ním vždycky jednu noc vyspaly všechny najednou hezky pohromadě. Tak si mohli všichni ještě ke všemu užít kolektivního sexu, který také není bez půvabu.

Za účelem komfortu u tohoto nového způsobu si ovšem opatřili navíc další obzvláště širokou postel s polštářem o délce víc než pět stop a s pokrývkou zvící pěti standardních šířek. Kdykoli nadešla ta noc, kdy měli spát všichni společně, uložil si Student Večerka všechny tři sestřenky bok po boku vedle sebe a pak se prostě stěhoval z jedné na druhou, což mu dávalo možnost věnovat se vždy právě té, která jej v daný okamžik nejvíc inspirovala, aniž se to

současně dotklo celého osazenstva postele jako celku. Bylo určité štěstí, že žádná ze tří sestřenek nevynikala zvláště mimořádnou sexuální náročností a agresivitou. Každé stačilo nanejvýš sto až dvě stě zasunutí, aby byla ochotná postoupit své místo některé další. Když uspokojil tu uprostřed, přesunul se na tu vlevo od ní, když uspokojil i tu, přesunul se zase napravo. Jedna až dvě noční hlídky mu bohatě stačily, aby splnil svou mužnou povinnost, zbytek času mohl věnovat dle své libosti vychutnávání jejich tvarů a vůní.

Něco tak úžasného bylo i na dvorech císařů a králů k vidění jen zřídka, to snad zažili jen císařové Xuanzong z dynastie Tang a Yangdi z dynastie Sui a Poslední vládce dynastie Chen.[67] A když se takového štěstí nedočkali ani běžní Synové Nebe, kdeže by na něco takového mohl byť jen pomyslet nějaký licenciátek, který měl co dělat, aby si opatřil jednu pořádnou manželku či konkubínu k tomu.

Nedlouho po Večerkově příchodu svolala Listra Perlu a Žadeitu na malou poradu, o níž Student Večerka nevěděl. A na této poradě vydala vážné varování: „Dostalo se nám mimořádného štěstí, že tu můžeme mít takového génia, takový poklad, a jenom pro sebe, jenom pro naše potěšení! Ale nesmíme zapomínat na jedno, všechno dobré s sebou přináší i starosti navíc! A čím líp, tím hůř, člověk se musí mít víc na pozoru! Nikdo zvenku se nesmí nic dozvědět, nic se nesmí odtud vynést, jinak je konec, musel by se okamžitě sebrat a zmizet, a to byste jistě nechtěly!“

Perla její starosti nesdílela i sdílela: „Naše stavení stojí přece úplně stranou, sem nikdo nepřijde, a kdo by se zvenku mohl dovtípit, co se děje uvnitř? Dokonce i služebnictvo držíme mimo vnitřní pokoje. Všichni jsou povinni se zdržovat a vykonávat své práce až za druhými dveřmi, dál je nepouštíme, takže by to mělo být v pořádku. Ne, mužského osazenstva se bát nemusíme. Koho se ale skutečně

67 Tangský císař Xuanzong vládl 713–756; císař Yangdi z dynastie Sui vládl 605–617; Poslední vládce dynastie Chen vládl 583–587.

bojím, je jedna osoba ženského pohlaví, a ta bohužel bydlí dost blízko. Kdyby tahle osoba něco zjistila, tak naše idylka končí, protože proti té nemáme šanci."

Listra se ujistila: „A která osoba to jako je?"

Perla pravila: „Dokonce nosí stejné rodné jméno jako my, copak nechápete?"

„Snad ne vaše tetička Flóra?"

„A kdo jiný?" potvrdila její domněnku Perla. „Znáte její povahu! Je posedlá sexem! Věčná vdova, jak se říká, ale jestli něco dělá opravdu věčně, tak je to to, že myslí jen a jen na samé mužské. Navíc s námi byla tenkrát v tom chrámu. Viděla ho, když se nám klaněl; byla z něj úplně bez sebe, vypadala, že by se nejraději sama vrhla na zem a po kolenou se doplazila až k němu. Nemohla se z toho ani vzpamatovat, ještě cestou domů na něho pěla ódy, jaký byl krásný, dokonce se nestyděla říct, že je to taková škoda, že ho neznáme, kdyby prý znala jeho jméno a bydliště, určitě by ho jen tak nenechala jít! Řekněte mi samy, kdyby se taková ženská dozvěděla, že ho my tři máme schovaného v domě a takhle si s ním užíváme, copak by nezačala žárlit, copak by nezačala proti nám kout pikle, co myslíte? A my všechny tři, jak tu jsme, bychom byly v takovém maléru, že si to ani nedovedete představit!"

Listra pravila: „Vypadá to, že máte pravdu. Já vím, ona byla odjakživa strašně smyslná osoba. Musíme něco vymyslet."

Žadeita pravila: „Ale co máme vymýšlet, když je jednou taková?"

Listra pravila: „Po pravdě řečeno, zpočátku jsem měla obavy z vašich služebných děvčat, ale teď tu máme Shutonga a ten jim dokonale zacpal ústa. Myslím, že ty už nikam nic vynášet nebudou. Tím pádem se nemusíme obávat, že by slyšela něco od nich. Ale jde o to, aby sama něco nezjistila, aby si sama něčeho nevšimla. Kdykoli sem jen tak zajde, z ničeho nic vrazí do pokoje, chodí si, kam chce a jak chce. Oči jako potkan, co slídí po špeku, čmuchá kolem. Jako kdyby měla věčně pocit, že někdo něco dělá za jejími zády, aby

ona nevěděla. Jestli se jí máme ubránit, musíme okamžitě nakázat služkám, aby z ní nespouštěly oka. Zejména v tom meziprostoru, který odděluje oba domy. Každý, kdo bude mít zrovna službu, se musí pořád dívat, a jak ji uvidí přicházet, dá smluvené znamení, zakašle nebo zavolá, tak abychom mohly toho našeho mládence včas bezpečně schovat. To zaprvé. A zadruhé, musíme vymyslet nějakou schovávačku, kam za ním nepoleze, kde ji nenapadne ho hledat, kde ho prostě nenajde, aby se nic nepředvídatelného nestalo."

Perla pravila: „Ale kam ho tak bezpečně schovat?"

Zvažovaly všechny možnosti, dohadovaly se, každá na to měla jiný názor. Jedna tvrdila, že by bylo nejlepší ho schovávat za dveřmi, jiná navrhovala, aby ho schovávaly pod postelí, bude-li to nutné. Až nakonec Perla řekla: „Nic z toho není řešení. Ty její zlodějské oči jsou neskutečně ostré! Ta aby neviděla člověka schovaného za dveřmi nebo zalezlého pod postelí! Podle mě je tu jenom jedna věc, do které ho můžeme uložit, a ani nesmrtelného nenapadne, že by tam mohl být!"

Listra se Žadeitou zvědavě řekly: „Co je to za věc?"

A Perla vítězně ukázala na jeden kus nábytku. Byla to poměrně velká prostorná truhlice původně vyhrazená hudebním nástrojům, do které se však také ukládaly staré vzácné malířské nebo kaligrafické svitky. Truhla měla víc než šest stop na délku, více než dvě stopy na šířku, víc než tři stopy do hloubky. Navrch byla potažena bambusovou rohoží, dno vystlané tenkou dřevěnou deskou. Perla ukazovala na tuto truhlici a jásala: „To je přece dokonalá skrýš, nechápete? Ani moc velká, ani moc malá, tak akorát na jednoho člověka! Když z truhlice vyndáme všechny ty staré svitky a vyprázdníme ji, budeme ho do ní moci schovat, kdykoli nastane ta pravá chvíle! Kdeže by ji něco takového napadlo! Jediný problém je, aby se tam nezačal dusit. Ale k tomu postačí, když vyndáme ten pár spodních dřevěných destiček ode dna, a bude to dobré."

Listra se Žadeitou se přidaly: „To je opravdu skvělé! To je ono!"

A bylo rozhodnuto. Poručily služkám, aby si rozdělily služby na ostrahu, z truhlice skutečně zespoda vylomily několik destiček a Večerkovi vysvětlily, aby, kdykoli uvidí přicházet nějakou neznámou ženu, okamžitě zalezl do truhlice, tam si v tichosti zalehl, ani se nehnul, ani nedutal.

Netrvalo to ani tak dlouho, co byl nouzový plán takto uveden do chodu, a jejich tetička skutečně opakovaně přišla, služky opakovaně vydaly smluvený signál a Večerka se vždy včas schoval do truhlice. Všechno vždy proběhlo, aniž si ta nebezpečná tetička čehokoli všimla.

A pak se jednoho dne přihodilo, že se tři mladé dámy jako obvykle chystaly na své radovánky s Večerkou, a jak tak ještě na něco čekaly, všimly si v jeho karetním pouzdru jakéhosi notýsku. A když ten notýsek otevřely, aby se do něj podívaly, narazily v něm na spoustu ženských jmen a u nich jakési poznámky, zřejmě poznámky kriticky a hodnotícím způsobem se vyjadřující k těm uvedeným ženám, vše psáno evidentně Večerkovou rukou. Samozřejmě byly hned zvědavé, jak na něco takového vůbec přišel: „Kde a kdy jste všechny ty ženy vůbec potkal? Ze které doby je ten notýsek, k čemu vám měl být?“

Poněkud zaskočený Student Večerka vysvětloval: „Ale, to jsem si tak jenom dělal, když jsem bydlel v tom chrámu. Jen jsem tak sledoval příchozí a zapisoval si svá pozorování, abych si později mohl třeba vybrat nějaké opravdu výjimečné talenty, jež bych mohl dále pěstovat a rozhojňovat!“

Nedalo jim to, aby v návaznosti na jeho poslední myšlenku sborově nezvolaly: „A jak to dopadlo, co ty talenty, už je máte vybrané, nebo pořád ne?“

Večerka spokojeně zatleskal a pravil: „Ale dámy, to jste přece vy, ty talenty!“

Nevěřícně se rozesmály: „Že bychom si zrovna my tři zasloužily takové vysoké ohodnocení! To má být výmluva, že?“

Večerka se bránil: „Nemusely byste být hned tak nedůvěřivé. Ostatně, mám tady pár větiček, kterými vám to mohu dokázat.“ A hned nalistoval své hodnotící poznámky, vztahující se k jejich třem osobám, aby jim je dal přečíst na důkaz, že mluví pravdu. Všechny si je skutečně podrobně přečetly a hned byly všechny náramně spokojené pravíce, že jeho hodnocení jsou sice poněkud nadsazená, leč zdají se přiléhavá, aspoň to nejsou takové ty ledajaké fráze na jedno brdo, střihnuté podle kdekteré osmipalcové literátské čepice. Jen Listřino srdíčko nebylo až tak docela uspokojené, když zjistila, že k ní se vztahující hodnotící poznámka je o poznání chudší než ty ostatní. Autor to naštěstí nejspíš předjímal a v obavě, jak vidno oprávněné, že by Listra mohla někdy ten text vidět, předem připojil ke dvěma kroužkům ještě jeden další, a tím její klasifikaci pozvedl ze základní kategorie do té kategorie zvláštní. A tak, když to teď Listra viděla, navzdory kratšímu ohodnocení to nebrala až tak úkorně, nebrala to jako něco, co by ji odkazovalo do nižšího postavení, než bylo vyhrazeno ostatním.

Ale tím to neskončilo. Jak tak obracely listy dál, narazily na ženu označenou poněkud tajemným jménem Temná krása a opatřenou hodnocením přibližně stejně obsáhlým a stejně vysokým, jako bylo u Perly a Žadeity, a navíc poměrně dost znatelně převyšovalo to, jež bylo u Listry. U tohoto nálezu se všechny tři mladé dámy neubránily projevům jistého překvapení a údivu, a hned společně začaly vyzvídat: „A kde se tu vzala tahle kráska, kdo to je? A co na ní bylo tak úchvatného?“

Nic zlého netušící Večerka pravil: „Ale ta tam přece byla ten stejný den jako vy dvě! Copak jste už zapomněly?“

Slyšíc jeho slova Perla vyprskla smíchy: „Takže to má být ta stará krabice? V tomhle věku a s touhle vizáží se dostat ke stejnému hodnocení jako my tři, no, tomu říkám terno!“

Listra se nesmála ani trochu: „V takovém případě je to naše ocenění spíše urážka než nějaká sláva.“ Nasupeně se rozhlédla po

ostatních a odfrkla si: „Stojí mu snad některá z vás za takové hodnocení? Podle mě, k čemu nám bude? Vymazat, zničit!“

Žadeita reagovala o trochu smířlivěji, ale jen na oko: „Tak se tolik nerozčilujte, sestřenko! Třeba má to jeho hodnocení nějaký vyšší smysl! Třeba mu někdo vyprávěl ten starý příběh o tom notorickém studentovi, co své potenciální examinátory korumpoval pro jistotu přes tři generace tak, že je v místních zkouškách zkoušel vždycky po třech a všem dal vyznamenání, ať napsali, co napsali, v naději, že mu to jednou, tam nahoře, oplatí, kdyby se tam konečně dostal. Já bych v tom žádný jiný smysl neviděla. Ale to platí pro vás tři. Já sama jako úplně nejmladší tady jsem šla normálně ke zkouškám, na mě se žádné zvláštní uznání ani nemůže vztahovat, ostatně taky proč, já ho nepotřebuji, takže moje jméno z toho pěkně vynecháte!“

Večerka se sbíral objasnit svůj úmysl originální tezí, že štěstí jednoho zkouškového kandidáta už z principu vrhá dobré světlo na celou třídu, ale když viděl, jak jsou všechny tři naježené, už raději ani neotvíral ústa.

Perla tomu nasadila korunu: „Žadeita má asi úplnou pravdu. Až na ten závěr ovšem. Ona je sice nejmladší z nás všech, ale o nás dvou se tady nebude mluvit jako o starších, zas tak jedno to není, s ní do jednoho pytle nepatříme, to tedy ne. Ať si tu želví hlavu sežere babizna sama.“

A už se s vervou chápala štětce a všechna jejich tři jména a k nim připojená hodnocení začmárala, a aby to bylo úplně jasné, připojila vysvětlivku: „Huaiyin byl mladý, Jiang a Guan byli staří, tož se zdvořile vzdal té cti, býti k nim přirazen!“

A když všechno začmárala a dopsala, doporučila Večerkovi jediné: „Máte štěstí, vaše favorizovaná kandidátka bydlí docela nedaleko. Stačí projít tamtěmi venkovními dveřmi a nemůžete ji minout. Jen jí račte poskytnout další zálivku, určitě ji potřebuje. My tři už vás nebudeme od téhle chvíle zatěžovat nějakým opěstováváním, že!“

Večerka, když viděl to pobouření, co způsobil, raději se už ani o nic nepokoušel, zkroušeně sklopil hlavu, přiznávaje tak svou porážku. Kdyby ho v té chvíli ty ženské vyhnaly, snad by ani nehlesl.

Čekal, až jejich vzrušení trochu opadne. Pak se jim teprve pokusil vyložit své tehdejší pocity. Pokusil se jim vysvětlit, co tím vším vlastně sledoval. Především jim třem chtěl vyjádřit svou lásku, sahající až někam k havranům na hřebenech střech. Až potom chtěl najít ji, ano, chtěl ji požádat o seznámení, ale jenom proto, že ji měl nějak spojenou s nimi ostatními, s nimi všemi. Jenom proto, s určitým sebezapřením, to její hodnocení trochu nadsadil, uznává, že s nějakou objektivní kritikou to nemělo co dělat. „Ale prosím vás, dámy, berte to s nadhledem, nepřehánějte, tolik se snad zase nestalo," uzavřel prosebně Student Večerka.

Po jeho proslovu začaly dámy na celou věc nahlížet poněkud střízlivěji, už to nebraly tak osobně, Večerka pookřál a začal si kupovat jejich úsměvy a loudit o odpuštění. A už se první svlékal a hup do postele, a tam čekal, až si Listra, Žadeita i Perla jedna po druhé uvolní šaty a přijdou do postele za ním. Jenže mimo jakékoli očekávání právě v té chvíli se ozvalo ode dveří opakované zakašlání služky, jež držela právě službu. Všechny dámy pochopily, že je to smluvené znamení, obě sestry se spěšně znovu přioděly a zanechávajíce Listru v pokoji, aby měla čas Večerku skrýt, vyběhly samy ven, aby náležitě uvítaly příchozí.

Protože se Večerka tentokrát svlékal dřív než ostatní, zůstaly jeho svršky pod hromadou dámských šatů, hned se k nim tudíž nemohl dostat. A když konečně dámy na sebe ty své šaty naházely, bylo pozdě, on by se už obléknout nestihl, a tak mu nezbylo než tak, jak byl úplně nahý, zalézt do truhlice. Tetička Flóra už mezitím postávala a podupávala uprostřed síně a vidouc své dvě neteřinky Perlu a Žadeitu, jak přibíhají s výrazem plným ulekaného rozčilení ve tvářích, aby se před ni postavily, jako kdyby jí chtěly spíše mermomocí zabránit v dalším postupu, než aby ji uvítaly, její přirozený sklon k podezíravosti to jen

umocnilo. Začala tušit nejinak, než že tyhle tři mladé dámy musí mít něco hodně ošklivého na svědomí. Chtěla se za každou cenu dostat dál do ložnice, aby se na vlastní oči přesvědčila, co se to tam asi může dít. Podcenila ovšem situaci, kdy záměry jedné osoby se mohou dostat snadno do křížku s promyšlenou, předem připravenou obranou osob druhých. Než se jí podařilo vtrhnout do ložnice, bylo živoucí erotické album dávno zamčeno v truhlici, do kterého se, jak věděla, běžně ukládaly umělecké objekty. A tak Flóra, nerozhodně stanuvší uprostřed pokoje, nevěděla nic lepšího než spustit nadšenou tirádu na své nedobrovolné hostitelky: „Pár dní jsem tady nebyla a nestačím se divit, jak jste si to tady stihly pěkně zařídit, no, to je mi krása!“

A jak tak pochvalně halasila, obcházela širokou postel zepředu i zezadu. Nahlédla i do kuchyňského přístěnku, aby jí nic náhodou neušlo, ale pořád neviděla ani chlup něčeho podezřelého. Pomalu si začala říkat, že to asi trochu přehnala, že si něco darmo namlouvá, všelijaké zhovadilosti si vymýšlí, ke kterým ve skutečnosti asi není žádný důvod. Uklidnila se, posadila se a pustila se s těmi třemi do rozprávění.

Z poplachu, který hrozil velkou pohromou, se nakonec vyklubala docela milá pokojná nálada. Chtělo by se už říct, že měly zas jednou štěstí! Nikoho v té chvíli nenapadlo, že se vloudila chybička. Něco v tom zmatku nestihly. Jak tak poletovaly sem a tam, aby všechny uvedly do pořádku, jak už se při podobných příležitostech stává, kopýtko vykouklo.

Jak totiž na samém počátku uslyšely to služčino zakašlání a jak všichni zpanikařili, dámy měly tak právě čas na sebe hodit šaty, otevřít truhlici a uklidit Večerku. A tak se stalo, že nechaly jeho kapesní diář ležet na psacím stolku, ten už neuklidily. Až teď, jak byly už v té uvolněné zábavě, jedna z nich si notýsku všimla a chtěla po něm rychle sáhnout, jenže tetička Flóra měla bystřejší oko, předešla ji a notýsek popadla. Všechny tři mladé dámy se zhrozily a vyskočily, aby se jí ho pokusily sebrat, jenže bylo už pozdě.

Listra první pochopila, že se jim to nemůže podařit, stáhla ruce od notýsku pryč, opanovala se a se strojeným klidem domlouvala sestřenkám: „Nechte to přece být, vždyť je to jen ten starý notýsek, co jsme ho našly na vycházce, nechte ho tetičce, ať si ho třeba vezme, co na tom sejde!“

Tetička Flóra pravila: „Neteřinka Listra je opravdu velkomyslná. Taková knížečka velká jako dlaň asi nebude mít moc velkou cenu. Přece bychom se o ni nepraly, že? Ale když už mi ji chce neteřinka dávat, počkejte, aspoň se podívám, co to je zač!“

Postavila se na to, od tří mladých dam ji dělilo víc než deset stop, otevřela svazeček a do oka jí padly čtyři titulní znaky: *Veliké usebrání jarních krásek.*

Domnívajíc se, že se jedná o běžné erotické album, nedočkavě zalistovala dozadu, aby si nejprve prohlédla očekávané obrázky postaviček a teprve pak že si prohlédne titulky, aby věděla, o čem to je, a mohla hádat, v čem bude hlavní půvab sešitku. Ke svému velkému údivu nespatřila jediný erotický obrázek, jen samé drobné muší znaky. A musila projít několik stran, než pochopila, že jsou to vlastně jenom zápisky, v nichž si jakýsi zřejmě velice rozpustilý literát jen tak pro sebe vyhodnocuje různé krasavice. Bylo to svým způsobem ještě zajímavější, než kdyby to byly erotické obrázky. Začetla se do poznámek a začala si je vychutnávat. Tak se dobrala až k poznámce, připsané jakési krasavici Temná Krása. A zjistila, že to, co se tu dále popisuje, dost nápadně odpovídá jejímu vlastnímu portrétu, až jí u srdce zatrnulo. A v duchu ji napadlo, jestli si tyto poznámky nečinil ten velmi pozoruhodný mládenec, kterého onehdy potkaly v chrámu.

Povzbuzena touto myšlenkou obrátila o několik stránek zpátky a tam úplně na začátku stálo, že toho a toho dne toho a toho měsíce potkal autor a majitel zápisníčku skupinu tří neznámých krasavic. A dočetla se, že si je označil jako Stříbrnou, Červenou a Lotosovou. Tetička Flóra nemusela dlouho přemýšlet, vítězně se usmála, není

pochyb, autorem těch poznámek musí být on, všechno do sebe zapadá. Když se však následně dočetla k dodatečně připsané poznámce o tom, jak jistý Huaiyin byl mladý, jak byli nějaký Jiang a Guan proti němu staří, a ten mladý si nepřál být k nim přiřazován, pročež se zdvořile vzdal té cti. A když tetička Flóra navíc zcela bezpečně poznala škrabopis své nejmladší neteřinky Perly, humor ji rychle přešel. Brada jí spadla, zastrčila sešit do rukávce a po malé chvíli si s hraným obdivem povzdechla: „Ale to musel být opravdu veliký génius, ten náš Cang Jie, ten náš vynálezce písma!“

Její neteřinky nechápaly, o co jí zase jde, až se Listra opatrně zeptala: „Co tím, paní Flóro, hodláte naznačit?“

Paní Flóra jí to hned vysvětlila: „Nic, jenom to, že v tom znakovém písmu, které kdysi vytvořil, není dodneška jediný tah, jediný úderu štětcem, který by nám něco důležitého nesdělil. Vezměte si například takový obyčejný znak *jian* z velmi dobře známého sousloví *jianyin.*[68] A vidíte, jak se ten složený znak *jian* moc hezky skládá ze tří úplně jednoduchých znaků značících ženu *nü.* Podívejte se na ty znaky a podívejte se na sebe! Takové tři milé dámy, pěkně jedna vedle druhé, pěkně pospolu, jak takhle úplně pěkně spolu páší takové, nebojme se to říci, smilstvo. Že byste zrovna vy nechápaly genialitu toho vynálezu, vynálezu našeho drahého mudřece, našeho geniálního Canga!“

„Ale to, že tu bydlíme teď takhle spolu, to přece ještě vůbec nic neznamená! Co s tím má nějaký Cang Jie?“[69] dělala se nechápavou a jakoby dotčeně se ozvala Listra. „Jak jste na to jen přišla?“

„Jak? A kde by se tady asi vzal ten sešit, kdyby to nebylo, jak povídám, děvenky moje?“

---

68 Spojení *jianyin* znamená „svést, sesmilnit, znásilnit“.

69 Cang Jie, ministr Žlutého císaře, zůstal pro Číňany geniálním vynálezcem jejich znakového písma. Předtím, než Cang Jie znaky vynalezl, Číňané užívali písmo uzlové. Legenda praví, že Cang Jie měl čtyři oči a svůj vynález čínského znakového písma odvodil z ptačích stop písku. Když splnil své poslání, jímž jej pověřil Žlutý císař, nebe dštilo obilné zrno a démoni vyli do noci.

Listra se pokusila všechno zapřít: „Ale to já jsem ho našla náhodou na silnici, cestou odtud."

Flóra pravila: „Něco takového vám neuvěří ani tříleté děcko! A nezavádějte řeč někam jinam! Už nechci slyšet ani slovo! Zajímá mě jenom jedno a ptám se vás, kde je, kde je teď ten, co to psal? Buď se přiznáte a bude to vyřízené, a jestli ne, tak okamžitě píšu vašim manželům osobní dopis, ke kterému přiložím tenhle sešitek. A vašim manželům doporučím, aby se vrátili a promluvili si s vámi, že to tak bude nejlepší pro všechny!"

Listra i její obě sestřenky nahlédly, že tetička ví velmi jasně, o čem mluví, a přešla je chuť se s ní přít, ale ještě jednou se pokorně ztichlými hlásky pokusily o vysvětlení: „Opravdu jsme ten sešitek jenom náhodou našly, opravdu nevíme, jak se jmenuje jeho autor, jestli je to Zhang nebo Li, ani kde bydlí. Co vám máme ještě povídat?"

Tetička Flóra se mezitím snažila přijít věci na kloub sama. Zkoumavě se rozhlížela, jestli něco nepřehlédla. Zvažovala všechny možnosti. Všude se už podívala. Tedy pozor, s výjimkou té truhlice tady. Do té se nedívala, tu zatím nezkoumala. Obyčejně bývá otevřená, jak to, že je najednou zamčená, napadlo ji. V tom bude něco vězet.

A jakoby nic poznamenala ke svým neteřinkám Perle a Žadeitě: „Nu, co se dá dělat! Když se nechcete samy přiznat, nezbývá mi než to načas nechat být, třeba na to někdy jindy přijdeme. Ale co tahle truhlice? Mívali jste v ní takové pěkné staré svitky, třeba jsem některý z nich ještě neviděla. Co kdybyste tu truhlu otevřely a půjčily mi zas nějaký ten obrázek, abych se taky podívala?"

Perla se Žadeitou si pospíšily s odpovědí: „Ani nevíme, kam jsme daly klíče. Nějak je nemůžeme najít. Už dávno nebyla otevřená. Jen co ty klíče najdeme, obrazy vyndáme a pošleme je vážené tetičce, aby si je mohla v klidu prohlížet."

„Ale co vás nemá! To přece není nic těžkého," pospíšila si je ujistit tetička Flóra. „Mám v domě takových klíčů, některý se bude určitě hodit. Povím služce, aby nějaké klíče přinesla, a můžeme to hned zkusit." Přivolala si jednu ze svých služek a poručila jí, aby donesla nějaké jejich klíče. Ta byla v mžiku zpátky a přinášela jich snad stovky. Tetička Flóra je od ní vzala a už se hrnula k truhle, že ji otevře. Listra s Perlou a Žadeitou stály úplně tuhé jako mrtvoly. Bránit jí násilím nechtěly, nemohly, musely ji nechat, ať to zkusí, jenom úpěnlivě prosily všechny svaté, aby se žádný z klíčů nehodil, aby se ta jejich truhlice proboha neotevřela. Co jiného mohly dělat?

Žádná nemohla tušit, že náhoda bude tentokrát na straně nepřítele! Tetička Flóra nepotřebovala ani druhý klíč, hned první padl jako ulitý, a bylo otevřeno! Nadzvedla víko, a už jí nemusel nikdo nic říkat, viděla, co viděla. Mladounký sněhobílý mládenec celý jako z pudru tam pěkně ležel, přes stehno přehozenou takovou macatou věcičku, teď sice úplně zvadlou a měkkou, ale i tak budící respekt, jak asi to musí vypadat, když to ztuhne, když se to postaví.

Při pohledu na toto pozoruhodné zboží tetičku Flóru ani nenapadlo, že by se jej mohla kdy vzdát. Nehnula brvou, vrátila víko na původní místo a truhlici zase pěkně zamkla. Pak se obrátila na své tři mladší příbuzné a začala je zostra: „Takže o tom si něco povíme. Pěkné věci vyvádíte, když nemáte manžele doma. Kdy jste toho chlapíka dostaly dovnitř? Kolik nocí s ním která z vás spala, co? Tak rychle, povídejte! Pěkně ven s tím, jedno po druhém, nebo bude zle!"

Tváře Listry, Perly i Žadeity leknutím zpopelavěly, ani nedutaly, nezmohly se na odpověď.

„Když se tedy nemíníte přiznat, nezbývá mi než to jít ohlásit na úřadech, aby konaly." A už se začala shánět po služce, že jí řekne, aby šla rozhlásit po nejbližších, že ona tady za bílého dne přistihla a zadržela cizoložníka, kterého jim chce ukázat, aby se sami na

vlastní oči přesvědčili a mohli později vše dosvědčit. A že bude zlosyn i s doličnou truhlicí na příslušný úřad taky bez dalšího odeslán.

Listra, Perla a Žadeita využily její chvilkové nepozornosti, rychle daly hlavy dohromady: „Jenom tak blafuje, aby nás vytočila, ale jestli to nedáme rychle nějak do pořádku, tak z toho může být pořádný malér! Pokusíme se ji nějak zpacifikovat! Nedá se nic dělat, toho člověka už takhle dál pro sebe neudržíme. Dobrá, ať je k obecnému použití! To je zřejmě v téhle chvíli jediné řešení! Jí taky o nic jiného nejde! Přece nás nepožene před hrdelní soud!“

Popošly k tetičce Flóře a zkroušeně se omlouvaly za tu faleš, které se na ní dopustily, a hlavně za svou neodpustitelnou sobeckost a nepřejícnost: „To jsme neměly něco takového za vašimi zády, tetičko. To přiznáváme, víckrát to neuděláme. Nechceme být s vámi ve při! Prosíme za odpuštění, dovoláváme se vaší nekonečné velkomyslnosti, buďte tak laskavá a propusťte toho muže z truhlice, aby se mohl i on před vámi kát a poprosit za odpuštění.“

„A jak si to jeho pokání asi představujete?“ pravila Flóra. „Jak by to podle vás mělo asi vypadat? To byste mi měly napřed vysvětlit!“

Listra kousla do kyselého jablka: „Nebudeme vám ani sobě nic nalhávat. Řekneme vám, jak to bylo a jak to bude. Do teďka jsme se dělili rovným dílem my tři, od nynějška k nám třem přidáme se stejným dílem tetičku, a protože vám už podle věku náleží nejvyšší místo v pořadí, dáme vám přednost.“

Paní Flóra se hlasitě rozesmála: „No, to je mi pěkný způsob! Vy si toho člověka nejdřív schováte ve svém domě, kdovíkolikrát se s ním vyspíte, a když se to prozradí, tak mi prý laskavě poskytnete taky jeden dílek, a ještě mi prý dáte přednost. To je jako kdybyste řekly, že když úřady chytí zloděje, tak ho přece nebudou hned bít ani jinak trestat, jenom mu hezky domluví, aby to už víckrát nedělal, a až prý příště bude zase krást, tak má něco z těch nakradených věcí poslat na úřad, a to, co si nakrad, ať si nechá, to už mu jako bez dalšího popotahování zůstane.“

Perla pravila: „A co podle vás máme udělat, tetičko?“

Tetička Flóra pravila: „Jestli chcete, aby to zůstalo mezi námi, tak mu řeknete, že se vrátí se mnou, aby se se mnou taky párkrát vyspal, a to tak, aby se nějak srovnaly ty minulé počty. Pak ho teprve pustím, předám vám ho, a začneme se střídat jako od začátku. To by snad šlo. Jinak je tady to úřední řešení, což, jak samy víte, znamená zbídačení celé rodiny a vyhladovění všech, to je vám snad jasné. Tak co tomu říkáte?“

Žadeita se pokoušela smlouvat: „V takovém případě si ovšem musíme říct nějaká čísla. Jestli se jedná o tři nebo o pět nocí, po kterých nám ho zase vrátíte. Takhle bych si to představovala. Doufám, že to nemyslíte tak, že zůstane na vaší libovůli, kdy a jak se nám vrátí, a že se nám taky nemusí vrátit měsíce či roky.“

Tetička Flóra pravila rezolutně: „Podívejte, to číslo vám teď přesně neřeknu. Hezky počkáte, až si ho odvedu a sama si ho vyslechnu, kolik jste s ním do teďka vy tři prospaly nocí. A budu trvat na tom, že s ním prospím zhruba stejný počet. Pak vám ho teprve vrátím. Už o tom nebudeme mluvit!“

Ty tři na to už neřekly ani slovo. Ve své samolibosti si totiž hned pomyslely, že Večerka je příliš miluje, než aby byl ochotný přiznat úplnou pravdu. Pár nocí jim jistě ubere. A souhlasily: „Tak dobře, tetičko, to znamená, že za pár nocí bude zpátky. Jak myslíte. Souhlasíme, vy si ho teď vezmete s sebou a vyslechnete si ho.“

A chystaly se hned po takto obtížně dosažené domluvě truhlici otevřít a svého Večerku z ní vypustit, aby si ho tedy tetička Flóra mohla odvést. Jenže tetička Flóra nebyla dnešní, neponechávala nic náhodě. Především dostala strach, že by mohl chtít utéct. To ji znejistělo. Zaváhala a posléze jim řekla: „Podívejte, kdybychom ho nechali přecházet za dne, mohl by ho někdo spatřit, a to by bylo zlé. Mám jiný plán. Všechno proběhne v naprostém utajení!“

„Jistě tetičko, vy půjdete sama a my ho za vámi pošleme, až se smrkne, až budou rozsvěcet lampy.“

„Ale kdepak, já mám daleko lepší způsob," odpověděla pohotově tetička Flóra. „Ani mu nebudete muset odemykat. Stačí, když budeme předstírat, že ta truhlice plná svitků patří mé rodině, přivolám pár domácích sluhů, a ti tu truhlici přenesou k nám. Tak to bude nejlepší. Nebudou absolutně žádné problémy."

Ani nečekala na jejich souhlas a spustila akci. Řekla služce, aby zavolala sluhy. Čtyři její domácí sluhové byli ve chvíli tady, na její povel popadli truhlici, hodili si ji na ramena a spěchali s ní pryč.

Sestřenky vypadaly, jako když věrným vdovám odnášejí v rakvi nebožtíka, a ony v sobě dusí zármutek, který nechtějí vyjádřit hlasitým pláčem. Naše nebožačky nemohly přenést přes srdce, že jim tu odnášejí jejich jediné živoucí erotické album. A bály se, že jim toho jejich člověka v truhlici ta s prominutím stará děvka ušoustá k smrti.

Jako by byla jenom cesta tam a žádná zpátky. To, že se ta jejich truhlice, jak ji teď tak na ramenou odnášeli, tolik podobala rakvi, nevěštilo taky nic dobrého!

Komentář:

Po přečtení kapitoly, která rozvíjela jejich osudné setkání v chrámu, bychom bývali čekali, že to budou spíše Flóřiny radovánky, jež budou předcházet radovánkám sestřiček Perly a Žadeity, nežli jak tomu nakonec bylo. Anebo ta řada výroků na Flóřinu adresu že bude představovat jakousi nit, na niž budou navlékány další a další perly, že bude představovat jakousi dlaždici, do které budou postupně vsazovány další a další nefrity. Kdo by to byl řekl, že se mysl autorova tak podobá mysli Stvořitele, jež se také nikdy nespokojila s jedním uspořádáním věcí a nebyla a nebude svolná se jakkoli podřídit obyčejným lidským plánům. Vzít tu evidentně nejsnáze dostupnou ženu a umístit ji až za tu nejobtížněji dosažitelnou metu, to je něco, o čem se dá směle prohlásit, toť vrchol bizarnosti a fantastičnosti!

A když autor tu nit, co na sebe navléká perly, a tu dlaždici, co k sobě přitahuje nefrity, nakonec promění v lidské bytosti, jež ty perly naopak odhazují a nefrity odpuzují, čímž způsobí takovou neslýchanou smršť uprostřed podušek a rohoží a takový skandál a povyk, že to je všechno jedna převeliká podivuhodnost mezi všemi velikými podivuhodnostmi, že to je jedna převeliká fantasmagorie mezi všemi fantasmagoriemi!

Jaký to génius básnictví je ten, kdo se dokáže chovat tak nepředvídatelně!

Sedmnáctá kapitola

Všechno je vždycky jinak, že ji podváděly, navrch měla
Teď naopak dostane co proto, že se předváděla

Píseň praví:

Starší by nikdy neměla mladší pokoušet,
nechce-li, aby jí mladší začaly závidět.
Sebečilejší stařenu stihne trest nakonec,
nezbývá než taktně přehlédnout tu věc.

Paní Flóra, jen co dala přenést truhlici do svého domu, poslala pryč všechno služebnictvo; ani potom však ještě truhlici neotevřela, nejprve otevřela šatník, vyndala z něj nějaké pánské šaty, k tomu jednu obnošenou čapku, pár punčoch a střevíců, které obvykle nosil po domě její zesnulý manžel, všechno to položila vedle donesené truhlice, pak ji teprve odemkla a vyzvala jejího obyvatele, aby laskavě vystoupil. Beze slova mu pomohla s oblékáním. Pak se teprve pozdravili a navázali rozhovor. Vždy výmluvný Večerka začal pohotově pět ódy na svou novou hostitelku, nešetřil komplimenty a výmysly na způsob: vážená paní, po onom našem prvním snovém setkání jsem na vás musel celé dny myslet, neznaje však vašeho jména, neměl jsem tušení, kde bych vás mohl najít, už jsem ztrácel naději, až dnes se na mne štěstěna usmála, všechno zlé se v dobré obrátilo a já vám mohu znovu hledět do tváře.

Paní Flóra po předchozím zcela náhodném přečtení jeho pochvalných písemných poznámek měla důvod mu blahovolně naslouchat a brát jeho úlisné řeči celkem vážně. Jeho chvála jí ostatně dělala tak dobře u srdce. Mezitím poručila služce, aby prostřela

a nosila na stůl. Ale sotva trochu pojedli, nečekali ani, až se setmí, a plní netrpělivosti spěchali do postele, aby se napoprvé pomilovali.

I když se o Flóře určitě nedalo říci, že by byla tlustá, poněkud kypřejší přece jen už byla. Večerka nemeškal a už se na ni šplhal. Ale dřív, než mohl sám cokoli zásadního podniknout, ona jej pevně stiskla v náručí a s výkřikem „Miláčku!" se přisála k jeho rtům a jako omámená se k němu vinula celým tělem. Student Večerka, který měl bezpočtu zkušeností se ženami v takové situaci, ještě nikdy nezažil, aby žena při prvním dotyku takhle vyváděla. Jaký to mělo důvod?

Je dobré vědět, že jsou dva typy žen; jeden spíše vizuální, druhý spíše akční. Vizuální nemusí být úplně nejvhodnější v akci, ale ten akční zase nemusí být někdy až tolik pohledný. Ale je známo, že v celé historii lidského rodu byla jediná žena, která rovnoměrně vyhovovala kritériím obou typů, a to v plném rozsahu, a tou ženou byla císařská milostnice Yang Guifei.

Ženy maximálně vyhovující kritériím vizuální krásy se drží zpravidla tří náležitostí a ty náležitosti jsou tyto:

Patří k nim být spíše hubenější, tlustá se nehodí.

Patří k nim být spíše menší, dlouhá se nehodí.

Patří k nim být spíše drobnější, robustní se nehodí.

Odtud na obrazech pasy jako proutky, tělíčka, jež se ani nedají pořádně obléknout, nikde žádná tlustka, žádná statná postava. Výsledek, takové ženy jsou vhodné spíše na obrazy a ke koukání nežli na to, co dělá ženu ženou.

Ženy naopak maximálně vyhovující spíše účelům praktickým, bývají zcela jiné, mají rovněž tři náležitosti, ale ty náležitosti jsou tyto:

Patří k nim být spíše při těle, nehodí se být příliš hubená.

Patří k nim být spíše větší, nehodí se být příliš malá.

Patří k nim být spíše při síle, nehodí se být příliš křehká.

K čemu jsou ženě určené spíše k praktickému použití právě tyto tři náležitosti? Všeobecně řečeno, když muž spí se ženou a leží na ní,

zaprvé chce, aby byla měkká jako polštářek, zadruhé chce, aby její tělo svými rozměry alespoň přibližně odpovídalo jeho tělu, zatřetí chce, aby ho taky trochu nesla, ne-li přímo nadnášela.

Taková hubená žena je jako kamenná deska; ležíš na ní a celé tělo tě od ní brzy bolí.

Žena při těle je celá nějak přítulnější, je taková měkká, lehneš si na ni a nemusíš ještě ani nic dělat a už se celý tetelíš a rozplýváš. A má to ještě jedno kouzlo; v zimě hřeje, v létě chladí. Odtud víme, že zavalitější je lepší než hubená.

Spíš-li s přespříliš drobnou ženou, jejíž tělo ti svými rozměry neodpovídá, někde pořád něco chybí, padne ti nahoře, nesedí ti dole a naopak. Navíc takové příliš útlé, křehké tělíčko je něco jako dítě, může v tobě dokonce budit soucit, a to ochromuje tvou mužnou sílu a správný důraz. Odtud víme, že o trochu větší je lepší než poněkud drobná.

Mužská těla váží různě, většina mužů váží přes sto *jinů*, jen menší část z nich má jen sedmdesát osmdesát *jinů.*[70] Není-li žena dost statná, může sotva někoho unést, neřkuli nadnášet. Ležet na takové křehulince je o strach, aby ses pořád bál, že ji zalehneš. Odtud je ta statnější lepší než ta příliš křehká. Dává to pocit bezpečí.

Pohlednost a praktičnost jsou často uváděny jako protiklady. Jako by se to muselo navzájem vylučovat. Dokáží-li se však tyto dispozice spojit, pak taková žena ani nemusí být úplně dokonalá, stačí takových osmdesát procent a člověk si ji přesto bude cenit na sto dvacet. Proč by měl chtít ještě navíc nějakou super dokonalost.

A tak jsme u toho. Paní Flóra, ač trochu starší, dokázala v sobě spojit oba výše probírané druhy krásy. A Student Večerka od chvíle, kdy za ní vlezl do postele, mimoděk objevoval jednu její přednost za druhou. Když její paže objímaly horní část jeho těla, když její

70 Jeden *jin* se rovná asi 0,6 kg; sto *jinů* se tedy rovná zhruba šedesáti kilogramům.

měkká stehna svírala spodek jeho těla, bylo mu, jako by ho balily do hedvábně měkkých podušek.

Všechny ženy, s nimiž měl Student Večerka do té doby co do činění, byly spíše pomenší a křehčí. Netušil, že může existovat i takovýhle pocit rozkoše. A tak se mu stalo, že začal propadat opojení ještě dřív, než pořádně začal. I z toho důvodu ta jeho věc dole začala samým blahem mimořádně nabobtnávat a mohutnět a nabírat na délce ještě dřív, než začala pronikat dovnitř, a byla vzrušením celá žhavá ještě dřív, než došlo k tomu obvyklému tření, jež takové nažhavení provází a vyvolává.

Student Večerka zamířil na vulvu a začal postupovat směrem do její hloubky. Flóřina vagína měla za sebou již jeden porod, a tak byla o to prostornější. Ne jako vagína Listry nebo jejích dvou sestřenek, kterým bylo souzeno vždy nejdříve podstoupit více nebo méně obtíží a bolestí, než se dobraly té pravé rozkoše. Flóra se sotva po deseti zasunutích celým tělem rozpohybovala, objala Večerku ještě pevněji a povzbuzovala jej: „Miláčku! Rychleji! Rychleji! Už budu, už budu!“

Student Večerka se jal horečně zasunovat a vytahovat a napjatě čekal, co to s ní udělá. Ona se znovu v jakési křeči rozkřičela: „Miláčku! Dost, dost, už se nehýbej! Já už byla.“

Večerka vyhledal žaludem svého penisu srdce květiny a chvíli tak nepohnutě zůstal, dokud si sám neužije svůj orgasmus. Pak své pohyby zvolna obnovoval a zároveň s tím se jí začal vyptávat: „Máš tak malou výdrž? Vždyť jsem do tebe zajel sotva desetkrát, jestli dvacetkrát, tak je to moc, a ty už děláš, že jsi hotová! To ty tvé sestřenky, ty by chtěly někdy dvěstěkrát třistakrát, ale určitě ne míň než stokrát. A to jsem si ještě říkal, že je docela snadné je uspokojit.“

Paní Flóra nasadila vážný obličej: „Já ti to tedy povím, aby sis o mně nemyslel, že jsem nějaká taková rychlovka. Já normálně patřím k těm ženám, co je jen tak někdo neuspokojí. Míň než tisíc dva tisíce zasunutí nikomu nestačilo, abych já byla hotová. A to si ještě

musel dát hodně záležet a v mezičase odvést pořádný kus práce, když chtěl, abych už byla. To nemohlo být jenom nějaké to nahoru dolů, když jsem měla mít opravdu dost!“

Student Večerka se velmi podivil: „Když máš tedy takovou výdrž, jak říkáš, tak co se s tebou dneska dělo? Proč jsi byla z ničeho nic hotová? Nebo jsi to jenom předstírala?“

„Nic jsem nepředstírala, nic jsem na tebe nehrála. Ale všechno má svou příčinu. Vždyť já jsem se přes deset let k mužskému ani nepřiblížila. Ty si nedovedeš ani představit, jak jsem byla nadržená. A do toho najednou potkám tebe! Takový krásný kus mužského, s takovým kusancem. Byla jsem bez sebe štěstím a jak jsi do mě zajel, to prostě nešlo vydržet, všechny moje yinové esence, já ani sama nevěděla, jak se to stalo, chtěly najednou ven. Než jsem se vzpamatovala, byla jsem hotová, to šlo samo, ani jsi nemusel nic dělat. Jestli mi nevěříš, uvidíš tentokrát, sám porovnáš, kdy a jak skončím!“

Student Večerka pravil: „Když je to takhle a navíc tvrdíš, že kromě toho počtu zasunutí potřebuješ nádavkem ještě jiný pořádný kus práce, že bez toho nemohlo být u tebe o nějakém orgasmu ani řeči, o čem je tu vlastně řeč, o jaký pořádný kus práce navíc vlastně jde, je snad kromě toho píchání ještě nějaký další způsob, nebo jak to myslíš?“

Flóra pravila: „Ale ovšemže ne, je to pořád totéž, žádný jiný způsob nikdo nevymyslí, jenom to chce občas něco navíc, občas to chce něčím vypomoct. Třeba takové ty zvuky, slovíčka, takové ty řeči, co ještě trochu víc vzbouří smysly, to mi dělá moc dobře a já rychle končím. Když neslyším ty věci zezdola, ani nějaká ta slovíčka z tvých úst, tak to je mi, jako kdyby se němý miloval s hluchou, k čemu to pak je? Kdybys mi to dělal třeba celou noc až do samého rozednění, třeba se i uvnitř něco pohne, to já nevím, ale v srdci žádná opravdová odezva nevznikne. A mým šťávám se nebude chtít! A ještě něčím se můj orgasmus liší od jiných. Když opravdu končím, tak mi potom

trvá třeba celou čtvrthodinu, než zase ožiju. To ti říkám proto, aby sis to pamatoval, aby ses nevyděsil, když zůstanu chvíli ležet, jako kdybych opravdu dočista umřela!“

Student Večerka pravil: „V takovém případě tě ovšem může přivést k orgasmu leda ten, kdo vládne tou úplně nejsilnější mužností. I když moje mužská energie možná nemusí patřit k těm nej nej, ale připusťme, že na druhém místě bych se s ní umístit mohl. Takže když si dám záležet, tak bych to měl dokázat. Ale co si s tím počal tvůj nebožtík manžel? Jak byl na tom se silami? Byl on vůbec schopný tě přivést do takového vytržení každou noc?“

„Ten byl leda tak třetí třída,“ pravila Flóra. „Druhá určitě ne. Ale náruživý milovník, to on aspoň zpočátku byl, to musím říct. I při sebemenší příležitosti byl celý žhavý svést třeba i úplně cizí ženu. Dělal spousty nemravných věcí a porušoval kdeco. Byl to ostatně on, kdo mi vykládal, že vagíny jiných žen jsou jen a jen z masa, ale ta moje že by člověka utahala k smrti. Ať prý dělá co dělá, ať si na ni vymyslí co vymyslí, k tomu pravému orgasmu ji prostě nepřivede. A tak si vymýšlel spoustu všelijakých pomocných prostředků, kterými by mne nějak vzrušil a rozohnil, a až pak se do toho pouštěl sám. Občas to i trochu pomáhalo. Nešlo ani tak o ten počet, šlo o to, že si moje srdíčko užívalo a užívalo.“

„Tak mi konečně prozraď, o jaké pomocné prostředky šlo,“ naléhal na ni Večerka. „Ať se přiučím od starších. Třeba si příště ušetřím námahu.“

Flóra pravila: „Ty jeho prostředky byly vlastně velmi prosté. Ale když na to přijde, docela zábavné! Jde o tři věci a devět slov. Když ti to zacituju, hned pochopíš, oč jde.“

Večerka pravil nevěřícně: „Tři věci, devět slov?“

A Flóra skandovala:

„Dívej, dívej – erotické obrázky,
čítej, čítej – erotické knížky,
poslouchej, slouchej – erotické zvuky!“

Večerka pravil: „Erotické obrázky a erotické knížky jsem si ozkoušel hned po svému první sňatku. A zafungovalo to docela dobře. Má to jen jednu vadu. Napoprvé to zabere perfektně, napodruhé napotřetí to začne trochu nudit. Tyhle prostředky jsou prostě příležitostně dobré, ale dlouhodobě nefungují."

Flóra nesouhlasila: „Váš problém byl nejspíš v tom, že jste měli doma malé zásoby, takže jste s tím byli brzy hotoví a začali jste se nudit. Já jsem těch věcí nakoupila mraky, erotických alb mám desítky, erotických knížek mám stovky. Než je všechny přečtu, ty první zapomenu, tak začnu znovu a ono to funguje jako předtím. Ale samozřejmě jako všechno, tak i každá z těchto dvou věcí chce svůj čas.

Prohlížení erotických obrázků je dobré před tím, než se spolu začnete laskat, dokud jste ještě oblečení, dokud si ještě uchováváte vůči sobě určitý odstup, určité dekorum. Prohlížíte si album, probíráte spolu ta jeho nejzajímavější místa, a i kdyby vás při tom tu a tam něco vzrušilo, ani to nedáte moc najevo, do ničeho se příliš nepouštíte. Váš penis se třeba sám od sebe pohne, jí začnou šťávy samy od sebe téct, ale vy si toho jakoby ani nebudete všímat. Až když si prohlédnete pár desítek obrázků, když to nebudete moci zadržet, uvolníte se a pustíte se do toho. Tak nějak se projeví síla erotických alb.

Četba erotických knížek se naproti tomu hodí, když už dochází k jakémusi nesmělému laskání, samozřejmě stále ještě před samotným milostným aktem. Před započetím milostného aktu je dobré umístit knihu někde před sebou, protože po chvíli sexu tak může kterýkoli z milenců knihu otevřít, jeden či druhý začne tomu druhému nahlas předčítat. A když dojde k nějakému vypjatějšímu místu, udělá pauzu a dáte se znovu do souložení. Když vás to omrzí, můžete se znovu začíst. Tak nějak se projeví síla erotických knížek."

Večerka usoudil: „To je pozoruhodně přesná úvaha! Vidím, že jsem až dosud studoval věci velmi povrchně a přímo lehkomyslně.

Také jsem moc nepokročil. Teď už aspoň těm dvěma věcem rozumím. Ale co ta poslední tři slova, nerozumím ani těm slovům, ani jejich smyslu. Čemu říkáte erotické zvuky?“

Flóra pokračovala ve svém výkladu: „To je tak, když se muž se ženou milují, je to úžasný zážitek, je v tom cosi velmi smyslného, cosi nezkrotného, každý to někdy sám na sobě zažil. To však není nic proti tomu, když jsem během života párkrát slyšela, jak to dělají druzí. A tak, když tu byl ještě manžel, sama jsem ho někdy naváděla, aby svedl některou naši služku a aby to s ní dělal co nejhlučněji, co nejúporněji, aby to děvče bylo bez sebe, aby křičelo rozkoší. A já je poslouchala. A poslouchala jsem je, a když jsem byla sama úplně nejvzrušenější, zakašlala jsem a on se, tak jak byl, přiřítil a překotil mě na postel a vrazil do mě svůj penis takovou silou a tak celý zdivočelý, že šly všechny poučky stranou. Byla to neuvěřitelná, divoká, nespoutaná bitva. A když mi to dělal takhle, nejen že jsem cítila tu ohromnou rozkoš tady uvnitř, ale ta rozkoš mi vystoupala až někam do samotného srdce. A to byly ty případy, kdy mi stačilo sedm osm set zasunutí a já byla opravdu, ale opravdu hotová. To jsem si vychutnávala daleko víc než jakékoli prohlížení erotických alb, víc než jakoukoli četbu erotických knížek.“

Student Večerka pravil: „To je čím dál zajímavější. Jenom jedno mě na tom všem, co jsi až dosud říkala, trochu zaráží. Podle tebe byla energie tvého zesnulého manžela průměrná. Tak jak to mohl napřed udělat služce a pak ještě vyrazit s celou parádou na její paní. Navíc to předtím dělat služce s takovou vervou a s takovým rámusem. Já bych si uměl představit, že ve chvíli, kdy bude přecházet od té první ke druhé, bude už tak trochu na konci svých mužných sil. Jak mohl znovu vyrazit, a ještě k tomu do takového lítého boje. To se mi ani nechce věřit.“

Flóra musela dovysvětlit: „Ten začátek u mě, ten nebyl na něm. To mi dělal jeho náhradník. Až když všechno vrcholilo, vyzvala jsem ho, aby dokončil, co bylo třeba. Kdepak by byl schopen všechno zastat sám!“

Student Večerka se usmál: „Aha, ten náhradník, já asi vím, kdo to byl. Divil bych se, kdyby se nejmenoval Mistr Jue aneb Mistr Roh."

Flóra přitakala: „Ovšem. Máme jich v domě dost a dost. A pěkných děvčat taky, pár se jich tu ještě najde. Po pravdě řečeno jsem nečekala, že bychom dneska úplně na začátku našeho seznamování mohli mít nějaké potíže s mým orgasmem. Ale zítra tu metodu můžeme vyzkoušet."

Studenta Večerku její slova přímo nadchla. Už teď mu bylo, jako by právě svedl některou ze zdejších služek, slyší smluvené zakašlání a vrhá se do Flóřiny postele, aby se bez ohledu na jakákoli pravidla a jakékoli zákony umění válečného pustil do divokého klání.

Ostatně, a to by čtenář měl vědět, Student Večerka se ani během celého toho předchozího rozhovoru neoddával čiré nečinnosti, nýbrž plynule, co věta, to několik zasunutí–vysunutí, pokračoval ve svém konání až do této chvíle, kdy se pomalu blížili k počtu bezmála poloviny z tisíce a kdy se zřejmě i díky pokračujícímu zápolení její rozkoš začínala pomalu přesouvat z vagíny k srdci a on začal skutečně cítit, jak její ruce chladnou, její nohy ledovatí, zraky jí strnuly, ústa poklesla jak nějaké bezvládné mrtvole. Kdyby ho Flóra nebyla předem varovala, Večerka by teď určitě zpanikařil. Skutečně však umřela jen na tu úplně malou čtvrthodinku, načež začala znovu ožívat. A znovu objala Večerku a obdivně zavzdychala: „Takový silný, takový silák! Ani nepotřebuje toho mého náhradníčka. Udělá mi to i bez něj. Ale když už mluvíme o tvé síle, to je přece opravdu mimořádná třída, proč jsi vůbec mluvil o nějakých kategoriích?"

Student Večerka reagoval potěšeně: „Pravda je, že když jsem psal ty poznámky, dovolil jsem si vás tam dát jako takovou extra třídu. Teď zase vy označujete za extra třídu mě, to je skutečně rychlá oplátka!"

Flóra pravila: „Ale vážně, chtěla jsem se tě zeptat na něco jiného. Kdo přeškrtal ta jejich tři jména a kdo tam přidal ten odporný řádek navíc?"

Večerkovi se nechtělo to říkat a vymlouval se, že se už nepamatuje. Flóra chápavě opáčila: „I když se ti to nechce říkat, mně je to jasné. To jsou celé ony, takové tři mazané chytračky. Říkají si, že už mám svá léta, krása povadla, dávat je do jednoho pytle s nimi, to nikdo dělat nebude, tak se hned začaly přirovnávat k Huaiyinovi a mě samozřejmě, jak by taky ne, přirovnaly ke Jiangovi a Guanovi, to dá rozum. Ale že nepřeháním, když řeknu, že ony jsou sice o pár let mladší, tvářičky mají hladší, to dá rozum, ale jinak jsou dobré leda tak s tebou sedět a předvádět se. Kdyby mělo dojít na věc, tak na mě nemají, ani náhodou. A to ještě pořád nemluvím o vlastní souloži! Vezmi si jenom ty naše vagíny, trochu si je porovnej, i tady budou rozdíly v kvalitě, a to po všech stránkách. Ale já si to teď nechám pro sebe, hádat se s nimi nebudu, ale až budeme mít víc volného času, já se za nimi vypravím a zorganizuji přímo tam u nich a s nimi takovou malou soutěž. Jeden muž, čtyři ženy, pěkně se všichni svlékneme a za bílého dne si to rozdáme. A uvidíme, kdo bude lepší, jestli ty mladé, nebo ta o málo starší.“

Student Večerka opatrně přizvukoval: „Možná máte pravdu. Jsou sice mladší, ale zase nemají tu zkušenost. Potřebují staršího, aby je poučil. Malé ponaučení jim jenom prospěje. Malá soutěž neuškodí.“

„Necháme to na později,“ uzavřela Flóra. „Probereme to jindy. Možná bychom se teď mohli bavit spíš o tom, jakou radost si uděláme pro nejbližší chvíle.“

Protože se už připozdívalo, vstali a oblékli se. Paní Flóra přivolala služky, aby připravily slavnostní tabuli na uvítanou novému hostu. Ukázalo se, že tetička Flóra měla i ve spotřebě alkoholických nápojů značnou výdrž. V tom si ostatně s Večerkou nijak nezadala, a tak hráli prsty a hodovali a bavili se až přes celou druhou noční hlídku. Teprve potom nechali svých alkoholických radovánek a vrátili se do postele, aby pokračovali v milostných soubojích. Během této noci po tak dlouhé době bez orgasmu paní Flóra skutečně nepotřebovala žádný z výše popsaných povzbuzovacích prostředků. Což jí

nebránilo v tom, aby druhého dne, sotva vstala, nezačala vynášet z knihovny zásoby erotických alb, na která si roky nevzpomněla, stejně jako zásoby erotických knížek, do kterých celé ty uplynulé roky ani nenahlédla. A všechno rozložila ve své ložnici na psací stůl k volnému použití pro nejbližší příhodnou chvíli. Paní Flóra měla ke své osobní obsluze čtyři služky, všechny velmi přitažlivé, dvěma z nich bylo kolem sedmnácti, zbavené panenství, takže pro Večerku naprosto přijatelné. Další dvě, zhruba patnáctileté, ještě panny. Prozatím k nepoužití, ale Večerka poradil paní Flóře, aby tyto odeslal za jeho sluhou Shutongem, který je měl nejlépe během tří dnů a nocí čistotně deflorovat tak, aby i ony byly co nejdříve způsobilé zastat svou roli při jejich eskapádách.

A tak se student Večerka s tetičkou Flórou ráno co ráno ujímali svých slastí, noc co noc vycházeli za svými potěšeními, přičemž neváhali střídavě využívat všech tří popsaných povzbuzovacích prostředků. A Student Večerka se od setkání s paní Flórou v lecčems změnil a hlavně se mnohému přiučil.

Paní Flóra se samozřejmě od začátku právem obávala svých sousedek, že přijdou a budou vymáhat zpátky to, co jim podle nich náleželo. A tak hned, jak přistěhovali tu báječnou truhlici, dala pevně zamknout postranní dveře a hlavně nereagovala na jakékoli bouchání a volání. Prostě se neotvíralo. A tak to šlo den za dnem, až to asi tak pátého dne Večerka nevydržel a pokusil se svou souložnici poněkud obměkčit ve prospěch jejích neteří. A tetičce Flóře nezbývalo než v zájmu nějakého smírného řešení přistoupit na domluvu o navrácení toho vzácného zboží původním majitelkám nejdéle do dvou následujících dní s tím, že celková lhůta o pronájmu v té chvíli už dosáhne počtu sedm dní. Neteřinky, když dostaly ujištění o závaznosti tohoto termínu, přestaly vyvádět a už se neozývaly.

Osmého dne se přišel Večerka s paní Flórou hned s rozedněním rozloučit. Tak to bylo domluveno. Flóře se však ani teď nechtělo ho pustit, moc se jí nechtělo otvírat. Naštěstí dovedl být Student

Večerka v takových situacích nadobyčej výmluvný, když chtěl, a tak se mu ji podařilo nakonec nějak přemluvit a dostat se z jejích drápů.

Vedle panovalo veliké napětí. Když otevřel postranní dveře a vešel do domu, Listra a její dvě sestřenky ho vítaly s takovým nadšením, jako kdyby se nebe právě otevřelo a jasné slunce konečně vycházelo. A hned se sesypaly na svého Večerku s neodbytnými otázkami: „Tak co, jakpak sis užil ty noci tam? A co ta stará krabice, jak si to užívala ona? Jestlipak sis někdy vůbec hrábnul na dno toho bezedného koryta, toho oceánu? Nebo ses jen opíral o břeh?“

Student Večerka se bál živit jejich žárlivost, a tak si netroufal tetičku tak úplně chválit, jenom se pochvalně zmínil o jejích třech povzbuzujících prostředcích, hlavně s tou nadějí, že se taky poučí, když o nich uslyší. A neopomenul se zmínit o nápadu jejich tetičky na tu malou soutěž. To zase aby vybudil jejich soutěživost a maličko je znejistěl v tom jejich spoléhání se na přednosti mládí a v tom automatickém přehlížení případných předností dříve narozených!

První reagovala Listra: „Pokud by k takové soutěži vůbec mělo dojít, v tom případě ať má, co chce, ať si nám dává tu přednost, aby si mohla z pozadí, jak říká, užít tu rozkoš ze sledování toho, jak si to užívají ti druzí, tedy my s Večerkou, s tím, že se pak teprve pokusí o nějakou tu vlastní slast. Jenže my, mé dámy, my ji doběhneme, hezky se vykašleme na to, jestli si nás užívá nebo ne, jak budeme jednou napřed, tak se podržíme jednoho jednoduchého pravidla, budeme to dělat absolutně tiše, dole ticho, nahoře ticho, a uvidíme, co to udělá s tou její náramností. Jestli se zlomí a ona se na nic nezmůže, padne do vlastní pasti! Co si o tom myslíte?“

Perla byla opačného mínění: „Podle mě bychom se neměly ohlížet na její libido, jednou je to naše vzácná tetička, my jsme jen její pokorné neteřinky, takže by mělo být úplně samozřejmé, půjde všude první, jednou má na to nárok, tak ať si to užije. My ji necháme dojet, a až jí to moc nepůjde, tam ani sem, přijde naše chvíle, bude to naše, bude na nás, co s tím uděláme. A my pojedeme, co to dá, my

ji přivedeme do extáze, ona bude strašně chtít, jenže nebude moct, nebude na ní řada, bude nás muset poslouchat a nebude schopná to vydržet, prostě to nevydrží a to ji zabije! A to je to, co já strašně chci!“

Žadeita nezůstávala pozadu, ale byla obezřetnější: „Máte to obě moc dobře vymyšlené, jenom se obávám, aby ona nepřišla s něčím dalším, s nějakým úplně jiným plánem, znáte ji, a nám pak budou všechny tyhle naše vize k ničemu. Ta je schopná všeho! Počkáme, až přijde čas, a pak uvidíme, co se dá dělat!“

Listře i Perle nezbývalo než s ní souhlasit: „To je ovšem prozíravé!“

A vrátily se ke svému zavedenému pořadí. Každá spala s Večerkou jednu noc. A s tou čtvrtou nocí počítaly pro společnou kolektivní seanci. Nenapadlo je, že je tetička Flóra předejde písemným vzkazem, ve kterém promptně a bez dalšího odkládání vyzývala všechny tři na souboj ve smyslu té soutěže, o níž hovořila už se Studentem Večerkou. Do obálky byl navíc přiložen jeden celý lot stříbra jako vklad do společné pokladny s pokyny, jak připravit společnou hostinu, jež měla probíhat současně, jako komplexní užití si alkoholických i sexuálních radovánek, aby to potěšení bylo všestranné a co možná nejintenzivnější.

A tak ty tři oficiálně vyzvané mladé dámy začaly usilovně rozvažovat: „Vlastně je dobře, když se dostaví hned dneska, když jsme stejně počítali s tím kolektivním dnem. Odedávna se říkalo, jeden host navíc kuře nezabije! Ať jen přijde! Aspoň bude v posteli veselo! Moc velké povyražení z toho mít nebude. Jí uděláme laskavost a nás to nebude nic stát.“

A už sepisovaly odpověď zakončenou přezdvořilým: „V hluboké úctě dle vašich příkazů!“

Flóře mělo ve všem všudy příslušet postavení plynoucí z faktu, že byla starší než ony tři. Proč tedy nevyzvala své neteře, aby navštívily ony ji, svou tetičku. Proč měla tetička vyhledávat neteře?

Měli byste asi vědět, že ve Flóřině domě pobýval jeden její desetiletý potomek. A i když byl ještě malý, zas tak hloupý a nedovtipný nebyl. Dokud šlo jenom o to schovat samotného Večerku, nic nezjistil. Teď ale mělo jít o jednoho muže a čtyři ženy, navíc opilé a rozdováděné. Právem se obávala, že by pohled na ně mohl uvést dítě do těžkých rozpaků. Proto bez ohledu na pravidla etikety využila té výhody, že byla autorkou návrhu, a předem projevila ochotu sama přijít za nimi. A když si přečetla vstřícnou odpověď, chvíli ještě počkala, aby jim dala čas na přípravu, a pak se vydala na domluvené setkání.

Bystrému studentu Večerkovi při jejím vstupu ovšem neušlo, jakkoli se to snažila všelijakými pohyby zakrýt, že v má v jednom z rukávců nějaký předmět, a hned se jí pobaveně zeptal: „Ale co to tam máte? Snad to není ten starý dobrý přítel Roh?“

Paní Flóra nesouhlasně zavrtěla hlavou: „Kdepak, to je něco jiného, možná ještě zajímavějšího, taková věcička, která se moc dobře hodí k pití a k sexu, tak jsem ji vzala s sebou, třeba na ni taky dojde.“ A vytáhla z rukávu malou kazetu s erotickými kartami a všem je ukázala.

Student Večerka ten nápad uvítal: „Tyhle věci jsou obyčejně dobré do společnosti i jen tak pro zábavu, ale dneska nás čeká ta soutěž, takže se nám mohou hodit i jinak. Ale teď si je prohlížet nebudeme, necháme to na potom, až nám alkohol stoupne maličko do hlavy. Pak si každá z dam vytáhne jednu kartu a pomiluje se se mnou přesně na ten způsob, který na té kartě najde, jak to tam bude namalované.“

„Přesně tak, však kvůli tomu jsem je také přinesla,“ souhlasila paní Flóra.

Listra namítla: „V tom případě dejte i nám ostatním šanci, abychom se podívaly napřed, abychom pochopily, co na nich asi tak je, a mohly se maličko připravit, co nás tak asi čeká, abychom to pak uměly dobře napodobit, až na nás dojde řada.“

Večerka s její námitkou souhlasil a už karty bral a rozkládal je uctivě před paní Flóru. Myslel to tak, že starší a zkušenější žena předvede scénky těm mladším a méně zkušeným, případně jim vysvětlí, jak to mají brát.

Tetička Flóra však pravila: „Já už je viděla mockrát. Všechny pozice znám jako své boty, mě už tady nic nepřekvapí. Já si stoupnu stranou, ať si to mohou neteřinky samy prohlédnout, to bude jistě užitečnější."

Tři mladé ženy se smíchem rozhodily celou sérii karet a jednu po druhé si postupně prohlížely. Až došly k jedné, na které uviděly úplně mladičkou dívku, kterak se opírá o jeden z těch typických kamenů těžených z Velkého jezera Taihu[71], vystrkuje zadeček a evidentně provádí s nějakým mladým mužem to, čemu se říká anální sex. Při spatření právě tohoto výjevu se všechny tři mladé ženy rozhihňaly: „Co je tohle za pozici? Proč opovrhují čistým klasickým způsobem, proč se uchylují k takové celkem nechutnosti?"

„Která je to karta? Ukažte, já se podívám," zajímala se tetička Flóra.

Listra jí inkriminovanou kartu podala, tetička na ni pohlédla a okamžitě řekla: „Ale to je přece pozice, která je přímo odvozená z klasického textu. To byste přece měly znát!"

Listra přiznala neznalost za všechny: „To já tedy nevím. Jaký klasický text?"

Tetička Flóra, evidentně pobavená, pravila: „Já se vám ten text pokusím převyprávět a vy uvidíte samy, jestli jste ho někdy četly."

„To je asi dost nepravděpodobné, že bychom ho kdy četly, ale prosím, povězte nám ho!"

Paní Flóra začala: „Tak tedy, byla kdysi jedna velmi krásná mladá dívka a ta bydlila v těsném sousedství domu s velmi pohledným

71 Taihu, Veliké jezero ležící na jih od Velké řeky, bylo známé tím, že se z něj těžily pískovcové balvany, jež byly dlouhodobým působením jezerní vody podivuhodně tvarovány. Tyto kameny byly ceněnou ozdobou čínských zahrad a častým námětem tušových obrazů nebo dřevořezů.

mladým studentem. Ten student si na onu krásnou mladou dívku velmi myslil, velmi po ní toužil, ale věděl, že ji nikdy nedostane, a to ho velmi trápilo. O tomto svém trápení sepsal psaníčko a to psaníčko poslal té krásné dívce se vzkazem, ve kterém jí vyjadřoval své veliké přání alespoň jednou jedinkrát se s ní setkat a popatřit jí zblízka do tváře, pak prý ať třeba umře, ale se srdcem pokojným. K tomu autor dopisu přidal ujištění, že nemyslí na nic, co by se nesnášelo s dobrými mravy. Dívce se mládence zželelo a řekla si, že mu přece musí vyhovět. Setkali se a ona usedla tomu studentovi do náruče, nechala se jím objímat, nechala se jím hladit a líbat na rty, jen skutečné pohlavní spojení mu ne a ne dovolit. A když o to spojení nepřestal žadonit, odmítla jej slovy, že se míní ve vší počestnosti vdát, a tudíž něco takového jako porušení panenství nepřichází v úvahu! Student, který se již ani trochu neovládal, před ní klekl na zem a žalostně ji prosil, ale ona mu za nic na světě nechtěla vyhovět. A stále jen dokola opakovala ta tři odporná slova: Chci se vdát! Chci se vdát! A ještě dodávala: Když jsi mne prosil o toto naše setkání, mluvil jsi jenom o tom, jaká jsem krásná, teď se o mne opíráš, dotýkáš se mé kůže, dotýkáš se mého těla, splnilo se ti víc než vrchovatou měrou vše, oč jsi žádal a o čem jsi snil. Já sedím v tvé náruči, celá jsem tvá, jsem tobě po vůli, všechno se ti splnilo, proč však chceš zkazit mé panenské tělo, proč chceš zkazit panenské tělo určené k tomu, aby zůstalo čisté a mohlo se stát nevěstou! Zkazíš-li mne, nic se nestane, ale až se v budoucnu vdám a manžel se mne pokusí zbavit panenství a zjistí, co se stalo, už nikdy více nebudu člověkem. Jak bych mohla něco takového připustit? Ale student odpověděl: Mají-li se muž se ženou opravdu rádi, musí tato jeho třípalcová věc vstoupit do jejího těla, teprve potom se to počítá. Dokud se toto nestane, zůstanou si napořád cizí jako pouzí dva kolemjdoucí. I když se o sebe opíráme, i když jsme si tak blízko a dotýkáme se, to hlavní jako by se ani nestalo. S těmi slovy se znovu zhroutil na zem a nebyl ochoten se zvednout. A dívka déle nesnesla pohled na jeho

trápení, sklopila hlavu a dlouze se zamyslila, až zřejmě přišla na jediný možný a podle ní schůdný způsob spojení, o kterém on stále mluvil. Tu mu řekla, že jsouc dívkou, která se upřímně a čestně hodlá vdá, mu nemůže poskytnout to, co on tolik žádá, přišla na jinou obdobu téhož, a to jediné by mu směla a mohla dovolit, kdyby s tím souhlasil, kdyby se mu to líbilo. A student se hned dychtivě tázal, co jiného by mu mohla nabídnout, a dívka pravila, že když mu nemůže poskytnout to, co má vpředu, nechť vezme zavděk tím, co má vzadu. Vezmi svůj třípalcový předmět, vybídla jej, a zkus jej zasunout do mého těla, ale zezadu, tím jediným způsobem, jímž uspokojíš volání svého srdce a mně přitom neublížíš. Student pochopil, že to, co říká, myslí smrtelně vážně, přestal se zpěčovat a postupoval podle jejího návodu, který ona měla za jedině možný a schůdný, vyměnil zadeček za ten nedostupný předek, a tak nakonec uskutečnil to jedině možné spojení jiné než to tradiční spojení zásnubní."

„A pohádky je konec," zasmála se paní Flóra a dodala: „Jak vidíte, dá se právem i o této pozici říci, že vznikla podle klasické literární předlohy. Jenom nechápu, že žádná z vás tu pěknou knížku nečetla."

Tři mladé dámy ze všeho pochopily hlavně to, že se celým tím svým vyprávěním na ně nehorázně vytahuje, což je dost vyvedlo z míry. Začaly si dělat vrásky, co je z její strany ještě asi čeká, až dojde na věc samu. A otráveně odložily karty. Jednak už je nebavilo se na ně koukat, a jednak, jak se hned ukázalo, se potřebovaly maličko stáhnout, aby se poradily, jak tu strašnou ženskou společnými silami dostat ke zdi.

Paní Flóra zas na druhou stranu byla už tři dny bez Večerky, což jí připadalo jako devět nekonečných let, a tak moc ráda využila jejich krátké nepozornosti a začala se k němu lísat, všelijak se s ním miliskovala, objímala ho, vyměňovala si s ním tisíce polibků, mazlivých slovíček a podobně. Ovšem jen dokud se ostatní nevrátily a neporučily služkám přinášet pití.

Studenta Večerku usadily do čela, paní Flóra seděla naproti němu, Listra se Žadeitou a Perlou se usadily po stranách. Po několika společných přípitcích dala paní Flóra znovu donést karty. Každá si prý měla vytáhnout jednu z nich a ve stejném pořadí pak pronést svůj přípitek.

Listra se sestřenkami zaprotestovaly: „Jak uvidíme všechny ty pozice, nebudeme už myslet na nic jiného, ty přípitky ani nezvládneme. Budeme raději hrát nějakou jinou hru, dokud se maličko neopijeme, potom si teprve vezmeme ty karty a podle toho, co si vytáhneme, budou přípitky i tamto druhé a všechno půjde hladce."

Student Večerka je v tom podpořil, řekl, že mají nejspíš pravdu, a tak Perla vzala krabici s hracími kostkami a vyzvala jako hlavního hosta Studenta Večerku, aby se jal házet.

Tomu se však ani toto nelíbilo a řekl: „Házet kostky je takové neohrabané, nepohodlné. Co takhle hádat z pěsti, hádat z pěsti o pozici Premiantky, a tak zároveň určit pořadí. Podle toho pořadí si nejdříve připijeme a potom si podle téhož pořadí taky pěkně zasouložíme. Jak by se vám to líbilo, dámy?"

Paní Flóře, která znala *Klasickou knihu pěsti* bezmála zpaměti, se rozsvítily oči, jak ten návrh uslyšela, už se celá rozsvítila. Nemohla se dočkat, až se stane Premiantkou a odkáže ty tři, kam náleží. Jenže jí zase dělalo starost, že když se stane Premiantkou, tak by podle pravidel mělo celé souložení začínat od ní a to se jí vůbec nehodilo. Ona přece potřebovala nejdřív něco pořádného slyšet, nějaké ty zvuky pazvuky; teprve pak byla schopná pořádného výkonu. Dělat předjezdkyni se jí ale vůbec nehodilo. A tak na chvíli upadla do rozpaků, leč pak vítězně řekla Večerkovi: „Platí, ale s jednou podmínkou. To umístění, ve kterém absolvujeme přípitky, nemusí platit pořád. Premiantka bude mít konečné slovo, Premiantka bude mít privilegium rozhodnout. Když bude chtít zůstat první, bude první, bude-li chtít být třeba poslední, může být i poslední!"

Student Večerka souhlasil: „Proti tomu já nic nemám!“ A tak se na tom usnesli.

A už natahovali svých pět sněhobílých pěstiček a začali hádat, Večerkou počínaje a Žadeitou konče. A skutečně, daleko nejšikovnější paní Flóra se umístila nejvýše; všechno uhádla. A když byla jednou tou Premiantkou, a dokonce i Primuskou dohromady, už ani nečekala, kdo bude tím Okem vyhlášení, tj. tím druhým v pořadí, a kdo bude Hledačkou květů, tj. tím třetím v pořadí, ujala se slova a zavelela: „Jelikož jsem Premiantkou i Primuskou v jednom, od této chvíle přebírám velení já. Ti na dalších místech se budou řídit tím, co já stanovím. Kdo by se snad protivil, vypije za trest veliký pohár.“

A Student Večerka jen dodal: „Když je to tak, pak stanovte a ihned vyhlaste všechna pravidla, jakož i rozhodnutí, a to nejlépe ihned, abychom je všichni znali a měli na paměti a ušetřili si zbytečná nedorozumění.“

Paní Flóra mu ráda vyhověla: „Všechno se odvíjí od počtu a pořadí přípitků. Začíná se Premiantkou, končí se Hledačkou květů, každý další v pořadí pije o číšku víc. Ten úplně poslední, ten úplně poslední outsider zvaný Starý šprt, bude toliko držet džbán, stát vedle a nalévat; jemu samotnému se pití nepovoluje. Zato pořadí při souložení bude přesně opačné. Od třetího k prvnímu, od Hledačky květů až k Premiantce. A jako předtím u pití bude platit zásada, že s každým dalším číslem v pořadí o jedno číslo víc. Na postavení outsidera, Starého šprta, se nic měnit nebude, bude stát vedle postele, když bude třeba, něco utře, něco vytře, jinak se ho souložení netýká, nepovoluje se.“

Student Večerka pravil: „Vidím, že váš hrací řád nemá chybu, pouze připomínám, že kdyby se moje maličkost náhodou umístila jako ten outsider Starý šprt, který se podle pravidel ze souložení vylučuje, tak nevím, co bude s vámi. Kdybyste si náhodou chtěly zasouložit, musely byste leda porušit vlastní pravidla a celé by to bylo zmatečné!“

Paní Flóra kontrovala: „Vy budete v téhle fázi toliko Dohlížitel! Na vás dojde až potom!“

Studentu Večerkovi se ulevilo a rozesmál se: „Takže, jestli tomu dobře rozumím, na své si nakonec přijdu. Jenže bych se taky rád něčeho napil.“

Flóra ho uklidňovala: „Napijete se až dost, a to takhle! Kdykoli bude pít Premiantka, vyzve vás, abyste si s ní připil, až bude pít Oko vyhlášky a Hledačka květů, rovněž vás vybídnou, abyste si s nimi připil.“

Student Večerka chtěl mít o všem jasno: „Takže já nebudu pít jako sám za sebe, já budu pít jako s vámi všemi.“

Tři mladé ženy hleděly na oba poněkud úkosem a jenom zíraly. Ale nechávaly zatím tetičku rozvíjet její teorie, aniž se sebeméně odvažovaly zasahovat do diskuse. Tím horečnatěji zřejmě přemítaly o všech nebezpečích, jež na ně postupně číhají, a přemýšlely o tom, co by si měly počít dřív, než k té či oné pohromě dojde. A tak se stalo, že během krátké chvilky, kdy se stačily scuknout za tetiččinými zády, stihly vymyslet geniální plán. Jenom nevěděly, jestli se jim ho podaří uskutečnit. A tak jen předem varovaly Studenta Večerku: „Když už máte být ten Dohlížitel, měl byste se taky občas do toho trochu vložit a v případě potřeby zasáhnout, nejen stále přisluhovat tomu generálovi jako nějakému tyranovi Zhou,[72] když se pouštěl do té své krutovlády. Pamatujte, kdyby to mělo jít takhle dál, uděláme veliký pokřik a bude po dohodách.“

Tetička Flóra pravila: „Kdyby se vám snad zdálo, že jednám jakkoli nekorektně, mile dámy, žádného dohlížitele nepotřebujete, samy mne napomeňte. Budete-li v právu, ráda se vám omluvím, a ještě raději přijmu pokárání a trest, dohodnuto?“

72 Tyran Zhou Xin byl v čínských dějinách dokonale prokletý poslední vládce dynastie Shang, kterou v roce 1122 př. n. l. svrhli zakladatelé zprvu tak podle Konfucia dokonalé dynastie Zhou.

A tak, když dourčila všechna pravidla a všechny podmínky dohody, paní Flóra s výjimkou Studenta Večerky vyzvala všechny přítomné, aby laskavě vstoupily do hry podle dohodnutého pořadí. Listra jakožto druhá, jak se u státních zkoušek říká „Oko vyhlášení"; Perla jakožto třetí, jak se u státních zkoušek říká „Hledačka květů"; Žadeita, údajně pro své mládí zatím neschopná projít velkým sexem, jakožto úplný outsider, jak se u státních zkoušek říká „Starý šprt". Tady tedy jediná mezi všemi třemi kandidátkami byla jakoby mimo hru, a jako taková měla zůstat pro tu chvíli stranou.

A paní Flóra právě s odvoláním na tuto její pozici vyzývala Žadeitu, aby začala plnit svou poněkud potupnou roli, aby nejprve jí samé podala jednu číši, Listře dvě číše, Perle tři číše, a konečně Večerkovi vše, co bylo třeba, když si měl vlastně připíjet se všemi.

A když konečně vypili dokola a měli dost vypito, přikázala paní Flóra opět Žadeitě, aby namíchala karty a položila je na stůl. Jako osoba hry se neúčastnící se pak měla postavit stranou a čekat, až si všichni ostatní vytáhnou po kartě a podle toho, kterou kartu si vytáhnou, se zhostí samozřejmě s Večerkou svého úkolu. Při všech akcích jim přitom měla zůstat nápomocná, kdyby potřebovali cokoli otřít, omýt, očistit. Osamocená Žadeita se neodvážila vypovědět poslušnost, a tak jí nezbývalo než dělat, co jí bylo postupně přikazováno.

Paní Flóra pak ještě seznámila Večerku s podrobnostmi jeho role: „U první z nás máš, miláčku, limit sto zasunutí, u druhé z nás je limit dvě stě zasunutí, každé zasunutí se počítá, jedno navíc, o jedno navíc, o jedno míň, všechno se trestá pokutou v hodnotě jedné vypité číšky alkoholu. Jestli některá z nás dosáhne orgasmu čili nikoli, není tvá starost, ty si hledíš svého, my si hledíme svého. Nakonec dojde řada na mě. Velitelka je něco jiného než ostatní účastníci. U ní se množství zasunutí nepočítá. Naopak, trvá se na dosažení orgasmu, jím je podmíněno ukončení akce. Na rozdíl od předchozích dvou, kde Starý šprt sledoval výhradně počet zasunutí, a jak už bylo řečeno, každá nepřesnost měla za následek trestný bod."

Paní Flóra se nyní obrátila na ostatní dámy: „Drahé sestřenky, vy si sejmete svrchu každá jednu kartu, tu kartu obrátíte, aby bylo vidět, co je na ní, načež zaujmete a budete provádět přesně tu pozici, která na vaší kartě bude. A to ať se vám ta pozice, to zadání líbí nebo nelíbí, protože jen tak nahlédnete svůj osud, karty se měnit nedají, tomu jistě rozumíte."

Ozvala se Perla: „Jestli tomu správně rozumím, tak nejvrchnější kartu bych měla obrátit já."

Flóra pravila: „Přesně tak."

Perla sejmula vrchní kartu a otočila ji obrázkem nahoru. Uviděla na ní, jak nějaká dívka leží na posteli, nohy široce rozhozené, ale nezvednuté, tělo muže na obrázku bylo odtaženo od jejího tak asi na tři stopy. Muž se oběma rukama vzpíral o rohož a zřejmě právě zasunoval. Pozice nesla název Vážka těkající po hladině.

Perla ohlásila kartu, kterou si sejmula, a ukázala ji všem v místnosti, načež se chystala postupovat podle jejího zadání. Stáhla si kalhoty, ulehla na postel, Večerka vylezl nad ni. Zaujal pozici vážky, zabořil penis do vagíny a těkavými pohyby se jí nějakou dobu nepřestával ustavičně dotýkat. Perla se zřejmě chtěla zavděčit Velitelce a pěkně ji vzrušit, takže ani nečekala na vrchol prožívání své rozkoše a od samého začátku pokřikovala na Večerku, jen aby strkal a strkal, což zase jemu samozřejmě dodávalo nadšení, takže už když ji dorážel asi šedesátkrát nebo sedmdesátkrát, po každém zasunutí následovalo několikero vln rozkoše. A tak se nechávali oba unášet až do té předepsané, a přesně na ní přestali.

A už se hlásila Listra: „Řada je na mně." A svrchu snímala další kartu, přede všemi ji otočila obrázkem navrch a dívala se, co je na něm. Uviděla ženu spočívající na jarní lavičce, u ní stojí muž, obě její nohy má na ramenou, pažemi se vzpírá o lavičku a evidentně s velkou silou se právě od ženy pružně odráží, aby zase zasunul. Pozice, které se obvykle říká Odrážet po proudu loď.

Jakmile Listra ohlásila zadání a ukázala je všem v místnosti, už si lehala na nejbližší lehátko, aby s Večerkou napodobili vzorovou scénu. Přívaly rozkoše, jimiž se nyní vyznačovala Listra, byly zcela jiné než Perliny. Takový člun, když pluje po proudu, je lehký, člunař lehce odpichuje, celý člun jako by se vznášel. Na přídi šplouchá, ode dna hučí, a to všechno rozehrává nekonečný koncert hlasů a zvuků, který je, ať se mám to líbí nebo ne, svým způsobem krásný. Navíc bylo na co se dívat. I když byla paní Flóra kdysi tak často zvyklá naslouchat těm vášnivým zvukům a hlasům, bylo to něco jiného, to slídění potají, nebylo to ono, nikdy tu rozkoš vlastně naplno neviděla, nikdy jí neviděla do tváře. Teď nejenže slyšela, co ještě neslyšela, ale i viděla, co ještě nikdy neviděla. To vzrušení, jež teď zažívala, se nedalo srovnat ani s tím nejvyšším vzrušením, které zažívala tenkrát v těch chvílích, kdy už se schválně rozkašlávala, aby dala manželovi znamení. A tak, když se Listře konečně dostalo toho předepsaného počtu přírazů, její drahá tetička Flóra se rázem celým tělem vztyčila a už skoro úpěnlivě volala: „Řada je na Velitelce! Řada je na Velitelce. Jděte pryč, nechte mě jít na to." A ještě jak jednou rukou třímala sejmutou kartu, druhou už plná nedočkavosti zajížděla do kalhot. Co nejrychleji si chtěla uvolnit pás ještě dřív než tu třetí, tu svou kartu obrátila obrázkem vzhůru.

Jenže sotva na ni pohlédla, zbledla děsem, ruka, která tak pevně třímala snímanou kartu, najednou zmalátněla a klesla dolů. A paní Flóra jen zoufale ječela: „Tu ne, tu ne, to nejde! Já si musím sejmout jinou!"

Všechny tři mladé ženy s Listrou v čele se nesouhlasně rozkřičely. Napřed z opatrnosti sebraly a někam schovaly zbylou hromádku karet a potom se šly podívat na tu, kterou si sejmula.

Ptáte se, jaká to byla asi pozice na té kartě? Inu přece, byl to ten příběh o dívce, co tak mermomocí trvala na tom, že se musí vdát! A na kartě zrovna ochotně vystrkovala zadeček a mládenec jí evidentně strkal svůj penis do análu.

Ptáte se, jak mohlo vůbec dojít k takové náhodě? Dá se to nějak rozumně vysvětlit? Jak se jen mohlo stát, že ze všech těch ostatních karet a těch tří sejmutých zrovna tahle karta vyšla na ni? Ale ovšem, postaraly se o to ty tři. Věděly, že karty bude míchat jedna z nich. A tak si právě tuhle kartu nenápadně poznamenaly tak, aby ta z nich, co ty karty bude míchat, namíchala právě tuhle tak, aby Flóra neměla šanci si ji nevytáhnout! A když paní Flóra prohlásila, že si vyhrazuje poslední třetí místo, že všechny půjdou před ní a ona jako Velitelka půjde až poslední, Žadeita při tom míchání karet, kterým ji ta nešťastnice Flóra sama blahosklonně pověřila, měla dost času právě tuhle kartu zasunout jako třetí shora. A tetička Flóra ve své nekonečné samolibosti nic netušíc skutečně sejmula, jak sejmula. Zašla příliš daleko, stvořitel ji potrestal, osud na ni vyzrál! Jinak by to ani nebylo možné. Nic není nikdy jen dílem člověka, na všechno lidská síla nestačí.

Jak se tři mladé ženy zběžným pohledem přesvědčily, že na kartě je skutečně to, co čekaly, začaly nemilosrdně na Flóru naléhat, aby svlékala kalhoty. Kdyby ji zabily, Flóra nechtěla, křičela na ně: „Prosím vás, snažně vás prosím, mějte rozum, taková věc, copak je myslitelné, že se něco takového dá vůbec dělat s takovou věcí, jako má on? Kdybyste trochu myslely, tak to přece pochopíte."

Ale ty tři se už teď na nic neohlížely a sborem volaly: „To se nedá nic dělat! Kdo má ohlávku, ať cválá! Když jsme si my snímaly kartu a dívaly se, co nám na ní vyšlo, taky byste nám nic neprominula, natož abyste nám dovolila měnit kartu. Proč jste si tu kartu předem nevyloučila, to jste mohla. Ale jak jste ji jednou sejmula, není o čem mluvit! Sundejte si kalhoty, ušetříte nám práci, že byste se nestyděla!"

Obrátily se i na Večerku a vyčítaly mu: „Pěkný dohlížitel, jen co je pravda! Ani necekne, ani rukou nehne! To vám ji máme celou svlíknout a naservírovat, abyste byl tak laskavý a udělal jí to?"

Student Večerka se zdráhal: „Nejde o to, že bych jako dohlížitel někomu nadržoval. Ale to její pozadí ten můj penis opravdu

nepojme. Udělte jí raději nějakou pořádnou pokutu, ať vypije nevím kolik pohárů nádavkem, tím by se to třeba mohlo srovnat."

Jenom si vysloužil, že se na něj všechny tři osopily: „Co slovo, to pěkný pšouk! Když má nějaký pohár alkoholu na přidanou srovnat takovou nebo makovou soulož, tak to jsme měly dávno jenom pít a neměly jsme s tebou vůbec souložit. Žádná z nás není nakonec taková nestyda, aby se chtěla jen tak darmo přede všemi svlékat a nechat se zostuzovat."

Student Večerka pochopil, že mluvit s nimi v téhle chvíli je jako když hrách na stěnu hází. Dokonce i Flóra to pochopila, sklopila hlavu propadajíc beznaději. Student Večerka se přesto ještě jednou pokusil o domluvu: „Když jinak nedáte, aspoň ji, prosím vás, nechte, ať si sama v klidu svlékne kalhoty a nějak to naznačíme."

Listra s Žadeitou nechtěly ani to dovolit a trvaly na tom, že to má být se vším všudy jako při kterémkoli jiném způsobu soulože. A Perla se k nim přidala, vrhla na něj ten nejpřísnější pohled a volala: „Chceme to vidět a chceme to vidět pořádně! Se vším všudy! Když to nepůjde, tak to nepůjde, ale musíme to vidět!"

Večerka natáhl paže, aby Flóře pomohl z kalhot. Ta se však nepřestávala tvrdošíjně bránit. Nakonec se mu však neubránila, ohnula se, povolila, to už byla z kalhot venku a ležela obličejem dolů na lehátku. Večerka vytáhl penis a namokřil si jej přehršlí slin, načež začal pomalu tlačit na bránu anusu, tlačil a tlačil. Flóra se rozkřičela. Ještě jednou se pokusila vztyčit, aby mu znemožnila v tom násilí pokračovat. Jenže nepočítala s tím, že její prohnané neteřinky budou naopak pohotově se všemi svými třemi páry rukou. Ty prohnané neteřinky čekaly totiž jen na příhodnou chvíli, až budou moci účinně zasáhnout. To, co před tím Perla vykládala, byl jen takový humbuk, jen aby ji dostaly z kalhot. Jakmile byla z kalhot venku a ležela na lehátku, vyrazily kupředu a držely a tlačily ji ze všech sil dolů, jak mohly vůbec nejvíc. Takže nejen že už nemohla vstát, ani pohnout se nemohla, ani zadečkem do strany uhnout nemohla. A úplně nejhorší

a nejzákeřnější bylo to, že ta třetí, která se mezitím postavila za Večerkova záda, vyčkala, jak se jí penisem maličko natlačí do konečníku, načež se sveřepě do něj napřela tak, že se jeho penis v tu ránu nejmíň z poloviny skutečně ocitnul uvnitř. A jak se jí tohle podařilo, pevně ho obejmula a začala jeho zadkem bez milosti pohybovat zezadu dopředu a zepředu dozadu a tak pořád a pořád. Tetička Flóra kvičela, jako když porážejí podsvinče. Teď už ležíc bezmocně a bezvládně na lehátku jako nějaké prkno řvala pořád dokola jen ty dvě slabiky: „Pomoc! Pomoc!“ Na nic jiného se už nezmohla.

Student Večerka se naposled pokusil o přímluvu: „To není žádná legrace, tady jde o život! Měly byste ji pustit!“

„Nejdřív říkala, že jako Velitelka je něco jiného než my ostatní. Že u ní se nic nepočítá, u ní se končí jenom a jenom orgasmem! Tak se jí zeptej, jestli ho už měla!“

„Měla! Měla!“ kvičela Flóra jako ozvěna.

Všichni dobře viděli, že už je opravdu úplně šílená, a protože i Večerka nepřestal prosit, nakonec ji musely pustit. Jejich tetička Flóra úplně zdecimovaná povstala, vypadala jako mrtvola, slovo ze sebe nedokázala vypravit, na nohou se nedokázala pořádně udržet. A tak jim nezbylo než přivolat její službu, aby jí pomohla domů.

Zakrátko tetičce Flóře pochopitelně strašně zduřel a otekl konečník, dostala zimnici a horečku, a v tom stavu prospala tři nebo čtyři dny, teprve potom se trochu vzpamatovala a mohla jakž takž vstát. I tak dlouho vypadala, jako když přestála to nejvážnější onemocnění.

Nenávist k těm, kdo jí to utrpení způsobily, s ní sice nepřestala lomcovat, ale protože se nechtěla ani nemohla obejít bez té věci, jež s tím vším nakonec byla spojena, chtěla zapomenout na dobré i na zlé, zahnala myšlenky na pomstu a všechny chtěly být zas nejlepší kamarádky. A tak toto společenství o jednom muži a čtyřech ženách spolu zas ulehalo, spolu usínalo, o nepočítaných radovánkách s tím vším spojených nemluvě.

Ale čas rychle plynul. Student Večerka původně plánoval svůj pobyt mimo dům tak, aby to zhruba odpovídalo tříměsíčnímu termínu do narození dítěte. Nedomyslel, že ho zdejší sexuální hrátky natolik zaujmou, že nebude mít na návrat ani pomyšlení, že se prostě zapomene vrátit. Když si konečně vzpomněl, bylo dávno po termínu. Poslal svého sluhu Shutonga na výzvědy, a tak se dozvěděl, že Aroma mezitím porodila a že se jim narodila dvojčata, obě holčičky. Paní Flóra, paní Listra i obě sestřičky mu převelice gratulovaly, a tak se na tu šťastnou událost všichni ještě pár dní poveselili, než se s ním všechny dámy, ač nerady, rozloučily a vyprovodily jej.

Aroma mezitím správně usoudila, že by dvojčata mohla být přítěž, která by jí bránila v tom užívání si života, na který si dělala nárok, a tak si brzy po narození holčiček najala dvě chůvy, které si novorozeňata odnesly domů a staraly se o ně. A Aroma měla klid. Vlastně si mohla brzy žít, jako by ani žádné děti nikdy neporodila. A tak dá rozum, že když její Večerka o měsíc později, než slíbil, napochodoval, byla už celá natěšená a měla ho k tomu, aby zmobilizoval své síly a měl se k ní jako kdysi, a odvedl svou práci i s úroky. A vůbec jí nešlo na rozum, že v něm ani nijak moc života není a že bývá se silami dost rychle v koncích, o nějaké mobilizaci nemohlo být ani řeči. Co to mělo znamenat?

Nic jiného než to, že náš Student Večerka byl dobré čtyři měsíce vydán na milost a nemilost čtyřem povětrným ženám a ve dne v noci dával tak či onak volný průchod svým i jejich sexuálním náruživostem, a to bez omezení. Kdyby měl penis ze železa, tohle zacházení vydržet nemohl, kdyby měl v sobě semene celé řeky, jednou vyschnout musel. Lidské síly, duševní i fyzické, nejsou bez hranic, to je zákon, tak to prostě je. Byly to pouhé tři měsíce, co Aroma svého milence neviděla, a najednou jí připadalo všechno jinak. Dokonce si začala trochu vyčítat, co tenkrát před těmi několika měsíci provedla, že se nechala tak unést, dokonce toho začala maličko litovat. Stálo jí to za to?

Z toho plyne naučení, žádný muž v sexu není nevyčerpatelný. To jsou jen takové řečičky pánů spisovatelů!

Komentář:

Tato kapitola zachází, pravda, ve svých líčeních poněkud daleko, aniž by sebeméně šetřila všechny ty cizoložníky a cizoložnice. Jenže bez vylíčení tohoto zcela mimořádného smilstva v této kapitole by se možná čehosi nedostávalo k těm nebetyčným odplatám, jež nás všechny společně čekají v kapitolách následujících. Musíte přece popřát těm, kterých se to týká, tu úplnou volnost, aby se projevili, a pak je teprve budete moci po právu pořádně potrápit! Až se dočtete k naprosto výjimečnému smilstvu, s nímž Nefrita vrchovatě splácí svému manželovi, co mu dlužila, asi přijdete na chuť tomu, za předešlé kapitoly nejspíš oprávněně nevypustily žádný z těch přehnaných popisů a líčení!

Osmnáctá kapitola

Manželka padlá do prachu veřejně platí, co on dluží
Bratři zas té kouzelnici platí úroky, aniž to tuší

Píseň praví:

Neberte, pánové, na úvěr freje,
snadné půjčky rychlé splátky.
Někdo z rodiny vám to vrátí,
čas nečeká, krátký je, a úvěr taky.

Kdyby vám snížili úrok tady,
ti nahoře prodlení neradi.
Sám sebe prodat, to nám nedá!
Manželku na splátky, nevadí!

(Na nápěv *Jaro v nefritovém pavilonu*)

O většině splněných přání Studenta Večerky už jsme vyprávěli, zbývá dovyprávět dvě tři jeho nejznamenitější zklamání. Zlikvidujeme pěkně po řadě některé dlužné položky jeho milostných afér, a až s tím budeme hotovi, vyřídíme karmické má dáti dal, sbalíme štětec i tušový kámen a skončíme.

Večerkova první manželka Nefrita, jak už víme, utekla s Poctivkou Quanem a se svou služkou, toho času jeho ženinou, Ruyi. Společně dorazili někam, kde Nefritu náhle přepadly prudké bolesti v podbřišku a to, co až dotud nosila ve svém lůně a čeho se nižádným způsobem nemohla zbavit, když byla ještě doma, teď následkem cestovního nepohodlí a útrap samovolně potratila. Kdyby to bývalo

přišlo o něco dříve, mohli si toto všechno ušetřit. Ale teď, když už jednou utekli, vracet se nemohli. Tak se úplně nadarmo z Nefrity stala žena bez domova. A kdo tím byl vinen? Kdo jiný než její vlastní manžel. Ten to z ní udělal!

Ježto původním úmyslem Poctivky Quana byla čirá pomsta, a ne kdovíjaká touha po sexu natož láska, stalo se, co se muselo stát. Když se mu podařilo Večerkovu první manželku nejen svést, ale nakonec vlastně už celkem nechtěně i unést z domu jejího otce Pána Železných veřejí, nenapadlo slavného mstitele nic lepšího než tu ženu prodat do některého veřejného domu, tak dovršit pomstu a navíc se nepohodlné ženy vlastně výhodně zbavit. Ale protože zatím nosila dítě, o kterém přesně nevěděl, jestli je to syn nebo dcera, nemohl se nějaký čas zase smířit s myšlenkou, že by se jeho vlastní krev narodila v bordelu a že by z toho mohla ještě povstat nekonečná hanba, jeho hanba, a tak zaváhal a dlouho se nemohl rozhodnout. Ale když teď potratila, bylo mu všechno jasné, bylo rozhodnuto. Vzal obě, paní i služku, a zamířil s nimi do hlavního města. Tam se s nimi ubytoval v zájezdním hostinci a začal hledat kupce.

Kdo hodlá za takových okolností prodat příslušnici vlastně z lepší rodiny za prostitutku, musí na to jít oklikou. Především musí tu ženu oklamat tvrzením, že má v místě nějakého příbuzného, který je obeznámen s místními poměry a bude pro ně hledat nějaké příhodné bydlení. Pod touto záminkou přivede do domu úplně cizího člověka, aby se seznámili, a když se kupci zboží bude zamlouvat, stačí už jenom vylákat svou oběť či oběti ven, zase do jiného domu, a tím je to hotovo.

V hlavním městě byla toho času proslulá bordelmamá známá pod přezdívkou Nesmrtelná. Tato zkušená žena jakmile uhlídala Nefritu, věděla, že to je zboží, jaké se jen tak nevidí. A bez mrknutí oka zaplatila, co si zprostředkovatel řekl, dokonce přibrala i služku Ruyi, aby byla Nefritě k ruce.

Než Poctivka Quan Nefritu skutečně prodal, pořád si opakoval, že toto je teprve ta pravá pomsta a že nemá nejmenší důvod si cokoli rozmýšlet. Teď, když bylo po všem a Nefrita byla prodaná, začalo mu to vrtat hlavou a nepřestávalo. Postupně začal dokonce litovat toho, co udělal. Pokoušel si to nějak srovnat v hlavě: „Já vždycky slyšel, jak se v Buddhových sútrách říká, že když chce člověk pochopit karmické příčiny své poslední minulé existence, má hledat pravdu ve svém současném životě. A že když chce pochopit karmické příčiny existence příští, má je zase hledat jen a jen ve svém současném životě, to prý je celá ta pravda! A co já? Neohlídal jsem si svoji vlastní ložnici, připustil jsem, aby se moje vlastní žena na mně dopustila sprosté hanebnosti. Což by nemělo znamenat nic jiného, než že jsem se i já v minulé existenci minulého života dopustil cizoložství na ženě jiného muže, že jsem za to zaplatil ve své nynější existenci svého nynějšího života, a to tím, že jsem svou vlastní ženu vydal do rukou jiného muže. Jak mám ale teď vědět, zda jsem neměl toliko pokorně přijmout spravedlivý trest, kterým bych smazal svou vinu z předešlého života, čímž by bylo učiněno zadost oné předurčené vyšší spravedlnosti. Musel jsem hned svádět cizí ženu, a tak zadělávat na hříchy budoucího života a příštích existencí? A když už jsem se musel mermomocí mstít, měl jsem se s ní párkrát vyspat, to by přece taky stačilo, zbavil bych se té hrozné nenávisti a všechno by bylo zase v pořádku. Proč jsem ji musel proboha prodávat za prostitutku, a tak z manželky jednoho muže udělat šmahem ženu deseti tisíců jiných! Když už jsem měl jednou jakkoli oprávněnou potřebu krvavé pomsty vůči jejímu manželovi, neznamenalo to, že se mají tomu jejímu manželovi donekonečna mstít chlapi celého podnebesí! Prodat ji za prostitutku byl už dost málo odpustitelný zločin! Proč jsem s ní ještě k tomu musel prodávat úplně nevinnou holku, která za nic nemohla? Nefrita, ta měla aspoň toho manžela, kterému jsem měl právo se mstít, ale jakého manžela měla ona? Ne, takové mstě nemůže být nikdy konec! To snad nikdy neskončí!“

Když Poctivka Quan dospěl ve svých myšlenkách až k tomuto bodu, začal se bít do prsou, ryl nohama do země, sám sebe nenáviděl. Pochopil, že všechno, co dělal, dělal špatně. Jenže to už nemohl vzít zpátky. Mohl toho jen litovat a po zbytek života se kát, což byl zřejmě jediný způsob, jak se připravit na život příští.

A tak se stalo. Poctivka Quan rozdal všechny peníze, které získal prodejem obou žen, mezi ty nejubožejší. Sám si oholil vlasy, že vypadal jako *dhátu*, toulavý mnich, prosebník, a vydal se na pouť. Putoval přes hory a doly hledaje toho pravého mistra, kterého by požádal, aby jej připravil na vstup do řádu Buddhovy dharmy. A tak také došel až do těch končin, kde sídlil mnich Vrcholek a v něm bezpečně poznal živého Buddhu, který jej přijme za svého žáka. A tak se stalo. Poctivka Quan u něho cvičil celé desetiletí, než se mu podařilo dosáhnout pravé dokonalosti.

Vyprávění o tom nás ještě čeká. Nyní si povězme o čemsi momentálně naléhavějším, povězme si o tom, jak se Nefrita postupně propadala do světa zvířeného prachu.

Oběma ženám, Nefritě i její služce Ruyi, sotva se ocitly v domě madam Nesmrtelné a trochu se rozhlédly kolem, netrvalo dlouho, aby pochopily, že se vůbec nenacházejí v nějaké řádné a spořádané rodině, jak původně čekaly, a že naletěly tomu darebákovi na jeho vykutálený plán. Nikdo jim už nemusel nic vysvětlovat. Jak se mezi lidmi říká, pochopily jasně, že nic není, jak má být, a zařídily se podle toho. I ta nejpočestnější a nejstatečnější žena, překročí-li jednou práh takového domu, nemá zbytí. A kam by také zrovna Nefrita utíkala? Její čest byla tak jako tak dávno ztracená, mužů se zrovna neštítila, a tak odvyprávěla bordelmamá svou historii a pak už se celkem s lehkou myslí začala po jejím boku připravovat na svou novou živnost v nevěstinci.

Netřeba zdůrazňovat, že po příchodu do veřejného domu si musela upravit jméno, kterým by si klienti novou favoritku zvykli oslovovat. Tak si Nefrita změnila nejen osobní přezdívku, ale pro

jistotu i příjmení, i když autor ji bude i nadále víceméně z technických důvodů nazývat Nefritou jako dosud. Stejně jako předtím zůstal u Poctivky Quana. Aby čtenáře nemátl.

Hned prvního večera se dostavil velmi zámožný zákazník a strávil u ní celou noc. Na druhý den se však chystal odejít, na což nebyla Nesmrtelná zvyklá. Za každou cenu ho chtěla zdržovat, on však trval na svém, že musí jít. Ale než odešel, kladl madam Nesmrtelné na srdce: „To vaše nové zlatíčko, musím říct, tvářička překrásná, všechno, jak má mít, jen ta tři vaše umění jí bohužel chybějí k dokonalosti. A to je velká škoda! Takový generál jako vy by si neměl dovolit ve své jednotce slabinu. Možná byste měla své nové svěřenkyni předat něco ze svých znalostí. Pak by bylo všechno, jak má být, nadání na to má. Madam, já teď načas odjíždím, ale velmi doufám, že se vám podaří ji vycvičit, a já s radostí požádám o účast na přehlídce.“ S těmi slovy se zákazník ztratil.

O čem zákazník mluvil?

Nesmrtelná se skutečně během svého profesionálního života dopracovala jistého trojího zcela výlučného umění, které, pravda, až dosud žádné nepředala. Nesmrtelná byla jako mladá v obličeji celkem průměrně hezká, skládat verše jí také moc nešlo, a přece se nyní už bezmála tři desetiletí těšila přímo hvězdné pověsti. Vyhledávali ji příslušníci nejvyšších vrstev, vévodové a princové, obyčejný člověk u ní neměl šanci, kdyby o to stokrát stál. Ještě když se ve svých padesáti letech stala majitelkou nevěstince, přicházeli speciálně za Nesmrtelnou ti nejbohatší a nejzasloužilejší zákazníci kvůli tomu pověstnému trojímu umění.

Tím jejím prvním uměním bylo snížit Yin a přizpůsobit se Yang, tím jejím druhým uměním bylo naopak pozvednout Yin, a přijmout Yang, tím jejím třetím uměním bylo uvolnit Yin, a tak podpořit Yang.

Když měla mít sex s mužem, nečekala, že bude aktivní muž, ona sama byla aktivní vůči muži. Lehnout si, přitisknout se, zalehnout jej, zavést si jeho penis do vagíny, nadzvednout ji, pojmout ho, sednout

a hníst, nadsednout a znovu pojmout. Každá jiná by po několika takových úkonech padala únavou, nohy by jí klesly, stehna by ochabla, už by nemohla dál. Avšak její kolena se dokázala přimknout jako ulitá z bronzu, jako ukována ze železa, a čím déle pokračovala, tím větší jevila energii. Nevzývala trpně mužovu sílu, naopak z ní samé vyvěrala rozkoš. „Nutit muže, aby to vlastně dělal za vás," říkala, „to je jako chtít po někom, aby vás podrbal, kde vás svědí. Vsaďte se, že se netrefí, je lepší si to udělat sama, stoprocentně se trefíte, bezpečně najdete to správné místo, nic nepřijde nazmar."

Tomu se říkalo snížit Yin a přizpůsobit se Yang, ono první výlučné umění Madam zvané Nesmrtelné.

Nebo jinak, lehla si sice dospod, ale současně s tím, jak muž konal své, aniž v tom toho muže nechávala samotného, aniž by dopustila, že jen on výlučně nasazuje své síly, jedině a vždy celým svým tělem jej podporovala a povzbuzovala svou spoluúčastí. Vyrážel-li směrem dolů, ona mu vycházela vstříc vzhůru, když vytahoval penis, ona se uvolňovala, dělala mu cestu, tak nejen že mu šetřila polovinu úsilí, ale ještě si přitom přicházela víc na své, ušetřena nebezpečí, že by sebemenší část její nefritové jeskyňky zůstávala ležet ladem. „Ta největší rozkoš na světě není to," říkala, „co dělá člověk sám, ne, Yin se chce vždycky družit s Yang, Yang se chce vždycky družit s Yin, chtějí si současně vycházet vstříc, vstříc do půli cesty, tam se setkávají, tam je jim nejkrásněji."

Tomu se říká dokonalé yin-yangové spojení.

Pakliže žena muže nevyprovází, nevychází mu vstříc, tak tomu se může rovnou říkat píchání, takové obyčejné pánské píchání. To si takový muž může rovnou uplácat z hlíny nebo vyřezat ze dřeva takovou normální figurínu a pod pasem do ní vyvrtat díru, vytáhnout penis a dovnitř s ním. A může ho tam strkat a vytahovat, jak se mu líbí. Na to nepotřebuje ženskou. Kurtizána hodná svého jména tohle ví a dělá, co dovede, nejen aby nadchla ty mládence, co za ní chodí, ale aby i sama sebe hleděla potěšit.

Tomu se říkalo: Zvednout Yin, přijmout Yang, ono druhé výlučné umění Madam zvané Nesmrtelné.

Pokud jde o poslední metodu, umění uvolnit Yin, a tak podpořit Yang, to už byla úplná magie. Když souložila s některým mužem, na kterém jí záleželo, vystříhala se toho, aby jakékoli množství svých šťáv nechala volně odtékat jen tak, nadarmo. Jednou ano, tak aby z toho měl ten muž dobrý pocit, to jí líto nebylo. Jinak by jí to však připadalo jako ztráta peněz, jako chybná finanční operace, po níž by musela splakat nad výdělkem. Avšak na tom nebylo dost, jak vypadala metoda, která jí umožňovala zajistit, že muž právě v pravé chvíli dostával to své? Takhle: přesně ve chvíli, kdy měla už už začít téct, vybídla muže, aby žalud svého penisu přitiskl na její klitoris a už jím nehýbal. Načež se tím nepatrným žlábkem klitorisu dokázala šťastně napojit na ono stejně tak nepatrné ústí jeho žaludu, vše s naprostou přesností. Ale nejen to, ona napřed ještě naučila toho muže, jak to udělat, aby tu první vlnu její esence vstřebal a následně využil k tomu, aby přes kostrč zaléval celé její stydké pole. Tento manévr se ukázal být v praxi účinnější než celý kořen života nebo oměj. Kam se hrabe elixír nesmrtelnosti! Ona sama se to naučila, když jí bylo šestnáct. Nějaký čaroděj ji tehdy připravil o panenství a vlastně zcela nezištně, nejspíš z vděčnosti, bez nějakého zvláštního úmyslu, jí tuhle metodu vyložil. A ona, když už se to jednou naučila, nebyla líná, a kdykoli narazila na nějakého sympatického zákazníka, vedla ho k tomu, aby to dělal podle ní tak a tak. A zákazník to podle ní dělal, a i když s tím třeba neměl vůbec žádné zkušenosti, po několika nocích strávených s ní se nejen jeho síly znásobily, on celý se jako by rozsvítil. A tak se o ní mezi lidmi začalo povídat, že je bezpochyby reinkarnací jedné z těch slavných Nesmrtelných, a tak se stala tou Nesmrtelnou Madam, Madam Nesmrtelná. Když své zákazníky těmto svým třem uměním naučila, ti šli a praktikovali a šířili je i doma mezi svými. K tomu ji nepotřebovali. Zpravidla ovšem netušili, že všechno má své meze. Zatímco ještě i ta metoda

vstřebávání yinové esence se dá sdělit a naučit, umění spojení těch dvou miniaturních ústí bývá nepřenosné, je nenaučitelné. To hlavní břímě totiž leželo na ženě, to ona musela ovládnout ono dokonalé spojení těch dvou nepatrných otvůrků, trhlin, skulin. A to bylo umění, které bylo vlastní jen jí, jiná to zpravidla nedokázala. Věř nebo nevěř, ale všechny ženy, co jich je na světě, se prostě nějak míjely. Ona jediná měla ten magický orientační smysl.

A proto se tomuto třetímu umění říkalo prostě: výlučné umění!

Tak také se stalo, že když Nefrita prvně nastoupila do služby a náhodou se dostavil ten mimořádně zámožný zákazník přilákaný pověstí zdejší obsluhy, nebyla to samozřejmě pověst Nefrity, která ho lákala, nýbrž to byla ta stará pověst Madam Nesmrtelné, pověst o jejím nepřekonatelném umění milostných tažení. A zámožný zákazník jaksi samozřejmě předpokládal, že mladá prostitutka, kterou mu Madam Nesmrtelná nabízí, prošla už příslušným výcvikem a nemůže se tudíž nevyznat v pravidlech toho jedině pravého „válečného umění".[73]

Zbohatlík byl navíc dost tučný a zavalitý, a když s jistou námahou vylezl na postel a převalil se na Nefritu, po čtyřiceti až padesáti zasunutích už jenom vzdychal a hekal a už dál nemohl. Řešení pochopitelně viděl v tom, že Nefritu přetáhl na sebe, pěkně ji popadl do náručí a měl ji k tomu, aby mu to dělala sama. Jenže Nefrita na něco takového nebyla vůbec zvyklá, celý život se vyhýbala jakékoli fyzické námaze a ještě nikdy nemusela dělat něco tak strašného, jako bylo tohle. Párkrát si tu svíčku do sebe sice zastrčila, ale v podstatě to zůstávalo na něm, pořád to byl on, kdo ji musel držet, musel si ji narážet, vytahovat, stahovat, ona všechno dělala jen na oko, jen jako. Navíc, jak dlouho asi mohl s tím křehkým stvořením tahle

73 Celá předchozí rétorika se odehrává na pozadí Mistra Suna, jeho traktátu *O válečném umění* (Maxima: Praha 1999) a samozřejmě i na pozadí sunovské legendy, včetně jeho pověstného vojenského cvičení dvorních dam krále státu Wu, jež mělo takovou krvavě poučnou dohru pro jeho největší favoritky (tamtéž s. 115).

nakládat. Sotva se desetkrát zapouzdřil, jí ochably hýždě, nohy jí změkly, celá se mu zhroutila na břicho. Zkušený zákazník pochopil situaci, viděl, že takhle to nepůjde, že to prostě neumí, už se ani nepokusil o ty dva další speciály, ukončil to a spal až do rozednění. Ne že by takovou prostitutku nechtěl, líbila se mu, ale vůbec si ji neužil, prostě to nešlo. Každou jinou by poslal někam do horoucích pekel, ale zrovna téhle se vzdát nechtěl, na to byla moc krásná! Proto dal před odchodem její Madam to své dobře míněné doporučení.

Madam však vyprovodila zákazníka ze dveří velmi rozezlená, přesvědčená, že ta nová nejspíš dělala mrtvou, a přitom chtěla peníze, neuměla nebo nechtěla ani trochu vyjít zákazníkovi vstříc, ještě k tomu takovému bohatému a váženému zákazníkovi. Přijme ho na jeden večer, pak ho pošle pryč. Jak si chce do budoucna na sebe vydělat, co si o sobě myslí? Rozhodnuta udělat si ve svém domě pořádek, popadla bičík a šla Nefritu vypráskat. Ta si před ní klekla a s pláčem prosila za odpuštění. Protože se jednalo o první prohřešek, Nesmrtelná jí prominula, spokojila se s tím, že ji ostře vypeskovala, a hlavně ji začala dnem i nocí tomu svému výlučnému umění podrobně vyučovat. A to až tak, že když sama souložila s nějakým zákazníkem, tak přikazovala Nefritě, aby se postavila vedle a pečlivě sledovala, jak se to dělá. Pak se vždycky přesvědčila, jestli už tomu rozumí, a když se ukázalo, že něčemu nerozumí, tak jí to přímo prstíčkem ukazovala. Když naopak zase Nefrita s nějakým zákazníkem souložila, přisedla si k nim a bedlivě ji sledovala, jestli to dělá správně, a když ne, tak ji hned na místě napomínala, opravovala a dirigovala. Jak se říká, když se chce, jde všechno. Nefrita se předně strašně bála přísného režimu své Madam, a tak by se neodvážila neučit se, a zadruhé vlastně už sama stála o své dobré jméno mezi zákazníky, takže ani z toho důvodu si nedovolila neučit se. Netrvalo dva měsíce a ona se naučila všechna tři výlučná umění tak dobře, že je uměla nejméně stejně dobře jako Nesmrtelná, přičemž ji navíc převyšovala krásou a vlastně i tím básnickým

nadáním, které se také někdy mohlo hodit. Brzy se kočáry k jejich dveřím jen hrnuly a Nesmrtelná je ani nestačila odmítat, taková byla situace. Všichni už to věděli! Pověst nové kurtizány zahýbala celým hlavním městem. Brzy nebylo jediného lepšího člověka, který by nepřišel a někdy i víckrát se nepotěšil jejími přednostmi. A byli mezi nimi i dva obzvlášť horliví pánové, kteří byli ochotní za jednu jedinou noc s ní strávenou vydat až tucet zlatých a Nefrita si s vidinou takového jmění na nich brzy dávala obzvláště záležet. A jestli se ptáte, jak se ti dva mladí pánové jmenovali, samozřejmě že to byli manželé našich známých sestřenek Perly a Žadeity! Prvnímu z bratří, kterému se, jak známo, říkalo Mátohlava, a ten druhý, kterému se pro změnu říkalo Mátonoha. Když se byli řádně zapsali v císařské akademii, tak neměli co dělat, nudili se, a tak není divu, že se brzy dověděli o věhlasu nové favoritky známého nevěstince, naší Nefrity, a dokonce začali vzájemně soupeřit o to, kdo ji bude mít první. Jako prvnímu se to kupodivu podařilo staršímu Mátohlavovi. Samozřejmě aniž to ten přiznal svému mladšímu bratrovi. Až pak došlo na mladšího Mátonohu, aniž to i ten zase svěřil svému povedenému staršímu bratrovi. Oba vesele se podvádějící bratříčkové si přitom do očí opakovali, že taková žena, by, když z veřejného domu, ví, co se sluší, a nebude jednou přijímat mladšího, jednou staršího bratra a naopak. Nějak jim zpočátku nedošlo, že taková prostitutka se nakonec vždycky ohlíží jenom na peníze a nějaký ten pořádek, či dokonce řád jí může být venkoncem ukradený. A tak nejen oba bratříčci a jejich noví spolužáci, ale i dědové a vnuci, otcové a synové byli, aniž to věděli, častými spoluhosty pod jednou sukní, vítáni jeden jak druhý jako třetí a kdovíkolikátý, přinášejíce takto tu svou mrňavost do onoho velkého společného chrámu tří a více generací. A ona jim všem otvírala náruč a dávala svobodný průchod, tam a zpátky, a zpátky a zase tam, jako by se stalo. Až se nakonec ti dva naší bratříčci úplnou náhodou prořekli, na všechno přišli a celkem rozumně usoudili, že když už se stalo, tak ji zrovna tak

dobře mohou společně na oplátku pozvat k sobě a užít si ji hezky pospolu. A nejen oni, nejen ti bratři a spolužáci, ale i další páni studenti a páni učitelé. A tak se nakonec dostalo i na milého pana učitele, Listřina povedeného manžela zvaného Štísko, který rovněž začal přispívat svou hřivnou. Ten dokonce, když se s naší Nefritou poněkolikáté vyspal, nabyl dojmu, že se mu vrací jeho mužnost, že mu ta jeho mužnost zase narostla, z čehož vyvodil nejinak, než že Nefritina vagína je zřejmě léčivá a že kdyby si byl býval vzal takovou ženskou za manželku, tak by teď možná ani nemusel uhýbat před svými manželskými povinnostmi a vůbec.

Bratři ale strávili před prahem císařské akademie už bezmála rok a nějak se jim zastesklo po domově. Chtělo se jim vrátit a tak trochu zrevidovat manželky, jestli se náhodou zase jim nezastesklo po mladých mužích, jestli dost myslí na své vzdálené manžele a jestli snad dokonce nestrádají touhou. Takže vyslali důvěrného posla za děkanem akademie, zda by jim milostivě neudělil několikaměsíční volno. A děkan jejich žádosti rád vyhověl.

Tak se všichni tři, učitel i jeho dva žáci, ještě jednou společně rozloučili s naší Nefritou a společně se vydali na zpáteční cestu. Po návratu se dostalo všem od jejich krásných žen toho nejvřelejšího přijetí a po něm samozřejmě i takových těch intimnějších otázek, jak bylo tam venku, kolik měli milenek a kurtizán, kolikrát si užívali a jestli a jak se to dá srovnat s tím doma. A všichni tři pánové, jeden jako druhý, jako třetí, se neudrželi a rozpovídali se, o kom jiném než o Nefritě. A jak se jednou pustili do toho vykládání, došlo i na ona tři výlučná umění, a už je pěkně po pořádku vychvalovali do nebe. A drželi se té zásady, že spíš řeknou víc nežli míň, aby se ukázali.

Rozumí se, že se všechny tři manželky, sotva na druhý den vyskočily z postelí, seběhly a sdělovaly si, co se dověděly, a tak zjistily, že všechno do sebe až podezřele zapadá. A Perla a Žadeita říkaly: „Nevěřím, že by mezi ženami existoval takový zázrak! Kdyby to měla být pravda, to co říkají, tak my tři jsme úplně k ničemu. To

si ti tři na nás společně vymysleli, aby nám předvedli, jaké jsou ve světě ženské. A že jenom my nic neumíme. Chtějí nás popíchnout, abychom se víc snažily, jiný smysl to nemá."

Listra se sice také divila, ale zas trochu jinak: „Taková věc by se před takovým člověkem, jako je ten, s kterým jsme si tady tak parádně žily, nikdy nemohla utajit. Večerka ví přece v tomhle oboru všechno. Kdyby taková kurtizána vůbec někde, neřkuli v sídelném městě, existovala, tak by o tom musel dávno slyšet. Počkáme, až zas přijde, a zeptáme se ho, ono se to uvidí."

„To je taky pravda!" souhlasily sestřenky.

A tak, když se jednoho dne o svátcích čištění hrobů jejich manželé vypravili uklízet na rodinných hrobkách s tím, že se nevrátí dřív než napozítří, dámy hned zavolaly své služky, aby požádaly Studenta Večerku, jestli by k nim nepřišel na kratší návštěvu. A když přišel, zeptaly se ho na tu podezřelou záležitost.

Student Večerka pravil: „Na světě jsou všelijaké věci, o kterých nemusíme mít ponětí! Třeba je mezi prostitutkami a kurtizánami nějaké takové zázračné stvoření, to se nikdy nedá vědět. Ale jestli je taková v sídelním městě, tak na ni dříve nebo později musím narazit. Mějte maličko strpení, až s ní strávím noc já, hned se ukáže, jestli je opravdu takový zázrak, jestli na mě bude mít! Co o tom mohou vědět takoví muži, jako jsou ti vaši manžílci?"

Popovídali si, strávili spolu noc a Student Večerka se na druhý den vzdálil. Ale nedalo mu to. Jejich vyprávění ho trochu zviklalo. To, co ti jejich tři manželé po návratu vyprávěli, si je hodně blízké, vrtalo mu hlavou, jako kdyby o tom mluvili jedněmi ústy, to nemůže být samo sebou, něco na tom bude, jestli je v tomhle světě taková mimořádná žena, on ji přece musí vidět, musí se s ní setkat, to přece jinak nejde! Vyzkoušel už takové množství žen a dívek, ale taková, co by to dokázala dělat vlastně sama, takovou nezažil. Ještě jedno sehrálo v jeho uvažování roli. Od posledního běhu událostí byl přece jen dost vyčerpaný, jeho semeno i krev utrpěly, cítil naléhavou potřebu trochu

zregenerovat, pochytit něco nového, získat nějakou novou strategii. Jestli ta prostitutka skutečně ovládá všechna tahle zázračná umění, stačí mu jedna návštěva na jednu noc, aby odpozoroval tu její metodu natahování a vstřebávání semene, a má vystaráno na celý život. Taková jednoduchá věc. Co si z toho udělat výnosný princip?

A rozhodl se. Nejdřív navštíví rodinu, obhlédne manželku, pak zajede do toho hlavního města, a vyhledá tu slavnou kurtizánu, jestli taková tedy je.

To, že se Student Večerka vydal na tuhle cestu, nebylo až tak důležité, nic by na tom nebylo, kdyby se právě v té cestě neskrývalo osudové ponaučení.

I kdyby převrátil Východní žalář,[74]
nikdy se hněvu nezbaví.
I kdyby vylil Západní řeku,[75]
té hanby nezbaví se tvář.

Komentář:

Chlípnost Studenta Večerky dospívá ke svému vrcholu včetně všech jejích následků. Kdyby dohnal svou manželku jen k tomu, že ona na oplátku svedla cizího muže, bez toho že by se nakonec stala prostitutkou, člověk by se snad ještě upřímně radoval. Kdyby z ní třeba i tu prostitutku nakonec udělali a ona by běžně přijímala normální klienty, ale nechala ty ubohé manžílky Listry a jejích sestřenek být, ještě pořád by se člověk snad radoval.

74 *Východní žalář* je jiný název pro velehoru Taishan v provincii Shandong. Symbol východního břehu světa.

75 *Západní řeka* je jiný název pro Velkou řeku, pro řeku Yangzi. Symbol západního břehu světa.

Jenže, všechno je jinak! Když jednou takové příšerné porno končí, nemůže žádná postava a žádný skutek zůstat přece bez náležité odplaty, tak aby se žádný čtenář, který si byť jen maličko zadal s některým z těch odsouzeníhodných poklesků, nevyhnul lomu, že mu po celém těle vyrazí ledový pot.

Proto jen houšť takových pornografií!

Devatenáctá kapitola

Tak se pohár hříchů po vrch plní a hanba na vše padá
Tajemství zenu konce nemá, všechen sex končí v šúnjatá

Píseň praví:

Žlutá s purpurovou hýří, syté barvy zrají,
Buddha však pravil, smysly, toť prázdnota.
A nikdo neví, dokud ty barvy nespadají,
zda Buddhovy oči nestihla tenkrát slepota.

Krátce před odjezdem se Student Večerka zašel rozloučit s Malajcem, kterému na dobu své nepřítomnosti svěřil starost o dům s tím, aby pokud možno na vše dohlédl, na jeho ženinu Aromu i její dvojčata.

Malajec pravil: „Svěřit starost o ženu, svěřit starost o dcerky do cizí péče, to není jen tak, to je velká zodpovědnost. Postarat se o dcerky, to ještě ujde, postarat se o ženu je těžší. Jsem jen prostý člověk, mohu se postarat o nejnutnější, ale ohlídat ji nemohu. Až budete pryč, cokoli jim bude scházet, jídlo, topivo, drobné výdaje, stačí říct a já dodám. Co se ostatního týče, mnoho nezmůžu. Ale kdyby se cokoli dělo, budete se muset vrátit a říct, co a jak."

Student Večerka pravil: „Svěřuji vám jen péči o to nejnutnější. Ostatní jsem zařídil, všechno jsem jim řekl. Moje žena už má své zkušenosti, něco má za sebou. To je něco docela jiného než moje první manželka. Kdyby se náhodou nějaký ten dobrák od Doktríny středu[76] i objevil, lepší než Poctivka Quan nebude a toho ona přece

76 Doktrína středu je oblíbená autorova kanonická kniha. Dělá si z ní legraci, kde to jen jde. Zde je to zřejmě ten „génius průměrnosti"!

opustila právě kvůli tomu, aby si polepšila, proto je se mnou. A upřímně řečeno neumím si představit, že by se našel druhý takový, jako jsem já. Nemusíte si dělat přehnané starosti."

Malajec pravil: „Asi máte pravdu. Hlavně když jí věříte. V tom případě nic nebrání tomu, abych vzal péči o váš dům na čas na sebe."

Student Večerka se rozloučil s Malajcem, ještě sepsal tajný dopis se čtyřmi milostnými skladbami, v nichž se rozloučil s paní Flórou, paní Listrou a jejími dvěma sestřenkami, načež po několika láskyplných nocích strávených doma s ženinou Aromou vyrazil na plánovanou cestu.

Za pár dní byl v cíli první etapy a rovnou zamířil k domu Pána Železných veřejí. Došel ke dveřím, dlouho bušil, leč marně, nikdo neotevíral. V skrytu ho to vlastně potěšilo. Jsou-li ty dveře i přes den takhle nedobytné, hned tak nějaký obejda se do domu nedostane, řekl si, tak snad ani nevadí, že jsem se o pár měsíců opozdil. S malými přestávkami klepal na dveře až do setmění, až si najednou všiml, že škvírou ve dveřích jej sleduje jakási temná postava. A když se zadíval pozorněji, zjistil, že to je sám pán domu, Pán Železných veřejí. „Tcháne, otevřete mi přece, váš zeť se vrátil," ozval se. Pán Železných veřejí okamžitě otevřel dveře a vedl svého zetě dovnitř. Večerka jej následoval až do hlavní síně. Tam jej, jak by zvyklý, dost ledabyle pozdravil a bez okolků se posadil, aby se vyptal, co je nového. Nejdřív se poptal po tchánově zdraví, pak se zeptal na manželku.

Tchán na jeho otázky odpověděl s hlubokým povzdechnutím: „Moje zdraví je celkem v pořádku. Ale mou dceru potkalo neštěstí! Brzy potom, co jsi odešel z domu, začala postonávat, začala polehávat, přestala přijímat potravu, až nakonec propadla takové melancholii a depresi, že ani ne do roka ubožačka zesnula." S těmito slovy se usilovně rozplakal.

Student Večerka se zhrozil: „Co se jí přihodilo?"

Začal se bít v prsa, dupal nohama a i jinak všemožnými způsoby naznačoval svůj žal. A když se do sytosti vyplakal, zeptal se tchána,

kde je uložena rakev a jestli již nebyla uložena do hrobu. „Prozatím je uložena v domě, čeká tam, dokud se nevrátíš a nepodíváš se na ni, abychom ji mohli v pokoji pohřbít," oznámil mu tchán.

Student Večerka dal otevřít márnici, vrhnul se k uzavřené rakvi a znovu propukl v pláč a nářek. Až po nějaké době se ztišil a upokojil.

Ptáte se, jak to bylo s tou rakví, kde se tu vzala jaká rakev?

To bylo tak. Když Pán Železných veřejí zjistil, že jeho dcera utekla s člověkem, kterého on sám přivedl do domu, nedokázal, nebyl v stavu o tom s kýmkoli mluvit. Zaprvé se právem bál, že se mu sousedé ještě vysmějí, zadruhé se bál, že se jednoho dne vrátí zeť a bude se po své manželce shánět. A tak mu nezbývalo než zakoupit dřevěnou rakev, důkladně ji nechat zatlouct a zapečetit a posléze všude rozhlásit, že dcera těžce onemocněla, umřela a nyní dočasně odpočívá v rodném domě. Tím nejen zacpal oči i ústa všem lidem v okolí, ale zajistil se i pro případ, že by se jeho zeť přišel po své manželce nevhodným způsobem shánět.

Student Večerka tchána, toho vždy tak čestného a zásadového člověka, ani v nejmenším nepodezíral z nějaké lži. Něco takového mu vůbec nepřišlo na mysl. Navíc si byl dobře vědom, že svou ženu opustil právě v tom okamžiku, kdy nahlédla do čehosi, co jí bylo až do té doby skryto, že ji opustil právě, když se v ní plameny vášně rozhořely takovou měrou, že nebyly k uhašení; takže ani nebylo divu, že se mohlo stát cokoli, že to mohlo vést až k chorobnému stavu. Všechno to mělo logiku, všechno to do sebe zapadalo. A tak neměl špetku podezření. A Student Večerka naopak propadl sentimentálním výčitkám svědomí, a tak pozval nejváženější mnichy z okolí, aby tři dny a tři noci sloužili za jeho zesnulou manželku zádušní obřady, a tak důstojně vyprovodili její duši, aby se mohla po tak rychlém a předčasném odchodu znovu narodit a neměla už svému proradnému manželovi více za zlé, že ji tak záhy opustil.

Po několikerém opakování obřadů se Student Večerka pod záminkou další cesty za studiemi znovu rozloučil se svým tchánem a tentokrát zamířil k hlavnímu městu, aby tam, jak výslovně uvedl, hledal všeliké způsoby, jak dále doplňovat své vzdělání, aby, jak se sluší a patří, postoupil ve své kariéře.

Cesta do hlavního města byla fyzicky dosti náročná, ale i když jej dost vyčerpala, sotva dorazil na místo a složil cestovní zavazadla, vyrazil neprodleně za tou podle pověsti momentálně široko daleko nejkrásnější kurtizánou. Vyhledal dům, kde měla údajně pobývat, přistoupil ke dveřím a volal na pozdrav. Jenže všechno bylo jinak. Aspoň prozatím.

Nefrita byla před několika dny pozvána k jednomu staršímu vysoce postavenému hodnostáři a ten ji ani po několika nocích milování nemínil propustit; tak se mu to líbilo. A tak vyšla Studentu Večerkovi vstříc jen Madam Nesmrtelná, aby příchozímu oznámila, jak se věci mají.

Student Večerka poklesl na mysli. Jak se celý natěšený přihnal, tak se nyní celý rozladěný musel chtě nechtě s nepořízenou vrátit do svého přechodného obydlí. Tam přečkal pár dní a odpočatý vyrazil znovu do ulic. Madam Nesmrtelná už ho očekávala: „Dostala jsem od slečny právě včera odpověď, zdrží se u zákazníka už jen do dnešního podvečera, pokud je zde prý nějaký host, nemá prý nic proti tomu, aby zůstal a počkal na ni."

Student Večerka byl velmi šťastný a hned také předal Madam Nesmrtelné plných třicet lotů ve stříbře jako zálohu dokonce na několik příštích nocí, jež s její slečnou bude moci strávit. Měl při sobě i několik dárků, jež chtěl ovšem předat slečně osobně po jejím návratu.

Madam převzala příslušnou finanční částku a doporučila Večerkovi: „Je zatím docela světlo, máte-li, vzácný pane, ještě nějakou záležitost, jděte si ji vyřídit, pak se, prosím, vraťte. Ale pokud nic jiného nemáte, můžete na ni klidně počkat zde."

Večerkovi nebylo daleko ujít tisíc mil, aby konečně spatřil tu její svěřenkyni, a také po pravdě řečeno nic na práci zatím neměl, takže se mu vůbec nikam jinam nechtělo. A také to Madam řekl. Ta mu souhlasně pokynula: „V takovém případě se jděte posadit do slečnina pokoje, můžete si tam zatím něco číst, nebo si zdřímněte, než se slečna vrátí a přijde za vámi, aby vás osobně pozdravila. Já mám ještě nějakou práci, musím jít něco zařídit, bohužel se vám nemohu věnovat."

Student Večerka pravil: „Nebudu vás už zdržovat, máte-li něco důležitého na práci, klidně si to jděte vyřídit."

Madam Nesmrtelná uvedla Studenta Večerku do pokoje a tam poručila služebnému děvčeti, aby mu zapálila voničku, uvařila čaj a dala mu něco ke čtení. Večerka myslel jen na to, jak se dostat do správné pohody a do formy pro nastávající milostnou noc, takže si raději zdříml. A spal až do setmění.

Pak teprve vstal z postele a vzal si nějakou tam ležící zábavnou knížku. Začal si v ní právě listovat, když spatřil za oknem jakousi na první pohled krásnou mladou ženu, která si jej rychle změřila pohledem, ale hned zase zašla někam dovnitř, jako by se před ním chtěla skrýt. Služebná byla právě v pokoji, a tak se jí Večerka otázal: „Kdo to byl, kdo se to sem teď na mě díval?"

Služebná spěšně odvětila: „To byla, prosím, moje starší sestra."

Večerkovi přišla ta situace velmi podivná a pojal dokonce lehké podezření, jestli už to nebyla ona očekávaná kurtizána, která z nějakého důvodu mohla třeba pojmout úmysl se mu vyhnout, dokonce ho odmítnout. A tak nečekal, až ta osoba kdovíkam zajde a vyběhl za ní, aby ji ještě stihl uvidět.

Ano, byla to Nefrita, jež sotva toho ohlášeného zákazníka jen letmo zahlédla, okamžitě pochopila, že to je její vlastní manžel, a řekla si, že přijel nejspíš s úmyslem předat ji soudu. Dala se na útěk, aby se poradila se svou Madam, co má v takové situaci dělat, jak mu může uniknout! Vzápětí skutečně narazila na Madam, ale dřív, než

jí mohla sama cokoli říct, dozvěděla se od ní, že ten Student Večerka za ní opakovaně přišel, aby se s ní mohl sejít a seznámit. Nestačila Madam Nesmrtelné říct než: „Toho člověka za žádnou cenu nemůžu přijmout. Nesmíte připustit, aby mě viděl!“ S těmi slovy mizela v pokoji Madam Nesmrtelné, zabouchla za sebou dveře, zamkla na zámek a ani nedutajíc zalezla do postele.

Madam Nesmrtelná vůbec nic nechápala. Řekla si, že se jí ten muž nejspíš něčím zošklivil, proto ho nechce přijmout. Bylo jí to sice divné, ale co měla dělat, obrátila se a šla Večerkovi naproti, aby se mu omluvila: „Je mi líto, dostala jsem další dopis, slečna se prý dneska ještě nevrátí, ještě pár dní se nemůže vrátit domů. Nevím, co bych pro vás mohla v téhle chvíli učinit, je mi líto.“

Večerka nakvašeně zaprotestoval: „Vaše krasavice se už vrátila. Vím to. Co mi to chcete namluvit? Jsou vám moje dary málo? Chcete, abych přidal?“

Madam Nesmrtelná trvala na svém. Slečna se nevrátila a to je všechno, co mu může říct. Večerka odložil veškerou zdvořilost a začal pěkně zostra: „Mně je to jasné, byla za oknem a prohlížela si mě. Pak utekla. Co mi to povídáte za nesmysly! Zřejmě ji moje dary nejsou dost, tak mě nechce přijmout. Jak se říká, své libosti či nelibosti ať si strčí někam! Co jí brání setkat se se mnou? Pěkně se seznámíme, a když se jí nebudu nějak zdát, vždycky mě může vyprovodit, pár zdvořilých frází a já půjdu. Nemusí člověka takhle urážet! Bojí se snad, že si od ní udělám kopii, když se mi jednou ukáže?“

Madam Nesmrtelná překousla jeho aroganci, ale zůstala neústupná. Prostě je to tak a to je vše!

Až Student Večerka rezolutně prohlásil: „Já vám něco povím, před chvílí jsem viděl za oknem ženu, která se pak schovala ve vašem pokoji. Jestli se hned nevrátí, dojdu si pro ni sám! Prosím, nebude-li tam, peníze nepeníze, dary nedary, prosím, já odejdu. Co vy na to, co bude?“

Madam Nesmrtelná viděla, že jeho slova míří do černého. Velmi se obávala, že když Nefritu najde a přivede ji, ocitne se ona ve velmi choulostivé situaci. Nezbývalo jí nežli na něj vyrukovat s jinou verzí: „Vážený, přiznávám, lhala jsem vám. Ona opravdu přišla, jenže víte, jak to někdy bývá, byla po několik nocí vydána na milost a nemilost jakémusi nezřízenému chlípníkovi, je v hrozném stavu. Potřebuje si pár nocí oddychnout, než bude mít vůbec pomyšlení na nějakého zákazníka. Ale jestli pán trvá na tom, že ji chce přese všechno vidět, počkejte zde, já jí řeknu, aby sama vyšla, všechno bude v pořádku. Uvidíte, nemusíte ji hledat."

Student Večerka zůstal neústupný: „Počkejte, já půjdu s vámi, já ji sám pozvu, aby nemohla zase říct, že jsem to nemyslel upřímně." A následoval Madam Nesmrtelnou ke dveřím jejího pokoje. Postavili se před dveře a společně Nefritu vyzývali, aby k nim laskavě vyšla. Madam Nesmrtelná ještě dodávala: „Ten pán se chce s vámi moc a moc aspoň seznámit, moc mu na tom záleží. Vyjděte prosím ven, jenom abyste se pozdravili."

Ačkoli opakovala svou výzvu několikrát, nic se neozývalo, žádný zvuk. Student Večerka chvíli trpělivě postával, ale když viděl, že se dveře stále nechtějí otevřít, začal rozčileně vrčet.

Mezitím Nefrita uvnitř pochopila, že je zle. Neodvratně se blížila ta osudová chvíle. Jak ji jednou uvidí, požene ji před soud, tam ji budou vyslýchat a mučit a nakonec ji stejně odsoudí, tak či onak zemře. Bude lepší umřít dřív, než ho uvidí. Ušetří si ten odporný zážitek. Uřízla si hedvábný opasek, který měla ovinutý kolem pasu, a přehodila jej přes trám, aby se sebou skončila.

A tak se stalo, že když Student Večerka konečně vrazil do pokoje, Nefrita byla už chvíli mrtvá, oběšená. Když Student Večerka viděl, co způsobil, jeho první myšlenkou bylo, jak nejrychleji zmizet. Kde by se v té chvíli staral o to, co je ta žena vlastně za člověka, jak vypadá? Na místě se otočil a pokusil se prchnout. Madam Nesmrtelná zas pochopila jenom jedno. Ten člověk dohnal její hvězdu, její Nefritu

k sebevraždě, její Nefrita se kvůli němu oběsila. Pohotově ho zastavila a držela. „Kampak, kampak?“ křičela. „My jsme si přece nebyli z minulých životů nic dlužni, v současném životě jsme si taky nic neudělali, proč jste tedy dohnal k smrti ženu, která se o mne měla ve stáří postarat?“

V nastalém zmatku se přihnala spousta pravidelných zákazníků tohoto domu. Vesměs samí mladí muži z lepších rodin, kteří často přicházeli za Nefritou a kteří byli kvůli její několikadenní nepřítomnosti už beztak dost netrpěliví, několik dní ji nemohli vidět, velmi ji postrádali, když slyšeli, že se vrátila, nepotřebovali se ani domlouvat, začali se scházet a domáhali se návštěvy. A když místo toho slyšeli, že jejich milovanou kdosi dohnal k smrti, byli v šoku, bylo jim najednou hůř, než kdyby něco tak neblahého potkalo jejich vlastní ženy. Začali toho neznámého vetřelce a mizeru proklínat a vzteky bez sebe na něj svolávali hromy a blesky a popoháněli sluhy ze svého doprovodu, aby neotáleli a do toho chlapa se pustili. Sluhové se na Studenta Večerku ochotně vrhli, srazili ho na zem a mlátili ho klacky a holemi hlava nehlava, od hlavy k patě. Život ohrožujícím místům se ovšem vyhýbali, aby jim to nemohlo být později přičteno k tíži, nebyli to žádní nováčkové, ale i tak ho zmlátili tak, že na jeho těle nezůstalo místečka, jež by nebylo sešviháno do černé a do zelené. Pak mu ještě nasadili železný obojek a spoutaného ho přivázali k mrtvé, aby tak zůstali spolu, dokud se nedostaví místní policie k vyšetření celého případu a neodveze si i tu mrtvou i toho živého na úřad k dalšímu ohledání a šetření.

Student Večerka až dosud myslel jen na to, jak by uprchl, a tak se na mrtvou ani nepodíval. Teď však, celý do krve zmlácený, s kostmi a svaly bolavými tak, že se nemohl ani pohnout, ani obrátit, a ještě k tomu zamčený v místnosti, odkud nebylo na útěk ani pomyšlení, se totálně odevzdal osudu a v té chvíli ho napadlo podívat se, kdo je ta příčina jeho neštěstí, kdo ho přivedl do takové strašné situace. Připlazil se blíž, ještě blíž, aby si podrobněji prohlédl tu hlavu a tvář.

A zděsil se, strnul a v duchu si nevěřícně říkal: „Ta podoba, ta tvář, k nerozeznání od mé první ženy. Je možné, aby na světě byla taková shoda?“

Podíval se a přemýšlel, přemýšlel a znovu se podíval. Čím déle se díval, tím mu připadala podobnější. A čím déle o tom přemýšlel, tím víc tomu rozuměl. Bleskla mu vzpomínka na ten příběh o její chorobě a úmrtí. Všechno do sebe najednou tak zapadalo, už to začal chápat, Nefrita s někým utekla, manžel nic neví, proto ta historka s rakví, aby se mne zbavili. Mohl jsem něco tušit? Měla špatné svědomí, kdyby ho neměla, neutíkala by, jen co mě zahlédla, pokusila se utéct, schovala se dozadu, a když zjistila, že setkání neunikne, hledala, jak by sama se sebou skončila.

Připadalo mu, že je najednou všechno jasné, nejmíň z osmdesáti procent bylo všechno jasné. Ale přece jen ještě zbývala nepatrná možnost, že se na světě přihodí taková stěží uvěřitelná shoda. Musel si zjednat jistotu. Vzpomněl si, že jeho žena měla na temeni hlavy maličkou spáleninku, na které jí nerostly vlasy. Nadzvedl jí drdol a rozhrnul jí havraní vlasy, jen aby spatřil přesně na temeni hlavy nepatrnou holinku velikosti špičky malíčku. Právě když došel k nezvratnému závěru, vpochodovali policisté, aby všechny vyslechli, jak došlo k úmrtí, a tak mohli sepsat protokol.

Nyní už daleko jistější Student Večerka jim okamžitě hlásil: „Oznamuji, že sebevražedkyně byla mou vlastní řádně sezdanou manželkou, jež byla zřejmě kýmsi unesena a posléze prodána majitelce zdejšího nevěstince, aby zde přijímala zákazníky. Já přišel za ní jako za takovou, za vyhlášenou kurtizánou ve zdejším městě a v okolí všeobecně známou svým uměním, nemaje o její pravé totožnosti nejmenšího tušení. Špatné svědomí jí zřejmě nedovolilo se se mnou setkat, proto se raději oběsila na tomto trámu. Teprve když jsem byl s ní zde zavřený, mohl jsem se jí podívat zblízka do obličeje, poznal jsem ji a pochopil, že jsem se stal nic netušící obětí spiknutí. Žádám vás, okamžitě mne odveďte co nejrychleji na zdejší úřad,

abych si mohl stěžovat, abych mohl být řádně zproštěn obvinění a propuštěn."

Kapitán se obrátil s doplňujícími dotazy na majitelku nevěstince. Ta ve skutečnosti sice nic nevěděla, což samozřejmě nebránilo tomu, aby ji leckteří nezačali hned podezírat, že se chce jen vylhat a mlží, aby si nějak pomohla z toho, co si navařila. A už se na ni sypaly otázky: „Kdo to byl, kdo vám ji prodal? Jestli to byl překupník, jistě neprodával jenom tuhle jednu, určitě jich přivedl víc. Mrtvá mluvit nemůže. Musíme vyslechnout ty živé, abychom se něco dozvěděli."

Majitelka nevěstince odpovídala po pravdě: „Koupila jsem zároveň paní a služku. Ta služka tady někde je, musí tady někde být. Já vám ji zavolám, abyste se jí mohli zeptat." Vykročila, aby zavolala Ruyi, ale ať ji hledala jak hledala, Ruyi nebyla k nalezení. Řekli si, že holka ve strachu utekla. Jenže Ruyi vůbec neutekla, jenom se schovala pod svou vlastní postel. Tam ji také brzy našli a už ji táhli ven. Ruyi totiž předtím také uviděla a poznala svého někdejšího pána, a tak před ním utekla společně s Nefritou. Obě se schovaly v pokojíku. Když ovšem viděla, jak se Nefrita věší, protože se Večerka nezadržitelně dobývá do pokoje, nepřišla na nic lepšího než zalézt hluboko pod postel. V té skrýši vydržela celou tu dobu domnívajíc se, že tam na ni nikdo nepřijde. Ale našli ji, ukázali jí Večerku a zeptali se jí: „Víš, kdo je tenhle zákazník? Neznáš ho náhodou?"

Ruyi byla zoufalá. Samozřejmě byla připravená všechno zapřít. Jenže co jí to bylo platné? Jak se tvářila, jak mluvila, všechno ji zrazovalo. Pochopili, že má dobrý důvod se bát, a tak jí začali vyhrožovat. Zhroutila se a pověděla jim všechno. O tom, jak její paní Nefrita, když zůstala doma tak sama, se nakonec s nějakým cizím mužským spustila a cizoložila s ním tak dlouho, až otěhotněla. A jak z té hrůzy, že ji její přísný otec odsoudí k smrti, s tím člověkem dokonce utekla a ji vzala s sebou. Jenže ten darebák je obě nakonec pustil k vodě a prodal je. To všechno Ruyi podrobně vypověděla. A když policisté znali fakta a okolnosti, doporučili zúčastněným,

aby řešili celou záležitost mimosoudní cestou. A sice tak, že ten, kdo bezděčně bez úmyslu dohnal vlastní manželku k smrti, by po zvážení všech okolností zajisté neměl platit vlastním životem, a ta, která v dobré víře koupila tutéž ženu v zájmu svých zákazníků, by neměla být pohnána k výslechu ve věci únosu příslušníků cizí rodiny. Zbývala služka, zbývala Ruyi, co tedy s ní? Chce ji její bývalý pán zpátky, nebo ne? Pokud ji chce, měl by ji vykoupit, pokud ne, měla by zůstat, kde je. Student Večerka sám došel v současné chvíli do stavu efektivně mrtvého člověka, k čemu by mu byla nějaká žena. Nemůže-li sám co nejdřív umřít, k čemu by se ještě staral o nějakou další ženskou. A tak prohlásil k přítomným policistům: „Teoreticky, pánové, bych se měl obrátit s oficiální žalobou na soud, aby tento zahájil řízení v můj prospěch. Když pro nic jiného, tak už jen proto, abych utišil svůj potlačovaný hněv. Obávám se však skandálu, vznikne skandál, lidé to roznesou, přijdu o reputaci. Soudím, že bude lépe, když dám na vás, pánové, a nechám si to pro sebe. Ta holka byla jednou prostitutka a takovou se nehodí brát si zpátky. Ať si zůstane, kde je!“

Madam Nesmrtelná, slyšíc ho promlouvat tak rozumně, pochopila, že jí už z jeho strany do budoucna nic nehrozí, připojila se k mínění většiny, pospíšila Večerkovi odemknout řetězy, vrátila mu jeho peněžní zálohu a propustila jej, ať si už jde proboha svou cestou. Ale zas tak jednoduché to nebylo. Než se stačil uchýlit do bezpečné vzdálenosti, utržil ještě hodně ran od zhrzených a opuštěných zákazníků. Všichni si na něj ukazovali a spílali mu do paroháčů a zmijí. Tak tak že jim Student Večerka vyklouzl.

Konečně se vrátil a zalezl do svého dočasného příbytku. Utržené rány ho bolely čím dál víc, a tak se Student Večerka, vzývaje nebe i zem, svalil do postele, a jak tak úplně vyřízený ležel, smutně dumal. Nejdřív si myslel, že manželky a ženy druhých jsou tu od toho, aby se s nimi vyspal, ale aby se jeho vlastní žena vyspala s jiným, k tomu šanci mít nebude. Po celý čas se jen sháněl po sexu a ženských,

nikdy jich neměl dost využívaje každé příležitosti, kterou mu svět přihrál. Kdo by si byl pomyslil, že zákon odplaty bude tak neskutečně rychlý. Zatímco on někde pospával s jejich ženami, oni si tady spali s tou jeho, a ještě hromadně; zatímco on spal s jejich ženami tajně jako zloděj, oni si tady s jeho ženou vyspávali veřejně a všem na očích. Zatímco on si z něčí manželky musel horko těžko udělat ženinu, ten druhý z jeho manželky udělal rovnou prostitutku. Je vidět, že cizoložit se nemá!

Student Večerka ještě nezapomněl, jak mu mnich Vrcholek před třemi roky domlouval, prý aby se taky raději stal mnichem. A když mu řekl třikrát ne, jak jemu, Večerkovi, dopodrobna vyložil, jaké to je a vždycky bude s tou odplatou za smilstvo a cizoložství. Ten mnich to s ním, s Večerkou, myslel dobře, v dobrém ho přemlouval, ale on se s ním ještě hádal a přel. Teď to má, teď vidí, že nic nezůstane v těchhle sexuálních záležitostech bez odvety! Večerka pochyboval, že všechno byla jen a jen taková nešťastná náhoda, že si vládce nebe jenom na něj zasedl a jiným promíjel. To by přece nedávalo smysl! Ještě že tomu moudrému mnichovi vykládal tu svou chytristiku, že člověk má omezený počet manželek a ženin, zatímco na světě je absolutní nekonečno ženské a dívčí krásy, takže když on bude svádět nekonečné množství manželek proti jedné své, i kdyby mu to ta jedna nebo i dvě měly chuť oplatit, jemu se musí pořád vyplatit, to jsou jednoduché počty, vložený kapitál minimální, úroky veliké, on prostě nemůže tratit. Idiot! Když to teď tak spočítá, on za ten svůj dosavadní život spal, jestli moc, tak s padesáti nebo šedesáti cizími ženskými, zatímco jeho vlastní manželka se stihla jenom v téhle živnosti vyspat, jestli málo, tak se stovkou klientů, ale spíš s tisícovkou, rozhodně jich nebylo míň než hezkých pár desítek. Pěkný úvěr! Pěkný zisk! Mnich Vrcholek mu řekl ještě jednu svatou pravdu. Vidí, řekl, že slovy mne nepřesvědčí, takže si své *satori* budu muset vysloužit sám, a svého prozření dosáhnu nejspíš na meditační rohoži jiného druhu, na takové, kterou jsem

si prý sám vybral, na rohoži z masa, na rohožkách masa. Pak prý uvidí! A tak na jeho slova, na slova mnich Vrcholka, došlo. Za těch pár se vskutku nameditoval na těch rohožkách z masa dost a dost. Dost si užil jejich sladkostí i opruzenin. Jak dlouho chce ještě čekat, jestli neprokoukne teď, tak nikdy! Ten dnešní potupný výprask, to nebyly jen ty dnešní rány, to nebyly jen ty dnešní nadávky, to všechno byla ta tři roky stará výstraha mnicha Vrcholka, který ho teď skrze ty cizí ruce úplně neznámých lidí znovu vyzval, abych se konečně ohlédl. Jestli se ani teď nevzpamatuje a neohlédne, je konec, už se nikdy nebude moci podívat do tváře své rodné vsi, svému domovu. Udělá líp, když okamžitě napraví, co se ještě dá, dokud je čas. Napíše spěšný dopis příteli Malajci, požádá ho, aby našel vhodného člověka a dal mu Aromu. Dcerky ať si vezme s sebou, nebo ať je zatím vychovává Malajec. A on, Večerka, půjde a vyhledá sám a sám v daleké pustině toho mnicha Vrcholka, aby se mu sto a dvacetkrát poklonil s nejhlubší omluvou za všechny předchozí nepravosti, a pak ho zapřísahal, aby mu ten starý dobrý muž dal milost a milostivě mu ukázal, kudy se dostat přes všechny stezky a stezičky na druhý břeh, aby se konečně vrátil na tu hlavní cestu poznání. „Skvělá idea, nic lepšího mne už nenapadne," uzavřel pro sebe Večerka.

S hlavou plnou těchto nádherných předsevzetí se chystal napsat dopis, který chtěl adresovat Malajcovi. Jenže marně, obě ruce měl přičiněním toho davu zklamaných manželčiných zákazníků tak zmrzačené, že na nějaké psaní nebylo ani pomyšlení. Trvalo víc než měsíc, než se mu ruce zahojily natolik, že mohl vůbec něco napsat.

A náhoda tomu chtěla, že právě v té chvíli mu naopak došel spěšný list od Malajce. A když jej otevřel, aby si jej přečetl, stálo v něm jen tolik, že se u něho v domě přihodilo cosi natolik naléhavého, že by se měl hned po obdržení tohoto dopisu sebrat a neprodleně vydat na cestu zpátky. Co se tak naléhavého přihodilo, to už v dopise nestálo.

Večerka se mohl jen dohadovat, že onemocněla jeho žena, nebo se něco stalo některému z dvojčat. Nenapadlo ho nic lepšího než se na okolnosti dopisu vyptávat posla. Ten však neřekl rovného slova. Až nakonec v úzkých přiznal barvu. Bylo to tak, že jeho druhá žena Aroma udělala cosi, jako kdyby opisovala od jeho první manželky Nefrity, prostě taky s někým utekla. A když se šokovaný Večerka ptal, co to bylo za člověka, se kterým utekla, posel řekl: „To se neví. Já to nevím určitě. Ani služka to nevěděla. Jenom pořád říkala, že před tím útěkem noc co noc slýchala z paniny postele nějaké vrzání, ale když byl čas vstávat, po nikom prý nebylo ani vidu ani slechu. Tak to šlo prý víc než deset nocí, až jednoho rána vstala, dveře dokořán a paní nikde. Ten pán, co měl dům na starosti, vyhlásil pátrání a zároveň mě poslal se vzkazem pro vás, pane. Abyste se prý rychle vrátil."

Večerka se zprudka nadechl. Ten dopis byla další rána. Zdá se, že smilstvo a cizoložství nebudou nikdy úplně splaceny. Zrovna když se myslel, že už je jednou provždy splatil, tak se ukáže, že bude platit ještě stokrát tolik. A vypadá to, že všechno začne vždycky znova, dokud v jeho rodině zůstane jediná příslušnice ženského rodu. Z tohoto hlediska vlastně ani nemůže připustit, aby ještě ta dvojčata z jeho krve vůbec dorostla. Jak může vědět, že to nejsou jen další semena, která budou dobrá leda k tomu, aby dál splácela jeho staré dluhy. „Ale ne," řekl si rázně Večerka, „to už ať není moje starost. Aspoň dokud se neporadím o své budoucnosti s tím starým mnichem Vrcholkem."

Student Večerka rozetřel tuš a sepsal dopis na rozloučenou příteli Malajcovi:

Vážený příteli, tajný útěk mé konkubíny mne už nemohl překvapit. Co ve zlém počalo, to ve zlém končí! To je pravidlo, poslední události v mém domě toto pravidlo toliko potvrzují. Jsem si vědom, že pohár mých hříchů se naplnil a mne po zásluze stíhá

odplata. Den odplaty je však zároveň i dnem pokání, a tak mi nezbývá, než místo abych kráčel na východ od Velké řeky, vydám se do Západní země. Jediné, čeho už dnes mohu litovat, je, že lůno neštěstí nebylo ještě zcela vyhlazeno, je mi, jako bych stále ještě držel na své neblahé hrudi ona neblahá dvojčata. Budiž mi dovoleno ještě jednou poprosit svého starého přítele, nechať je ještě nechá dýchat, dokud se já sám s Buddhovou pomocí nechopím meče moudrosti a sám je nesprovodím z tohoto světa. Tolik v odpověď na váš dopis ve stručnosti.

S touto odpovědí odeslal posla zpět, načež si sám sbalil a vyrazil na cestu. Chtěl s sebou původně vzít ještě svého věrného sluhu Shutonga, aby mu dělal novice. Pak si to rozmyslel. Bál se. Kdyby měl toho mládence pořád u sebe, mohly by se mu zase vracet ty věčné nemravné myšlenky. Usoudil, že bude lepší nemít na očích jeho vábení a nenechat se jím mást. A proto odeslal sluhu Shutonga s poslem zpátky. Na cestu se vydal úplně sám drže se oblíbeného hesla, které ve stručnosti vypovídá o všem. Koho prý jednou kousla zmije, bude se tři roky bát i provázku. Přesně tak se choval Student Večerka, když nerad odesílal svého sluhu Shutonga pryč.

Komentář:

Hlavní záměr autora se touto kapitolou konečně naplno vyjevil. A tak ti čtenáři Rouputuanu, kteří četli ostatní kapitoly jen jednou, zatímco tuto a příští kapitolu si ochotně přečtou ne méně než třikrát, budou ti čtenáři, kdo umějí romány tohoto druhu doopravdy číst.

Dvacátá kapitola

Démonům sexu i s jejich falešným hrdinou
je otevřen kožený vak
Na širé cestě dhjány se potká každý s každým,
oběť i vrah

Píseň praví:

Kdy konečně plameny pomsty uhasnou,
dost bylo cest, kde napoprvé
střetly se státy jako Wu a Yue,[77]
nechte ty muže už být a ať si jdou!

Mnich Vrcholek od té doby, co nechal Studenta Večerku jít jeho cestou, protože se mu ho ani trochu nepodařilo zviklat, nepodařilo se mu ho zastavit, zapůsobit na něj a udržet ho pod svým blahodárným vlivem, často se k této své i jeho životní epizodě na své samotě vracel a velmi, velmi litoval, že tenkrát neuspěl, že selhal. Vyčítal si, že jeho buddhistické charisma nebylo dosti silné, že jeho duševní empatie nebyla tenkrát dosti pronikavá. Démon milostné vášně a ďábel sexu mu pochodovali před očima a on je nebyl s to zadržet. Všechen ten jed, který tak snadno pustil do života, všechno to zlo, které dovolil rozesít po lidských příbytcích, to všechno nebyla od té chvíle už vina jen toho člověka samotného, ale i jeho, mnichova vina. K čemu byl velký kožený vak, kterým se tolik honosil, když takhle

77 Wu a Yue byly soupeřící státy starověku a odtud se staly symbolem nepřátelství, nenávisti, podlosti a zrady. Stát Wu je ztotožňován s dnešní provincii Jiangsu (s městem Suzhou); stát Yue je ztotožňován s dnešní provincií Zhejiang.

zklamal, když nedokázal zastavit a podržet ty démony a ďábly! Mnich Vrcholek po odchodu Studenta Večerky šel a pověsil svůj pověstný kožený vak do větví borovice přede dveřmi, uřízl kousek dřeva, cosi na něj napsal úplně drobným písmem a pak ten kousek dřeva přitloukl na kmen toho stromu. Stálo tam:

Má mysl nedojde klidu, dokud Student Večerka jednoho dne sám nedorazí a tento kožený vak neučiní svým domovem. Nepřestávám se kojit nadějí, že stále není pozdě, že se obrátí, že přestane vést tu svou neblahou meditaci na rohožkách z masa.

Na tom koženém vaku bylo cosi zvláštní. Od chvíle, kdy Student Večerka kamsi zmizel a mnich ten kožený vak pověsil na onu borovici před svou chýší, visel tam ten vak plné tři roky, tisíc a několik set dní, a za celou tu dobu ten kožený vak nejen že vůbec nezteřel, naopak byl den ode dne pevnější.

A tak, jak Student Večerka teď přicházel a z daleka viděl cosi viset ze stromu, říkal si nejdřív, že to je jen nějaký kus oděvu, který si tam právě někdo odložil. Teprve když se přiblížil až ke dveřím, pochopil, že to je ten mnichův kožený vak. A když si vzápětí přečetl mnichův vzkaz na kmeni stromu, neovládl se po jeho přečtení a rozplakal se. Pochopil, že nepotřebuje se svými poklonami čekat až na tu chvíli, kdy bude stát mnichovi tváří v tvář, že může tu dřevěnou destičku i s jejím vzkazem brát jako pravou mnichovu ikonu zosobňující jeho dharmu. Poklekl u kmene stromu a klaněl se a klaněl, načež vyšplhal do větví, chopil se koženého vaku a slezl s ním na zem. Tam si ten vak navlékl přes hlavu a takto vešel do Buddhovy meditační síně.

Štěstí mu přálo, mnich Vrcholek tam seděl jako kdysi. A Student Večerka před ním padl na kolena a bez přestání bil čelem o zem. A klaněl se od počátku meditačního cyklu k závěru meditačního cyklu, snad šest hodin úhrnem, vykonal však ne méně než sto a dvacet hlubokých poklon.

Mnich Vrcholek konečně opustil svou modlitební rohožku, aby jej zastavil: „To, že jste mne již podruhé navštívil, abyste mne pozdravil, je samo o sobě veliká věc, k čemu to okázalé vzdávání úcty. Prosím, vstaňte!“

Student Večerka pravil: „Váš žák byl hrozný hlupák a dnes hluboce lituje, že při své první návštěvě oslyšel vaše poučení a tvrdošíjně trval na svém. Jen tak mohl napáchat tolik činů, za něž si nezaslouží nic jiného než být poslán do pekel. Ale i když mne již stihl trest tohoto světa a já jej přijal, trest toho druhého, jiného světa, mne ještě čeká. Zapřísahám vás, Mistře, abyste se nade mnou slitoval a přijal mne pod svá dharmová křídla za svého pokorného žáka.“

Mnich Vrcholek pravil: „Vidím, že přináší můj kožený vak. Zřejmě jsi už četl můj vzkaz. Přiznávám, po tvém odchodu jsem si ještě dlouho mohl oči vykoukat, zda se přece jen ke mně nevracíš. Proč bych tě měl zapuzovat nyní. Mám jen strach, že tvé rozhodnutí není dosti pevné, že se znovu spustíš do toho světa prachu. Ale pravda je, že tento velký kožený vak visel přes tři roky ve větru jen a jen kvůli tobě.“

Student Večerka pravil: „Byl jsem už přeplněný výčitkami a špatným svědomím, když jsem se konečně rozhodl obrátit! Cítím se, jako bych právě unikl peklu. Jak bych se mohl opovážit znovu odejít! Už se víckrát nevrátím! Nepřeji si nic jiného, než aby mne můj mistr přijal za svého!“

Mnich Vrcholek pravil: „V tom případě tě přijímám!“

Student Večerka radostně vstal a jal se vykonávat obřad nově přijatého žáka. A mnich Vrcholek zůstal tentokrát ochotně stát a trpělivě jeho obřad přijímal. A vybral nejbližší vhodný den, kdy měla být Večerkovi oholena hlava.

S mistrovým vědomím a souhlasem si Student Večerka vybral řádové své jméno: Wanshi čili Křemel[78], zaprvé na znamení své lítosti

78 *Wanshi* je několikanásobná sémantická přesmyčka, doslova: obyčejný hrubý neopracovaný kámen; metafora obhroublosti, neotesanosti a natvrdlosti, ale též prosté tvrdosti a neústupnosti. Navíc znak *wan* zároveň funguje jako znaková záměnka pro homonymní znak ve významu hra, zábava, legrace, opak jakékoli

nad tím, že zůstával dlouho jako to tupé kamenisko a neobrátil se už dávno, zadruhé, aby poděkoval mnichu Vrcholkovi za všechna jeho kázání dharmy, jimiž jej po třech letech, tak netečného, tak natvrdlého konečně donutil k tomu, že dokázal přitakat a upnout se ke všemu, co bylo správné a pro něj dobré. Tím vším chtěl dosíci toho, aby mu i jméno při každém jeho vyslovení připomnělo to hlavní a vždy znovu jej varovalo před starými návyky a způsoby myšlení a nemravnými myšlenkami.

Od té doby Student Večerka pokojně meditoval v duchu zenového učení a skrze tyto zenové meditace soustřeďoval svou mysl k tomu, aby prozřela a porozuměla Cestě. Z obavy, aby mu dobré bydlo znovu nezatemnilo mysl a nebudilo v něm nemravné žádosti, nevzal na sebe lepší kousek oděvu, nepozřel jediného lepšího sousta. A tak často hladověl a trpěl zimou, jen aby v sobě vybudil vůli k Cestě. Ale i tak, každý si může domyslet, že jeden každý mladší adept Buddhova učení má nakonec potíže. Můžeš sebeúporněji potlačovat nemravné myšlenky, hasit v sobě žádosti, jednoduché to není, během dne při modlitbách nebo při četbě súter to jde, ale když odejdeš spát, tak někdy s půlnocí tě začne svědit a svrbět, najednou člověka cosi nutí, aby ho podrbal, pohladil, člověk najednou v úkrytu pod pokrývkou neví co s rukama, co s nohama, celý se ošívá, škrábe se, nemůže přestat, nakonec mu zbývá ten jen jediný způsob, jak se zklidnit a upokojit, buď si k tomu vypůjčí své vlastní prsty jako východisko z nouze, nebo vyhledá stejně postiženého novice a pomůžou si. Oba způsoby jsou mezi buddhisty běžně přijatelné, a tudíž i běžně dostupné.

Student Večerka byl ovšem jiný případ. Pro něho bylo zrušení sexuality, skončení s veškerou smyslnou žádostí to hlavní, jiný smysl

---

vážnosti, znak, který hraje takovou klíčovou roli v závěrečném odstavci závěrečného autorského komentáře k povaze celého díla; viz o tom v doslovu Oldřicha Krále *Metafora zpackaného lidství*.

pro něj ono opouštění rodiny, ono odcházení nemělo. Polehčující okolnosti pro něj nic neznamenaly. Jestli to bylo erotické album nebo kuplířka, jestli to bylo na způsob homosexuálů anebo heterosexuálů, jestli to bylo jenom jako anebo doopravdy, pro něj to bylo totéž, nakonec by to dopadlo zase stejně, a tak mu nezbývalo než tomu všemu předejít od samého prvopočátku. Jednou v noci se mu zdálo, že do kláštera přišlo množství žen klanět se Buddhovi. A jak přicházely blíž a blíž, Student Večerka ke svému překvapení zjišťoval, že má před sebou samé staré známé. A byla mezi nimi i Flóra, byla mezi nimi i Listra se sestřenkami, ale byly mezi nimi i jeho dvě bývalky Nefrita a Aroma. Jejich objevení Studenta Večerku natolik rozlítilo, že hned povolával tetičku Flóru a Listru se sestřenkami, aby mu je pomohly chytit. Jenže ty jeho dvě bývalky byly pryč, než se nadál, a naopak tu zůstaly jen ty čtyři osvědčené krasavice, které Studenta Večerku samozřejmě popadly a už jej táhly rovnou do meditační síně, aby ho tam jako za stara, tak jak byly vždycky zvyklé, začaly všechny najednou o závod svlékat, a už se zřejmě chystaly na velkou soutěž o to, která jeho penis dostane do své vagíny dřív. On už už se chystal zasouvat, ani nevěděl jak a do čí vlastně, když ho zarazil divoký štěkot nějakého lesního psa a on se s hrůzou probudil. Teď teprve pochopil, že to byl všechno jenom sen. Jenže jeho penis už zase stál a nepřestával stát, celý natěšený se pod pokrývkou komíhal sem a tam, rozhlížeje se zřejmě po nějakém to starém známém doupěti.

Student Večerka, nyní už novic Křemel, zprvu úplně mechanicky začal přemýšlet o tom, jak by ho nejlépe uklidnil, když tu se najednou zarazil; tím to přece všechno začalo, tím přece začaly všechny ty jeho hrozné hříchy a poklesky, kterých teď tolik lituje. Upnul se k této myšlence a zkusil aspoň na chvíli znovu usnout, aby se uklidnil a mohl zítra zase jako obvykle vstát a jít číst sútry. Jenomže to nedokázal, převracel se na lůžku, usnout nemohl, prostě to nešlo. Ten kořen všeho zla mu to nedovolil. Dokud bude

mít na těle tuhle zlomocnou věc, přemítal, nemůže čekat žádné zázraky! Bude lepší si to uříznout, jen tak se zbaví původce všeho neštěstí! Navíc je psí maso přece něco, co je každému buddhistovi nanejvýš odporné! Nosit dál na sobě něco proto z tohoto důvodu není dobré ani vhodné. Dokud si to neuřízne a nezbaví se toho, zůstane jako dobytek, jako nějaké domácí zvíře, a ne lidská bytost. I kdyby se polepšil, i kdyby byl lepší až nejlepší, maximálně by se zas stal jen člověkem. Na to, že by se kdy mohl stát buddhou, může zapomenout!

S tímto závěrem už nemohl čekat do rozednění. Novic Křemel zapálil lampu, vzal takový ten tenký nožík na zeleninu, propláchl jeho ostří ve džberu s vodou, pak do jedné ruky vzal penis, druhou ostrý nůž a nenávistně se rozpřáhl. A už řezal! Bylo mu, jako by ani neřezal člověka, ale nějaké domácí hovado. A když tu věc skutečně odřízl, uvědomil si, že to vlastně ani nijak zvlášť nebolelo. A hlavně od toho momentu zmizela veškerá žádost. Jeho pozornost a soustředění se při četbě súter posílily, jeho zenová meditace a pěstování dharmy dostaly novou vzpruhu a on byl den ode dne blíže k dokonalosti.

Mnich Vrcholek měl tou dobou u sebe už hodně žáků. Většinou přicházeli a sesedali se na jednom místě, aby naslouchali jeho kázání. První, kdo vstával, protože mohl mistrovi přikývnout na znamení svého porozumění, býval novic Křemel. Úvodní půlrok byl věnován všeobecným cvičením a praktikám, tento půlrok předcházel mnišskému slibu a řádové iniciaci. Mnich Vrcholek po půl roce kolem sebe soustředil deset až dvacet mnichů, všechny nejvážnější kandidáty řádové iniciace, aby se posadili k meditaci.

Všichni se shromáždili s jedinou myšlenkou, žádat mistra Vrcholka, aby vystoupil na tribunu a vyložil jim dharmu. Ale než byli připraveni přijmout nejvyšší řád, byli povinni odvrhnout od sebe hříchy celého svého předchozího života tak, že se jeden po druhém ze svých hříchů vyznají, sami si vyměří trest, kleknou před

Buddhu a poprosí pro ně nejvyššího z Buddhových mnichů, aby jim odpustil a dal jim milost. Jakýkoli zapřený či zamlčený přestupek by byl v takové chvíli nazýván šizením Nebe a klamáním Buddhy, přečinem proti nepominutelnému článku víry Nejvyššího Učitele, pro kterýžto přečin by nikdo nedosáhl skutečného osvícení, i kdyby se celý život sebevíc snažil.

A tak mniši požádali mistra Vrcholka, aby vystoupil na dharmovou tribunu, aby odtamtud všechny pozdravil a přikročil k závěrečné části celého obřadu iniciace, jímž by byli všichni postupně a podle daného pořádku přijímáni do řádu buddhistického učení.

A tak se rozesadili po stranách, aby odtamtud vyslechli kázání mistra Vrcholka o nejvyšší dharmě. Mnich Vrcholek jim všem posléze vysvětlil všechny články velké smlouvy, načež vyzýval jednoho každého mnicha postupně tak, aby se každý vyznal ze svých hříchů ničeho před ním a všemi neskrývaje.

A mnich Křemel, někdejší Večerka, který přišel jako poslední, seděl při tom na poslední rohoži v poslední řadě, a než na něj přišla řada, pokorně nastražil uši, aby mu neuniklo nic z toho, co budou ostatní říkat. A zjistil, že mezi novými mnichy jsou i vrazi, i žháři, i zloději, i násilníci. A byli tu i tací, kteří, jako on, mnich Křemel sám, svedli manželky jiných mužů, zpronevěřovali se svým lidským povinnostem a kazili obecné mravy. Ti všichni se nyní zpovídali ze svých činů a neodvažovali se nic tajit ani zakrývat.

Až došla řada na mnicha, který seděl těsně před novicem Křemelem. Na pohled hrubý, neotesaný muž, cosi z něj však vyzařovalo. Postavil se před mnicha Vrcholka a doznával: „Mistře, je mi teprve přes třicet let a ve svém životě jsem spáchal jednu velikou ohavnost. Dal jsem se najmout jako domácí sluha a posléze jsem svedl pánovu dceru i její služku, obě tajně odvedl z jeho domu a posléze prodal do nevěstince jako prostitutky. Takový odporný čin se nedá do smrti odčinit. Přesto prosím velkého mnicha o odpuštění a o milost."

A mnich Vrcholek mu odpověděl takto: „Tvůj ohavný čin je vskutku vážný, a já se obávám, že pro něj není odpuštění. Odedávna se říká, že mezi deseti tisíci zly je smilstvo zlem největším. Smilstvo, to samo by stačilo. Jak jsi jen mohl k tomu přidat ještě únos. Smilstvo a únos se sotva dají odpustit. Jak jsi jen mohl ty ženy ještě nadto prodat do nevěstince za zpěvačky a za prostitutky, ze ženy jednoho učinit ženu tisíců. Taková žena se za celý život z něčeho takového už nikdy nevymaní, proto ani ty se nemůžeš v tomto svém životě už vymanit. I kdybych za tebe stokrát orodoval, bojím se, že Buddha to nedopustí."

Ale ten prosebník přesto ještě pravil: „Dovolte mi, mistře, říci jen jedno jediné na svou obhajobu. Byl to jiný muž, kdo mne k tomu všemu dohnal, já jsem to nechtěl. Byl to manžel té ženy, kdo napřed moji ženu ze své vůle svedl, a ještě navíc mne dohnal k tomu, abych mu ji nevěrnici nevědomky prodal za konkubínu. Byl jsem příliš slabý a nedokázal jsem mu vzdorovat. Z čiré bezmoci a ze zoufalství jsem se vydal do hor Liangshan, abych posléze spáchal ty strašlivosti, o nichž jsem mluvil, jen proto abych se mu pomstil. Sám bych na něco takového nikdy nepomyslel. Já nebyl a nejsem smilník, který to dělá pro vlastní potěšení! Já nebyl a nejsem takový! Mistře, vezmete-li v potaz všechny okolnosti, možná pro mne najdete slova odpuštění!"

Když mnich Křemel naslouchal obhajobu toho muže, v srdci se mu cosi pohnulo. Obrátil se na toho neznámého novice a zvolal k němu: „Bratře, jak se jmenovala ta žena, kterou jste unesl a prodal? Z jaké rodiny pocházela ta žena? Čí to byla dcera? Kde je jí konec?"

Mnich odpověděl: „Byla to manželka nějakého Studenta zvaného Večerka. Byla to dcera Pána Železných veřejí a říkala si Nefrita. A její služka byla nějaká Ruyi. Obě teď nejspíše přijímají zákazníky v hlavním městě. Snad je neznáte, bratře?"

A někdejší Student Večerka zvolal: „Podle toho, co jsi právě vypověděl, musíš být Quan zvaný Poctivka. Co tu pohledáváš, proč tu jsi?“

A ten novic místo odpovědi pravil: „A smím se tě zeptat já, nejsi-li to snad ty, kdo je všechny dobře znal?“

A novic Křemel pravil: „Nejinak tomu jest!“

A oba mniši opustili své meditační rohožky a sobě navzájem se omluvili za to, co jeden druhému učinili, načež společně předstoupili před mnicha Vrcholku a rovněž společně jej poprosili za odpuštění, přičemž se každý z nich znovu sám za sebe vyznal z hříchů, jež stihli napáchat na sobě navzájem i na všech ostatních.

A mnich Vrcholek se neudržel a rozesmál se: „Vy jste mi pěkní zlosynové, vy jste mi pěkní nepřátelé! Jeden lepší než druhý! Vy jste se hledali! Vy jste přece museli dávno vědět, že to jinak nedopadne, tak proč jste si na samém začátku nedali pozor? Máte štěstí, že Buddhovo milosrdenství je nekonečné a otevřelo vám tuto širokou cestu, po níž spolu mohou vykročit i ti nejzapřisáhlejší nepřátelé! Neboť není nejmenších pochyb, že kdybyste na sebe narazili na cestě jiné, nikdy byste se nedokázali smířit, navždy byste zůstali vězet v oné absolutní nesmiřitelnosti! Vaše hříchy, vaše zločiny jsou ve skutečnosti neodpustitelné. Však díky tomu, že vaše milostiplné ženy splatily za vás velkou část vašeho dluhu, jsou břemena, jež vám na bedrech zůstala, o mnoho lehčí. Kdyby toho nebylo, ani za deset životů, natož za jeden život strávený usilovným sebepěstováním byste se nevymanili z osudového koloběhu života a smrti, svému trestu byste neušli. Protentokrát vám odpouštím a budu za vás prosit milostivou bódhisattvu, aby na vás seslala svou nekonečnou milostivost a dala vám nahlédnout míru té splátky, kterou za vás již odevzdaly vaše ženy. Škoda těch žen, ježto si všechny zasloužily, aby jim vztyčeny byly pamětní oblouky a vyvěšeny byly pamětní desky, leč jen a jen kvůli té proklaté mužské nezřízené smilnosti byly nejen poslány, aby byly po vůli milostným choutkám jiných

mužů, ale nadto ještě, aby současně s tím krutě splácely dluhy svých manželů. Vězte, že každé z nich po splacení dluhů na tomto světě ještě zbylo splácet úvěry na světě onom. Tak je to s muži, kteří nejen že nejsou s to nic sami uhradit a zaplatit, ale ještě navíc zneužijí své ženy k tomu, aby za ně platily životem v hanbě." A když toto dopověděl, vyzval oba, aby klekli před Buddhou, načež sám začal předčítat sútry, aby jim vyprosil milost.

Po jeho takto vykonaných prosbách o milost za ně se novic Křemel obrátil na mnicha Vrcholka znovu s takovou otázkou: „Na jedno se vás, mistře, ještě musím zeptat, kdyby takový smilník a cizoložník měl krom své ženy ještě i dceru, a ta jeho žena už splatila ten dluh, jak jste říkal, je prosím možné, že by ta nevinná dcera, kterou ona žena v té době nosila pod srdcem, byla viny zproštěna a nemusela už žádné dluhy splácet?"

Mnich Vrcholek smutně zavrtěl hlavou: „Žel, nikdy nebude zproštěna! Nikdy nebude zproštěna! Takový smilník a cizoložník má jedinou možnost, nikdy nezplodit žádnou dceru! Jakmile jednou zplodí dceru, tato se stává potenciálním dlužníkem a plátcem! Nikdy se toho nezbaví!"

A tu novic Křemel alias Student Večerka doznal: „Mistře, nebudu vám nic zastírat, mám dvě malé krasavice tam kdesi. A jestliže je jim podle vašich slov provždy souzeno platit za hříchy svého otce, tu jsem raději načas se s vámi rozloučit a svým nyní vědoucím mečem vyhladit to sémě zla, jež jsem zasel."

Mnich Vrcholek sepjal ruce a zvučným hlasem zarecitoval: „Amitábha Buddha! Taková neblahá slova nikdy neměla vyjít z tvých úst, mé uši jich měly zůstat ušetřeny! Jak může mnich, jenž právě přijal řád, ještě pomýšlet na něco tak strašlivého, jako je zabití člověka? Nejen mnich, jenž vešel do řádu, ani žádný laik by neměl nikdy pomyslet na něco takového. Pro jaké zločiny je chceš jít zabíjet? Čekáš snad, že se něčeho takového dopustí, a chceš tomu

předejít? Zbytečně, marně utopíš své ruce v krvi! Jediné řešení je nezabíjet!“

Novic Křemel alias Student Večerka se tázal: „Co mám tedy dělat, abych všemu učinil zadost?“

Mnich Vrcholek pravil: „Ta dvojčata nejsou a nikdy nebyla tvými dcerami! Tato dvojčata na tebe seslal Vládce nebe jako trest za všechny ty strašlivé skutky, jež jsi spáchal. Obrátil-li ses ty sám celým svým srdcem jednou k dobru a toto své rozhodnutí nezradíš, Vládce nebe se možná za tebe ustrne a vezme si je k sobě zpět. Nikdy nevíš! Leda tolik, že jakýkoli vědoucí meč není k ničemu!“

Novic Křemel přitakal: „Mistr má velikou pravdu! A já, jako jeho žák, budu poslušný osudu.“

Od toho dne se mnich Křemel přestal starat o cokoli z pozemského světa a upjal se jen a jen k Buddhovi.

Uplynulo dalšího půl roku. Novic Křemel alias Student Večerka stál před meditační síní zabrán do rozhovoru s mnichem Vrcholkem, když viděl přicházet nápadně hřmotného muže, ve kterém záhy poznal svého někdejšího dobrého známého zloděje Malajce. Ten nejdříve vzdal hold ikoně Buddhy, načež se poklonil mnichu Vrcholkovi. Novic Křemel však okamžitě pravil mistru Vrcholkovi: „Tento muž není nikdo jiný nežli můj někdejší pobratim, kterému všichni říkali Malajec. Už jsem vám o něm nejednou vyprávěl, mistře. Je to velký hrdina dneška, který je schopen uprostřed doby plné nespravedlivých činů konat spravedlivě.“

Mnich Vrcholek pravil: „To je ten, kdo by v životě neokradl pět druhů zákazníků?“

Novic Křemel alias Student Večerka pravil: „Ano, to je on!“

A mnich Vrcholek řekl: „V takovém případě je to bódhisattva zlodějů. A co jsem proti němu, abych si mohl dovolovat přijímat hold samotného bódhisattvy!“

A už se hotovil klesnout na kolena, aby vrátil Malajci jeho poklony, leč tento ho rázně zadržel řka: „Zdráhá-li se mistr přijmout

zdravici od takového zloděje, jako jsem já, musím si myslet, že mne chce předem exkomunikovat z kruhu svých žáků. Jsem vskutku zloděj, ano, ale moje duše má v sobě víc laskavosti než kdekterého nezloděje. Trochu lehkomyslně jsem podnikl návštěvu vašich hor, ale má to několik důvodů. Zaprvé jsem chtěl navštívit své staré přátele, zadruhé jsem chtěl na vlastní oči uvidět a pozdravit živého buddhu. Odmítáte-li, mistře, přijmout mé pozdravy, odvracíte mysl člověka od jejího směřování k dobru a posilujete v něm jeho náklonnost ke zlu. Je vidět, že kdo chce vyžít s tímhle světem, měl by loupit toliko potají, neměl by konat své řemeslo otevřeně."

Mnich Vrcholek pravil: „Berete-li to takhle, pak ani já se neodvážím odmítnout vaše pozdravy."

Zloděj Malajec si vyměnil pozdravy i s někdejším svým přítelem Studentem Večerkou, novicem Křemelem, a pokorně a zdvořile k nim oběma přisedl, pohovořil s mnichem Vrcholkem, načež se znovu zvedl a zůstal stát opodál. Bylo zjevné, že si chce se svým starým přítelem promluvit někde stranou. A tak se stalo. Novic Křemel, někdejší Student Večerka, toho využil a informoval jej o všem, co se přihodilo a co už sám svému mistrovi mnichu Vrcholkovi oznámil. Řekl svému někdejšímu příteli, že před mnichem Večerkou může tudíž hovořit o všem na světě, i těch nejintimnějších věcech; aby si byl však vědom toho, že tento živý buddha tak jako tak všechno předem ví a zná, minulost jako budoucnost, a oklamat ho je vyloučené!

Malajec jej vyslechl, načež se znovu posadil, aby mu tedy pověděl, co je doma nového. A přiznal se, že nejen nedodržel jejich plány, ale ani nesplnil sliby dané příteli. Nedokázal ochránit svěřenou mu ženinu, ale ani svěřené děti neochránil, a tak se jemu, svému příteli, teď stydí pohledět do očí.

Novic Křemel pravil: „Z toho, co jste mi tu naznačil, soudím, že se stalo něco dalšího neblahého v mé rodině, o čem dosud nevím! Rozumím tomu správně?"

Malajec pravil: „Je tomu tak. Neví se z jaké příčiny, ale obě vaše milé dcerky zčistajasna, aniž by trpěly nějakou chorobou, aniž by předtím jevily známky nějakých obtíží, obě najednou ve spánku zemřely. Ale aby toho nebylo dost, té noci těsně před tím, než umřely, obě chůvy ve spánku zaslechly, jak kdosi nahlas volá: účty byly vyřízeny, vše je vyrovnáno, už vás tu netřeba, vraťte se s pokojem! A když se obě chůvy probraly a chtěly obě děcka pohladit a utišit, shledaly, že už toho opravdu není třeba. Celé to bylo takové strašně divné a nikdo tomu nerozumí."

Novic Křemel alias Student Večerka jej vyslechl, aniž mu k tomu už cokoli dalšího řekl. Ale poodešel k živoucímu buddhovi, aby se mu znovu opakovaně poklonil.

Pak se vrátil k Malajci, i jemu se několikrát poklonil a potom mu vyprávěl o svých obavách o osud dcerek, a jak ho jednoho dne, když byl znovu tak smutný, mistr Vrcholek povzbuzoval s tím, že když on zůstane věrný svým dobrým předsevzetím a nezpronevěří se jim, že se i Vládce nebe možná ustrne, rozmyslí si to a vezme si ty jeho nešťastné dcerky zpátky. A když to vše svému starému příteli vypověděl, uzavřel slovy: „Zřejmě byly všechny mé hříchy šťastně smazány a dalších splátek netřeba. Měl byste mi blahopřát, místo abyste mi vyslovoval soustrast nad jejich ztrátou!"

Malajec se až celý roztřásl, když toto slyšel. Na chvíli se odmlčel, pak se znovu ujal slova: „Jednu šťastnou zprávu pro vás mám. Týká se Aromy, té děvky, co vám tajně utekla. Snažil jsem se ji celé ty dny najít a chytit, ale nikde jsem ji nenašel. Až se ukázalo, že ji unesl nějaký mnich a držel ji schovanou v jakémsi polorozbořeném sklepě. Objevil jsem ji tam zcela náhodou. A zbavil jsem vás toho kořene zla. Není to dobrá zpráva?"

Mnich Vrcholek je slyšel a nyní se vmísil do jejich rozhovoru: „Pakliže ji ten mnich skrýval v nějakém polorozbořeném sklepě, předpokládal bych, že to byl hodně dobrý úkryt. Jak jste ji vůbec objevil?"

Malajec pravil: „Ten mnich pobýval poblíž takové živější křižovatky, kde byl zvyklý přepadat a olupovat pocestné. Slyšel jsem, že má spoustu peněz, které schovává v polorozbořeném sklepě, tak jsem se tam jedné noci vypravil, abych ho o tyto peníze připravil. A pomyslete si, že jsem ho našel v posteli, jak si tam povídá s nějakou ženou. Její hlas zněl stejně jako hlas Aromy. Schoval jsem se v koutě a poslouchal je. A skutečně, padlo vaše jméno i moje jméno. A ona tomu mnichovi vykládala, jak její původní manžel Poctivka Quan byl sice jen takový trouba, ale zato jeden kůň, jedno sedlo, jinou nikdy neměl. Ale do toho jejího docela dobrého manželství se prý namotal nějaký divný chlapík, který to vlastně dělal ještě zase pro úplně jiného chlapíka, a ten jiný chlapík ji tak obalamutil, že se nakonec nechala od toho druhého odvést a nakonec se stala ženinou tamtoho chlapíka, co ji tak obalamutil. A ten chlapík pořád jen někam zahýbal a ji nutil, aby hlídala prázdný barák. Nakonec se beztak vydal natolik ze sil, že už ani sám nedokázal plnit domácí povinnost a raději zmizel. O rodinu se stejně prý nepostaral, žijí nežijí, to mu bylo zřejmě jedno. Tak proč by s ním tedy měla zůstávat! Když jsem to slyšel, popadl mě takový hněv a pobouření, že jsem se neudržel, náhodou jsem měl u sebe takový ostrý mečík pro všechny případy, vyskočil jsem z úkrytu a jedním rázem jsem je oba setnul, byli na dva kusy. Teprve pak jsem si vzpomněl, proč jsem vlastně přišel, zapálil jsem si louč a šel hledat nějaké peníze. Bylo tam asi na dva tisíce zlaťáků, tak jsem je sebral, vzal s sebou a různě rozdal těm největším chudákům z okolí. Vlastně jsem tím nadělal spoustu dobrých skutků. Co myslíte, bratře, měl jsem ty dva zabíjet? Měl jsem ty peníze brát, nebo jsem je tam měl nechat?“

Novic Křemel alias Student Večerka nezaváhal: „Ti dva si tu smrt zasloužili a ty peníze jste sebral taky správně. Ti dva se protivili přírodě a každý je musel nesnášet. A co se týče těch peněz, vzít je a rozdat je těm nejubožejším a bezmocným bylo nanejvýš správné.“

Malajec pravil: „Celý život kradu a loupím, a nikdy jsem s tím neměl problém. Prostě jsem někomu sebral peníze, to je toho, ten nejvyšší královský zákon jsem nikdy neporušil."

Mnich Vrcholek se znovu vmísil: „Ten muž a ta žena sice měli být zabiti, protože si to zasloužili, ale neměl jsi je zabíjet zrovna ty! To je jako s těmi penězi. Každá věc má svého pána, každá má svého správce. Jak se jednou vloupáš, abys kradl a třeba i zabíjel, tak to jsou vždycky všechno věci, které nemůžou než škodit přirozenému řádu nebe. Všechno na světě, dobré či zlé, musí být splaceno, později nebo dříve na každého dojde. Čím dřív tím líp, když je to dřív, zpravidla to tolik nebolí, když později, bývá to zpravidla o to krutější. Bojím se, že jsi nepostupoval správně. Ale pokud jde o světskou odplatu, té jste už nejspíš unikl. Té druhé, té odplatě toho druhého světa, se nevyhneš! Jenom to bude trochu jinak, než kdybys zabil lidi dobré. Ale i tak, trest je nevyhnutelný."

Jeho jasná zpráva Malajcem hluboce pohnula a starého zloděje se zmocnila pozdní lítost. Rozhodnut odvrátit se od všeho zlého a vydat se za tím jedině správným obrátil se na mnicha Vrcholka se slovy: „Co jsem až dosud činil, nebyly skutky hodné člověka vyznávajícího lásku k bližnímu. Říkal jsem si, že je v dnešním světě pramálo majetných ochotných konat nějaké to dobro, a tak, když jsem jim bral peníze, věnoval jsem je i za ně na nějaký ten dobrý skutek. Pár takových věcí jsem taky udělal. Myslel jsem, že si polepším. Ale jak správě mistr říká, mých hříchů bylo víc, než jsem si myslel, a ty neujdou trestu ať tohoto světa, či světa onoho, a já to vím a rozumím tomu! Obrátím-li se, mistře, tímto dnem úplně, mohu doufat ve vaši přímluvu a odpuštění?"

Mnich Vrcholek ukázal prstem na svého žáka novice Křemela a pravil: „Jeho hříchy jsou nesrovnatelně těžší nežli tvoje, protože však se z celého srdce obrátil k dobru, dokázal pohnout srdcem nebes a nebesa si vzala zpět jeho dcery, jež by jinak musely splácet jeho hříchy za něj. To je to, co jsi přece sám slyšel a zažil, není to nic,

co bych si já vymyslel. I z toho jistě můžeš pochopit, jakou naději na odpuštění máš ty."

Novic Křemel alias někdejší Student Večerka byl šťastný, když slyšel o úmyslu svého starého přítele obrátit se k dobru. A připomněl mu celý svůj příběh o tom, jak on sám před třemi roky zavrhl rady svého mistra, svévolně se vydal na dráhu smilstva všeho druhu a kam až došel.

Malajec se rozhodl. Ještě téhož dne vykonal povinné pozdravy mnichu Vrcholkovi, dal si oholit hlavu a v následujících necelých třiceti letech se podrobil nejpřísnějšímu sebepěstování, čímž konečně dosáhl oné kýžené dokonalosti. A posléze tak jako jejich mistr, mnich Vrcholek, tak jako jeho přítel mnich Křemel, umřel vsedě a navýsost pokojně.

Z toho je vidno, že není na světě člověka takového, který by se stát buddhou nemohl. Jenom nás to, čemu se říká jmění a sex, svazují natolik, že se zpravidla nedokážeme včas osvobodit od lichých cest, abychom dosáhli onoho druhého břehu a vystoupili na něj. Pročež je na nebesích habaděj volného místa a lidí pomálu, zatímco v pekle není k hnutí a je pořád přelidněno, pročež Nefritový císař nemá do čeho píchnout, zatímco pekelný král Yama neví, kam dřív skočit.

Náš geniální stvořitel, když tvořil nebe a zemi, neměl prostě plodit ani ženu, ani hmotné statky, což jsou přesně ty věci, kterými jednou provždy uvedl člověka do zcela bezvýchodné situace. Takže se nyní plným právem na tohoto geniálního stvořitele a jeho prapůvodní chybu dá vztáhnout následující souvětí ze *Čtyř kanonických knih*: „Kdo si s obětinami začal, ať si nestěžuje na potomky."

Komentář:

Všimněte si, že zatímco docela na začátku autor vyslovuje geniálnímu stvořiteli svou neskonalou vděčnost a bezvýhradný obdiv, v závěru na něm nenechává nit suchou. Jako by sám už ani nebyl s to se z čehokoli natrvalo radovat nebo se na kohokoli natrvalo zlobit. Jako by i tomu jeho vyprávění byla vlastní jakási chronická nestálost, jako by mu byl celý tenhle svět jenom pro zábavu. Ale aby to nebylo našemu geniálnímu stvořiteli líto, tu je malá parafráze jiného souvětí z týchž Čtyř kanonických knih*: „Kdo by mi chtěli rozumět, mají jedinou možnost, tohle trošku truchlivé milostné vyprávění!“*[79]

79 Celý román vlastně končí dvojicí citátů. Závěr vlastního narativu (Mencius I. A. 4) pohání stvořitele k odpovědnosti za to, co stvořil. Závěr posledního komentáře pak odkazuje k odpovědnosti autora za to, co napsal. Citát v komentáři parafrázuje klíčovou formuli, kterou Mencius kdysi vložil do úst Konfuciovi: „Když doba upadala a řád se rozplýval do ztracena, nestoudnost řeči a zlovolnost činů rostly jak houby po dešti, vazalové vraždili pány, synové vraždili otce, a tu Konfucius sepsal *Letopisy* (Chunqiu, *Jarní a podzimní anály*), dílo hodné toho, aby je četl samotný Syn Nebe. A Konfucius uzavřel: Ti, kdo mi rozumějí, činí tak skrze *Letopisy*! Ti, kdo mě zavrhují, činí tak rovněž skrze *Letopisy*!“ (Viz *Mengzi*, III B, 9) Autor povyšuje parodickými odkazy svůj román na rovinu *Letopisů*, právem či neprávem připisovaných Konfuciovi. Autor si je samozřejmě vědom provokativní bizarnosti svého přirovnání. Ale sebevědomé chvastounství a ironizování dějin patřily k jeho stylu. Dámy a pánové, kam jsme to dopracovali. Velkolepá mizérie staré doby ještě stála za stejně velkolepé *Letopisy*; srab a neštovice doby vaší, je tu už jenom pro srandu králíkům. Což je překladatelova volná parafráze autorova originálního spojení *wan shi zhi yan* „povídání pro srandu z tohoto světa“ anebo ještě volněji a po smyslu věci „povídání o mrdání“. Smutná historie.

Metafora zpackaného lidství
Post-román *Rouputuan*

Motto:
„Nicht durch das Wegsehen,
sondern durch das Hinsehen wird die Seele frei.“
(Theodor Litt, filosof a pedagog)

Na to, že mu byl současný svět dobrý jenom pro legraci, byl největší čínský libertin všech dob Li Yu (1611–1680) neuvěřitelně pracovitý a činorodý. Čínské sedmnácté století je ho plné: originální novelista, pronikavý esejista, suverénní divadelník, zasloužilý editor, svérázný designér a vynálezce. Bylo toho hodně, co dělal, a všechno nějak souviselo se vším. V jeho nezaměnitelném rukopisu se pak projevovaly všechny vyjmenované aspekty jeho tvořivého génia. Trvalým nosičem imaginace mu zůstával osvobozující humor. Ze světa si tak trochu dělal legraci, aspoň to říkal. A život byl pro něj hrou. A tak jej hrál. Napříč žánry a často nad nimi, jako jejich ironický komentátor.

S chutí a suverénně parodoval všechny velké myšlenkové diskursy a literární stereotypy svých krajanů. Dva svazky *Němých oper* (Wusheng xi 1656 a 1658) o lásce a manželství, o gayích a lesbách, o genialitě a blbosti, o ušlechtilosti a sprostotě, stejně jako povídkových *Dvanáct pavilonů* (Shier lou) o tomtéž, předvádějí svět jako jeden velký spektákl, ve kterém je všechno, ale úplně všechno zaměnitelné; hlavně ta směšná znaménka plus a mínus, yang a yin. Nejvzornější maminkou je mu tatínek homosexuál (*Jak mužná Menciova maminka společného synka vychovala*) a nejhorším soudcem je mu charakterní blbec (*Jak pěkný mládenec kvůli alibi do podepření přišel*). Ve třech stech *Libovolných variacích na volné náměty* (Xianqing ouji, 1671) se Li Yu rozepisoval o věcech

zajímajících všechny strany, o psaní dramatických kusů a inscenování her vůbec, o ženách a o sexu, o zahradách a o bydlení obecně, o jídle, pití a životosprávě, o spaní, o zahálce, o květinách a stromech, a vůbec o umění žít. Li Yu zkoušel vypěstovat v Číňanech rozumnější a hlavně radostnější umění dělat si dobře, prostě jen tak pro radost, prostě *xingle* navzdory konfuciánskému pedantismu a taoistickému asketismu. Ještě ve třicátých letech 20. století z něj plnými doušky a s velkým efektem čerpal Lin Yutang, když psal svůj světový bestseller *The Importance of Living* (do češtiny nepřeložený, škoda).

Nejde však jen o to, o čem Li Yu psal; stejně důležité bylo i to, o čem nepsal. Li Yu zásadně nepsal, o čem psali všichni: o poezii, o tuši, o kalamářích, o kaligrafii, o čaji a čajování a podobné veteši. Místo toho usedá a velmi vážně se zabývá nápadem, jak pomocí odpařování chladit své psací křeslo, nebo jak hlavnímu hrdinovi svého románu vylepšit penis transplantací řízků psího orgánu. Podobných nápadů neměl nikdy dost. Hlavním autorovým vynálezem byl ovšem Li Yu sám. Jedny jeho spisy (1672) se příznačně jmenovaly *Yijiayan*, doslova *Řeči jednoho takového* čili *Svojské texty.*

1.

Li Yu alias Li Liweng byl přitom literát každým coulem. Jeho přezdívka Liweng znamená „Stařec v bambusovém klobouku", ten notoricky známý lyrický hrdina tangského čtyřverší, které i u nás zná každý průměrný čtenář čínské poezie, Mathesiem počínaje, v jeho náladově přesné parafrázi: „Starý muž na křehkém člunu. / Z řídkého lýčí / klobouk má, šat: / bude mu zima. / Osaměle / v ledové řece / čeká udice. / Třpytivý, drobný / sníh kose bije / do starce, řeky / třeslice." (*Sníh nad řekou*) Takový drsňák, a dá si takovou křehkou metaforu do jména. To jsou paradoxy!

V roce 1611 se narodil do nevýznamné, leč vzdělané rodiny v okresním městě Rugao v jihočínské provincii Jiangsu, kde otec provozoval snad bylinkářství, snad léčitelství, a strýc držel jakýsi lékařský post při tamním okresním úřadě. Větší část mládí strávil Li Yu údajně v sousední provincii Zhejiang, na jih od Velké řeky. Když mu bylo patnáct let, zemřel mu otec, a tak se dostal předčasně do pozice hlavy rodiny. Ve čtyřiadvaceti dosáhl, jak se od něj očekávalo, u státních zkoušek na bakaláře (*xiucai*) a tím získal i adekvátní, tedy nižší pozici ve veřejné správě. Možná mu to pomohlo přežít nejhorší dobu v nejistých časech rychlého pádu Mingů, jepičích povstaleckých vlád a příchodu vojensky zdatných a slušně sinizovaných Mandžuů v roce 1644.

Li Yu požíval pověsti mladého talentovaného génia z chudých poměrů, i když na vyšší akademický stupeň u provinčních zkoušek už nikdy nedosáhl. Asi se moc nesnažil. Nesnažil se ani jinak. Do kritického roku 1644 ještě jakž takž spravoval rodinné sídlo, ale v roce nástupu cizácké dynastie všechno prodává a jde, kam ho dávno táhlo srdce, do krajiny básníků, do Hangzhou, do svahů nad Západním jezerem. Odtud úplnější verze té poetické přezdívky: *Hushang liweng* aneb „Stařec v bambusovém klobouku na jezeře". Když si to jméno bral, bylo mu asi tak pětatřicet. Mladí čínští literáti byli co do jmen rádi brzy staří; ale zase jim to dlouho vydrželo.

Li Yuovým štědrým patronem v Hangzhou byl jistý Wang Ruqian, řečený pán Západního jezera, který na své útraty zveleboval Západní jezero a okolí a zveleboval i jeho poetickou skvadru, která mu byla ozdobou. Li Yu byl brzy hvězda; hvězda k nezaplacení. Vždy ve správný čas na správném místě. V Hangzhou pobyl souvislých víc než deset let. Taky tam stihl napsat svůj první a poslední román *Rouputuan* čili *Meditační rohožky z masa,* než se v roce 1657 na dvacet let přestěhoval do Nankingu, Jižního hlavního města, města Zlatých hrobek. V Nankingu měl své centrum v *Zahradě Hořčičné semínko* (Jiezi yuan). Kde na tu zahradu vzal, to se neví; podle jedné

verze ji platil zeť. Ale byl to však nepochybně Li Yu, kdo tu zahradu proslavil nakladatelstvím, jehož nejpopulárnějším produktem byla velkolepá třídílná série dřevořezového *Malířského katalogu* (Huapu), nejpopulárnější učebnice čínské tušové malby.

2.

Li Yu napsal tedy své první a poslední románové dílo v roce 1657. Tradují se i jiná data, ale tenhle rok se zdá nejpravděpodobnější. Dílo anonymní, pseudonymy nešetřící, rychle populární, brzy oficiálně zakázané. Opisů bylo bezpočet, první tištěné vydání však vyšlo až o více než třicet let později, v roce 1693, pod umravňujícím pseudonymem „Muž Cesty, jenž zešílevší vášněmi se posléze napravil“ (Qingchi fanzheng daoren).

O Li Yuově autorství však zřejmě od počátku nebylo pochyb. Jeho rukopis byl příliš originální, nezaměnitelný. Ledaže by mu prý chtěl někdo zavařit; napsat to a svést na něj. Tato konspirační teorie neměla mnoho šancí. Zaprvé by to musel ten někdo umět. A zadruhé by ten někdo musel být dost bláhový. Co by tím chtěl dokázat? Poškodit Li Yuovu pověst? U koho? U jeho sponzorů? Zrovna pornografií? Z pohledu vyšší mravnosti nemohla být Li Yuova pověst beztak horší. Všechno vždycky znovu vyvážilo, že byl Li Yu fantastický pábitel, svérázný komediant, chytrý organizátor a vzdělaný moderátor všemožných spektáklů; a jako takový nenahraditelný. Proč by ho také jinak všude zvali, když byl mocensky neškodný? A hmotné statky? Odmala taky nic moc. To nebyla jeho parketa. Jeho vlohy byly bytostně jiné, než si žádala kariéra akademicko-úřednická a odtud i ekonomická a mocenská. A ještě k tomu si na těch svých zásadně jiných vlohách zakládal a na svých prioritách celý život trval.

Byl to ovšem život na houpačce. Li Yu byl libertin, svým způsobem nezávislý, ale jeho status nezávislého tvůrce byl radikálně jiný

než ten někdejší slavný status pomyslné nezávislosti, živené starým aristokratickým ideálem básníka-amatéra. Jeho svoboda byla nezávislostí profesionála, jejíž součástí zůstávala věčná finanční nejistota. Odvrácenou tváří této svobody bylo setrvalé existenční riziko.

Li Yu se pohyboval ve velkolepých prostředích přepychu, vždy ovšem odkázán na ty, kdo měli tu moc a ty prostředky, kterými se tato exkluzivní prostředí vytvářela a udržovala. Jeho časté cesty byly vesměs motivovány potřebou zajistit si mecenáše, patrony a sponzory nejrůznějšího druhu, najít mecenáše mecenášů, patrony patronů a sponzory sponzorů, zjednat si publicitu, která byla toho všeho nedílnou součástí. Li Yu musel, jako mnozí jiní v té nejisté a hodně kruté době, využívat a zneužívat řetězce mocných, pro něž bylo okázalé mecenášství básníků, spisovatelů, dramatiků a umělců nejen oblíbenou kratochvílí, ale i visačkou kulturní kvality a odtud plynoucí společenské prestiže. Na tom stály jeho pověstné výjezdy a zájezdy po mecenáších, zvláště časté mezi lety 1664 až 1674, hlavně zájezdy do tradičních a prosperujících kulturních center jako jižnější Hangzhou a Suzhou, jako politické centrum Peking na severu či okrajovější centra v severozápadních provinciích Shaanxi a Gansu; zajížděl i do hodně jižních center, jako byl Kanton nebo Fuzhou. Ne vždy byl úspěšný, to bylo však riziko podnikání. Traduje se neslavný konec jeho posledního hostování na severu v sídelním Pekingu, kde musel podle pověsti dokonce několik dní čekat už sbalený jenom proto, že „ceny oslů vyletěly příliš nahoru". Jeho svět byl Hangzhou a ovšem Nanking. Tam jeho umělecká kariéra začala a tam svůj život posléze i skončil, možná tou slavnou předmluvou k *Malířskému katalogu ze Zahrady Hořčičné semínko.*

3.

Li Yu byl opozičník a provokatér stejně v životě jako v literatuře. Své *Meditační rohožky z masa* napsal v provokativní opozici k čínskému mainstreamovému narativu o životních dobrodružstvích věčných milenců na způsob: on talentovaný, ona krásná, samá láska, o sexu si mohl čtenář nechat jenom zdát. Mezi nejznámější takové sentimentální románky patřila *Hruštička krásná nefritová* (Yujiaoli) a *Příběh šťastného shledání* (Haoqiuzhuan), jež paradoxně, leč zcela spolehlivě okouzlily rokokový Západ natolik, že se dlouho jako jediné dočkaly překladu, a tak se také stalo, že právě nad jejich nejspíš anglickými a francouzskými překlady (Thomas Percy, *The Pleasing History,* 1761; Abel-Rémusat, *Iu-kiao-li, ou des deux Cousine*, 1826) nic netušící veliký Evropan J. W. Goethe vypustil z úst onu proslulou tezi o nadcházející epoše „světové literatury". Můj ty bože! Dobrých sto sedmdesát let před tímhle „epochálním setkáním" Li Yu, osvícenější krajan těchto konfuciánských romancí, nemohl těmto knihám přijít na jméno a svým *Rouputuanem*, svými *Rohožkami,* je totálně znemožnil.

Opravdový čínský narativ šel dávno jinudy. A Západ se s ním tak jako s jinými skutečně podstatnými projevy čínského tvořivého ducha spolehlivě míjel ve svém zahledění do porculánových bábovičeka palácových pavilonů čišících konfuciánským dobrem a panenskou mravopočestností.

Úplně jinudy se ubíraly *Rohožky,* pokračující v té linii vyprávění, jež od druhé poloviny 16. století charakterizovaly parodie a ironie.

Noví vypravěči-literáti z konce Mingů sepisovali velkolepé apokryfy (*Historie Tří království*), obráběli vynalézavé pastiše literárních stylů (*Příběhy jezerního břehu*), vršili palimpsesty (*Jin Ping Mei*), snovali alegorie (*Putování na západ*).

Nejradikálnější autoři 17. století, bláznivý Dong Yue se svou *Vsuvkou do Putování na Západ* (1641) a zmoudřelý Li Yu se svým

Rouputuanem (1657) k tomu přidávali nová maxima heteroglosie a intertextuality. A každý z těch dvou se jinak a po svém vztahoval k těmto přelomovým dílům velké románové narace z druhé poloviny 16. století a začátku 17. století, k právě takovým archetypům, jakými byl stokapitolový anonymní román mravů *Jin Ping Mei aneb Slivoň ve zlaté váze* nebo stejně výpravná alegorie *Putování na Západ.* A každý z nich jinak a svým způsobem se svými předchůdci polemizoval, hledaje jiná rétorická topoi mimo ustálená klišé, myšlenková schémata a výrazové idiomy.

Dong Yue svou *Vsuvkou* polemizoval s autorem *Putování na západ,* devizou, že střetat se s vybájenými démony vis a vis je sice hezké, ale stále to není ono. Pravý střet má jinou podobu a hlavně jiný řád. Démon není v nás, to my jsme v démonovi. Opičák se do pravého démona našich citů a vášní dostane, tak jako my všichni, aniž to ví, a jen tak se ho může pokusit přemoci. A celý ten fantastický obrat autor vykouzlí paradoxní metaforou založenou na homonymitě slov *qing* (cit, vášeň) a *qing* (makrela) a své vyprávění odstartuje z poetického principu snu, Opičákova snu, který mu dovolí předvést všechny kousky démona jeho duše i těla dřív, než mu dovolí pochopit, že svého démona nemohl najít a zabít, protože démon byl vlastně všude kolem něj, protože on, opičák, byl v něm, v Makrele, v „zelené makrele": *qingqing*, která je to pravé *qing* „vášeň, cit, sensualita".

Li Yu o málo později už sny nemusí a ani neumí, bojuje s démony jinou metaforou, když vyměňuje metafyziku meditativních rohoží za živé rohože z masa, aby na nich předvedl jiné divadlo se stejně varovným vykřičníkem na konci.

Když jeho žánrový předchůdce, anonymní autor *Jin Ping Mei*, sepisuje krutou megakomedii světa do krvavé směsice vzestupů a pádů jednoho měšťanského domu lékárníka Ximen Qinga a jeho šesti žen v mraveništi desítek a stovek lidských figurek hemžících se na vypůjčené scéně konce Severních Songů (1. pol. 13. stol.), ve skutečnosti

na krutě reálné scéně hroutících se Mingů (2. pol. 16. stol.), aby bezostyšnému světu nastavil stejně bezostyšné zrcadlo, aby bez skrupulí a do detailu popsal vnitřnosti tohoto světa, stále ještě bere tento svět vážně, smrtelně vážně si žádá, aby jeho román byl takto se vší vážností čten; jeho o pár generací starší potomek Li Yu si už ani takové iluze nedělá, svět, kterému on nastavuje zrcadlo, je mu už jenom k smíchu. A celý svůj román nakonec prohlásí jen za takovou „promluvu, které je celý tenhle svět tak trochu pro legraci" (*wanshi zhi yan*). A svou erotickou grotesku opisuje jako jednu velkou bizarní hyperbolu kopulace, metaforu poťouchle podsouvající tomu podle něj zmrdanému světu, svou bizarní vizi zenového prozření a vykastrovaného vysvobození.

Zatímco *Vsuvka do Putování na západ* byla se svou fantasmagorickou interpolací románu-snu do románu-vyprávění jeden velký paradox, *Rouputuan* je jeden velký oxymóron. Rovná slova jsou jako zvrácená. Román? Ten už přece byl; a má ještě vůbec být? Příběh? Ten už přece taky byl. Vždyť je to všechno jenom taková hra! Tak ať to aspoň stojí za to!

Zatímco *Vsuvka* byla román vepsaný do románu, *Rouputuan* je román sepsaný po románu. A Li Yu ho píše jako takovou brutální césuru v příběhu zpackaného lidství. Když Stvořitel rozdělil nebe a zemi, aby ve svém kosmickém spojení zplodily deset tisíc věcí, nenapadlo ho zřejmě nic lepšího, než aby podle nich uplácal takové zmenšeniny, muže a ženu, nepovedené napodobeniny. Jako ti obětníci, co jim ty figuríny sám velký Konfucius tak právem zazlíval! Jenže se to zvrtlo. Někde se stala chyba. A jestli, tak na samém začátku! Dámy a pánové, zpackal to Stvořitel, a ne autor! Dá se to ještě nějak napravit? Je ještě jiný příběh možný? Autor tomu mnoho šancí nedává.

Zaměnitelnost toho, co bylo, a toho, co je, stejně jako promiskuita vysokého a nízkého, posvátného a světského, kanonického a triviálního, vznešeného a bulvárního byla u těchto lidí totiž programová.

Každý s každým, všichni proti všem, jak to bravurně předvedl ve svém snovém bezčasí autor *Vsuvky do Putování na západ.* Ale dialogičnost, kterou definoval Michail M. Bachtin jako obecně platný znak románového žánru, měl čínský román od počátku v genech. Interakci vypravěče a posluchače generovala populární vypravěčská tradice. Tradiční heterotopie literátských komunit ji umocňovala. Dialogická situace patřila k „velkému kódu" čínské literárnosti. Dialog patřil stejně ke psaní jako ke čtení. Básníci si mluvili do básní, malíři si mluvili do obrazů, romanopisci si mluvili do příběhů.

Jestli mi chce někdo naznačovat, že můj *Rouputuan* je mladší bratříček velkého *Jin Ping Mei,* ohrazuje se autor, to ať se rovnou ptá, která řeka se vlévá do které. Jako by znal svého mladšího současníka malíře Mnicha Okurku, který říkal podobně: „Pochopte přece, že na mých lících se nikdy nebude dařit pejzům starých mistrů, nikomu na světě se nepodaří nacpat do mého břicha jejich střeva, do mých prsou jejich plíce. Takže si nechám ty svoje. A jestli se někdy náhodou projevím na způsob některého z těch starých, vězte, nebyl jsem to já, kdo se k němu přiblížil, to on se přiblížil ke mně!…" (Shitao, *Malířské rozpravy Mnicha Okurky*, Fra: Praha 2007)

4.

Li Yu byl dítětem doby, která se vyžívala v umění číst. Velký román vyprodukoval kritický žánr *dufa* aneb „umění číst". Pojem byl vytvořen podle vzoru *bingfa* „umění válečné", *bifa* „umění štětce", *shifa* „umění básnické". Ten terminologický posun byl svým způsobem zásadní, nikoli „umění románu", ale „umění číst" (ten román). Nezůstal jediný důležitější román, do kterého by jeho čtenáři a komentátoři v jedné osobě nevpisovali své poznámky, kterými chtěli přimět a vést další čtenáře k jinému, hlubšímu čtení, na způsob anglosaského „close reading".

Li Yu tu dialogickou situaci důvěrně znal a umocňoval ji. Svými autorskými promluvami se soustavně plete vypravěči do vyprávění, čtenáři do příběhu. Kritickými komentáři *ping* za jednotlivými kapitolami (ne za všemi) přidává vysvětlení, jež mají čtenáře varovat před povrchními nebo nesprávnými závěry, předsudky. Tak opakovaně inscenuje tu dialogickou situaci, kterou měla čínská kultura 17. století hluboce zažitou, a v této dialogické situaci rozehrává tu heteroglosii, to víceřečí, jež bylo pro pozdní čínskou literárnost tak příznačné.

Čína se vyznačovala historicky vzniklým modem dvojí bilingvity, bilingvity, pro niž byla příznačná koexistence vnějšího a vnitřního aspektu bilingvity. Vnější bilingvitu způsobil impakt buddhismu, který čtením a překladem sanskrtských textů s radikálně odlišným jazykovým a myšlenkovým modem dal domácímu jazykovému myšlení šanci poznat a prožít vlastní nejen jazykovou identitu. Vnitřní bilingvitu způsobil fenomén „psaného jazyka" (*wenyan,* doslova „krásná řeč", řeč opatřená významotvornou krásnou formou). Dlouhodobá dominance *wenyan* formovala klasickou identitu čínské literárnosti a v novodobém čínském narativu vytvořila klíčovou koexistenci psaného jazyka s obecnou čínštinou, respektive s tou její literární verzí, které říkali *baihua* aneb „prostá řeč".

Na této dvojí bilingvitě a ovšem na onom potrojném diskursu duchovním (konfucianismus, buddhismus, taoismus) se zakládalo výchozí mnohořečí pozdně čínské literárnosti na vertikále vysokého a nízkého, na horizontu centra a periférie. Li Yuovy autorské promluvy stejně jako celé jeho vyprávění zakládají právě na tomto pozadí svou barevnou varietu střídání všech těch jazykových modů s bohatými odkazy k relevantním lyrickým, historickým, filosofickým a narativním diskursům.

Do základní partitury zenového buddhismu zakládá známé rejstříky konfuciánských i taoistických diskursů. Kategorický imperativ vypravěčova příběhu zůstává buddhistický: „… není na

světě člověka takového, který by se stát buddhou nemohl. Jenom nás to, čemu se říká jmění a sex, svazují natolik, že se zpravidla nedokážeme včas osvobodit od lichých cest, abychom dosáhli onoho druhého břehu a vystoupili na něj. Pročež je na nebesích habaděj volného místa a lidí pomálu, zatímco v pekle není k hnutí a je pořád přelidněno, pročež Nefritový císař nemá do čeho píchnout, zatímco pekelný král Yama neví, kam dřív skočit. Náš geniální stvořitel, když tvořil nebe a zem, neměl prostě plodit ani ženu, ani hmotné statky, přesně ty věci, kterými jednou provždy uvedl člověka do zcela bezvýchodné situace. Takže se nyní plným právem na tohoto geniálního stvořitele a jeho prapůvodní chybu dá vztáhnout následující souvětí ze *Čtyř kanonických knih*: ‚Kdo si s obětinami začal, ať si nestěžuje na potomky.'" (závěr 20. kapitoly)

Etický impuls autorova narativního gesta jako celku se však nepřestává odvolávat k bytostně konfuciánskému historiografickému archetypu. A tak autor v závěrečném komentáři přes Mencia odkazuje ke Konfuciovi s jeho osobním ztotožněním se s *Letopisy*, maje při tom bezpochyby na mysli i ten další relevantní citát z *Historikových zápisků,* podle kterého měl Konfucius říci také toto: „Svěřit své myšlenky abstraktním pojmům mně osobně nepřipadá až tak jasné a přesvědčivé, jako ukázat je v konkrétních dějích a událostech!" A Li Yu by nepochybně souhlasil se závěrem, který si dovolil říci naplno až jeden z pozdějších teoretiků čínského románu, který z tohoto citátu vyvodil, že kdyby Konfucius žil v jejich době, nepsal by letopisy, psal by romány.

Autorská gesce se projevuje všude. Závěrečné kritické komentáře nejednou připomínající scénické či dramaturgické poznámky na okraj scénáře vysvětlují pozici vypravěče, definují, případně redefinují jeho poetický kód. Ozvěny nejrůznějších aspektů autorovy tvůrčí osobnosti se projevují v prolínání snad všech literárních žánrů, kterými jako autor a inscenátor v různých obdobích svého života procházel. Divadelní zkušenost se nezapře v komediální

inscenaci příběhu. Stejně jako letitá zkušenost kritika, komentátora a editora.

Vedle těchto aspektů, jež se daly v prostředí čínské „populární" literatury čekat, dostávají se ke slovu vážně míněné odkazy k žánru „osmičlenného eseje", v autorově době všeobecně zprofanovanému literárnímu tvaru oficiální vzdělanosti. Li Yu ani zde nešel vyšlapanými cestami. Jako editor řady oblíbených (protože užitečných) antologií takzvaných „vybraných esejů" našel zřejmě v tomto sofistikovaném literárním braku kouzlo nechtěného, půvab nekonečných řečových a myšlenkových kombinací na jednou dané šachovnici estetického a sémantického gesta, kterému říkali *baguwen* čili „osmičlenný esej", či jinak „esej o osmi údech".

5.

Tomu všemu odpovídá vědomá diskontinuita a stylotvorná fragmentace, jejímž výsledkem je román-skica, román-esej, ve kterém je příběh co chvíli v minoritním postavení.

Esejem se román otvírá. Celá první kapitola je širokou polemikou o smyslu autorova počínání, radikálním odmítnutím pokrytecké morálky konfuciánů tvářících se, že sex prostě neexistuje, spoléhajících se na to, že o čem se nemluví, to není, a kdyby, tak to přejmenujeme a bude to v pořádku; říkali tomu náprava jmen *zhengming* z kteréžto staré Konfuciovy dobře míněné formule vyvodili pozdější konfuciáni rigidní doktrínu jmen zvanou *mingjiao,* z níž profitovala nejedna slavná romance „o věčné lásce v rámci možností", jako je například právě ten Goethův pověstný *Příběh šťastného shledání.*

Podle autora *Rohožek* je problém jinde. Jde o problém zcela pragmatický. Zlo není v sexu jako takovém, ale v tom, že dost dobře nevíme, co a jak s ním. Milí čtenáři, chybí vám návod, říká autor

a dodává, co s tím, když všichni mají už těch věčných ponaučení, doporučení a návodů plné zuby; a prostě je nečtou, neposlouchají. Čehož si byl vědom už starý dobrý Mencius a tak, než by zhýralému vévodovi rovnou poradil, raději mu vyprávěl docela zajímavý příběh, kterým nakonec svého momentálního, nad všechna doporučení povzneseného posluchače zabavoval tak dlouho, až i jej, suverénního autokrata, jakoby mimochodem přivedl k lehkému znejistění, následnému zamyšlení a možná i ke kýžené nápravě. Takto starým dobrým Menciem podložená autorova logika vyznívá následovně; než bys i těm dnešním lidem sex – nejspíš marně – rozmlouval, tak jim o něm povyprávěj, a pořádně, a když je to bude nejvíc brát, spusť ten osudný kolotoč odplaty, příčin a následků, připiš pár dobře mířených poznámek a uvidíš, i ten nejpovrchnější čtenář možná zbystří, možná si dokonce řekne, jestli by neměl maličko sám přibrzdit, než bude pozdě; takhle dopadnout, to raději nic! Vtáhnout čtenáře na scénu, to je, oč tu běží, ať si užije, trocha té obscénnosti přece stojí za to, aby se probudil z toho věčného klamu a mamu!

Úvodní zápletka rámující celý román spočívá v setkání a rozchodu hlavního hrdiny Studenta Večerky s Mnichem Vrcholkem. Hlavní hrdina je poprvé konfrontován s duchovní vizí očištění, meditativního sebenazření a probuzení, kterou mu nabízí mnich samotář. Ten mu dává šanci a varuje před démony materialismu a smyslnosti, kteří mu zřejmě učarovali. Student Večerka jeho návrhy oslyší. Cesty se rozdělují, kostky jsou vrženy, otevřený pytel moudrosti zůstává prázdný, výzva vyšla naprázdno. A celé další vyprávění už může jen sledovat dramatický oblouk od toho osudového rozchodu až k opětovnému shledání, od toho živelného gesta naděje až po jeho předvídatelné zhroucení.

Druhá spouštěcí zápletka přijde v triviálním střetu dvou morálek při hrdinově prvotním pokusu uspokojit svou vizi sexuálního uspokojení skrze tradiční rodinný a manželský vzorec jednání. Autorovo

líčení chudinky krásné, leč málo použitelné novomanželky nešetří sarkasmem: „Knihy, které četla, byly buď *Životopisy vzorných žen* anebo *Kanonická kniha dceřiné piety*, kde se mluvilo o všem jiném než o tom, co leželo Večerkovi na srdci. Její řeč i její chování jako by z oka vypadly jejímu otci." (3. kapitola)

Výsledek se dostavil! Byť měla Nefrita ženských půvabů nazbyt, jeho rozkochané city nutně musela zklamat. V nejmenším nesplňovala novomanželova očekávání. K jakýmkoli lascivním narážkám byla hluchá, k sebeslibnějším posunkům zůstávala slepá. Při jakémkoli trochu opovážlivějším pokusu o sex, nedej bože dokonce za bílého dne, hrozil z její strany hlasitý výstup.

„Zklamaný novomanžel si pro ni dokonce vymyslel žertovnou přezdívku: Neokonfuciánka," poznamenává ironicky vypravěč tamtéž.

Li Yuovi čtenáři dobře věděli, že *Životopisy vzorných žen* byly nejstarší a dlouho nejznámější čítankou hodných dcer, kterou konfuciánec Liu Xiang napsal pro hanského císaře jako klíč k šesteru ženských ctností (mateřství, moudrost, laskavost, poslušnost, zásadovost, porozumění), dokládaných příklady ze života 125 žen čínského starověku. A věděli také, že *Kanonická kniha dceřiné piety* představovala pozdější tangský apokryf odvozený od starší *Kanonické knihy piety synovské.* A neztratili se, když vypravěč pokračuje v opačném gardu: „Student Večerka ovšem neponechával nic náhodě a živil její sexuální chuť všemi dostupnými prostředky; často obcházel všechna známá místní knihkupectví, kde skupoval hromady pornografií, jako byly *Neoficiální historie budoárů, Příběh Velkého Ukojitele***,** *Příběhy pošetilé ženušky* a jiné podobné." (3. kapitola)

Ti, kterým byl autorův opus určen, dobře věděli, o čem autor mluví a s čím jeho protagonista zachází a schází.

Všichni znali bizarní erotický apokryf *Příběh Velkého Ukojitele* (Ruyi jun zhuan) a všichni věděli, že jeho pravou hrdinkou byla

makabrózní erotomanka, kontroverzní tangská Císařovna Vdova Wu Zexu, ovládající Čínu v posledních dvou dekádách 7. století. Méně věděli, že autorem vybraně literárního apokryfu, který svým krutým erotismem inspiroval všechny autory erotického realismu následujícího století, nebyl možná nikdo jiný než učený Huang Xun (1490–?1540), který o něco později, jako pisatel komentáře *Číst Příběh Velkého Ukojitele*, neváhal upozornit povrchní čtenáře, že text, o kterém nebylo radno v lepší společnosti hovořit, má nepominutelné etické a politické poslání. Novátorský nebyl tedy jen ten *Příběh*, novátorské bylo i toho následné komentátorsko autorské gesto, které tak dobře znají čtenáři románu *Jin Ping Mei,* a ovšem i čtenáři *Rohožek.*

Neoficiální historie budoárů (Xiuta yeshi) byly už produktem té velké vlny erotických novel z přelomu 16. a 17. století. Autorem byl mladý básník, dramatik a kritik Lu Tiancheng (1580–1618), blízký Li Yuovi svým literárním zaměřením, ale i přináležitostí ke kulturním centrům, jako byly Nanking a Suzhou.

Posledně autorem opakovaně jmenované *Příběhy pošetilé ženušky* (Chi pozi zhuan) zůstaly anonymní. A patřily k nejpopulárnějším prózám svého druhu. Nejen v Číně; mimořádné obliby dosáhly v Japonsku. Údajně byly vzorem básníkovi Iharovi Saikaku, když psal svou proslulou *Největší rozkošnici*, která vyšla v překladu M. Nováka i u nás (Odeon 1907).

Tato opakovaně v románu vypravěčem citovaná trojice novel nebyla výčtem, nýbrž synekdochou, která autorovi reprezentovala bohatý proud pozdně mingského erotického narativu, toho širokého proudu vyprávění, ze kterého rostla taková vrcholná díla, jako bylo na jedné straně do nekonečné šíře se rozkládající stokapitolové paradigma erotického morytátu *Jin Ping Mei aneb Slivoň ve zlaté váze,* či na druhé straně dvacetikapitolová skica erotické grotesky, jakou byl *Rouputuan aneb Meditační rohožky z masa.*

6.

Groteskní poloha a ironické gesto byly pro autora zásadní. Li Yu nepřestává své čtenáře ubezpečovat, že tenhle svět se už nedá brát vážně, že je pro legraci. Všechno, co píšu, zdůrazňuje autor, berte jako metaforu; všechno je jen jako. A aby stvrdil svou vládu nad textem, nad postavami a nad fabulí, bez rozpaků na sebe prozradí v kritickém komentáři k 17. kapitole, že v právě dovyprávěné kapitole/části zcela chladnokrevně a záměrně zinscenoval sérii sexuálních excesů s takovou až nechutnou výpravností jen proto, aby předem legitimizoval jiný exces, krutost té nadcházející odplaty v závěru 19. kapitoly: „Tato kapitola zachází, pravda, ve svých líčeních poněkud daleko, aniž by sebeméně šetřila všechny ty cizoložníky a cizoložnice. Jenže bez vylíčení tohoto zcela mimořádného smilstva v této kapitole by se možná čehosi nedostávalo k těm nebetyčným odplatám, jež nás všechny společně čekají v kapitolách následujících. Musíte přece popřát těm, kterých se to týká, tu úplnou volnost, aby se projevili, a pak je teprve budete moci po právu pořádně potrápit! Až se dočtete k naprosto výjimečnému smilstvu, s nímž Nefrita vrchovatě splácí svému manželovi, co mu dlužila, asi přijdete na chuť tomu, že předešlé kapitoly nejspíš oprávněně nevypustily žádný z těch přehnaných popisů a líčení!“ (komentář k 17. kapitole)

Všechno se rýmuje! Zatímco si Student Večerka pohrává s jejich manželkami, bratříčci studenti si i s učitelem krátí čekání na státní zkoušky v sídelním městě sexuálními hrátkami s jeho první ženou Nefritou, teď shodou okolností hvězdnou kurtizánou zdejší elity; ta dokonce tak jako Večerka opouští za účelem těchto orgií dům, ve kterém běžně provozuje své řemeslo. A aby toho nebylo málo, zatímco Večerkova zběhlá první žena Nefrita coby kurtizána umocňuje sexuální potenci dříve neškodných manžílků, ženy těchto manžílků sexuálně vyždímají svého milence, dotud nepřekonatelného Večerku, natolik, že se ho jeho současná ženina Aroma ještě

ráda zbaví a co nejrychleji se spustí s prvním toulavým mnichem, který se namane.

Čínská historiografická tradice a z ní vycházející poetika dvou navzájem se prostupujících světů, světa reálného a k němu se vztahujícího fiktivního světa narativu, mu dává zelenou tou devizou, kterou s odzbrojující jednoduchostí vyjádřil Li Yuův současník a souputník Jin Shengtan (1610–1666), kritik, který ironicky „obhajuje" nepozornou matku hrdinky nejslavnější čínské milostné novely *Příběh západní komnaty* následovně: „Hňupové celého světa odjakživa předhazují paní Cui, že svou trestuhodnou nedbalostí dopustila ono milostné sblížení. Jenže představte si, že by je nedopustila, celý ten slavný Příběh západní komnaty by měl utrum! Teprve tím, jak tohle dopustila, to celé mohlo vůbec začít. Z čehož plyne naučení, že celé to trestuhodné pochybení nezodpovědné paní Cui nebylo nic jiného než mistrovský literární gag, takové *miaowen*, které nám tu už zůstalo na věky věků, a ne co se doopravdy stalo, *xingshi*, co se doopravdy seběhlo. Nakonec stejný problém mám s těmi čtenáři *Zuozhuanu* (Kroniky panu Zuo), kteří v něm všechno berou jako nějaké skutečné události *xingshi*, aniž chápou jejich mistrovskou literárnost *miaowen.*"

Stejně tak jsou v *Rouputuanu* podrývána a relativizována všechna rezidua etických kategorií a mravních poslání opakovanými antiiluzivními autorskými promluvami a jeho komentáři. I to je součást hry, s níž libertin Li Yu nepřestával fascinovat své čtenáře. Fascinoval je originalitou a vynalézavostí, vzrušoval je nespoutanou imaginací, a sebe i je osvobozoval neodolatelným humorem. Vzdělanost a intelekt mu přitom dávaly lehkost a eleganci, s kterými se jako málokdo uměl pohybovat napříč řečovým korpusem, napříč kulturní tradicí a literárností, jež mu byly domovem. Přidejte jedinečnou schopnost groteskního vidění a metaforického předvedení světa, a máte tu *Rouputuan,* autorův první a poslední román, nezapomenutelný, byť stokrát zapřený fenomén čínského erotismu. Peklo pod polštář!

7.

Li Yu vyrostl v hédonistickém kraji Na jih od Velké řeky: *Jiangnan.*

Do Nankingu, Yangzhou, Suzhou, Hangzhou se soustřeďovaly kulturní elity. Zábavní čtvrti těchto měst s květinovými čluny (plovoucími nevěstinci) a veřejnými domy nad řekou sloužily jako místa setkávání, místa galantních soutěží, erotických her, hudby a zpěvu, tance a divadelních výstupů.

Společenská role nankingských veřejných domů se věrně odráží třeba v klasické divadelní hře *Vějíř broskvových květů*, včetně romantizující role hlavních hrdinek, mladinké zpěvačky a její matky. Autor té hry byl mladší současník našeho autora.

Na *Rouputuanu* je naproti tomu zajímavé právě to, že erotické hrátky a sexuální dobrodružství jeho hrdinů se neutíkají do legality veřejných domů veselých čtvrtí ani do skrytu aristokratických zahrad a pavilonů; místo toho se vkrádají do celkem banálních interiérů obyčejných lidiček anonymních městeček. S jednou výjimkou, aby dovršil svou velkou hru na odplatu, autor zažene Večerkovu první manželku do anonymního bordelu sídelního města, aby tam tisíceronásobně splatila prvotní velkou zradu svého manžela. Autora zřejmě jinak nezajímala galantní erotika vysokých vrstev, jejímž byl on sám aktivním producentem a režisérem. Zajímala ho šedivá, upocená, leč osudově nezvladatelná sexualita obyčejných lidiček. Jeho hrdina se nepřestává pohybovat na scéně středních vrstev. Jeho sexuálním poradcem a manažerem se stane profesionální bytový zloděj, jehož zásadní kvalifikací je, že při své profesi, ať chce nebo ne, dokonale šmíruje sexuální lopotu svých obětí. V *Rouputuanu* se při sexu ani nezpívá, ani nehraje, namísto básní si hrdina píše soupisky místních krasavic, jež si průběžně značkuje a třídí. Do galantní erotomanie konce Mingů a začátku Mandžuů musela Li Yuova obnažená a zoufale směšná sexualita vpadnout jako cosi neuvěřitelně šokujícího, pobuřujícího, čemuž se dalo (a snad i muselo) odpustit jenom proto, že to

bylo geniálně napsané, že to bylo neskutečně chytré, a že se přitom ti, co to uměli, královsky bavili. Jinak se to nedá vysvětlit!

Člověk se ničeho nezbaví tak, že před tím zavře oči a bude se zaklínat všemi svatými. Jen pohled zblízka, nebo dokonce pohled v nadživotní velikosti člověku ukáže, co se to s ním samým vlastně děje, aby se tomu mohl případně i vysmát, dřív než ho to zabije. To je Li Yuova výchozí pozice, kterou by jistě ocenil moderní německý filosof a pedagog Theodor Litt, kterého jsme si dali v těžko napodobitelném německém originálu do záhlaví: „Duše se nestane svobodnou tím, že odvrátíme pohled, nýbrž tím, že jej na věc soustředíme."

Li Yuovo groteskní vyprávění odkrývá celou škálu erotického vnímání a sexuálních zvyklostí, líčených věcně, bez obrazných odpoutávek a rétorických kliček, popisovaných podrobně, bez úskoků, bez uhýbání; jazyk jednoduchý, imaginace soustředěná na situační ostrost a psychologickou věrohodnost. I proto může být *Rouputuan* pro evropského čtenáře něčím víc než geniální erotickou groteskou. Román určený autorovým krajanům jako osvobozující pohled do věcí, které se jich bezprostředně týkaly, se překladem stává zajímavým nahlédnutím do světa jiné sexuality, do světa s jiným erotickým založením. Pro Roberta van Gulika, jehož knihy měly na západní povědomí o čínském a dálněvýchodním erotismu největší vliv, byla Čína, co se sexuality týče, zemí přirozené prostoty; hlavně proto, že se jí nedotkla židovská a křesťanská víra v prvotní hřích a že spojení muže se ženou opakuje přirozené spojení nebe a země, aby podle *Knihy proměn* dalo život všemu a všem. Klíčový kosmický model dodával lidskému tělu vesmírnou dimenzi a přirozenou legitimitu. Sexuální spojení je jako vítr a déšť, oblak a déšť, vítr a proud; semeno zaplavující vagínu je jako déšť skrápějící pole, vlhnoucí vagína ženy připravující se na spojení je jako zmáčená zem připravená pro setbu. Kult panenství tu ztrácí smysl. Panenství nemělo tu vizi, jeho předčasné porušení bylo jen porušením společenské smlouvy. Tím ztrácí onu až mystickou dráždivost. A v samotném sexu zůstalo jen

na obtíž. Večerka dává služebné krasavice odblanit svým šikovným sluhům. Na věku taky tolik nezáleží, cení se zkušenost. Ideálem tohoto erotického realismu jsou zkušený muž a zralá žena. Mládenci a panny jsou dobří tak pro literární orgasmy nad krásným listářem.

Čínu fascinuje trvání života. Sex je pro člověka dobrý, protože prodlužuje život, protože dává život druhým, životu prospívá a prodlužuje jej. Jde o dlouhověkost především! Odtud je vagína kosmickou branou života. Excesy a orgie z ní činí naopak bránu smrti, protože je to proti přírodě, proti životu. Nestřídmost, či dokonce zvrácenost se trestá, ale po flagelantství, po sadistické nebo masochistické praxi, kterých je západní erotismus plný, zde není ani stopy. Nahrazuje je obsese velikostí mužského pohlavního orgánu a aritmetika zasunutí. A orgasmus, to umírání, které jsme schopni sdílet. To není však ta pravá smrt, kterou anonymní autor *Jin Ping Mei* vyhradil svému hlavnímu hrdinovi Ximen Qingovi, který umírá na předávkování afrodisiaky. Tady *Kniha proměn*, celý ten čínský přirozený režim, selhává. Zbývá jen buddhistická askeze a skutečná či duchovní kastrace. Všechno jiné než láska. Autor v celé knize neřekne, že Večerka některou ze svých žen „miloval" *ai,* Večerka vždycky jen a jen „koná". Na lásku se tady nespoléhá, argument se hledá výhradně v rozumu, v dohodě, v přírodě. Místo o hříchu je řeč o míře, o úvěru a o splátce.

Ani tak to zřejmě neměli krajané našeho autora jednoduché. Kdyby ano, tak nemáme *Rouputuan.* A s ním jeho autora, jenž na rozloučenou vzkazuje všem, jak jinak než po Konfuciovi: tady mě máte, ať se vám to líbí nebo nelíbí; v *Letopisech*, promiňte: v *Rouputuanu*, se vším všudy, berte nebo neberte; *Letopisy*, promiňte: *Rouputuan* – to jsem já!

Oldřich Král

Poznámka k překladu

Na počátku šedesátých let mne profesor Jaroslav Průšek seznámil s heidelbergským doktorandem Helmutem Martinem. Toho do Prahy poslal nejspíš Průškův mnichovský kolega profesor Herbert Franke. Helmut právě dopisoval disertaci na téma Li Yuových divadelních teorií a při té příležitosti se celkem úspěšně pokusil srovnáním obdobných praktik v jeho signovaných novelách, dramatech a prózách prokázat Li Yuovo autorství *Rouputuanu.* Když svou disertaci dopsal a obhájil, vyrazil na Dálný východ. Disertaci Li *Liweng über das Theater* vydal až na Taiwanu (Meiya: Taipei 1966) a oženil se tuším v Singapuru. Při té příležitosti mi kamarád s ironií sobě vlastní poslal „knížku pod polštář", opatřenou titulem „Úplné ilustrované vyprávění o karmě necudných rohožek" (Huixiang xiepuyuan quanzhuan s předmluvou z podzimu 1885). Kamenotisk z Hong Kongu vydal v létě 1905 singapurský nakladatel, který se na titulním listu zvěčnil jako „Nesmrtelný vypravěč květů snů". Byl to pověstný *Rouputuan*, který byl na podobná jinotajná vydání zvyklý; v Číně bylo už od roku 1810 šíření a vydávání *Rouputuanu* definitivně zakázáno. Bral jsem tu přátelskou zásilku jako výzvu. Dvě kapitoly jsem zkusil přeložit pro Jiřího Grušu do jeho tehdejšího měsíčníku Výběr, shodou okolností překlad vyšel v srpnu 1968. Tak můj český překlad *Rouputuanu* začal; z pochopitelných důvodů i nadlouho skončil, samizdat by něco takového nepřežil.

Až po třech dekádách v souvislosti s přípravami na překlad největšího čínského erotického románu *Jin Ping Mei aneb Slivoň ve zlaté váze* jsem se k dokončení jeho kongeniálního románového dovětku, *Rouputuanu*, vrátil. Zůstal jsem u Helmutova textu. Nejen z nostalgie; konfrontací s jinými edicemi jsem si ověřil, že mi kolega a přítel Helmut Martin poslal dobrou edici, a hlavně úplnou.

I za to mu po všech těch letech děkuji a tento český překlad mu věnuji.

Zbývá poděkovat těm, kdo do omrzení můj překlad v různých stádiích jeho vznikání četli, komentovali, kritizovali, někdy navrhovali, jindy zavrhovali, vždycky povzbuzovali: mé ženě Evě, mým kolegyním Miriam Löwensteinové a Ditě Sálové, mému kamarádovi Karlu Šiktancovi, za všechny čtenáře, co dovedou číst – Miroslavu Petříčkovi. Bez nich bych se neobešel. A tenhle překlad by byl hodně jiný, anebo by nebyl.

O. K.

Postskriptum: 3D

Mé překládání *Rouputuanu* dostalo na samý závěr nečekanou pointu. Krátce po jeho dokončení a před jeho závěrečným zredigováním jsem odjel na krátký čas na Čínskou universitu v Hongkongu. Ve městě právě probíhalo premiérové promítání prý prvního čínského pornografického filmu 3D pod anglickým titulem *Sex & Zen,* čínský titul zněl úplně jinak čili *Zrcadlo nejvyšších slastí z Rouputuanu.* Byl jsem se na tu senzaci podívat. Byl to podvod. Ti ničemové vykradli z románu pár postav a pár motivů, bez ladu a skladu a hlavně beze smyslu. Na tom celém je zajímavé hlavně to, že přes staletí zákazů, nebo právě proto, působí *Rouputuan* v čínském světě zřejmě jako magické zaklínadlo. Kdoví, kdo ho z těch lidí vlastně četl, ale slyší na něj všichni. To by si ani Li Yu nevymyslel, ale měl by radost, škodolibou. Na jeho slova došlo.

O. K.

Ediční poznámka

Jako předlohu pro naše vydání románu *Rouputuan* jsme použili knihu, kterou publikovalo nakladatelství Maxima v roce 2011 a ve které najde laskavý čtenář v komentářích Oldřicha Krále i řadu původních znaků čínského písma. Tyto jsme z technických důvodů nezařadili a pro zájemce s omluvou doporučujeme tištěnou publikaci.

Redakce MKP

Li Yu
Rouputuan
Meditační rohožky z masa
Erotická groteska (1657)

Překlad Oldřich Král
Na obálce detail malby na hedvábí neznámého čínského autora ze XVII. stol.
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 9. 7. 2021

ISBN 978-80-274-1590-8 (epub)
ISBN 978-80-274-1591-5 (pdf)
ISBN 978-80-274-1592-2 (prc)